Arnstberg & Sandelin

Invandring och mörkläggning

En saklig rapport från en förryckt tid

Nu frisläppt till alla!

Debattförlaget

Invandring och mörkläggning

En saklig rapport från en förryckt tid

Karl-Olov Arnstberg
&
Gunnar Sandelin

Debatt förlaget

Debattförlaget
http://www.debattforlaget.se/
E-mail info@debattforlaget.se

4e upplagan
Karl-Olov Arnstberg & Gunnar Sandelin
ISBN 978-91-980042-7-4
Stockholm 2014

Innehållsförteckning

Förord till första upplagan

Vi som skrivit denna bok, en forskare och en journalist, har inga som helst bindningar till något politiskt parti. För jobbet, som pågått under cirka ett års tid, har vi inte fått någon lön eller annan ekonomisk ersättning. När det gäller publiceringen försökte vi intressera ett stort svenskt förlag men det hela rann ut i sanden. Vi beslöt därför att ge ut boken på det ytterst blygsamma förlag som en av oss (Karl-Olov Arnstberg) driver. Vi har bekostat layout och tryckning själva och förväntar oss inte ens att få tillbaka pengarna. Vi tror nämligen inte att boken kommer att väcka någon medial uppmärksamhet. Har vi fel i detta, så är vi övertygade om att omdömet blir negativt, vilket knappast kommer att gynna bokens försäljning.

Om vi inte förväntar oss några inkomster och heller inte positiva recensioner, varför har vi då lagt ner så mycket arbete på att skriva den här boken? Svaret på den frågan får den som läser ”Invandring och mörkläggning”. Vi anser oss – som det heter – vara ute i ett angeläget ärende. Vi vill kunna säga till oss själva och eftervärlden att vi gjorde åtminstone vad vi kunde.

Två politiska partier sticker ut mer än andra i vår text, Miljöpartiet och Sverigedemokraterna. Miljöpartiet har till och med fått ett alldeles eget kapitel. Skälet är att deras invandringspolitik, om den genomfördes, skulle förpassa välfärdssamhället till historien. Att partiet har en gräddfil i medierna gör en granskning än mer angelägen. Vårt intresse för Sverigedemokraterna hänger naturligtvis samman med att det är det enda parti som gjort invandringspolitiken till en central fråga. Jo för resten, det finns ett skäl till. Sverigedemokraterna är det riksdagsparti som journalister, forskare och politiker älskar att hata. På så sätt fungerar partiet synliggörande när det gäller centrala värderingar inom kultur- och makteliten. En del av dessa skrämmer oss.

När det gäller kunskap och information som finns på nätet bör särskilt två källor nämnas eftersom de föraktas och undviks i

massmedierna: *Flashback* och *Avpixlat*. Det är denna typ av sajter, samt de kommentatorsfält som medierna numera inte är särskilt frikostiga med, som Expressens och DNs förra kulturchef Maria Schottenius döpt till ”pissrännan”. Det är en så grov och föraktfull beteckning att författaren Lars Gustavsson vaknade till och skrev:

> Maria Schottenius skrev nyligen, med den inbitna kulturchefens indignation om "pissrännan" av vulgära och okunniga kommentarer som nu infinner sig på tidningarnas nätsidor efter varje kontroversiell artikel. Hon har naturligtvis rätt. Men hennes förakt har att göra med ett förlorat privilegium. De där vulgära, okunniga, enfaldiga rösterna har funnits där hela tiden. Tillsammans med de bildade, kloka och idérika. Det är bara det att en ny teknologi gav dem röst. Tvärt emot att förminska det kulturella har nätet ofantligt utvidgat åtkomligheten. Detta kommer att i grunden påverka hela idén om kunskapsförmedling.[1]

Givetvis har vi värderat de uppgifter som vi hämtat från kommentatorsfält och giftstämplade källor på nätet. Att däremot helt avstå vill vi inte. Det är ofta just där som huvudkritiken mot reguljära mediers förljugenhet offentliggörs.

”Invandring och mörkläggning” handlar om svensk invandringspolitik och vår ambition är att åstadkomma en förändring. Således: Vi är i högsta grad politiska i vår framställning, men vi är inte partipolitiska. Vi befinner oss inte på vänsterkanten och heller inte till höger. Vi vill tända ett ljus i det mediala mörker som vi anser råder. Vi vill att svenska politiker, journalister och forskare hederligt och sanningsenligt upplyser Sveriges medborgare i den fråga som vi anser är den största av alla i dagens Sverige: invandringspolitiken.

När det gäller vem som skrivit vad, är detta inte helt enkelt att svara på. För det långa kapitlet ”Folket skall fostras” vet vi inte

---

[1] http://www.newsmill.se/node/20014

vem som ska räknas som huvudförfattare. Det gäller också för ”Vem trampar i klaveret?” och ”Slutsiffror”. I övrigt, Karl-Olov Arnstberg har skrivit huvudtexten i följande avsnitt: ”Förord”, ”Inledning”, ”Invandrare och kriminalitet”, ”Forskarnas svek”, ”Miljöpartiets invandringspolitik”, ”Kort om Sjöbo, ännu kortare om Vellinge och långt om Forserum”. Gunnar Sandelin har skrivit följande: ”Invandringsstatistik”, ”Asylsmuggling”, ”Asylbedrägerierna”, ”Invandringens kostnader”, ”Sharia och islamism”, ”Ett rasistiskt Danmark?”.

Vi har diskuterat varje kapitel noga och skrivit härs och tvärs över hela manuskriptet under arbetets gång. Slutligen har Karl-Olov Arnstberg redigerat hela texten för att ge den en enhetlig form. Summan av kardemumman är att detta är ett gemensamt arbete. Vi delar ansvaret helt lika för såväl förtjänster som brister.

Stockholm den 12 februari 2013

Karl-Olov Arnstberg **Gunnar Sandelin**

Förord till andra upplagan

Vi fick rätt i vår profetia om ”Invandring och mörkläggning” – att etablerade medier skulle tiga. Tystnaden har där varit total, förutom en anmälan i Aftonbladet. Inte förvånande skälldes vi för rasister. Texten illustrerades med en bild från 2007 på marscherande militanta nazister. Inga lögner är för stora för Aftonbladet, det fick vi återigen bekräftat.

Vi hade däremot fel när vi befarade att försäljningen skulle bli ytterst blygsam. På nätet och i mail från läsarna har såväl vi som boken ”tokhyllats”. Några smickrande läsaromdömen finns i slutet av boken. För den som undrar hur det förhåller sig med surare reflektioner: vi har inte fått några. I början på maj låg vi på nionde plats på Adlibris´ tio-i-topplista över de böcker som de sålde mest av. På deras lista över politik och samhälle låg vi på tredje plats.

Den första tryckningen gjordes i tvåtusen ex, vilket vi betraktade som en chansning. Ganska snart tryckte vi till ytterligare tvåtusen ex. och nu, fem månader senare, när vi sålt närmare fyratusen ex. har vi bestämt oss för en andra upplaga.

Till en ny upplaga hör naturligtvis korrigeringar. Några smärre fel har vi upptäckt själva, andra har läsare påpekat för oss. Helt felfri lär dessvärre en bok som denna aldrig bli. Om det, som i våra vildaste drömmar, också skulle bli en tredje upplaga, så hoppas vi att läsarna hjälper oss med ytterligare påpekanden.

Till skillnaden från den svenska kulturelit, som knappast missar något tillfälle att vädra sitt folkförakt genom att kalla kritiker av svensk invandringspolitik för rasister, vill vi göra precis tvärtom. Hatten av för alla er läsare som genom att köpa boken och maila ett otal kommentarer visat att saklighet och sunt förnuft fortfarande är värdefulla dygder.

Stockholm den 10 augusti 2013

Karl-Olov Arnstberg **Gunnar Sandelin**

Förord till fjärde upplagan

Etta i västvärlden

Förordet till denna fjärde upplaga består av en uppdatering av fakta och statistik så långt vi har möjlighet att föra den, nämligen fram till och med utgången av helåret 2013. Dessutom finns små korrigeringar här och var i löpande text. Några diagram har också uppdaterats. 2013 blev ett ”rekordår”. Aldrig tidigare har så många asylsökande sökt sig till Sverige och aldrig har så många av dem fått stanna.

Migrationsverkets statistik för de senaste åren visar på en asylhantering som accelererat kraftigt och en myndighet som förlorat nästan all kontroll. Antalet asylsökningar som beviljats under 2013 har ökat med över 200 procent jämfört med 2011 och med 67 procent jämfört med 2012. För regeringen Reinfeldt är det gasen i botten, när det gäller att fylla på landet med nya medborgare, även om långt ifrån alla får permanenta uppehållstillstånd (PUT). Mellan 1980 och 2013 har det totalt beviljats mellan 1.7 och 1.8 miljoner uppehållstillstånd, för alla kategorier av utrikes medborgare. Detta inkluderar även EU-medborgare, gäststudenter och adoptivbarn. Av dessa har 1.1 miljoner beviljats under 2000-talet.

- 2011 biföllls 9.088 asylansökningar
- 2012 biföllls 12.576 asylansökningar
- Under 2013 hade nästan 29.000 personer beviljats asyl.[2]
- Sedan inbördeskriget i Syrien började fram till och med 2013 har 25.262 syrier fått permanent uppehållstillstånd (PUT) i Sverige. Här ryms också anhöriga och kvotflyktingar.

---

[2] http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2014/2014-01-02-67-procent-fler-fick-skydd-jamfort-med-2012.html. Här har Migrationsverket uppenbarligen räknat in 2.200 kvotflyktingar i sitt pressmeddelande.

Huvudskälet till den dramatiska ökningen är att i princip alla asylsökande (87 procent) som kommer från Syrien, och även från Eritrea, får stanna. Sverige är för övrigt det enda EU-land som direkt beviljar syrier PUT. 2013 sökte 14.362 syrier asyl i Sverige och under 2014 beräknar Migrationsverket att det kommer ytterligare 22.000 syrier.[3]

Sverige är också den enskilda nation inom den europeiska unionen som har tagit emot flest syrier. Tidigare har vi i hela västvärlden tagit emot flest asylsökande irakier, somalier och så kallade ensamkommande flyktingbarn.

En fjärdedel av dem som har fått stanna under 2013 är enligt FN:s Genèvekonvention klassade som flyktingar. Drygt hälften har fått asyl, eftersom de bedömts som skyddsbehövande. Övriga har fått stanna av andra skäl, vanligen synnerligen ömmande omständigheter. Alternativt har de fått tidsbegränsade uppehållstillstånd.[4]

Från 30 till 60 procent bifall

I takt med att asylinvandringen ökar dramatiskt är det inte bara antalet som får stanna utan även andelen ökar. Om det är en medveten strategi från regering och migrationsverk, att med färre avslag minska antalet illegala invandrare (så kallade papperslösa), är en öppen fråga. Migrationsverkets statistik visar följande:

- 2011 biföllls 30 procent av alla asylansökningar.
- 2012 biföllls 34 procent.
- 2013 hade andelen bifall ökat till 49 procent.
- Första kvartalet 2014 steg andelen bifall till 60 procent.

---

[3] Verksamhets- och kostnadsprognos från den 24 oktober 2013 http://www.Migrationsverket.se/download/18.50598a0b1413c3d83462b1a/Migrationsverkets+prognos+5.pdf

[4] För definition av dessa begrepp, se kapitlet Invandringstatistik samt punkt 5 i kapitlet Slutsiffror.

Konsekvensen av att det blir lättare att få stanna i Sverige visar sig också i den kraftigt ökade strömmen av asylsökande. När ett land har en så extremt liberal flyktingpolitik som Sverige, sprids ryktet snabbt att det är Sverige som gäller, bland såväl asylsökande som flyktingsmugglare. Sverige blir en asylmagnet. Ju fler som vi tar emot, desto fler kommer sedan hit.

Observera att detta enbart gäller beviljade uppehållstillstånd. Återvändande svenskar, som rör sig fram och åter över gränser, är inte medräknade. De finns inte i Migrationsverkets utan i SCB:s statistik över folkbokföring och har ingenting med landets demografiska förändring att göra, eftersom PUT är det enda som leder till ett nytt svenskt medborgarskap.

Nettoinvandringen (=invandring minus utvandring) låg, enligt SCB:s senaste uppgifter från 2012, på drygt 51.000 personer. Syrien, Afghanistan, Somalia och Irak låg i topp. Svenska medborgare låg i särklass sist, med knappt 5.000 fler utvandrare än invandrare. Hälften av all utvandring bestod av svenska medborgare. Av de 20.000 svenska medborgare som återinvandrade hade hälften två inrikes födda föräldrar och var födda i Sverige.

Observera att de siffror vi annars använder avser Migrationsverkets statistik, som avser beviljade uppehållstillstånd. För asylsökande tillkommer överklaganden till Migrationsdomstolen där verket räknar med ytterligare cirka sex procents beviljande beslut i år.

När ansvariga politiker, som migrationsminister Tobias Billström, i riksdagen påstår att återvändande svenskar är den enskilt största gruppen bland immigranterna är det visserligen korrekt, men samtidigt ren desinformation, eftersom det inte har någonting att göra med vilka nya medborgare som vi får in i landet.[5] Det vet ministern om, men låtsas som det regnar.

---

[5] http://www.youtube.com/watch?v=zR_RpuzmT7Y

Dom vill till Sverige

”Dom vill EU, dom vill till Sverige”, konstaterade Johanna Sjö, en av Billströms sakkunniga, i Sveriges Radios Studio Ett, när situationen med de asylsökande från Syrien diskuterades en dag i oktober 2013. I inslaget sa hon att det inte finns något tak för hur många som kan få stanna. Hon tillade också att människor inte bara flyr för sina liv utan också från ekonomisk misär. [6]

- 2012 ansökte 44.000 personer om asyl i Sverige.
- Under 2013 har drygt 54.000 nya asylsökande kommit hit.
- Under 2014 beräknas runt 60.000 asylsökande komma, men siffrorna justeras hela tiden uppåt och den övre gränsen är i skrivande stund 69.000.
- 2011 beviljades totalt drygt 93.000 uppehållstillstånd.
- 2012 var siffran 111.000
- 2013 beviljades totalt drygt 116.500 personer uppehållstillstånd, vilket är fler än någonsin. En stor del av dessa uppe-hållstillstånd är permanenta och medför svenskt medborgarskap.

Sedan september 2013 har i genomsnitt cirka 1.800 personer i veckan sökt asyl i Sverige. I slutet av oktober fanns det drygt 52.000 personer boende i Migrationsverkets mottagningssystem. Enligt huvudscenariot kommer antalet inskrivna med uppehållstillstånd i Migrationsverkets boenden att öka från cirka 7.800 i slutet av 2013 till 15.900 i slutet av 2014, rapporterar verket.

Därutöver tillkommer anhöriginvandrarna, som är den största gruppen. 2013 beviljades drygt 40.000 anhöriga (inklusive adoptivbarn) uppehållstillstånd och sedan 1980 har totalt 715.000 anhöriga fått stanna här. Många kommer något år i efterskott, så det

[6] 17-timmen
http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=1637&artikel=5684267&playaudio=4739112

finns anledning att tro att det blir höga siffror av närstående som kommer till Sverige under de närmaste åren.

Utmaning – ett modeord

Migrationsverket generaldirektör Anders Danielsson har inte något konkret förslag på hur problemet ska åtgärdas, men han tycker rent allmänt att detta är ”en stor utmaning”. Begreppet ”utmaning” används regelmässigt av olika beslutsfattare, när situationen är ytterst ansträngd. Anders Danielssons främsta fokus är inte direkt de sämre lottade svenska medborgarnas väl och ve när han fastslår:

Behovet av samverkan är större än någonsin. Det fortsatta mottagande av människor på flykt och övriga som kommer till Sverige för att bosätta sig här är en nationell angelägenhet som rör oss alla och som manar till att samtliga aktörer tar ett större gemensamt ansvar.[7]

Medan generaldirektören talar om aktörer och stora utmaningar arbetar beslutsfattarna på Migrationsverket under stor press för att klara av den syriska anstormningen. Så här kommenterar en av dem, en så kallad ”migga”, sin arbetssituation på före detta asylombudet Merit Wagers blogg:

Hur ska vi ha tid att granska alla bifall? Den tiden kan **omöjligen** finnas, eller ska vi anställa lika många handläggare och beslutsfattare som redan jobbar på verket? Jag vet av erfarenhet att det finns handläggare som väljer att bifalla ärenden som inte ska bifallas för att det tar sådan tid att föredra ärendet för beslutsfattare. Den tiden har man tydligen inte och då är det lättare att bifalla ansökan.[8]

---

[7] http://www.Migrationsverket.se/info/7699.html

[8] http://meritwager.wordpress.com/2013/11/05/en-migga-jo-tjena-snacka-om-snomos-ordbajseri-eller-kalla-det-vad-du-vill/

2013 ansökte 3.800 så kallade ensamkommande flyktingbarn asyl i Sverige, en ökning med 200 jämfört med året innan. Två tredjedelar fick bifall på sina ansökningar. Det pekar på en liten ökning jämfört med 2012, då 3.600 i denna kategori kom hit.[9]

Arbetskraftsinvandringen utanför EU/Efta, som skulle bli ett framgångsrecept, ifrågasätts nu av socialdemokratin sedan LO-fackets medlemmar i allt högre utsträckning börjat sympatisera med Sverigedemokraterna. Drygt 19.000 arbetskraftsinvandrare från utanför EU/EES fick uppehållstillstånd 2013, tillsammans med nästan 10.000 anhöriga. Generaldirektören för migrationsverket verkar uppfatta situationen i Sverige som att det råder en brist på arbetskraft. Det är förvirrande, eftersom av de närmare 80.000 arbetskraftsinvandrare utanför EU/Efta som fått komma hit för att arbeta sedan reformen genomfördes 2009, har endast en fjärdedel specialistkompetens.[10]

Sverige tar emot cirka 76 gånger fler syrier än Finland

En intressant jämförelse kan göras med Finland, som har en liknande utlänningslag som vi och lyder under samma internationella konventioner. Under 2013 tog Finland emot drygt 3.200 asylsökande medan Sverige tog emot drygt 54.000. Sverige tog emot 17 gånger så många asylsökande som Finland. Vidare, Finland har 2013 beviljat drygt 1.800 positiva asylbeslut medan Sverige har beviljat drygt 29.000. Det innebär att Sverige låter 16 gånger fler asylsökande stanna.

Sveriges accelererande asylmottagande skiljer sig alltså radikalt från våra nordiska grannar. Under 2013 beviljade Sverige totalt åtta gånger så många uppehållstillstånd till asylsökande som Danmark och nästan fem gånger så många som Norge, med sina 3.840 respektive 5.820 positiva beslut.

---

[9] http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2014/2014-01-02-67-procent-fler-fick-skydd-jamfort-med-2012.html

[10] För mer information om arbetskraftsinvandring se avsnittet ”Nästa skojarbransch?”

Medan Sverige 2013 beviljade PUT till drygt 11.000 asylsökande syrier, fick 145 syrier stanna i Finland. Sverige låter alltså emot 76 gånger så många asylsökande syrier stanna, jämfört med Finland! Under samma år gav Danmark och Norge drygt 1.300 respektive 700 syrier asyl.[11]

För hela tiden sedan inbördeskriget i Syrien startade i mars 2011 och till och med 2013 har Sverige beviljat permanenta uppehållstillstånd till drygt 15.600 asylsökande syrier, medan motsvarande antal i Danmark, Norge och Finland är cirka 2.200, 900 respektive 300. Totalt har, som tidigare sagts, drygt 25.000 syrier fått stanna här.

Migrationsverket ser uppenbarligen detta som eftersträvansvärt när de i en rapport berättar att ”Sverige har satt ned foten som inget annat land har gjort”. Vidare rapporterar verket i ett nyhetsbrev:

Även i många arabisktalande länder har befolkningen kunnat ta del av reportage direkt från Sverige och fördjupande nyhetsanalyser på temat migration till Europa. I början av oktober rapporterade den syriska TV-kanalen Orient, med en publik på cirka 17 miljoner i Syrien, Irak, Turkiet, Libanon, Jordanien, Egypten och Europa, att "Sverige är en primär fristad för syrier på flykt". Enligt nyhetskanalen hörde många tittare av sig efter programmet och uttryckte uppskattning över hur deras landsmän tas emot och bemöts i Sverige.

En av oss, Gunnar Sandelin, skrev en debattartikel för att belysa Sveriges extrema asylpolitik, med dessa siffror som senaste exempel. Den refuserades emellertid av våra fyra största morgontid-

---

[11] http://www.migri.fi/information_om_verket/statistik/statistik_over_asyl_och_flyktingar
http://www.udi.no/Oversiktsider/Statistikk-og-analyse/Statistikk-/Asyl/Asylvedtak-fordelt-pa-statsborgerskap-og-arstall/
http://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/E3C50EA0-BD36-4DDD-9C8D-7AAF44DE1F12/0/senestetalpaaudlomr.pdf

ningar Dagens Nyheter, Göteborgs-Posten, Svenska Dagbladet och Sydsvenskan. Man tackade nej till erbjudandet med standardformuleringen att det inte fanns utrymme. Även kvällstidningarna Aftonbladet och Expressen samt landsorts-tidningarna Corren och Nya Wermlands-Tidningen tackade nej. Eftersom liknande refuseringar inträffat vid flera tidigare tillfällen tidigare skickade han ett mejl med följande innehåll till de flesta av dessa tidningars redaktioner:

Hej,
Jag tror faktiskt att ni inte vill publicera information om det svenska asylinflödet. Jag har flera gånger skickat in välunderbyggda debattartiklar till er i detta ämne och blivit refuserad med samma standardformulering.
Det är mycket sorgligt och svekfullt att en debattsida gör motsatsen till det den utger sig för, och i stället undviker att publicera grundläggande information om en sådan avgörande fråga för det svenska samhällets framtid. Jag vet att många fler än jag undrar vad som är agendan med en sådan mörkläggning.
Hälsningar
Gunnar Sandelin

Den enda som svarade var GP:s debattredaktion, som förnekade att de ratade artiklar av detta slag. De hänvisade till extremt dåligt utrymme och att skribenten hade blivit publicerad vid flera tillfällen tidigare. Slutligen blev artikeln publicerad i Mariestads-Tidningen, Lysekilsposten och Dagens Samhälle.[12]

Vad kostar den syriska invandringen?

En norsk studie räknade på en bredare grupp invandrare och kom fram till en genomsnittlig totalkostnad på 4.1 miljoner norska kronor per invandrare från tredje världen. Den är utförd av forskaren Erland Holmœy vid Norges statistiska centralbyrå och finns även

---

[12]http://www.dagenssamhalle.se/debatt/ska-sverige-bli-en-humanitaer-stormakt-7099

som en serie artiklar i tidningen Finansavisen.[13]

Det finns ingen anledning att tro att den norska kostnaden skulle vara väsentligt högre än den svenska. Om vi använder den norska kalkylen så blir kostnaden för varje invandrare 4.5 miljoner svenska kronor. När detta skrivs i början av november 2013 har cirka 16.000 syrier på flykt fått asyl i Sverige sedan kriget började 2011. Under resten av året beräknar migrationsverket att ytterligare 5.000 syrier kommer att söka asyl. Verkets prognos för 2014 är att cirka 22.000 syrier kommer hit. Om vi räknar med samma fortsatta beviljandegrad som tidigare på 87 procent så kommer ytterligare cirka 4.500 syrier att få stanna i år och uppskattningsvis beviljas cirka 19.600 syriska uppehållstillstånd under 2014. Det innebär att runt 40.000 syrier, på grund av inbördeskriget i hemlandet, får stanna i Sverige under perioden 2011 – 2014.

Med en ungefärlig genomsnittskostnad på 4,5 miljoner kronor per person blir den totala kostnaden för detta asylmottagande omkring 180 miljarder kronor. Detta under förutsättning att man följer den norska beräkningen på vad en utomeuropeisk invandrare kostar i genomsnitt under en livstid. Anhöriginvandringen brukar ligga på åtminstone en anhörig per asylsökande, som fått stanna. Om vi gör ett sådant antagande hamnar kostnaderna på det dubbla, d.v.s. omkring 360 miljarder.

Naturligtvis är detta en osäker och grov beräkning, eftersom många faktorer spelar in, särskilt när det rör sig om en så stor grupp. Med det svenska integrationsmisslyckandet i åtanke är vi emellertid inte alltför optimistiska. Enligt SCB förvärvsarbetade 2010 55 procent av de syriska invandrarna i arbetsför ålder, att jämföra med 84 procent bland svenskfödda. Arbetsförmedlingen beräknar i november 2013 att av 4.200 nyanlända som har haft en

etableringsplan i två år och förväntas stå på egna ben, har endast

[13] http://www.hegnar.no/multimedier/archive/00061/Finansavisen_130413__61041a.pdf

4 procent lyckats få ett riktigt arbete.

Invandrare och kriminalitet

I slutet av 2012 presenterades en studie som det varit tyst om i vanliga medier och som det även rapporterats sparsamt om på nätet. Studien heter ”An Exploratory Analysis of Swedish Street Gangs” och är ett samarbete mellan polisen i Stockholm och universiteten i Stockholm och Linköping.

Data för 239 gängmedlemmar i sju gatugäng har analyserats och resultatet visar att 76 procent av medlemmarna har invandrarbakgrund. Författarna Amir Rostami, Fredrik Leinfelt and Stefan Holgersson skriver:

> Consequently, the data show ethnically heterogeneous gang members both in terms of ethnicities and country of birth. For example, 76% of members are first- or second generation immigrants from a number of different countries and regions. Our results indicate that the gang situation in Sweden is a multiethnic phenomenon and, accordingly, not related to a specific country, ethnicity, region, or culture.

Den största gruppen gängmedlemmar, 35 procent, kommer från västra Asien (Mellanöstern, arabstaterna), följt av 11 procent var för afrikaner respektive östeuropéer. Invandrarbefolkningen i Sverige (utrikes födda plus inrikes födda med utrikesfödda föräldrar) är cirka 20 procent. Vad gäller gängkriminalitet på gatunivå är överrepresentationen enligt denna studie på 12.7 gånger, om vi jämför populationen invandrare med svenskar.

Författarna till studien efterlyser en systematiserad kunskap om gängkriminalitet i Sverige och konstaterar att detta saknas. Varken polisen eller BRÅ gör sådan forskning, varför det bara finns tillgänglig information på individnivå. Detta är otillräckligt då gängkriminaliteten är på frammarsch och länkad till grov våldsbrottslighet. Sammantaget fanns vid studiens genomförande 95 olika grupperingar av olika typer av kriminella gäng i Sverige med

cirka 4.000 medlemmar.[14]

Oklart med PUT

På senare tid har vi varit i tät kontakt med Migrationsverket för att så exakt som möjligt försöka reda ut vilka nytillkomna invandrare av alla kategorier som kommer till Sverige för att stanna, tillfälligt eller permanent. Det är emellertid lättare sagt än gjort. Migrationsverket statistikför bara förstagångstillstånd, inte förlängningar. Detta framgår av verkets hemsida:

> Samtliga tabeller visar bara statistik över förstagångsansökningar och beslut. Personer som haft ett uppehållstillstånd och beviljats en förlängning av detta ingår inte.[15]

Det går således inte att få en klar bild av hur många tillstånd som över tid blir permanenta, vilket har en avgörande betydelse för hur demografin i Sverige förändras. Personer som får tillfälliga uppehållstillstånd (TUT), som senare övergår till permanenta uppehållstillstånd (PUT), redovisas endast som TUT i verkets offentliga statistik. Enligt Migrationsverkets statistikchef handlar det om 99 procent av de cirka 20.000 nyetableringar av anhörigrelationer per år av partners, som tas hit från utlandet. Det gäller också om arbetstagare utanför EU/EES (så kallade tredjelands medborgare) och anhöriga till dessa, som på sikt kommer att stanna. I nuläget rör det sig om 10-15 procent av dessa (cirka 5.000 personer 2013), men med tiden kommer det med största sannolikhet att bli betydligt fler, eftersom arbetskrafts-reformen gäller från 2008/2009 och det tar fyra år innan ett sådant tillstånd permanentas.

Slutligen vill vi understryka att i Migrationsverkets statistik för ”flyktinganhöriga” redovisas endast de anhöriga, som kommit inom två år efter att kommunbidrag utgått för anknytningspersonen. Övriga förs till den allmänna anhörigstatistiken, vilket också gäl-

[14] http://ccj.sagepub.com/content/28/4/426.abstract

[15] http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Statistik/Oversikter-och-statistik-fran-tidigare-ar.html

ler för nyetablerade relationer. Oklarheten i Migrationsverkets statistik på dessa punkter gör exakta siffror omöjliga för både permanenta uppehållstillstånd och anhöriginvandringen. Vi bedömer det ändå som tämligen sannolikt att åtminstone häften av alla uppehållstillstånd förr eller senare permanentas.

Vi lämnar denna reservation eftersom vi vill vara så säkra som möjligt. Migrationsstatistik är något av de snårigaste som finns och vi vill varken trassla in våra läsare eller förenkla på ett sätt, så att det blir osant, vilket medierna regelmässigt gör.

Stockholm den 5 februari 2014
Karl-Olov Arnstberg **Gunnar Sandelin**

Inledning

När Expressen i februari 2012 gjorde sin ”stora partiledar-utfrågning”, sa Fredrik Reinfeldt bland annat:

> Jag har gjort det vägvalet efter valresultatet 2010 att Sverige ska hedra internationella konventioner och fortsätta stå öppet för människor som flyr förtryck och har valt bort dem som ropar på stängda gränser. Dels för att jag tycker vi ska bidra till en bättre värld, dels för att jag tror att det är det långsiktigt riktiga svaret på att Sveriges befolkning kan växa, att vi kan få fler i arbete.[16]

Reinfeldt talar inte sanning när han säger att han med sin flyktingpolitik "vill hedra internationella konventioner". De asylsökande som enligt internationella konventioner och svensk lagstiftning fått permanent uppehållstillstånd därför att de är flyktingar, utgör under Reinfeldts period som statsminister (fram till årsskiftet 2013) endast 21 procent.[17] Väljer vi en längre period och tar 1980 som utgångspunkt, är motsvarande siffra avsevärt lägre, 10 procent.[18]

Två dagar före julafton 2012 upprepar Fredrik Reinfeldt sin osanning. Han får frågan vilket svar han vill ge till dem som tycker att invandringen är för stor:

---

[16] http://www.expressen.se/nyheter/oppenhet-bygger-ett-starkare-sverige/

[17] Dessutom tar Sverige tillsammans med FN:s flyktingorgan UNHCR emot så kallade kvotflyktingar som hämtas från flyktingläger runt om i världen. Sverige är det land i Europa som tar emot flest kvotflyktingar (knappt 2.000 per år),vilket var cirka 30 procent av den totala kvoten 2011.

[18] Se vidare kapitlet Invandringsstatistik

- Vad är ditt svar till dem?
- Att vi inte kan styra över detta. Inte med mindre än att vi avskaffar internationella regelverk och stänger våra gränser för folk som flyr från Syrien. Men det vore en inhuman politik som jag aldrig kan stödja.[19]

Det som Fredrik Reinfeldt inte berättar är att det enda vi är bundna till är Genèvekonventionen och att det är en minoritet av de asylsökande som får stanna som är flyktingar. Hans påstående att ”vi inte kan styra över detta” är också felaktigt. Just det som Reinfeldt påstår inte går, gjorde Ingvar Carlsson och hans regering den 13 december 1989 med det så kallade Luciabeslutet.

Runt den 20 december 1989 kom runt 100 flyktingar om dagen till Sverige, i den största flyktingströmmen dit sedan andra världskriget och läget beskrevs som "permanent kritiskt". Nästan alla var bulgarienturkar, som kom via Polen och dåvarande Östtyskland. De åkte med båten Winston Churchill till Malmö, och ansåg sig vara diskriminerade i Bulgarien men dagen därpå utvisades de och skickades med buss till Trelleborg där de skickades tillbaka med båt eftersom Sverige beslutat om nya bestämmelser med en invandringspolitik som inte skilde sig från övriga Europa och Norden.[20]

Regeringen Carlsson bestämde att Sverige bara skulle ta emot så kallade FN-flyktingar samt asylsökande med särskilt starka skyddsbehov. Krigsvägran och ”humanitära skäl” accepterades inte. När regeringen Bildt tog över makten 1991 revs beslutet upp. Det var framför allt Bengt Westerberg och Birgit Friggebo som öppnade dörren för en ny våg av invandring. Som en bloggare konstaterar: ”Och då tog allt förnuft slut.”

Vad Reinfeldt inte heller nämner är att mer än nio av tio asylsökande under många år inte visat upp några giltiga pass vid ansökningstillfället. Är det en human flyktingpolitik när Sverige urhol-

[19] http://www.sydsvenskan.se/sverige/vill-skicka-hem-papperslosa/
[20] http://sv.wikipedia.org/wiki/Luciabeslutet

kar asylrätten för de verkligt behövande genom att bevilja skydd och asyl till människor som vi inte med säkerhet kan säga vilka de är? Statsministern tiger och låtsas inte om problemet, alternativt är okunnig. Båda alternativen är lika illa.

Återvänder vi till dagens situation bör det noteras att invandringen efter hand ändrat karaktär. Ett brett spektrum av invandrare har ersatts av i huvudsak asylsökande från muslimska länder som Syrien, Somalia och Afghanistan. Också Sverige har ändrat karaktär, från ett land med långa högkonjunkturer och framtidstro till en medlemsstat i den krisande Europeiska Unionen. Det blir inte bättre av att svenska politiker inte har några planer för dem som får stanna utan bara dumpar ner dem i ett trasigt integrationsmaskineri.

Integrationsminister Erik Ullenhag, som inte precis gjort sig känd som någon salt granskare av invandringspolitiken, skrev så här på DN Debatt den 2 september 2012:

> Under långa perioder var en majoritet av dem som flydde till Sverige välutbildade, men idag är verkligheten en annan. De flesta som nu får asyl kommer från länder som Somalia och Afghanistan som under lång tid har drabbats av krig och konflikter och där utbildningssystemet är bristfälligt. Arbetsförmedlingens statistik visar att över 60 procent av de nyanlända flyktingarna och deras anhöriga högst har förgymnasial utbildning. När fler har kort utbildningsbakgrund ställer det nya krav på integrationspolitiken. Vi måste hela tiden anpassa den förda politiken utifrån de människor som kommer.[21]

Observera det lilla ordet ”högst”. Det refererar till att många asylsökande är analfabeter. Det språkliga undanglidandet kan kopplas till en diskussion på Aftonbladets kultursida där Per Brinkemo protesterade mot en artikel som Martin Aagård skrivit och där han med hänvisning till SCB:s statistik påstod att 85 procent av de

[21] http://www.dn.se/debatt/flyktingar-ska-tvingas-flytta-till-erbjudet-arbete

somalier som kommer till Sverige har för- eller eftergymnasial utbildning. Per Brinkemo skrev:

Siffrorna är korrekt återgivna, men siffror ska också tolkas och förstås. Aagård har tyvärr inte förstått vad statistiken säger. Förgymnasial utbildning kan innebära allt ifrån att vara analfabet till att ha 1 eller 2 eller 3 eller 9 års skolgång. Det kan också betyda att man läst enbart koranlära på en madras (koranskola). Aagård tolkar tyvärr in svenska förhållanden när han försöker förstå siffrorna.[22]

Aagård svarade Per Brinkemo utan att ifrågasätta hans invändningar. Han visste att Per Brinkemo i flera år arbetat för somaliernas integration och var väl insatt i deras förhållanden. Aagård skrev:

Men en sak har Brinkemo verkligen rätt i: Ibland vill man så väl, men det blir ändå fel. Brinkemo säger sig kämpa för att utbilda de allt fler somalier som vi bör ta emot i Sverige – varför försvarar han då SD som vill det motsatta?[23]

Denna infama debatteknik upprörde miljöpartisten Bassem Nasr, som arbetar som jobbcoach i Rosengård. Under rubriken ”Aftonbladet Kultur borde be Per Brinkemo om ursäkt” kommenterade han meningsutbytet på Newsmill och skrev bland annat så här:

Utifrån min fleråriga vänskap och professionella relation med Per Brinkemo blir jag uppriktigt ledsen och upprörd av anklagelserna om att han försvarar främlingsfientliga krafter. Det finns få personer i Sverige som så mycket engagerat sig i somaliers möjlighet att ta sig in i det svenska samhället som Per, många gånger ideellt dessutom. Han har flera gånger rest till Somalia

[22] http://www.aftonbladet.se/kultur/article15769292.ab
[23] Artikeln finns inte kvar på Aftonbladets hemsida. Citatet är därför hämtat från den liberale bloggaren Adam Cwejmans hemsida. Han återger det under rubriken ”Lögnaren Martin Aagård”. http://adamcwejman.blogspot.se/2012/11/lognaren-martin-aagard.html

för att lära sig mer om kulturen. Aagårds anklagelser är absurda och helt verklighetsfrämmande. Detta är ett lågvattenmärke för svensk integrationsdebatt och för Aftonbladet Kultur. Det enda hederliga är att totalt backa och be Per om ursäkt.[24]

Låt oss återvända till statsminister Reinfeldt, efter denna lilla utflykt till de aftonbladska sumpmarker där lögner kokas samman och ursäkter inte förekommer. Att smita undan frågan om vad det socioekonomiskt innebär med ett mottagande av många tusen per år av lågutbildade och analfabeter från ickevästerländska länder, är djupt ansvarslöst. Av en statsminister krävs rak, tydlig, utförlig och sanningsenlig information om den politik som regeringen för. Dessutom är det rimligt att skattebetalande svenska medborgares intressen prioriteras.

Nå, vilka är det som kommer och, om man får tro Reinfeldt, genom sina arbetsinsatser ska göra Sverige till ett ännu bättre samhälle? Så här skriver Expressens ledarskribent Anna Dahlberg i en ledare som skiljer ut sig från den mesta annan journalistik genom att redovisa ett djupt problematiskt läge:

När FN-organet UNHCR listar världens främsta mottagare av flyktingar hamnar Sverige i topp. De senaste två åren har vi placerat oss på fjärde respektive femte plats bland världens samtliga i-länder. Bara USA, Tyskland och Frankrike tar konsekvent emot fler asylsökande än Sverige.

Ser man till befolkningsmängd finns det inget annat västland som kan mäta sig med Sverige. Vi tar ensamt emot 60 procent av alla asylsökande i Norden och Baltikum - tio gånger fler än Finland och åtta gånger fler än Danmark exempelvis.

När det gäller ensamkommande flyktingbarn skiljer Sverige ut sig än tydligare. Förra året kom 2.657 sådana barn till Sverige, varav 82 procent beviljades asyl. Inget annat land är i närheten av dessa siffror. Det näst största

[24] /www.newsmill.se/artikel/2012/11/14/aftonbladet-kultur-borde-be-per-brinkemo-om-urs-kt

mottagarlandet i Europa - Storbritannien - tog emot 1.277 barn.

Sverige är med andra ord något av ett unikum i västvärlden. Gång på gång har vi öppnat våra portar för människor på flykt, från kriget mellan Iran och Irak på 80-talet, Balkankrigen på 90-talet, Irakkriget på 2000-talet och nu från krigen i Afghanistan, Somalia och Syrien.

Sverige tog emot uppemot hälften av alla irakier som flydde till EU under Irakkrigets blodigaste år och nu är vi det största mottagarlandet i hela unionen av syriska flyktingar. Vi är på väg upp i historiskt höga nivåer med över 1.000 asylsökande i veckan. Mottagarsystemet är pressat till bristningsgränsen och kommunpolitiker runt om i landet slår larm om en ohållbar situation.[25]

Under rubriken ”Illegala flyktingar hotar Europas säkerhet” ger Zulmay Afzali, tidigare stabschef vid ”Ministeriet för bekämpning av narkotika i den islamska republiken Afghanistan”, nu flykting i Sverige, ett ännu skarpare svar:

Idag, just nu när jag skriver detta, korsar tusentals migranter Europas internationella gränser illegalt för att söka asyl. Dessa illegala migranter är ofta från Afghanistan, Pakistan, Somalia, olika arabländer och även många andra. Min oro kring detta är: Hur många av de här människorna talar sanning? Med ”sanning” menar jag att de presenterar sanna och korrekta, inte fabricerade, asylhistorier och att de visar äkta, inte falska identitetshandlingar eller på annat sätt vilseleder de länder de kommer till. Om asylsökande tar sig in på bedrägligt vis kan det snart eller på sikt leda till stora problem för Europa.

Jag är själv flykting, och jag anser att det är en mänsklig rättighet för varje människa att söka asyl och att också beviljas detta baserat på fakta och de skyddsskäl som lagar och konventioner anger. År 2010, när jag sökte asyl i Sverige, angav jag alla mina skäl för min ansökan inför myndigheterna samt

[25] http://www.expressen.se/ledare/anna-dahlberg/vi-maste-valja-vag-i-flyktingpolitiken/ Det kan tilläggas att när detta skrivs i november 2012 tar Sverige emot cirka 1 100 asylsökande i veckan.

bevisade (styrkte) min identitet. Allt detta togs i beaktande av Migrationsverket och efter fem månader beviljades jag uppehållstillstånd och flyktingstatus. Detta är jag mycket tacksam för.

Vad som dock bekymrar mig är att många människor som kommer till Sverige och söker asyl gör det på falska grunder. Deras asylberättelser är falska, deras identitetshandlingar likaså. Ändå beviljas de asyl eller uppehållstillstånd här. En vän berättade för mig, att en invandrare i Holland erbjuder sig att sätta ihop falska asylhistorier för 300 euro. Det är en lönsam sidoverksamhet för honom. Min huvudsakliga oro handlar om vilken påverkan alla dessa ”asylfall” har - och kommer att få – på Sveriges och andra EU-länders ekonomi, arbetsmarknad, utbildningssystem och samhället. Min egen förutsägelse är att det kommer att leda till en katastrof om falska asylsökande inte stoppas.

En annan alarmerande sak är att det bland de asylsökande finns många extrema islamistiska jihadist-grupper (Jihad = heligt krig) som tar sig in i Europa, utnyttjar asylmöjligheten och sedan skapar egna ”samhällen i samhället” där de sprider sin våldsamma ideologi. Organiserad brottslighet sprider sig också och kriminella gängaktiviteter ökar i hela Europa. Narkotikaberoende, terrorism och illegala invandrare (inte flyktingar eller asylberättigade) är något vi borde vara mer bekymrade över, de innebär faror för de stora asylmottagningsländerna. Om vi inte ser det i tid – kanske för att vi inte vill se det – så kommer vi i alla fall att upptäcka det när farorna blir verklighet.[26]

För att återvända till regeringens invandringspolitik höll Fredrik Reinfeldt måndagen den 6 november 2012 en gästföreläsning för studenter i statsvetenskap på Stockholms Universitet. En stor del av föreläsningen kom att handla om regeringens syn på de snabbväxande Sverigedemokraterna. I Svenska Dagbladet kan man läsa ett referat. Där sägs bland annat:

---

[26] http://www.newsmill.se/artikel/2012/05/08/illegala-flyktingar-hotar-europas-s-kerhet

- De är början på den nedgång vi redan har i andra länder, därför ska vi isolera dem från inflytande, sade statsministern och hävdade att det var just det han hade gjort när regeringen slöt en överenskommelse kort efter valet med Miljöpartiet om asyl- och migrationspolitiken.
- Effekten av SD var att vi fick en politik i motsatt riktning, sade Reinfeldt.[27]

Uppgörelsen med Miljöpartiet, som Reinfeldt refererade till, innefattar bland annat gratis sjukvård till personer som uppehåller sig illegalt i Sverige. Det handlade således, enligt statsministern, om en bestraffning av SD-väljare så att de ska förstå att flyktingpolitiken kommer att bli ännu generösare om svenska medborgare röstar på Sverigedemokraterna.

Det är en egendomlig politisk satsning. Gör tankeexperimentet att Sverigedemokraterna blev Sveriges största parti. Skulle de övriga partierna då under statsministerns ledning öppna för en helt fri invandring till Sverige, i syfte att hindra ännu fler svenskar att välja Sverigedemokraterna?

Med tanke på att antalet ansökningar från asylsökande och anhöriga under 2012 och 2013 är beräknat till bortåt 200.000, varav en mycket stor andel av dem som beviljas permanent uppehållstillstånd förväntas gå direkt in i en mycket långvarig bidragsförsörjning, är statsministerns agerande chockerande. Detta har bland annat uppmärksammats av ekonomen Jan Tullberg som i ett öppet brev den 27 december 2012 skriver till samtliga partiledare i riksdagen, under rubriken ”Ett nyårslöfte efterlyses”:

Med hänvisning till att man agerar mot ”rasism och främlingsfientlighet” har det offentliga samtalet blivit ensidigt och propagandistiskt. Dåliga nyheter förtigs eller förvanskas och kritisk analys stoppas i tryckta medier genom en nitisk självcensur. Till detta kommer det partipolitiska projektet att konsekvent och ihärdigt angripa Sverigedemokraterna. Lojalitet till det projektet

[27] http://www.svd.se/nyheter/inrikes/reinfeldt-angrep-sd_7646656.svd

överordnas allt annat, även Sveriges välfärd. Konsekvensen har blivit en sanningsfientlighet kring invandringsfrågor.

Vill verkligen Sveriges statsminister bestraffa medborgarna för att det finns de som inte uppskattar regeringens politik och därför inte röstar på hans parti? Är detta statsministerns sätt att visa en ansvarsfull ämbetsutövning? Vi misstänker starkt att det är denna typ av politiskt agerande som gör att Sverige på Facebook och på bloggar inte alltför sällan kallas för ”Absurdistan”.

En vecka senare bekräftas detta tänkande av Aftonbladet. Journalisterna Eric Tagesson och Pär Karlsson skriver där att flyktingpolitiken blivit mer generös sedan Sverigedemokraterna valdes in i riksdagen 2010 och att detta är en medveten politisk strategi som för svenska folket ska visa att det är meningslöst att rösta på Sverigedemokraterna. Aftonbladet skriver:

Knappt ett halvår efter valet 2010 knöt regeringen en överenskommelse om migrationspolitiken med Miljöpartiet. Det uttalade målet var enligt de inblandade att stänga ute främlingsfientliga krafter. Det har bland annat lett till att papperslösa personer som befinner sig illegalt i Sverige kan få vård och att deras barn har rätt att gå i skolan. Dessutom har man öppnat upp för en mer generös arbetskraftsinvandring.[28]

Aftonbladet citerar integrationsminister Erik Ullenhag, som säger att det nu gäller att inte på något sätt anpassa sig till Sverigedemokraternas syn på invandringen. Han upprepar sitt vanliga vilseledande mantra om att ”vi aldrig har haft så många invandrare som går till ett jobb som idag”.

I själva verket är sysselsättningsgraden av utrikes födda lägre idag år 2012 än för fem år sedan. Förklaringen är att det inte är *antalet* utan *andelen* av en befolkning som arbetar som är viktig.

---

[28] http://www.aftonbladet.se/nyheter/article15765899.ab

Att 500 miljoner indier varje dag infinner sig på sina arbetsplatser innebär inte att Indien får ett högre välstånd än Sverige.[29]

Ett annat av Erik Ullenhags påståenden, inte bara vilseledande utan direkt felaktigt, är att det är 700.000 utrikesfödda som går till jobbet varje dag. Det är visserligen enligt Statistiska centralbyrån korrekt att det under det tredje kvartalet 2012 fanns drygt 700.000 utrikes födda som var sysselsatta. Men enbart ca 540.000 av dessa var i arbete, medan 720.000 utrikes födda antingen inte hade eller verkligen gick till ett arbete som de har.[30] Detta säger inte Erik Ullenhag. Även om det är mer angeläget för svenska skattebetalare att få veta, så är det alltför "giftigt", politiskt sett.

Att vara sysselsatt är för övrigt inte bokstavligt talat samma sak som att "gå till jobbet". SCB:s mått "i arbete", som drar bort sjukskrivning, semester och föräldraledighet visar en lägre siffra för antal invandrare som går till jobbet varje dag. Utrikes födda från de nordiska länderna och övriga Europa klumpas här samman och på så sätt göms arbetslösheten bland invandrare som kommer från länder utanför Europa.

Enligt Tino Sanandaji, nationalekonom och verksam vid Institutet för näringslivsforskning, så var andelen svenskfödda med svenskfödda föräldrar i åldrarna 20 – 65 som inte förvärvsarbetade år 2011 runt 15 procent. Andelen utomeuropeiska invandrare i samma ålder som inte förvärvsarbetar var runt 50 procent, således en avsevärt högre siffra, och en viss ökning från år 2007.[31] Den ansedda engelska tidskriften Economist skriver i februari 2013 det som svensk medier undviker att rapportera, nämligen att en stor del av de utomeuropeiska invandrare som får stanna i Sverige kommer att permanenta sitt beroende av försörjning via skattemedel:

---

[29] http://super-economy.blogspot.se/

[30]http://www.scb.se/Statistik/AM/AM0401/2012K03B/Bef_ej_i_arbete_15-74_2012_kv3.XLS Tabell 1.2. Det kan tilläggas att Ullenhag har växlat mellan att säga 600.000 och 700.000.

[31] http://www.dn.se/debatt/oserios-debattbok-bakom-forslaget-om-fri-invandring

Mass immigration is posing serious problems for the region. For the Nordic countries to be able to afford their welfare states they need to have 80% of their adults in the workforce, but labour-force participation among non-European immigrants is much lower than that. In Sweden only 51% of non-Europeans have a job, compared with over 84% of native Swedes. The Nordic countries need to persuade their citizens that they are getting a good return on their taxes, but mass immigration is creating a class of people who are permanently dependent on the state.[32]

Det krävs knappast något mer avancerat tänkande för att inse att den kraftiga medvind som Sverigedemokraterna, i skrivande stund och trots skandaler, befinner sig i är ett tydligt budskap från väljarna till de övriga riksdagspartierna: ”Ni är på fel väg! Invandringspolitiken måste bli restriktivare.” Varningen tolkas emellertid tvärtom, som att nu gäller det att visa att Sverigedemokraterna har fel, vilket är egendomligt eftersom väl det skulle resultera i att väljarna vände Sverigedemokraterna ryggen. Så här bakvänt resonerar till exempel Maria Ferm, migrationspolitisk talesperson för det Miljöparti som när detta skrivs har ett svagare politiskt stöd än Sverigedemokraterna:

– Det bästa sättet att bemöta främlingsfientlighet är att föra en mer human och öppen politik. Det gör att SD inte kommer in i debatten och de blir inte trovärdiga när de för fram sina åsikter, säger hon.[33]

Börjar man intressera sig för de fakta som politiker för fram och som journalisterna, vanligen okritiskt, förmedlar är det lätt att bli mörkrädd. Nedan en provkarta:

---

[32]http://www.economist.com/news/special-report/21570836-immigration-and-growing-inequality-are-making-nordics-less-homogeneous-ins-and?fsrc=scn/tw_ec/the_ins_and_the_outs
[33] http://www.aftonbladet.se/nyheter/article15765899.ab

- Man kallar regelmässigt alla asylsökande för flyktingar, men bara en av tio som sedan 1980 har sökt asyl och fått stanna har fått flyktingstatus enligt Genèvekonventionen och utlänningslagen.[34]
- Medierna påtalar nästan aldrig att under många år uppvisar mindre än en av tio som söker asyl/skydd i Sverige enligt Migrationsverkets uppgifter några äkta passhandlingar i original.
- Politiker och medier talar om att vi har ett ”sysselsättningsgap” på 11 procent mellan utrikes och inrikes födda. Då räknar man med det osannolika ålderspannet 15 – 74 år. Inte heller säger man att det räcker med endast en timmes arbete (till och med oavlönat) under en vecka för att klassas som sysselsatt. Skulle man mäta sysselsättningen mellan 25 och 64 år, vilket är ett rimligare åldersspann, blir skillnaden enligt SCB hela 27 procent.[35]
- Ett ”utanförskapsområde” kännetecknas bland annat av att cirka hälften av alla där i arbetsför ålder saknar sysselsättning. 1990 fanns det tre ”utanförskapsområden” i Sverige. 2006 visade ”Utanförskapets karta”, en mätning, som Folkpartiet och SCB gjorde, att Sverige hade 156 utanförskapsområden. Sedan dess har inte något politiskt parti eller någon journalist tagit initiativ till en uppdatering.[36]
- Medierna rapporterar, om än motvilligt, att invandringens kostnader är runt 40 årliga miljarder. Det är en inaktuell siffra. När regeringens utredare Jan Ekberg gjorde sina senaste beräkningar, grundade på 2006 års BNP låg kostnaden mellan 43 och 58 miljarder per år. Andra ekonomers beräkningar har resulterat i tresiffriga miljardbelopp.[37]

---

[34] http://www.migrationsverket.se/info/2591.html Beviljade uppehållstillstånd 1980-2011
[35] SCB Sveriges Officiella Statistik UFO506_2012A01_SM_UF84SM1201.pdf
[36] www.folkpartiet.se/dokument/rapporter/utanforskapets-karta-2008/
[37] Se vidare kapitlet om invandringens kostnader.

Ovanstående punktlista är bara några smakprov. Vi har mycket mer att rapportera om svenska politikers, journalisters och forskares mörkläggning av invandringens konsekvenser.

Den fråga som gnager oss och som vi inte hittat något riktigt bra svar på är generande enkel. För att tala med Astrid Lindgrens rumpnissar: ”Voffor gör di på detta viset?”

Det kan möjligen vara så att också svaret ligger på rumpnissarnas nivå. Den 20 november 2012 skriver Mona Sahlin i Aftonbladet en artikel där hon säger att bland det bästa hon åstadkommit som politiker är det dubbla medborgarskapet. Och så kommer det:

> Att inte begripa att ursprung och framtid hör ihop för oss alla. Att inte se hur flyktingar världen över förenar de länder de kom från med det land de lever i. Att nationaliteter blandas och blir den nya världens medborgare.[38]

Det finns ett ekonomiskt perspektiv på dubbelt medborgarskap som Mona Sahlin sorgfälligt undviker att nämna, nämligen att många invandrare tack vare det dubbla medborgarskapet idag kan kombinera svensk bidragsförsörjning med att bo i sitt gamla hemland, det land som de för att få PUT i Sverige påstått att de inte kunde återvända till, utan att riskera livhanken.

Ungefär samma dröm som Mona Sahlin har författaren Lena Andersson när hon gör sig till talesman för en kosmopolitisk identitet.[39] Ytterligare en skribent som hyllar den idealiserade världsmedborgaren är DNs litteraturkritiker och krönikör Malin Ullgren, som formulerar sin utopi som följer nedan. I hennes värld är nationalism i stort sett detsamma som rasism:

> Att svara en rasist ”Det här är mitt land”, mot en fond av ännu fler röster som alla hävdar ”Mitt!” om ett och samma Sverige – det är att försöka vrida den självpåtagna definitionsrätten ur rasistens händer. Därtill är det en yt-

---

[38] http://www.aftonbladet.se/debatt/article15806256.ab
[39] Se vidare avsnittet “Lena Andersson och fri invandring”.

terst privilegierad situation att vara europeisk medborgare och ifrågasätta ägandet av länder. Tryggheten och skyddet i att ha ett fungerande land att kalla sitt – det är en nåd att stilla bedja om för flyktingar och papperslösa i ett Europa som dagligen sorterar ut dem som obehöriga. I den bästa av världar är vi kanske alla frivilliga nomader, och jag menar allvar, som rör oss fritt utan att skapa de blodiga konflikter som hävdandet av territorier innebär. Men vi är väldigt långtifrån en nyfiket nomadisk värld.[40]

Den värld som Mona Sahlin, Lena Andersson och Malin Ullgren drömmer om, den är inte bara långt borta utan den finns helt enkelt inte, utom för det privilegierade fåtal, som kan förlägga sin identitetsbildning i exempelvis yrket eller sitt skapande. Det vore rentav konstigt om Mona Sahlin tyckte det var viktigare att vara svensk än att vara socialdemokratisk politiker. För Lena Andersson är säkert skrivandet, kombinerat med att läsa och tänka på det som hon vill skriva, det helt centrala, vilket betyder att hon känner sig befryndad med andra skrivande människor. För Malin Ullgren är den postmoderna identiteten – som för övrigt Lena Andersson flera gånger kritiserat – en viktig plattform för att förstå de skeenden hon skriver om.

Alldeles oavsett hur dessa framgångsrika politiker och skribenter identifierar sig själva så gäller för en förkrossande majoritet av jordens befolkning, i världens alla länder, att den egna identiteten byggs upp som en komposition av släkttillhörighet, lokal, etnisk, religiös och nationell tillhörighet. Hur vore det att respektera och utgå från detta faktum, i stället för att som rasister sortera ut dem som bär den nationella och etniska förankringen djupt inom sig? En i en gles skara av journalister som förstått detta är Nathan Shachar. I en krönika i Dagens Nyheter den 26 november 2012 skriver han:

---

[40] http://www.dn.se/kultur-noje/kronikor/malin-ullgren-detharamittland-ar-ett-satt-att-vrida-definitionen-ur-rasisternas

Nationalism är ibland motbjudande. Men människors naturliga samhörighet med dem de vuxit upp med, som läst samma böcker, pluggat samma läxor och genomlidit samma kriser, kommer aldrig att upphöra.

Den tysk-judiske marxisten Eric Hobsbawm, som lyckades ha fel i allt, förkunnade för tjugo år sedan att nationella identiteter inte längre kommer vara en faktor i historien. Han skulle se Barcelona idag, en av världens mest moderna och kosmopolitiska städer, i nationell yra. Och kalla det inte fanatism eller rasism. Se de marockanska och pakistanska enklaverna inne i centrum, inlemmade i stadens sjudande kommers – exotiskt och avundsvärt för svenska ögon. Man tänker osökt på historikern Ahmet Evins definition av lyckad integration: ”Det är när invandraren säger till sin son: Detta är ditt hem!” /…/

Också folk vars hela väsen och läggning var främmande för nationalism, som judar, katalaner, palestinier, libaneser och syrier tar nu sina nationella rättigheter på lika stort allvar som Europas tusenåriga ”äkta” nationer. Du kan inte förolämpa en grupp värre än om du förnekar deras rätt att kalla sig ”nation”. Nationer kan uppstå, splittras, förenas med andra och gå under, men de kommer inte att träda ur historien på länge än.[41]

I grunden är Mona Sahlins, Lena Anderssons och Malin Ullgrens förhållningssätt etnocentriskt. De projicerar sina drömmar om en fritt flytande identitet i en värld utan nationer och gränser på människor som lever under helt andra villkor än de själva gör. När dessa människor hyllar andra ideal, så drabbas de av dessa elitpersoners förakt. Att detta kan passera utan att exempelvis sociologer, psykologer, etnologer och socialantropologer protesterar och ger dessa skribenter en elementär lektion i vad identitetsbildning handlar om, det är en del av mörkläggningen. Också det.

Kanske borde dessa tänkare också ha reflekterat över frågan ”Vem äger världens tillgångar”? Svaret är att det är storkapitalet och ett antal mycket stora banker, som i sin tur kontrolleras av

[41] http://www.dn.se/nyheter/nathan-shachar-vi-far-dras-med-nationer-aven-i-framtiden

mäktiga finansfamiljer. Där finns inget särskilt intresse av välfärdssamhällen, mänskliga rättigheter etc. Det finns endast en gud och det är Mammon. Detta storkapital har kunnat hugga för sig rätt fritt i världsdelar som Afrika och Sydamerika, där nationerna är unga och inte tillräckligt starka för att kunna bjuda särskilt mycket motstånd. Annorlunda med Europa som är nationernas och demokratins vagga. Nationernas ledare tillsätts, mestadels, i demokratiska val, eftersom deras allt överskuggande uppgift är att tillvarata medborgarnas intressen. Vår tids nationer är utsatta för tre slags angrepp. För det första från höger, av kapitalet som prioriterar tillgången till arbetskraft som är billig och lätt att flytta på. För det andra från vänster av opinionsbildare som drömmer om den globala människan och en värld utan gränser. Till detta kan man lägga det mångkulturella projektet, där invånarna med alla sina etniska lojaliteter försvagar medborgarnas identifikation med nationen.

Det finns skäl att påminna om den franske socialistiske tänkaren Jean Jaurès som vid sekelskiftet 1800/1900 konstaterade att för den som inte har något kvar är nationen/fäderneslandet hans enda tillgång.[42] Ett Europa utan nationer, det är en storfinansens våta dröm.

[42] À celui qui n’a plus rien, la patrie est son seul bien.

Folket skall fostras

Svenskarna, nytotalitärer?

Roland Huntford var åren 1963-1970 korrespondent för den anrika brittiska tidningen Observer och stationerad i Stockholm. 1971 gav han ut en förbisedd bok om Sverige, ”The New Totalitarians”.[43]

Under en tid då många folk, inte minst svenskarna själva, beundrade Sverige som den tredje vägen, alternativet till kommunism och kapitalism, hällde Roland Huntford en rejäl skvätt ättika i sockerkakssmeten. Han blickade med förvånade och förfärade ögon tillbaka på sitt värdland och beskrev Sverige som en lightversion av George Orwells ”1984” eller kanske Aldous Huxleys ”Du sköna, nya värld”. Efter ett nästan 40-årigt socialdemokratiskt maktinnehav menade han att svensken hade indoktrinerats till att bli ett med staten. ”Det svenska läget är skarpare totalitärt än det ryska”, skriver han redan i förordet till sin bok.

Huntfords bärande tanke var att allt svenskt liv anpassades för att stödja regeringsmaskineriet. Välfärdssystemet var kallt och effektivt men passade det fogliga svenska kynne som Huntford ansåg sig kunna iaktta. Han gick så långt att han kallade svenskarna för ”nytotalitärer” och ”ett medeltidsfolk som lever endast såsom medlemmar av en grupp”. I Sverige behövdes ingen yttre diktatur, det gick bra i alla fall eftersom svensken, så länge han erbjöds stugvärmen tillsammans med flocken, kysste sina bojor, allt under

[43] Roland Huntford 1971: The New Totalitarians. På svenska samma år under titeln ”Det blinda Sverige”, Tema Förlag. Åke Ohlmarks översättning

det han kastade tacksamma blickar mot det byråkratiska himlavalvet.

En förstklassig svensk moral konstrueras

Samhällsklimatet i efterkrigstidens Sverige har till stor del präglats av en strävan efter *ökad jämlikhet*. Ett annat viktigt begrepp, särskilt omhuldat från 1970-talet och framåt, är *samverkan*. Med dess hjälp kunde myndigheter och instanser, som hade intresse av en bestämd fråga, aktiveras och kallas till olika sammanträden. Den byråkrati som inte har som sitt främsta mål att påverka verkligheten ”därute” utan att hålla aktörerna informerade om varandra, fick bränsle med begreppet samverkan. När svenska medborgare på något sätt strödde grus i samhällsmaskineriet, så samverkade byråkrater och politiker allt intensivare med varandra, för att om möjligt komma till klarhet om vad som behövde göras. Därigenom skapades enighet, men också en fokusering på språket, avstånd och den bristande verklighetskänsla som är utmärkande för dagens svenska invandringspolitik. Nedanstående iakttagelse är visserligen hämtad från vår egen tid men fungerar också som en träffande karakteristik av samverkansdebatterna från föregående decennier.

Fixeringen på språkbruk, stämningar och bilder ställer allt som oftast de texter som publiceras, konsumeras och kommenteras helt vid sidan av de omvälvande politiska, socio-ekonomiska och identifikationsmässiga processer som pågår i samhället. Det är som om känsligheten för språk och ryggmärgsreaktioner på symboler, ordval och uttryck i stora delar av det svenska offentliga samtalet kommit att ersätta självständigt tänkande. /…/ Många debattörer, till övervägande del etniska svenskar med karriär i politik, akademi, medier och organisationsvärld, tycks vara fullt tillfreds med detta sätt att diskutera frågor av fundamental vikt för det svenska samhällets utformning. Man kan tänka sig att detta blivit ett etablerat, lättillgängligt och socialt accepterat sätt att markera socialt engagemang och försvar för svaga grupper. Detta blir viktigt inte minst i ett offentligt samtal där det finns en ofta omtalad tendens att uppfatta och beskriva sakfrågepositioner i dikotomiska ter-

mer enligt formeln god-ond, där det sällan finns utrymme för moraliska grå-zoner och mer nyanserade resonemang.[44]

Sverige var ännu på sjuttiotalet ett i hög grad etniskt homogent samhälle med en välfärd på snabb tillväxt, inte minst tack vare de stora exportindustrierna, som var präglade av den berömda Saltsjöbadsandan, d.v.s. samförstånd mellan arbetsgivare och fackföreningar. Klasstillhörigheten var central. Att tillhöra arbetarklassen var fint bland unga människor, också dem med borgerlig bakgrund. Marx citerades flitigt.

1970 var endast 6,7 procent av befolkningen född i ett annat land och bestod huvudsakligen av finska och sydeuropeiska arbetskraftsinvandrare, som bidrog till välfärdsbygget. Det senare gäller också ”norrlänningarna” som flyttade in till städerna. Det hade blivit allt svårare att försörja sig på landsbygden, i synnerhet glesbygd.

Flyktingar var ännu ingen stor politisk fråga. Visst skulle politiska flyktingar kunna få en fristad i Sverige men mängden som sökte sig till Sverige var begränsad och Sverige följde Genèvekonventionen.

Samtidigt började den socialdemokratiska elit som förfärade Huntford alltmer rikta blickarna utåt. Den politik som lite sarkastiskt och från höger har kallats för ”Sverige som moralisk stormakt” grundlades. Med Olof Palme i spetsen ville dominerande vänsterpolitiker bli världsledande i ”internationell solidaritet”. Tredje världens grupper och rörelser, som våra ledare betraktade som förtryckta, skulle inte bara få allmän support utan också en slant från den svenska statskassan. Även befrielserörelser som stod för väpnat motstånd räknades dit. Den moderate kommunal-

---

[44] Niklas Bernsand: Uttryck som sårar. Antirasismens fokus på språkfrågor skymmer de verkliga problemen. Newsmill 2012-01-09 http://www.newsmill.se/artikel/2012/01/09/antirasismens-fokus-p-spr-kfr-gor-skymmer-de-verkliga-problemen

politikern Björn Shaerström sammanfattar tidsandan träffsäkert i en debattartikel på den numera nedlagda debattsajten Newsmill:

> Inte oskäligt kan hävdas att svensk invandringspolitik formades av studentkorridorernas intellektuella ”rödvinsvänster”. En under rådande tidsanda utbredd men naiv och helt verklighetsskild internationell solidaritetstanke utan folklig förankring. Och en av den socialdemokratiska ledningen, bl.a. genom facklig kursverksamhet, ”påtvingad” och skenbart ”folkligt” rotad politisk doktrin formad av Olof Palme och Pierre Schori. Vi som var med minns. Tiden när kåravgifter kapades till FNL och flyktingpolitiken inte fick ifrågasättas.[45]

Invandrarpolitik

Går vi några år tillbaka, till 1964, ägde detta år en avgörande minoritetspolitisk diskussion rum i dagens Nyheter. Som ett resultat tillsattes året därpå en arbetsgrupp i invandrarfrågor, med dåvarande ambassadör Kjell Öberg som ordförande. Denna grupp fick stor betydelse för det fortsatta arbetet och 1968 skrevs direktiv för en ny invandrarutredning. Samma år antogs en ny utlänningslag och 1969 ersattes Statens utlänningskommission med Statens invandrarverk. LO ville också vara med och antog 1967 ett radikalt invandrarpolitiskt program där det föreslogs en rad konkreta reformer som skulle ge invandrarna stor religiös, kulturell och annan frihet. Alla organisationer var ivriga att dra sitt strå till stacken och grundtanken var att Sverige skulle ge invandrarna samma möjligheter och levnadsstandard som svenskarna hade.

I den svenska livsform, som svenskarna starkt misstänkte var bäst i världen, ingick generositet och markerade jämlikhetsideal. Invandrarna skulle därför i god demokratisk anda erbjudas full delaktighet i samhället. Med stor välvilja och en anmärkningsvärd god-

---

[45] http://www.newsmill.se/artikel/2012/12/06/sd-v-xer-f-r-att-folket-r-tr-tta-p-dagens-invandring

trogenhet slogs det fast att invandrarna skulle slippa rollen av gästarbetare. De skulle få förmånen att bli fullvärdiga svenskar.

När Invandrarverket bildades i slutet av 1960-talet var grundtanken att det ovänliga och avståndsmarkerande begreppet ”utlänning” skulle ersättas med en mer bejakande definition. ”Invandrare” hade en bättre klang än ”utlänning”, därför att det ännu var liktydigt med arbetsinvandrare. I Sverige fanns det gott om jobb och människor som tog sig hit för egen maskin eller hämtades hit av de stora industriföretagen var här för att jobba, vilket kom alla som levde i Sverige till godo. Svenskarna skulle vara glada för att ha sluppit bekosta deras uppväxt, skola och utbildning. Unga och starka kunde de gå direkt in i produktionen och vara lönsamma. Till detta kan man lägga att många svenskar hade läst Vilhelm Mobergs stora migrationsepos, där en av volymerna som bekant heter just Invandrarna. Det betydde att det inte var så värst länge sedan många svenskar själva blivit invandrare i ett annat land. Det fanns en fläkt av handlingskraft och ny start i livet över begreppet invandrare.

Sydeuropéer, finländare och norrlänningar flyttade till Göteborg, Södertälje, Olofström, Västerås etc., som ett svar på industrins behov, men också som ett resultat av en socialdemokratisk styrning som koncentrerade sig på storskaliga lösningar. De utländska arbetarna behövdes och förmodligen hade Sverige utan deras hjälp inte alls lika väl klarat av att dra fördel av högkonjunkturen.

1960-talet var inte bara högkonjunktur och omlokaliseringar utan också det decennium när världen med teves hjälp hamnade i svenskarnas vardagsrum:

Fram till 60-talet levde många av oss i en liten värld. Det var då solidaritetsrörelserna med andra människor i övriga delar av världen växte sig starka, apartheid i Sydafrika uppmärksammades och fick till resultat en bojkott av

sydafrikanska varor osv. Principen om alla människors lika värde stod ständigt på dagordningen och kom till slut att segra i de flestas medvetanden.[46]

Massmedier som likriktningens redskap

Roland Huntford ansåg att i Sverige skiljer sig medier från andra västerländska stater genom att formera, d.v.s. forma opinionen, i stället för att informera medborgarna. Bland andra intervjuade han dåvarande TV2-chefen Örjan Wallqvist, som menade att svenskarna är ”intellektuellt primitiva och underutvecklade” och därför behöver medier som formar deras åsikter. Örjan Wallqvist försäkrade att:

TV skulle aldrig angripa statsministern och regeringen emedan genomsnittssvensken identifierar sig själv med staten och de organisationer och institutioner som har politiskt inflytande. På så sätt känns TV som en del av staten.[47]

Huntford drar slutsatsen att SVT och övriga medier ser som sin uppgift att övertyga svenskarna om att de är jordens lyckligast lottade folk och att den svenska staten är överlägsen i förhållande till sin defekta omgivning ute i världen. DN:s dåvarande chefredaktör Olof Lagercrantz (som vurmade för Maos Kina) gör bilden än fylligare då han anförtror den brittiske intervjuaren:

Ett litet land kan inte kosta på sig att individer kliver upp och tar en egen ståndpunkt. Det måste vara en grupp. Och då svenskarna reagerar gruppvis är de givetvis lätt influerade.[48]

När Olof Palme blev utbildningsminister det legendomspunna året 1968 förvandlades SVT till ett politiskt redskap och det rena public

---

[46] Leif Stenberg: Vad skolan lär ut, i Pockettidningen R nr 2-3 1991, s. 55.
[47] Roland Huntford: Det blinda Sverige (Tema), 1970, sid 247
[48] Huntford a.a. s. 254-55.

serviceuppdraget urholkades successivt genom att personer som var partivänliga fick höga poster inom de administrativa och produktionsmässiga funktionerna, hävdar Huntford. På så sätt förflyttades stabens åskådningar ett steg till vänster om den gängse partipolitiken. Det var önskvärt att den allmänna opinionen påverkades i den riktningen. Då myntades också påståendet att ”ett halvt demonstrationståg anställdes” av TV2, dåvarande Kanal 2. Med denna strategi kunde socialdemokraterna exempelvis dra fördel av Vietnamkriget genom att stödja proteströrelser och tillförsäkra sig ungdomsröster. ”Ungdomen fick utlopp för sin energi och regeringen stod på dess sida. Radio och teve fortsatte att blåsa upp demonstrationerna och protestmötena”, rapporterar Huntford och fortsätter:

> Hela den svenska maffian av massinformatorer, kommentatorer, vägledare och uppfostrare uppträder som en kollektiv enhet och följer ögonblickets tendenser. De är konformister till övermått och önskar bara befordra det allmänna samförståndet – en tradition som förstärks av skolutbildningen. Partiideologerna säger att det nya skolsystemet har konditionerat den uppväxande generationen att tänka som ideologerna vill att de ska tänka. Indoktrineringen i skolorna har ständigt avancerat sedan 1950-talet, och systemets produkter dominerar nu medierna.[49]

Huntfords iakttagelser stämmer förunderligt väl med ett förslag som, när detta skrivs, läggs fram av förre folkpartiledaren Bengt Westerberg. Han har haft regeringens – läs partikollegan Erik Ullenhags – uppdrag att föreslå åtgärder för ett effektivare arbete mot främlingsfientlighet. Hans utredning bär titeln ”Främlingsfienden inom oss”. Avsikten är att bekämpa *vardagsrasismen*, ett av de begrepp som år 2012 är på modet. Diskrimineringsombudsmannen får ett bredare uppdrag och Forum för levande historia ska

[49] Huntford a.a. s. 252

informera om islamofobi – vid sidan av tidigare uppdrag som rör Förintelsen och kommunismens brott. Dessutom ska Ungdomsstyrelsen fördela pengar för att bemöta invandrarfientlig nätpropaganda och skolan ges mer pengar för att motverka främlingsfientlighet. Westerberg slår fast vardagsrasismen som ”det största hotet”:

Hans lösning är ett lärarlyft i mänskliga rättigheter. 130 miljoner kronor om året ska avsättas under fem år för att tre lärare från varje svensk skola – totalt 20.000 lärare – ska erbjudas en fortbildning motsvarande 15 högskolepoäng. Enligt förslaget, som SvD tagit del av, finansieras satsningen genom reformutrymmet i kommande års statsbudgetar.
– När en elev vill utmana och säger något rasistiskt vet lärarna ofta inte hur de ska hantera situationen. I Skolinspektionens senaste kvalitetsgranskning är det väldigt tydligt att de ofta inte tar det som utgångspunkt för att inleda en dialog, utan värjer sig, säger Bengt Westerberg.[50]

Särskilt problematiskt är att Bengt Westerberg vill ge två miljoner om året till ”Quick Response”, som utredningen kallar för ”en opartisk institution som snabbt kan reagera när det skrivs eller sägs olämpliga eller felaktiga saker om till exempel invandrare”.[51] Vi undrar varför Westerberg kallar ”Quick Response” för opartisk, liksom vad som är olämpligt. Är exempelvis sanningen olämplig?

I likhet med andra makthavare förefaller Bengt Westerberg ha sina egna erfarenheter av invandring från samtal med taxichaufförer, som kör honom mellan hans olika uppdrag. Han säger:

– Jag frågar ofta taxichaufförer var de kommer ifrån. Jag kan förstå om det kan upplevas som främlingsfientlighet om de varje gång någon sätter sig i deras taxi får svara på vad de har för bakgrund.[52]

---

[50]http://www.svd.se/nyheter/inrikes/bengt-westerberg-foreslar-lararlyft-mot-rasism_7655458.svd
[51] http://www.regeringen.se/sb/d/15547/a/203123
[52] Se not 37.

Man kan naturligtvis säga att det alltid är bra med insatser mot rasism, men det konstaterandet gäller endast om det refererar till rasism i ordets egentliga mening. I Sverige är som bekant rasism en beskyllning som också riktas mot dem som har aldrig så nyanserade synpunkter på exempelvis svensk invandringspolitik. Se till exempel nedanstående kommentar av Stefan Torsell:

Det tigande om ogärningar, brottslighet och överfallsvåldtäkter som förekommer och den positiva särbehandling och de skilda krav som ställs på människor beroende på hudfärg anser jag vara rasism. Varje handling som orsakas av ett inre övervägande utifrån olika människors hudfärg är i mina ögon rasism. Denna rasism utövas av kulturvänstern och Sveriges journalister livligt uppbackade av sju av riksdagens partier samt Nobelstiftelsen som dessutom lanserade detta synsätt som vetenskap.

Men i deras värld är det inte olika handlingsmönster som är rasism utan anklagelsen handlar helt om vad som rör sig i den Sverigevänliga rörelsens inre. Anklagelsen är absurd och lika rättsvidrig som Stalins rättegångar under slutet av 30-talet.

Och anklagelsen lyder att den som inte vill särbehandla människor av en annan etnicitet är en rasist. Rasism anser de det också vara om man hävdar att det finns en god svensk kultur värd att bevara. Rasist är i deras ögon också den som kritiserar den fullständigt havererade invandringspolitiken. Rasist är den som utpekas som rasist.

Deras tänkande är som en blåkopia från Moskvarättegångarna där själva anklagelsen fick utgöra beviset. Stalin tycks ännu hålla som inspiratör.[53]

Vi har personliga erfarenheter av ovanstående typ av beskyllningar, såväl i rollen som forskare som journalist. Om Westerbergs förslag antas av regeringen och kan finansieras är det svårt att tro annat än att detta blir ytterligare ett verktyg för den självvalda totalitarism som Huntford lyft fram som en svensk mentalitet.

[53] http://avpixlat.info/2012/11/06/vem-ar-rasist/

Naturligtvis blev det debatt kring förslaget, något annat skulle förvåna. De kritiska rösterna är emellertid få. Till vår förvåning (och glädje) finner vi kritik där vi inte förväntar oss det, nämligen på DNs ledarsida:

Det är lätt att känna viss skepsis till utredare Westerbergs starka tro på direktiv uppifrån. Hur stora befogenheter bör staten få för att skapa tolerans? Kan den ens göra det? Exakt vilka åsikter är det som myndigheterna ska uppfostra fram? Exakt vilka åsikter ska bemötas? /…/ Ibland är den bästa förutsättningen för bygget att staten håller sig borta.[54]

Sverigedemokraternas partiledare Jimmie Åkesson säger att Westerberg för debatten tillbaka till det 1990-tal, då rasism var det begrepp som förklarade alla konflikter mellan svenskar och invandrare.

Ett annat slags kritik lanseras på SvD Brännpunkt, där Cecilia Englund och Anton Landehag, båda representanter för ”Ungdom mot rasism”, menar att förslaget visserligen är bra men otillräckligt, eftersom det inte har någon medicin mot segregationen:

Därutöver måste arbetet med likabehandlingsplaner tas på allvar och effektiviseras för att kunna genomsyra skolornas verksamheter. I detta är det viktigt att arbetet synliggörs för eleverna och att de görs mer delaktiga i processen. För att få nya perspektiv krävs att lärare och annan personal blir bättre på att se sig själva som del av normer och strukturer som styr samhället, det vill säga utifrån ett normkritiskt perspektiv. Vi är övertygade om att det här skulle vara gynnsamt med ett ökat samarbete med civilsamhället.[55]

---

[54] http://www.dn.se/ledare/huvudledare/mer-stat-ar-inte-svaret

[55] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/halften-av-utrikes-fodda-elever-har-upplevt-rasism_7657134.svd

Således, mera fostran! Kalla kårar löper längs ryggraden på oss båda och vi googlar Westerbergs förslag för att se om den kritik som medierna inte förmår leverera kan finnas i andra medier. Jodå, på Flashback rasar debatten och omdömena om Bengt Westerberg och hans förslag är inte nådiga. Ett exempel:

> Det här är det sjukaste jag läst denna veckan. Westerberg håller inte med ett annat etablerat politiskt parti (för att de är det enda partiet som vågar ifrågasätta invandringspolitiken) och ska alltså ta över en halv miljard av svenska skattepengar, i ett mycket ansträngt ekonomiskt läge, för att aktivt motarbeta det. Undrar hur det skulle se ut om Moderaterna tog 650 miljarder och utbildade lärare i hur de ska bemöta barn som tänker rösta på Socialdemokraterna? Sånt här hör man om i diktatorstyren... och Sverige.[56]

Rasism och välvilja

Låt oss återvända till sextiotalet. Det stod ett skimmer kring USA och eftersom USA hade ett massmedialt övertag när det gällde TV, så lärde svenskarna sig mest om etniska konflikter därifrån. En våg av etnisk medvetenhet drog under sextiotalet över USA. Svarta upplopp avlöste varandra. Harlem 1964, Watts 1965, Chicago och Cleveland 1966. 1964 fick Martin Luther King Nobels fredspris, fyra år senare mördades han.

Rasismen presenterade sig som en ideologi, ett högst livskraftigt syskon till fascism och nazism – med förmåga att tränga in inte bara i vardagslivet utan också i samhällets byråkrati och administration, in i skola och massmedier. Det fanns risk för att rasismen konkurrerade ut USA:s officiella jämlikhetsideologi.

Detta etniska drama, som ju inte direkt rörde invandrare, översatte svenskarna till egna och europeiska förhållanden. Svenskarna ville också vara med och i efterskott göra det som inte gjordes särskilt väl vare sig under trettiotalet eller under kriget: de ville

---

[56] https://www.flashback.org/t2005331p2

bekämpa den onda rasismen. På hemmaplan, tyckte de sig i första hand finna den i relationerna mellan invandrare och svenskar.

Den svenska solidariteten och viljan att hjälpa gällde inte enbart för de större städernas politiskt aktiva grupper, utan också i det lilla samhället. Inte alla naturligtvis, men den del av det svenska folket som hade rätt att göra sig hörd tog ställning för invandring och invandrarna. Etnologen Billy Ehn har skildrat hur pappersbrukssamhället Åsensbruk ställde upp för ett hundratal jugoslaver, som bodde och arbetade där åren 1965-73. Som en pappersbruksarbetare uttryckte det, med en knivsudd avundsjuka över deras kompetens att snabbt utforma ett materiellt gott liv:

> Vi har haft tur här som fått hit så fina jugoslaver. De är så arbetsamma och ekonomiska, ligger ingen till last. Fast jag fattar inte hur de kan ha haft råd att skaffa nya bilar efter bara något år här.[57]

Alldeles utan spänningar förlöpte givetvis inte samvaron. I Åsensbruk tyckte jugoslaverna att svenskarna var tysta, kyliga och svåra att få kontakt med. Ibland hände det till och med att de vände sig bort eller inte besvarade en hälsning. Men det vore fel att se detta som en utfrysning eller systematisk diskriminering. Som Billy Ehn skriver:

> Man behöver inte anstränga sig över hövan för att göra tankeexperimentet att många av exemplen på stridigheter och fientligheter mellan svenskar och jugoslaver lika gärna kunde ha gällt osämja mellan olika svenskar.[58]

Åsensbruk visar vad det lilla samhället förmådde, när det fanns jobb åt alla och invånarna var intresserade och vänligt inställda. Detta är emellertid inte liktydigt med att det var lätt för invand-

---

[57] Billy Ehn 1974: Sötebrödet. En etnologisk skildring av jugoslaver i ett dalsländskt pappersbrukssamhälle. Tidens samhällsstudier 1974, s. 65
[58] Ehn a.a. s. 119

rare att finna sig till rätta överallt ens under 1960-talet. De jobb som erbjöds, i synnerhet i städerna, var ändå de som svenskarna rankade lägst – enkla städ- och restaurangjobb, hårda industrijobb.

En godhetsbyråkrati skapas

Mellan 1968 och 1974 arbetade invandrarutredningen. När den lagt fram sin uppfattning och de invandrarpolitiska målen *jämlikhet*, *valfrihet* och *samverkan* formulerats, så byggdes Invandrarsverige upp mycket snabbt. Om dessa mål säger dåvarande generaldirektören för Statens Invandrarverk, Kjell Öberg, i en tillbakablickande intervju 1985 att de förmodligen bidrog till att debatten blev såpass lugn i Sverige:

> Jag tror att det beror på att debatten under många år gällde de här abstraktionerna; man behövde inte ens vara i luven på varandra, utan alla höll med. Hade vi redan från början haft hetsiga politiska debatter om konkreta delar av invandrarpolitiken, då är det inte alls säkert att det hade varit lugnt ...[59]

Utan att tillfråga folket beslutade Sveriges riksdag 1975 att Sverige i framtiden skulle bli mångkulturellt och därmed ett föredöme för en bättre värld. Samtidigt skedde emellertid en stor förändring då arbetskraftsinvandringen kom att utgöra en allt mindre del av den totala invandringen, för att mer eller mindre marginaliseras till förmån för en ökande asylinvandring. De som kom hit fick ofta stanna av ”humanitära skäl”, vilket som ovan visats stod i samklang med elitens dröm m Sverige som internationell förebild.

Samtliga riksdagspartier tog avstånd från rasistiska inslag i politiken och Sverige fick ännu en av alla dessa svenska modeller. Tillförsikten tycktes oändlig. I Sverige löstes bostadsbrist med miljonprogram, orättvisor med jämlikhetsprojekt, åsiktsskillnader

---

[59] David Schwarz: ”Med facit i hand. Intervju med Kjell Östberg, i Invandrare och minoriteter nr 2 1985, s. 5.

med samverkansprojekt. Som en effekt av detta förhållningssätt institutionaliserades den svenska godheten.

En baksida av denna svenska besserwisseranda – som sociologen och minoritetsforskaren David Schwartz benämner den – blev att invandrare med hög utbildning hade svårt att hitta arbeten där de kunde utnyttja sina kunskaper. Veterinärer fick göra om sina tentamina trots att kossor väl ser ungefär likadana ut i olika länder, civilingenjörer uppmanades att skola om sig till svenska gymnasieingenjörer. I svenska arbetsgivares och samhällsbyråkraters ögon fanns det ingen möjlighet att värdera olika länders utbildningar utan för säkerhets skull fick invandrarna göra om dem på svenska – om de nu inte ville nöja sig med de enklaste jobben.

För att ge ett konkret exempel på denna typ av diskriminering kan man välja en indier med engelsk uppfostran och åtta års universitetsstudier i ekonomi, politik och journalistik från ett brittiskt universitet. Han kom till Sverige 1965 och hamnade så småningom i postsorteringen på Tomtebodaterminalen i Stockholm:

> Att ha ett belevat sätt, kunna etikett och ha tre examina i bagaget räcker inte när man ska flörta med svenska arbetsgivare om man heter Krishnaswamy Kalyansundram. Han har sökt 969 jobb under 18 år i Sverige! Främst ekonomjobb i företag med engelska som koncernspråk, men varje gång har han fått nobben.[60]

Svenskarna har haft och har en tydlig tendens att möta invandrarna uppifrån, också i de fall det funnits anledning att inte bara kora dem till, utan också möta dem som jämlikar.

Likaväl som arbetskraftsinvandrarna skulle ha stöd och hjälp, måste villkoren för Sveriges egna minoriteter förbättras. Det gällde inte bara samer och tornedalsfinnar utan också romer. Om vi tar Stockholms romer som exempel, en grupp som då bestod av

---

[60] Eeva Niemelä: Krishna, du är inte svensk!, i Invandrare och minoriteter nr 6 1989, s. 33.

cirka 400 personer, så var den vid 1960-talets början utan acceptabla bostäder, utan gångbar yrkesutbildning och med helt obefintlig eller mycket bristfällig skolunderbyggnad. Dessa romer kom att utgöra en idealisk grupp för ”kulturmötesexperiment” och Stockholms stadskollegium tillsatte år 1963 en samarbetsdelegation för romska frågor. Romerna blev hett stoff för såväl massmedier som politiker och forskare och efter en välregisserad sommarkurs för romer 1964, vandrade Stockholms romer i första maj-tåget 1965 från Humlegården till Konstfack under parollen ”Vi vill gå i skolan – gör det möjligt”.

De rev ner applåder från välvilliga svenskar och under en tioårsperiod utsattes romerna för ett intensivt intresse från svenska myndigheter, som reservationslöst tog deras parti. Det blev tabu att uttala sig förklenande om romer. Fanns det några fel på dem, så berodde det enbart på att de under så lång tid varit så grymt diskriminerade och förföljda. Kjell Öberg inledde en skrift 1971 med följande ord, och refererade nog mera till rättänkande svenskar än till romerna:

> Det är riskabelt som att tända ljus i en krutdurk att diskutera zigenarfrågor i Sverige. Vissa fakta är tabu; att nämna dem bestraffas med anklagelser om rasism. Varje zigenare vill bli bofast och leva samma liv som alla andra, påstår många av deras talesmän. Ve den som tvivlar![61]

Samma år redovisade psykologen Ragnar Landén, såsom medlem av den pedagogiska ”IMFO-gruppen” under professor Arne Trankells ledning vid Stockholms universitet, en studie av inställningen till romer vid en affärsgata i Stockholm. Det var svårt för Landén att hitta intervjupersoner, vilket han antog berodde på att de kunde förledas att ”säga för mycket” i en intervju. Några sidorepliker, som han redovisade är belysande för tidsstämningen:

---

[61] Tidskriften Invandraren, utgiven av Statens Invandrarverk, okt. 1971, s. 1.

- Linnea, säg inget, då kommer du i tidningen som rashatare!
- Jag är ingen vän av zigenare.
- Zigenare får väl göra vad de vill.
- Det är som Katarina Taikon säger, att zigenare inte stjäl höns. De stjäl större saker.
- Nej, då får man alla zigenare och allt vänsterfolk på sig.[62]

Läser man Landéns undersökning på ett enkelt och direkt sätt, så får man uppfattningen att de affärsanställda hade egna dåliga erfarenheter av romer, dock säkerligen underblåsta av förutfattade meningar. Men Landén själv var mycket försiktigare i sin tolkning och menade att romer alldeles oavsett hurudana de var – vilket han undvek att gå in på i sin undersökning – fungerade som utmärkta exempel på hur man inte skulle vara och därigenom gav instruktioner till ett mönstergillt uppförande:

För den som upplever zigenare som ett hot är det naturligt och rationellt att rättfärdiga sin hotkänsla genom att begåva zigenarna med karaktärsdrag, beteenden och personlighetsdrag, som i sig utgör ett hot mot omvärlden, oavsett vem som besitter dessa egenskaper.[63]

Vi har här valt att exemplifiera tidsstämningen med romer, därför att det är en etnisk grupp som många människor har mycket starka åsikter om, men för den som ville höra kritik av invandrare, så fanns det givetvis också sådan. Denna bemöttes dock närmast som dumhet och tecken på dåligt omdöme. Vanliga människor som var kritiska ansågs inte ha den överblick och den avancerade förståelse som var nödvändig. Genom att resonera alltför närsynt och egoistiskt framstod de som obildade. Därför skulle man inte lyssna på dem utan uppfostra dem. I synnerhet tog det nystartade In-

[62] Ragnar Landén: Inställningen till zigenare vid en affärsgata i Stockholm. Forskningsrapport IMFO-gruppen 1971 3:144.
[63] Landén a.a. s. 176

vandrarverket sitt moraliska uppdrag på stort allvar och producerade informationsbroschyrer, bildband och annat moralmaterial för högtryck. Men, och detta är betydelsefullt, i den mån svenska folket var kritiskt, så var det ännu mest fråga om åsikter. Öppen diskriminering och rasistiska attacker gentemot invandrare av olika slag förekom knappast. Dessutom, så länge Sverige behövde arbetskraft och de som kom gjorde det i avsikt att jobba, så fanns det ingen stark grogrund för kritik. Det var bara några små och särpräglade grupper som blev misstänksamt bemötta. De nyss nämnda romerna men också amerikanska desertörer från Vietnamkriget, som ansågs förmedla hippieideal och droger till svenska ungdomar.

Det som främst förhindrade att misstänksamheten och kritiken växte var kanske ändå att detta var de legitima upprorens tid: i Prag 1968, vilket ledde till att 3.000 tjecker kom till Sverige, i Polen – i synnerhet i samband med militärens maktövertagande, i Grekland under juntatiden 1967–74, i Portugal där inte alla önskade delta i diktaturens afrikanska kolonialkrig och i Chile efter militärkuppen 1973. Många av oss minns dessutom slutet av 60-talet och början av 70-talet som en revolutionsromantisk tid. I studentkretsar diskuterades Kina, Castros Kuba, Latinamerika och Tjeckoslovakien. Affischer på Lenin, Mao och Che Guevara fanns uppsatta på väggarna i många unga svenska hem och dåtidens kollektiv.

In i sammanträdesrummen

1970-talet inleddes med en lågkonjunktur och det gav tydligt utslag i synen på invandrare. I en miniundersökning finns en intressant och tidstypisk motsättning mellan en student, som tyckte att alla nationella murar borde rivas, att det var orättvist att några (dvs svenskarna) hade det bättre än andra, eftersom ”vi är några miljarder som sitter i samma båt”. En femtioåttaårig friställd verkstadsarbetare från Luleå hade ett helt annat perspektiv:

Jag har varit arbetslös ett halvår nu. Vi är några kompisar som brukar träffas rätt ofta. Då pratar vi ganska mycket om just utlänningar. Vi är nog ganska normala och förnuftiga människor allihop – men hur det är: samtalen slutar alltid på samma sätt. Vi är i själ och hjärta fruktansvärt bittra på ett system som tillåter svenskar att vara arbetslösa och utlänningar att jobba. (...) Höjdarna vid skrivborden kan inte begära att arbetslösa familjeförsörjare ska gå omkring och klappa utlänningar på huvet och fråga hur dom trivs.[64]

De revolutionsromantiska stämningarna fick sig också en knäck när terrorismen nådde Sverige. I februari 1971 ockuperade två kroater det jugoslaviska konsulatet i Göteborg och några månader senare mördades den jugoslaviske ambassadören i Stockholm. Hösten 1972 kapades ett flygplan med 90 passagerare. Piloten tvingades flyga till Bulltofta. Den västtyska ambassaden i Stockholm sprängdes 1975. Våren 1977 utspelades den s.k. Kröcheraffären, då politikern Anna-Greta Leijon skulle kidnappas.

När det visade sig att diskriminering faktiskt förekom i Sverige – under 1976 och 1977 vägrades svarta tillträde till restauranger och nattklubbar i Göteborg – så ledde detta till den s.k. diskrimineringsutredningen, som bedrevs 1978–1985 med Kjell Öberg som utredningsman. I direktiven till denna utredning hette det:

Det finns ett visst mått av kulturell och språklig intolerans inom varje folkgrupp. Invandring medför således att risker uppstår för fördomar, diskriminering och motsättningar på etnisk eller liknande grund. I motsats till vad som varit kännetecknande för situationen i ett stort antal länder i Europa har samhällsutvecklingen i Sverige hittills i stort sett kunnat fortskrida utan att störas av konflikter som har sitt ursprung i sådana motsättningar. Men under 1970-talet har tendenser till fördomar, diskriminering och motsättningar på etnisk grund blivit mera märkbara även i vårt samhälle.[65]

---

[64] Invandraren oktober 1971, s. 5.
[65] Återgivet i Erland Bergman & Bo Swedin: Solidaritet och konflikt. Etniska relationer i Sverige. Carlssons 1986:11.

1972 ledde lågkonjunkturen till att arbetsinvandringen ströps, men det var ändå inte särskilt svårt för dem som ville det, att komma in i landet. Majoriteten av de 13.000 assyrier/syrianer som kom till Sverige på grund av motsättningar mellan muslimer och kristna i östra Turkiet, kom efter 1972. Fyra år senare infördes visumtvång för turkiska medborgare. 6.000 kurder och 10.000 chilenska flyktingar samt ungefär lika många kom från andra latinamerikanska länder. Begrepp som "B-flyktingar" och "flyktingliknande skäl" mjukade upp flyktingbegreppet. Förre diskrimineringsombudsmannen Peter Nobel mindes från ett hårdare 80-tal:

> Borta är de sorglöst suddiga förhållandena i början av 1970-talet, då jag brukade säga att man kunde tjata in vem som helst bara man höll på tillräckligt länge.[66]

Arbetsinvandrarna hade ersatts med olika slag av asylsökande, som alla kallas för flyktingar, men svenska politiker och myndigheter hade ungefär samma grundsyn som tidigare och fick på så sätt bilden av Sverige som förkämpe för humanitära ideal och rättvisa bekräftad:

> Det var lätt att visa humanitet när man samtidigt fick eftertraktad arbetskraft. De flyktingar som var oförmögna att delta i arbetslivet hade man råd att ta hand om. Det fanns inte många skäl till restriktivitet. Flyktingmottagandets latenta funktioner hölls osynliga. Statsmaktens intentioner framstod som enbart humana och altruistiska.[67]

Trots strypt arbetsinvandring och trots att 1960-talets goda år försvunnit in i historien gick den svenska modellen för att "hjälpa" invandrarna för full maskin. Begreppen diskriminering, fördomar och rasism var fortfarande effektiva när det gällde att tysta kri-

---

[66] Peter Nobel: Svensk flyktingrätt. I Invandrare och minoriteter nr 4-5 1986, s. 25.
[67] Matti Laukanen: Den förljugna Sverigebilden, i Invandrare och minoriteter nr 1 1986, s. 4.

tiska röster bland folket.

Men oerhört mycket viktigare var inlevelsen. Från såväl invandrare som samhällsbyråkrater och forskare utgick ett entydigt krav till svenska folket på att det skulle försöka se situationen med arbetsinvandrarnas och flyktingarnas ögon. En kör av röster, som också innefattade de handläggare och politiker som hade som uppgift att fatta beslut i asylärenden, krävde detta inlevande. Invandrarverkets tidskrift ”Ny i Sverige” eller den självständiga ”Invandrare och minoriteter”, det spelade inte så stor roll – i grunden levererade de samma budskap: ”det är olyckligt och svårt att förlora sina rötter, att bli en främling”.

Problemen var privata och existentiella snarare än samhälleliga och invandraren, i synnerhet flyktingen, framstod som otrygg och ångestfylld. Kort sagt: det är synd om invandrare! Invandrartidskrifter och antologier citerade med jämna mellanrum dikter och andra litterära alster i denna genre av Rita Tornborg, Binnie Kristal-Andersson, Lütfi Özkök, Bulent Ecevit och många fler.

Helt säkert var det funktionellt för samhället att underblåsa de existentiella svårigheterna. De främlingar som kom var inte farliga, utan det var synd om dem. De verkliga hoten var snarare att vänta sig från svenskarna. När invandrarna inte längre var nyttiga och när det inte längre var synd om dem – det var lätt att räkna ut vad som skulle hända då. Historiskt sett demokratiska förebilder som England och Frankrike var sedan länge skakade av etniska motsättningar.

Det är inte självklart att dessa bilder av det smärtsamma flyktingskapet och det svåra kulturmötet gagnade invandrarna. Ett tydligt resultat blev dock en ström av utredningar och åtgärder: diskrimineringsutredningen, kulturarvsutredningen, expertgruppen för invandrarforskning, svenska för invandrarekommittén, rösträttskommittén, medborgarskapskommittén och så småningom de båda grupperna för utredning av flyktingmottagandet, AGFA och Arthur. Kulturmötet flyttade bort från folket, med dess opolerade åsikter, in i sammanträdesrummen.

I tidskriften ”Ny i Sverige” ges 1983 ett exempel på hur kulturmötet kunde hanteras. Maja Bukovac-Re var första ombudsman för jugoslaviska riksförbundet. I den egenskapen var hon inte vald utan anställd och arbetade på heltid. Huvuduppgiften bestod i att jämka samman jugoslavernas minoritetsperspektiv med den svenska majoritetens regelverk. Det gällde att skriva sig ur sådana egendomligheter som att i Bidragssverige fick givetvis kvinnoförbund bidrag – men inte om de också organiserade karlar, förbi att ett invandrarförbund inte kunde få kulturbidrag om det också sysslade med idrott. Dessutom gällde det för Maja Bukovac-Re att samråda med svenska myndigheter i alla tänkbara och otänkbara sammanhang – allt enligt spelreglerna i den svenska modellen:

På ett år hinner Maja samråda ett flertal gånger med (håll andan), invandrarrådet, invandrarverkets stora referensgrupp, lilla referensgrupp, invandrarpolitiska kommittén, diskrimineringsutredningen, utbildningsradion, socialstyrelsen, skolöverstyrelsen, arbetsmarknadsstyrelsen, LO, ABF, statens kulturråd, arbetsmarknadsdepartementet och socialdepartementet. Därutöver ska hon lämna initierade remissvar på ett antal utredningar varje år.[68]

Vid mitten av 1980-talet fanns i Invandrarsverige omkring 7.000 lärare som undervisade i svenska för invandrare, över 4.000 hemspråkslärare. Det fanns invandrarpsykologer, invandrarkuratorer och naturligtvis invandrarjournalister. Bara i Sveriges Radio och TV var de ungefär 150 till antalet. David Schwarz, den polskfödde judiske sociolog som drog igång invandrardebatten på 1960-talet redovisade följande åsikt:

Jag har arbetat med invandrarfrågor i bortåt 20 år. När jag idag tittar på det invandrarsverige som jag själv varit med om att skapa blir jag FÖRSKRÄCKT.

---

[68] Ny i Sverige nr 6 1983, s. 3

Vi har byggt upp en apparat med så många irrgångar att vi kanske aldrig kommer ur den.[69]

Med den efterföljande anhöriginvandringen som konsekvens blev resultatet en befolkningsförändring av utomeuropeiskt slag som just nu eskalerar mer intensivt än någonsin. Idag är runt 20 procent av befolkningen utrikes född eller inrikes född med två utrikesfödda föräldrar.

Skulle någon svensk mellan 1963 – 70 ha sagt att Malmö i framtiden skulle bli känt runt om i världen för att dess judiska befolkning trakasserades av bofasta muslimer, skulle den personen antas ha en skruv lös.

Vad tyckte vanliga människor under denna tid? Det fanns tecken på ökande motsättningar i samhället och invandringsforskaren Charles Westin fick i uppdrag av diskrimineringsutredningen att ”mäta” svenska folkets åsikter om invandrare. Resultatet, som redovisades 1981, visade på en mycket positiv förändring, jämfört med den undersökning som Arne Trankell genomfört i slutet av 1960-talet. Det verkade inte alls vara särskilt problematiskt med svenskens åsikter om invandrare.

Hur skulle detta förstås? Kanske var det så att mätningen genomfördes precis när toleransen nått krönet, och att den vid slutet av 1970-talet åter var på väg mot ökad intolerans? Eller var det möjligen så att majoriteten av svenska folket faktiskt blivit positivare, samtidigt som en minoritet trappat upp sin främlingsfientlighet? Den tolkning som utredningen kom fram till var följande:

Opinionen har blivit positivare till invandrare i den bemärkelsen att allt fler svenskar tar avstånd från den typ av vulgära uppfattningar som att invandrare kommer till Sverige för att utnyttja sociala förmåner. Men även påstånden med innebörden att invandrare tar jobben från svenskarna förefal-

[69] Ny i Sverige a.a. s. 12

ler, den växande arbetslösheten till trots, alltför genomskinliga och ovederhäftiga för den större allmänheten. Hållningen hos den allmänna opinionen har dock skärpts i de frågor som har med brottslighet att göra, för övrigt företeelser med stort nyhetsvärde i massmedierna, som understundom kopplas till invandrarfrågorna. Åtminstone vad beträffar narkotikabrott och de utlänningar som figurerar där har inställningen hos den svenska allmänheten blivit hårdare.[70]

Det så starkt positiva resultatet från diskrimineringsutredningen förbryllade såväl forskare som utredare, därför att den som satte upp ett finger i luften och ville känna av tidsstämningen tyckte sig urskilja hårdnande villkor snarare än en större tolerans. Misstanken att mätningen nog ändå mera refererade bakåt än framåt i tiden stärktes dessutom av en undersökning som gjordes av SIFO 1982. 1981 var det hög arbetslöshet och lågkonjunktur och en intolerant opinion föreföll ganska hastigt ha utvecklats mellan 1981 och 1982.

Sommaren 1982 bekräftades den polariserade åsiktsbilden mycket handgripligt. Massmedierna rapporterade rasistiska och invandrarfientliga händelser i en helt annan omfattning än tidigare. Det gällde dels korsbränningar, som dock inte var fullt så många som massmedierna gav intryck av (det blev en viss rundgång, därför att medierna hämtade nyheten från varandra), dels vandalisering av en kiosk i Tyresö utanför Stockholm. Till detta kom att Stockholms närradio började sända program som hetsade mot invandrare.

För massmedierna var det till en början svårt att hantera de öppna fientligheterna. Två typer av förklaringar återkom vid flera tillfällen. Den första löd: ”Det är ju bara en handfull gaphalsar, som förstör för oss allihopa.” Underförstått: visserligen, det händer otäcka saker också i Sverige, men majoriteten av vanliga svenskar

---

[70] Bergman & Swedin a.a. s. 67.

är inte mer fientliga gentemot invandrare än de varit tidigare.

Den andra förklaringen brukade bestå i att några marodörer, som försökt sätta eld på någon invandrares villa eller slagit sönder fönster i en flyktingförläggning sa ”Vi var ju så fulla, att vi inte riktigt visste vad vi gjorde.” Ibland var det också polisen som sade det, i någon slags försonande ton: ”Äh, grabbarna hade druckit några öl och ville hitta på något kul och därför hände de här dumheterna.” Blinkningen till läsaren var förtrolig: ”Pojkar är pojkar, och visst var det här dumt men egentligen är det inget ont i de här grabbarna.”

På så sätt förnekades allvaret i rasistiska händelser. Det som sades var att ”svenskarna är egentligen inte på det här sättet, inte ens de svenskar som utför dåden är sådana”. Genom att ignorera de drabbade invandrarnas perspektiv och rädsla, så valde de sida. De hävdade att svenskarna var goda också när det var alldeles uppenbart att de inte var det.

Därigenom isolerades dessutom rasistiska händelser och utsagor från övriga svenskar – det skapades en bild av en överväldigande majoritet av goda svenskar och en liten klick av öppna rasister. Det var svårt att erkänna att svenskarna i en helt annan omfattning än som tidigare varit fallet protesterade mot den ökade invandringen.

Invandrarfientlighet var något som den svenska eliten inte kunde acceptera. I valet mellan att ta varningssignalerna på allvar och dra ner på invandringen och att fostra svenska folket till ökad tolerans, var valet av det senare självklart. Klyftan mellan den politiska och mediala eliten och det ”korkade” folket skärps. Därmed skärps också ambitionerna att fostra svenskarna till ökad tolerans. Olof Palme sade nedanstående i sin regeringsförklaring den 8 oktober 1982. Observera hur han kopplar invandringen till den internationella solidaritet som han själv under lång tid varit den främste svenske exponenten för:

En generös flyktingpolitik är ett viktigt uttryck för internationell solidaritet omsatt i praktiskt handling. Regeringen kommer med kraft att motverka de tendenser till rasism och diskriminering av invandrare som på senare tid gjort sig gällande i det svenska samhället.[71]

I slutet av samma månad genomfördes också en manifestation gentemot invandrarfientligheterna med en demonstration i Stockholm, 127 organisationer stod som arrangörer och över 5.000 personer beräknas ha deltagit. Det blir mindre än 40 personer per organisation! Här kan man erinra sig Huntfords perspektiv, att svensken vuxit samman med staten.

Mera spänningar och mera folkfostran

Den etniska grupp som först och tydligast kom att symbolisera den nya invandringen var de assyrier/syrianer som oannonserade började anlända kring mitten av 70-talet. Detta var ett annat slags flyktingar än de samtida chilenarna – visserligen kristna men inte intellektuella och politiserande, en traditionell landsbygdsbefolkning. Även efter att regeringen börjat kräva visering, så fortsatte de att komma illegalt och oproportionerligt många bland dem bosatte sig i Södertälje, under en period när det inte var lika lätt att få arbete som tidigare. Såväl svenskar som ”gamla” invandrare var mycket kritiska mot assyrier/syrianerna. Dessutom, för första gången spred sig en osäkerhet bland politikerna om det var möjligt att utestänga sådana grupper som man inte ville ta emot.

I radio, teve och i synnerhet i lokala tidningar skisserades en hotbild. Kanske var ytterligare tusentals assyrier på väg till Södertälje, handlade det möjligen om en organiserad människosmuggling? Invandrarverket, invandrarbyrån i Södertälje och många andra ”goda krafter” gjorde sitt bästa för att gjuta olja på vågorna och uppfostra svenskarna. Teve sände *Klyftan*, en uppmärksam-

[71] Refererad i Ny i Sverige nr 5, dec. 1982.

mad serie program om konfliktfyllda kulturmöten och i början på 1980-talet utbildades alla politiker och alla anställda i Södertälje kommun i invandrarkunskap. Ett sextiotal handledare specialutbildades för att fostra kommunens 5.490 anställda. Det gällde nu som tidigare att lära dem inlevelsens perspektiv och bekämpa sina egna fördomar. Det gjorde man bland annat genom att visa en serie diabilder från ”Resan till Turkiet”, en resa som tjänstemän och kommunpolitiker gjort 1980 och som startade i de syrianska hembyarna Midyat och Mardin och slutade på grönsakstorget i Södertälje. Men det fanns också andra sätt:

När vi utbildade handledarna utsattes de genom rollspel för kulturkollisioner, de fick upptäcka att kultur handlar om att känna sig trygg. Att ha en identitet i ett samhälle där man känner lagar och regler. De fick uppleva hur det känns att vara annorlunda, hur vilsen man är i ett sammanhang där de egna reglerna och lagarna inte längre gäller.[72]

Inbördeskriget i Libanon, det fundamentalistiska våldet i Khomeinis Iran och kriget i Irak ledde till att också Sverige fick sina rännilar av den globala flyktingströmmen. När dessa flyktingar började anlända i början av 1980-talet, så ökade spänningarna hastigt i Sverige. På sätt och vis är det paradoxalt, därför att till skillnad från fallet med syrianerna, så handlade det nu om svårt förföljda och krigsskadade människor, som verkligen behövde en fristad. Emellertid, för svenskarna var det uppenbart att dessa människor inte bara var bärare av en annan religion, andra moralbegrepp, annan kvinnosyn och annan rättsuppfattning, utan också att de inte kom underifrån. Många av dem hade hög utbildning och tillhörde eliterna i sina hemländer. Inte så sällan hade de dessutom pengar. Inte alla givetvis, förmodligen inte ens flertalet, men ändå tillräckligt många bland dem, uppträdde såväl krävande som miss-

[72] Birgitta Ornbrant: Möte med välfärdens byråkrater. Svenska myndigheters mottagande av en kristen minoritetsgrupp från Mellersta Östern. CEIFO-rapport nr 16, Liber 1981.

tänksamt gentemot svenska myndigheter.

Om det var den nya typen av asylsökande som spetsade till situationen är svårt att säga. Inte desto mindre skärptes kraven i mitten av 1980-talet. Vid ett tillfälle 1985 sade invandrarministern till och med att asylrätten endast gällde ”äkta” flyktingar och att inte ens krig var ett tillräckligt skäl för att få asyl i Sverige. I detta var hon förmodligen hårdare än svensken i gemen, som nog ännu tyckte det var berättigat för de värst utsatta flyktingarna att få komma till Sverige, undan från politisk förföljelse och krig.

Emellertid visade sig sorteringen mellan äkta och falska flyktingar – eller politiska och ekonomiska flyktingar, som man också uttryckte det – vara en närmast hopplös uppgift. Emellanåt avvisades de mest behövande, samtidigt som andra släpptes in. Politikerna lovade dessutom ständigt att väntetiderna skulle kortas, men det tycktes aldrig ske, utan flyktingar kunde bli sittande mycket länge i förläggningar.

När samhället sedan inte heller på kommunal nivå klarade av flyktingmottagandet, minskade medborgarnas förtroende för myndigheterna och missnöjet drabbade också flyktingarna. Främlingskapet accentuerades. Många flyktingar representerade mycket främmande kulturer och religioner. Vad var det de tog med sig till Sverige egentligen? I synnerhet gällde främlingskapet och oron islam. Skulle Sverige fyllas med moskéer, beslöjade kvinnor, främmande musik, etniska tonårsgäng och män med utpräglade machoideal? Riskerade det ”upplysta och snälla” samhället att skjutas i sank i och med alla dessa främmande kulturer?

Ändå, den nya organisation för flyktingmottagandet som bildades 1985 rullade i Invandrarverkets regi på och 1986, för att välja ett år bland flera möjliga, så tog Sverige per capita emot flest flyktingar i Europa.

Världens elände

För kritiker av svensk flyktinglagstiftning under senare delen av 1980-talet framstod det som om politiken praktiskt taget var en

uppmaning till flyktingarna att göra sig av med sina pass- och identitetshandlingar och den massmediala uppmärksamheten av hur asylsökande anlände utan handlingar gjorde givetvis inte svenskarna mer försonligt stämda. Falska pass förekom också. Chefen för FN:s flyktingorgan UNRWA i Syrien skrev 1989 i Svenska Dagbladet att kostnaden för ett svenskt pass där var 20.000 kronor samt att Sverige höll på att bli ett tryggt paradis för skurkar och mördare.

Under 1980-talets senare del var svenskarna framme vid en situation där de varken behövde några främlingar som arbetskraft eller hade särskilt lätt för att tycka synd om dem. Ändå var det till en början inte någon speciell flyktingkategori som kritiken fokuserades på, utan den drabbade invandrare i allmänhet.

Ett av skälen till denna generella kritik var förmodligen de större städernas segregationsmönster. Sverige hade ännu inte fått något Chinatown eller Little Italy, utan invandrare av olika slag blandades med varandra i de betongförorter som byggdes under 1960-talet och som inte alls var särskilt avsedda för invandrare. Samtidigt som de svenskar som haft möjlighet därtill lämnat eller skytt dessa områden, blev invandrare och sämre lottade svenskar med bostadsförmedlingarnas hjälp placerade där. Rinkeby, Tensta, Rosengård, Angered, Fittja, Brickebacken ... de flesta bland oss känner namnen på dessa kritiserade och idag hårt segregerade förorter.

När svenskarna blev i minoritet i dessa samhällen, som det inte fanns någon egentligen anledning för utomstående att besöka därför att de nästan uteslutande består av bostäder, så förstärktes invandrarnas marginalisering.

Det är en annan värld här. Folk säger att det inte finns några klasskillnader. Det är sånt jävla skitsnack. ”Vi är ju så himla fina, vi tar hand om våra invandrare och dom får alla samma rättigheter; bostadsbidrag, barnbidrag, blablabla, får gå till barnavårdscentraler och det kunde dom ju inte hemma, där födde dom mitt på ... lergolvet. Här har dom fått så jävla bra.” Och visst,

klassamhället är utrotat säger svenskarna. För alla är medelklass, samförståndsandans folkhem ... Men det är inte sant. Hela Fittja är en jävla underklass.[73]

Under 1980-talet började det växa fram medborgarkategorier som inte alls var intresserade av att räknas till ”de goda” svenskarna. Mest uppmärksammade i massmedier blev de större städernas skinheads och nynazister. I Skåne växte Skånepartiet, som startades 1979. Deras närradioprogram var öppet kritiska mot invandrare och flyktingar. I 1985 års kommunalval erövrade de närmare 12.000 röster i Malmö, vilket resulterade i fem ordinarie fullmäktigeplatser och tre suppleanter. BSS dök upp som hemlig rasistisk organisation i början av 80-talet och ägnade sig inledningsvis åt att sprida flygblad och klistermärken. Så småningom sögs de upp i en politisk partibildning, Sverigedemokraterna, som skällde på den ineffektiva flyktingpolitiken och talade om behovet av att värna om svensk kultur.

I december 1989 ansåg regeringen att situationen gått över styr. Den socialdemokratiska regeringen misströstade och deklarerade 1990 att det inte var möjligt att skapa ett samhälle utan etniska eller andra konflikter. De fattade ett beslut som rent praktiskt innebar att de facto-flyktingar (även kallat flyktingliknande skäl och numera skyddsbehövande) och krigsvägrare inte längre skulle beviljas asyl, ett beslut som dock den nya borgerliga regeringen två år senare rev upp.

Politikerna talade om att det upprivna beslutet gav ”fel signaler”. Också konflikterna trappades upp. I den djupa lågkonjunkturen framstod den generösa flyktingpolitiken som orimlig.

Tonläget hade onekligen förändrats sedan 1966, då ett pressmeddelande från inrikesdepartementet meddelade att ”nu ska vi lösa alla invandrarfrågor”. Massmediernas roll var också en annan

[73] Sanna Grönlund: Gettona blir tyvärr jävligt trevliga. Tidskriften TLM nr 1-2 1992, s. 8.

än på 1960-talet, då svenskarna fostrades in i uppfattningen att det gick att göra något åt världens elände. Via morgontidningar och TV:s nyhetsprogram blev svenskarna underrättade om världens och tillvarons gigantiska svårigheter. Var det inte Pol Pot i Kampuchea eller båtflyktingar från Vietnam, så var det tortyroffer från Chile. Var det inte kurder i Turkiet som förföljdes, så var det kanske någon minoritet i Iran. Var det inte krigsoffer i Libanon, så var det krigsoffer från Uganda, Irak eller Eritrea. Fram tonade bilden av ett obegripligt stort antal människor i yttersta nöd. Inte kunde väl Sverige hjälpa dem alla? Risken fanns att svenskarna vände ryggen mot världens elände, för att inte själva gå under.

För många bland svenskarna blev dessa bekymmersamma möten med världen inte några konkreta inslag i vardagen, utan massmedialt stoff, sådant som de tyckte att de i egenskap av svenskar borde ha åsikter om. Avståndstagandet riktades därför snarare mot informationsflödet än mot verkliga flyktingar.

Vid ett seminarium i Rosenbad i december 1991 redovisade ett antal ungdomar, verksamma på Fryshuset i Stockholm, vad som hände i ungdomsvärlden. Motsättningarna var på snabb tillväxt och öppna konflikter rena vardagsmaten. Många diskotek i Stockholm vägrade släppa in invandrare om det inte handlade om kändisar eller extremt farliga ungdomar. Flertalet dörrvakter vid diskoteken hade försett sig med skottsäkra västar.

Det var kanske inte så egendomligt att svenska myndigheter utifrån ett nyttoperspektiv började reflektera över vilka av alla de som sökte sig hit som skulle få komma till Sverige. Det mest uppmärksammade exemplet var när Sverker Åström, f.d. ambassadör, i dagens Nyheter den 25 augusti 1990 hävdade att det varken var olagligt eller omoraliskt att ta hänsyn till en flyktings bakgrund, när man bedömde möjligheten att ge asyl.

På motsvarande sätt kan det enligt hans mening inte vara orättfärdigt att som selektionsprincip ta hänsyn till om den som knackar på dörren har en kompetens som Sverige bedöms ha behov av i arbetslivet. Dåvarande social-

demokratiska invandrarminister Maj-Lis Lööw uttryckte offentligt sin förtjusning över enligt hennes mening Åströms kunniga och briljanta problembeskrivning.[74]

Däremot, vilket är viktigt att notera, hade invandrarministern en avvikande åsikt om diskussionen av den kulturella bakgrundens betydelse. Att utestänga nödställda flyktingar därför att de kom från för svenska förhållanden synnerligen främmande kulturer, var alltför grymt. Denna viktiga distinktion lyckades hon emellertid inte få gehör för i massmedierna.

Samtidigt som myndigheterna hade svårigheter att hitta bostäder och försörjning åt de flyktingar som fått rätt att stanna i Sverige, ledde i synnerhet Jugoslaviens sönderfall en stark press på såväl slussar som flyktingförläggningar i Sverige. De första åren på 1990-talet befann sig bortåt 40.000 asylsökande i olika förläggningar. En och annan av dem blev kvar där i flera år, i stor ovisshet om sin egen framtid.

När den så kallade lasermannen kring årsskiftet 1991/92 började skjuta på invandrare, sannolikt av den enda anledningen att de var invandrare, så startade ännu ett försök att fostra folket – på samma sätt som skett flera gånger tidigare. Rasismen och invandrarhatet skulle återigen bekämpas. Alla tevekanaler, alla politiska partier, alla studieförbund, ja alla goda och ansvarsfulla krafter tog upp kampen för att manifestera och restaurera den svenska godheten. Det folkliga stödet på gator och torg blev dock denna gång inte särskilt imponerande. Demonstrationer samlade inte längre några jätteskaror.

En tröst i sammanhanget var det dock att inte heller de svenska rasisternas mobilisering till en demonstration den 1 maj 1992 i Göteborg lyckades samla anhängare. Endast 25 personer dök upp,

[74] Aleksandra Ålund & Carl-Ulrik Schierup: Kulturpluralismens paradoxer, i tidskriften Kulturella perspektiv nr 1 1992, s. 13.

men då kanske man bör räkna bort det tjugotal som gripits av polisen, eftersom de anlänt med mängder av farliga vapen.

Och sedan?

Det konfliktfyllda mötet mellan svenskar och invandrare var under 1990-talet dagligt förstasidesstoff i massmedierna. Temo gjorde 1992 en opinionsundersökning som visade att sex av tio svenskar var missnöjda med landets flykting- och invandrarpolitik. De ”nya svenskarna” framstod som problematiska genom att hugga för sig alltför stora bitar ur den gemensamma välfärden. I Dagens Nyheter skrev juridikdocenten Anders Fogelklou den 8 juli 1992 om flyktingpolitikens haveri. Med ett svenskt budgetunderskott på 100 miljarder kronor, negativ tillväxt och en ökande ström av arbetslösa, så menade han att Sverige inte längre kunde föra en generös flyktingpolitik. Aftonbladet hade en helt annan policy än idag och krävde kulturministerns avgång på grund av att ”fel” sorts flyktingar från det forna Jugoslavien togs emot. ”Stoppa invandringen” krävde Bert Karlsson och lan Wachtmeister i Ny Demokrati, när de inledde den traditionella politikerveckan i Visby den 12 juli 1992. Samma dag redovisade Dagens Nyheter åsikter från Kosovo, varifrån många asylsökande strömmade till Sverige:

> Unga människor som rest till Sverige ringer hem och säger ”svenskarna är dumma, här slipper man ju undan med vad som helst”, berättar en politiskt aktiv i Kosovo.[75]

Expressen beskrev hur flyktingförläggningen i Skinnskatteberg hade blivit utsatt för ett bombattentat – varken den första eller sista i en rad attacker mot svenska flyktingförläggningar:

---

[75] Dagens Nyheter den 13 juli 1992, s. 1.

Nu sitter zigenarna på gräset utanför polisstationen. Två mammor ammar sina barn; en ung man med tatuerade armar rullar cigaretter, sakta och metodiskt. Han lägger dem på hög i gräset. En kvinna visar upp de myggbett hennes dotter fått under den kalla natten. ”Vi behöver mat och mediciner…”[76]

Med 1992 års lågkonjunktur ordnade Sverige in sig i ledet av länder med konfliktfyllda relationer mellan urinvånare och invandrare. Därmed inleds också mer systematiskt vår tids mediala förträngning av problematiska frågor kopplade till invandringen. Handlar de gångna trettio åren om att fostra svensken till att acceptera en accelererande invandring, så handlar tiden därefter och fram till idag mera om att censurera bilden av en alltmer problematisk verklighet.

En mycket uppmärksammad och omskakande bok om Förintelsen i Europa 1933-45 skrevs av Stèphane Bruchfeld och Paul Levine. Den gavs titeln ”Om detta må ni berätta”. Boken ingick i den statliga informationssatsningen ”Levande historia” som drogs igång efter att en undersökning bland skolungdomar 1997 visat att vetskapen om judarnas öde under andra världskriget höll på att förloras. Boken spreds i mer än en miljon gratisexemplar.

Andra världskriget och alla dess övergrepp var trygg mark. Här var gränsen mellan onda och goda knivskarp. Den komplicerade svenska nutiden var betydligt svårare att hantera. För den opinionsbildare eller journalist som trampade fel, fanns betydande risker. Kritik mot invandringspolitiken uppfattades lätt som kritik mot invandrarna, vilket kunde översättas till främlingsfientlighet och rasism. För svenska medier formades en allt tydligare policy: ”Om detta må ni inte berätta!”

---

[76] Ann Thiberg: Flykten från invandrarverket. Expressen den 12 juli 1992, s. 2.

Journalisters förakt

Så här uttrycker journalisten Po Tidholms sin uppfattning om Sverigedemokraternas väljare i en krönika i P1s söndagsprogram ”God morgon, världen!” den 25 november 2012:

I grund och botten är jag less och förbannad och tycker att folk är djävligt korkade. Problemet är ju att frågorna är felställda och lyssnar man lite förstår man att många SD-väljare drivs av en djup och oseriös fientlighet mot själva samhället snarare än mot invandrare. En lärdom som gick att dra efter Ny Demokratis framgångar var ju att det fanns en ansenlig mängd svenskar som av olika anledningar vill vara dom där som pruttar högljutt under middagen och förstör stämningen med smaklösa vitsar och utnyttjar sin rösträtt till att jävlas med det så kallade etablissemanget. Ska dessa personers åsikter plötsligt respekteras bara därför att de råkar vara företrädare i parlamentet? Så vart vill jag komma? Dom hårda orden borde rimligen också riktas mot dom som röstat fram dom här jönsarna.[77]

Pseudonymen, krönikören och författaren Julia Caesar kommenterar på nedanstående sätt och innefattar därvid också en teckning gjord av Kjell Nilsson-Mäki och publicerad i Länstidningen Östersund. Den avbildar Jimmie Åkesson som kackerlacka, med en skadedjurssanerare iförd skyddsklädsel och gasmask i bakgrunden. Han sprutar dödande giftgas ur ett aggregat märkt med de sju övriga riksdagspartiernas partisymboler.

Det Po Tidholm och andra i den svenska PK-eliten fruktar mer än något annat är att Sverigedemokraternas politik håller på att vinna anhängare i betydligt större grupper än de korkade männen i glesbygd; akademiker, intellektuella, författare, journalister, läkare, poliser, sjuksköterskor, socialarbetare, tjänstemän, skådespelare, konstnärer. Det är inte riktigt lika lätt att öppet förakta och vilja gasa ihjäl människor som tillhör samma samhällsklass

[77] http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=438&artikel=5357730

som man själv som att spy förakt över pruttande lågutbildade arbetslösa män bosatta på landsbygden. Det Länstidningen och Po Tidholm gör är inte bara att sänka sig ner till gyttjebrottningens nivå. De dödar dessutom det demokratiska samtalet. Utan samtal kan demokrati inte existera. När orden tar slut och bara hatet återstår, då är vi mycket illa ute.[78]

Och så här får Aftonbladets Anders Westgårdh till det den 26 november 2012 i en krönika:

Sitter i soffan och inser att det finns två tydliga motpoler i svensk politik och samhällssyn. Den ena är Sverigedemokraterna. Den andra är ”På spåret”. Fredagens säsongspremiär av det 25-årsjubilerande programmet kändes starkare än någonsin, med både programledare och tävlande i toppform inför miljoner tittare som följer med på resorna ut till världens alla hörn. Och plötsligt blir allt glasklart: Detta är motsatsen till allt vad Sverigedemokraterna står för. Det kan rimligen inte vara möjligt att gilla både det hatiska partiet och det globalt omfamnande programmet. Sverigedemokraterna handlar om – vilket bör vara fullständigt uppenbart efter den senaste veckans turbulens i nyhetsmedierna – inskränkthet, aggressivitet, rädsla och en djup okunskap om hur världen ser ut och fungerar. Det är den ointresserade egennyttans klubb för inbördes beundran och utvärtes förakt.

Alla de egenskaper som anses viktiga i ”På spåret” lyser med sin frånvaro i Sverigedemokraterna. Nyfikenheten, allmänbildningen, öppenheten, förståelsen och förmågan att betrakta världen som en dynamisk helhet där människor, idéer och skapande hänger samman i en världsvid väv av kunskap och gemenskap. Jag har extremt svårt att se hur en övertygad sverigedemokrat skulle ha skuggan av en chans som tävlande i ”På spåret”.

När en av författarna till denna bok, Gunnar Sandelin, under åtta år arbetade som reporter vid Sveriges Television, var ett underför-

[78] http://snaphanen.dk/2012/11/26/nar-byggs-gaskamrarna/. En läsare kommenterar bilden i Länstidningen Östersund: ”Jag har inte sett något värre exempel på människoförakt någonstans i Sverige under hela mitt liv.

stått budskap på nyhets- och samhällsredaktionerna att svensken egentligen har en rasistisk eller åtminstone främlingsfientlig själ och att inslag och reportage måste serveras så att denna ande inte släpptes ut ur flaskan. I en artikel på DN Debatt i april 2008 minns han tillbaka om denna tid:

Där fick jag bland annat instruktioner av en ansvarig redaktör för ett av våra största nyhetsprogram att det ska "vara så synd om invandrarna att folk ska gråta framför teven". För att en nyhetssändning skulle bli en "bra show" var det önskvärt att det fanns offer, men det var underförstått att dessa offers anspråk aldrig synades i sömmarna. Sedan dess har jag funderat över orsakerna till att de ledande opinionsbildarna har så dålig verklighetsförankring i frågan. Hur många inflytelserika journalister har haft ett längre sammanhängande arbete i den verklighet som de varje dag vinklar sina rapporter utifrån? Våra opinionsbildare lever sällan där problemen finns. Eliten av skribenter och tyckare tillhör en övre medelklass som inom sina reservat ostört kan värna om sina ideologiska konstruktioner och rynka på näsan åt enklare varelsers intolerans. På SVT kallade vi den genomsnittliga tittaren för "Nisse i Hökarängen".[79]

För denna artikel valde DN Debatt den utmanande rubriken ”Journalisterna mörklägger sanningen om invandrarna”, när det egentligen borde ha stått ”invandringen”, vilket var mer rättvisande. Udden i artikeln riktades mot mediernas rapportering och den svenska tillämpningen av utlänningslagen. En vecka efter artikeln publicerats meddelade Mats Bergstrand, chef för DN Debatt:

Att döma av den formliga flod av läsarreaktioner som vällt över oss, och som fortsätter att strömma in, har han rätt. ”Äntligen någon som törs säga sanningen, äntligen en tidning som törs publicera”. Minst 95 procent av reaktionerna har varit positiva. Bland dem finns förstås en mer utstuderat

[79] DN 2008.04.15 http://www.dn.se/debatt/journalisterna-morklagger-sanningen-om-invandrarna

främlingsfientlig svans, men lejonparten är sannolikt vanliga läsare runt om i landet som uttrycker sin uppriktiga åsikt och känsla: medierna talar inte om sanningen om invandringens konsekvenser.

Övriga medier hakade aldrig på, utom Janne Josefsson som bjöd in Sandelin till SVT Debatt, där tesen att journalisterna mörklägger sanningen om invandringens negativa konsekvenser fick stöd av 91 procent av de cirka 4.000 tittare som röstade i frågan.[80]

Det som borde ha fungerat som en tankeställare för journalistkåren verkade emellertid ha motsatt effekt. Journalister har svårt med verkligheten. De konstruerar, vinklar och väljer ut det som går under beteckningen nyheter. De använder sin egen mediemoral, som ofta är ur fas med den allmänna. Medierna betecknas också av slutenhet då de undandrar sig kritik. Det är svårt att få insyn i det redaktionella arbetet. Resultatet blir, när det är som sämst, en sektliknande elitism, präglad av inte så lite folkförakt.

Den mediala tystnaden var påtaglig, vilket är svårt att tolka som annat än ytterligare en bekräftelse på att Sandelin hade rätt. Detta var ett ämne som inte fick behandlas. Ett av få undantag var Jan Guillou, som ägnade två krönikor i Aftonbladet till att framställa Sandelin som en xenofob. Guillou menade att Sandelin drev en konspirationsteori som grundade sig i rädsla för ”den andre”. Nedan tre utdrag ur hans artiklar:

Vanmakt och uppgivenhet ligger normalt inte för mej. Men när SVT:s program ”Debatt” härförleden frågade tv-publiken om de trodde att journalisterna i Sverige ”mörkade” problemen med invandringen, för att således med medvetet bedrägeri lura befolkningen att bli omotiverat svartskallevänlig, så svarade 91 procent av tittarna ja. Nittioen procent! Då kände jag något som nog liknade vanmakt.[81]

---

[80] SVT Debatt 2008 05 01
[81] http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/janguillou/article2445233.ab

När vi var ”homogena” så var vi således etniskt mer strömlinjeformade och nu håller vi på att blandas upp av ”för många” svartskallar. Det är en ytterst grumlig tankegång och det fina ordet för den är xenofobi, främlingsrädsla.

Redaktör Sandelin har alltså visat främlingsrädsla, som tillhör samma kategori av mänskliga fobier som exempelvis vidskepelse.[82]

Alla försök till rationell diskussion slutar ändå i vanmakt därför att det inte handlar om sakfrågor i den här debatten. Det handlar om rädsla för den andre. När Sandelin och hans gelikar tänker ordet ”invandrare” ser de inte mitt ansikte framför sig utan någon som ser ut att komma från Irak.[83]

Guillou drog slutsatsen att Sandelin tror på en konspiration, stämplade honom som xenofob och ansåg sig veta hur Sandelins inre värld ser ut. Här agerar han inte bara som skribent, utan också som psykiater och tankeläsare på distans. Intressant är också att Guillou i sina två krönikor upprepade ordet ”svartskalle” sex gånger, en formulering som i andra fall skulle anses som rasistisk. I samförstånd med sina läsare omformaterar han begreppet till annan nivå; ungefär som när homosexuella började använda ordet ”bögar” om sig själva för att vrida vapnet ur händerna på antagonisterna.

På samma sätt som det går att visa på journalisternas folkförakt, så går det naturligtvis att hitta sådant också hos ledande politiker. Maria Ferm, Miljöpartiets invandringspolitiske talesman, skriver den 30 november 2012 på Brännpunkt, Svenska Dagbladet:

En stor andel av Sverigedemokraternas väljare röstar inte på partiet trots att de är ett rasistiskt parti, utan på grund av det. Och människor med främ-

[82] ”Främlingsrädslan som lär sätta fart på nästa valrörelse”.
http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/janguillou/article2357183.ab
[83] Aftonbladet 2008 05 01
http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/janguillou/article2445233.ab

lingsfientliga ideal är inte koncentrerade bara till Sverigedemokraterna. Den strukturella rasismen genomsyrar hela samhället.[84]

Det finns en bild av Maria Ferm i anslutning till artikeln. Nu kanske man inte ska dra alltför långt gående växlar på enstaka bilder men det vi tycker oss möta är en fanatikers hårda blick och gjutna anletsdrag. Vi erinrar oss en passus från Maciej Zaremba i Dagens Nyheter för några år sedan:

Om ni möter en person som kallar sig antirasist och är det på heltid och har den där frälsta blicken, kan det hända att hon med rasism menar något annat än ordböckerna. Kanske menar hon ”kapitalism”, eller ”väst”, ”moderniteten” eller bara ”den bestående ordningen”. I värsta fall menar hon faktiskt ”demokrati”. Så håller antirasismen i Sverige på att komprometteras av ideologer. Vilket borde vara alarmerande, eftersom den verkligen behövs.[85]

Det som Maria Ferm, i sin iver att meddela att Sverige är totalimpregnerat av rasism, tappat bort är att svenskarna, alltsedan invandringen till Sverige tog fart på 1970-talet, accepterat en invandringspolitik som genom sin generositet skiljer ut sig från övriga europeiska länders. Det är Maria Ferms typ av påståenden som får en bloggare att konstatera: ”ni har övertrasserat världens fetaste toleranskonto… och nu kommer räkningen!”

… men stort drev 1997

Det har sitt intresse att jämföra den, trots Guillous krönikor, rätt avslagna mediala reaktionen på Sandelins debattartikel med reaktionerna mot en artikel som också gick mot strömmen i samma ämne och i samma forum elva år tidigare. Då skrev biträdande professorn i socialantropologi Kajsa Ekholm Friedman vid universitet i Lund på DN Debatt om hur massinvandringen skadade Sve-

---

[84] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/hur-mycket-rasism-tal-sverige_7713028.svd
[85] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/upptack-sverige

rige. Hela Europa är på fallrepet och riskerar att brytas ned av ”tentakler” utifrån, menade Ekholm-Friedman. Praktiskt taget

ingen intresserade sig för att pröva sanningshalten i hennes inlägg, där hon bland annat skrev:

Hur kan någon få för sig att mångkulturalism i betydelsen mångetnicitet är berikande för ett land? Mångetnicitet har i själva verket alltid inneburit grava problem från antiken och framåt. /…/ Mångetniciteten är förödande för den sociala solidariteten, för det kitt som måste till för att ett samhälle ska fungera. I ett mångetniskt samhälle finns inget ”vi” på den nationella nivån. Folk riktar i stället sin lojalitet mot egna etniska grupper med vad det innebär av brist på lojalitet och solidaritet gentemot samhället i stort och gentemot dem som inte ingår i den egna vi-gruppen.[86]

Med sin artikel utlöste Ekholm-Friedman, som också hade talat på ett möte kallat ”Folkviljan mot massinvandring”, en kritikerstorm. Bland annat anklagades hon, också på DN Debatt, av Juan Fonseca och Mauricio Rojas för att torgföra en ”nynazistisk retorik”. Hon polisanmäldes för hets mot folkgrupp och vissa av hennes kolleger krävde ett yrkesförbud, som emellertid inte realiserades. En av författarna till denna bok, Karl-Olov Arnstberg, sammanfattade:

Hon hyser en bestämd uppfattning om det som hon kallar massinvandringen till Sverige, och den åsikten grundar hon i ett vetenskapligt resonemang som är förhållandevis okänt i Sverige. Därigenom utlöser hon en storm där inte någon i de femtio debattinlägg som jag tagit del av, oreserverat ställer sig på hennes sida. Däremot finns nyanser i avståndstagandet alltifrån de som tycker att hon ska avsättas, utfrysas och dömas för hets mot folkgrupp och

---

[86] DN Debatt 6 maj 1997.

uppvigling, till dem som anser att det räcker med att vederlägga hennes åsikter.[87]

Man kan spekulera i hur skillnaderna i reaktionerna på de båda debattartiklarna speglar ett samhällsklimat med ett decenniums mellanrum. När Ekholm-Friedman skrev sin debattartikel fanns en kompakt enighet bland politiker, forskare och medier, åtminstone utåt, om att mångkulturen var berikande och något svenskarna skulle vara tacksamma för. Genom främst starkt ökad asyl- och anhöriginvandring från Mellanöstern och Nordafrika har emellertid problemen vuxit i så påtaglig omfattning att dessa inte längre går att förneka. Idag kan ingen tillbakavisa påståendet att i invandringens fotspår har det uppstått stora problem med enklavisering, våld, bristande integration, medeltida kvinnosyn, bidragsberoende, analfabetism med mera.[88] Utvecklingen har gjort det omöjligt att oreserverat fortsätta att sjunga mångkulturens och massinvandringens lov. Det hindrar inte medieeliten från att göra sitt bästa för att tysta misshagliga röster. Vem vill veta att man hade fel, grundligt fel?

Vi och dom

När det gäller majoritetsbefolkningen finns det sällan eller aldrig några hinder för att tala om eller visa på deras fördomar, främlingsfientlighet etc. Det är i synnerhet fritt fram om svenskarna kritiseras för att se invandrare i termer av ”vi och dom”. Däremot är det inte tillåtet att tillämpa samma kritiska perspektiv på grupper som uppfattas som minoriteter och i underläge, t.ex. romer, somalier och chilenare. Om deras handlingar eller identitet

[87] Mera Svenskt, Carlssons förlag 2010, s. 97.

[88] I en krönika i Jyllands-Posten skriver Morten Uhrskov Jensen den 20 november 2012 att 55 procent av de tvåspråkiga pojkarna i Danmark är funktionella analfabeter. Han har skrivit boken "Indvandringens pris - på vej mod et fattigere Danmark" och gjort sig känd i Danmark för att kräva ett stopp för den ickevästerländska invandringen. http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2012/11/20/overraskelse/

beskrivs på ett negativt sätt så är det diskriminerande. Däremot, beskrivs en minoritet som "utsatt" går det bra att framhålla grupptillhörigheten. Till exempel skriver Dagens Nyheter hösten 2012 i en ledare om ”en utsatt grupp, svenska muslimer”.[89]

Vad menas, vilka är de utsatta? Muslimer som har konverterat till islam när de är i Sverige? Varför skulle de i så fall vara en utsatt grupp? Eller åsyftas alla muslimer i Sverige? Men vi har ju ständigt fostrats av medier att inte se dem som en grupp! Samtidigt rasar en debatt om romer som nekas hyra bilar därför att de är romer. Då går det bra att tala om kollektiv diskriminering, men när biluthyrarna av erfarenhet anser att det finns skäl att vara försiktig med uthyrning till romer, är detta ett otillåtet och diskriminerande grupptänkande.

Ska man dechiffrera mediernas kod så ligger det närmast till hands att tro att när journalisterna själva definierar en grupp ur ett offerperspektiv är det fritt fram att tala om ”vi och dom”, inte annars.

Finns det bara likställda individer?

I augusti 2012 var det ett stort bråk mellan två släkter i Skåne. Den som reagerar på beteckningen släkter och letar på webben får veta att det var romer som drabbade samman.

Under lördagskvällen utbröt ett våldsamt slagsmål i Malmöförorten Oxie. Det var två falanger i en zigenarsläkt som drabbade samman. Enligt polisen ska knivar, slagträn och diverse tillhyggen ha använts i slagsmålet som utbröt strax innan klockan 20 på lördagskvällen. Drygt 200 fanns på platsen vilket handlade om en pågående fest vid Oxie torg medan själva slagsmålet hade 20-30 inblandade.

Bråket startade när en bil stannade till och folket som hoppade ur plockade fram knivar, bräder, med mera. Ett antal slogs och skars blodiga och för-

[89] DN 2012.10.10, http://www.dn.se/ledare/huvudledare/obehagligt-om-lars-vilks

des till sjukhus. På platsen fanns även skrikande kvinnor och småbarn. Polisen skickade 30 poliser där en del fick dra sina tjänstevapen. Minst två greps för grov misshandel. I det ena fallet kan det röra sig mordförsök.

Efter att polisen kom till platsen så skingrades klungan. Men under kvällen utbröt nya bråk mellan mindre grupper på olika platser i Oxie. Polisen tvingades kalla in helikopter för att övervaka området och vid tiotiden på kvällen var läget fortfarande osäkert.

Polisen fick även spärra av akutintaget för att undvika fler slagsmål falangerna emellan. Ett 60-tal släktingar från ena falangen fanns då på sjukhuset.[90]

För denna typ av händelser anser medierna sig inte kunna ange vilka det är som bråkar, i synnerhet inte om det är romer, därför att då handlar det om diskriminering. Hade det varit pensionärer eller enbart kvinnor som slagits så hade detta kunnat skrivas men etnicitet är ett närmast förbjudet ämne i svenska medier. Det är kanske inte så underligt att Reinfeldt får på pälsen, som när han prövar att använda begreppet ”etniska svenskar". Det förra MP-språkröret Maria Wetterstrand skriver:

”Eller för resten, begreppet ”etnisk svensk” är faktiskt väldigt knäppt i alla sammanhang jag kan komma på”.[91]

Maria Wetterstrand har fel i sak. Etnicitet är en viktig kategorisering och vi har till och med professurer i etnicitet i Sverige. Bakom hennes ställningstagande ligger ett förnekande av att det finns olika gruppkarakteristika. Romer (exempelvis) är i journalisters och politikers ögon enbart en förtryckt grupp och det går inte att säga något som är karakteristiskt för dem, därför att i likhet med alla andra så är "alla olika" – eller lika.

Låt oss strö lite grus i likhetsmaskineriet med hjälp av Nobelpri-

[90]http://avpixlat.info/2012/08/18/polisen-uppemot-200-zigenare-i-stort-slagsmal/
[91] http://www.svd.se/nyheter/inrikes/reinfeldt-kritiseras-for-uttalande_7201642.svd

set. 1,4 miljarder muslimer, en femtedel av världens befolkning, har lyckats skaka fram sju nobelpris. 14 miljoner judar, dvs 0,2 procent av världens befolkning, har producerat 129 nobelpristagare.

Vad ska man göra med den typen av kunskap? Ska man säga att det är slumpen, att alla människor är likadana och detta bara är en tillfällighet? Ska man säga att Nobelpris är en västlig angelägenhet och att det bara är orättvisa som gjort att så få muslimer fått Nobelpris? Eller ska man ta konsekvenserna och säga det som inte får sägas, att judisk kultur är överlägsen muslimsk?

Förnekelsen av gruppkarakteristika sätts dock ur spel när något positivt eller harmlöst kan sägas om en grupp. Och när skulden kan läggas på majoriteten är det fritt fram. Allra bäst blir det om ett problematiskt agerande, som exempelvis upplopp, kan förklaras med något så abstrakt som ”misslyckad integration”. Observera hur Stefan Löfven utrycker sig i följande passus:

Under upploppen i Rinkeby och Tensta i våras sa polisen att det var resultatet av en misslyckad integration. Även integrationsministern Erik Ullenhag instämde. Vad säger du?
- Ja, till viss del absolut, det måste vi våga säga. Det är klart att det blir så om människor inte känner samhörighet med samhället, om du inte får arbete eller hamnar utanför. Det spelar ingen roll om du är svensk eller kommer från ett annat land, det blir samma typ av reaktion.[92]

Upploppen har tydligen ingenting med invandrare att göra. Plötsligt blir Löfven väldigt "sociologisk" och säger att vem som helst med de villkor som erbjuds här skulle reagera så. Detta är fel, det finns ingen absolut koppling mellan villkor och reaktion. I så fall skulle alla fattiga per automatik ha en sämre moral än de som är välbeställda. Det finns många grupper runt om i världen som har

[92] http://www.dn.se/sthlm/s-satter-ned-foten-om-forbifarten

mycket sämre villkor utan att reagera på det sättet. Dessutom: det har visst med invandrare att göra. Det är nämligen invandrare som runt om i Europas förorter bildar det slag av samhällen, där dessa så kallade samhällsprotester äger rum.

Norge visar vad Sverige döljer

Den norska statliga televisionen NRK kan rapportera att för 83 av de 86 överfallsvåldtäkter som begåtts utomhus i Oslo under de senaste fem åren har gärningsmännen identifierats med ”ickevästerländsk bakgrund” samtidigt som det konstaterats att nästan samtliga offer är ”etniska norska kvinnor”.[93] Så fungerar inte svenska medier. Om det handlar om brottslingar med invandrarbakgrund skriver man inte detta. Publicerar man bilder med invandrare i komprometterande sammanhang så ”pixlas” deras ansikten till oigenkännlighet – för att inte väcka främlingsfientlighet och rasism kan man tänka, eller helt enkelt därför att journalisterna inte anser att utseende/etnisk tillhörighet är relevant information. Frågan kvarstår dock om det verkligen är den önskade effekten som uppnås när allt fler ändå vet att det finns en stark överrepresentation av grova våldsbrott med gärningsmän från vissa områden/länder.

Att som till exempel i Rapports nyhetssändning vitpixla ansiktet på en irakisk bedragare som lurat till sig åtskilliga miljoner, så att han ser ut som en etnisk svensk ger ju, när den provokativa framtoningen kommer i dagen, snarast näring åt de krafter man säger sig vilja bekämpa. Mannen i fråga hade genom att spela handikappad för skattepengar lyckats anställa sina närstående som assistenter dygnet runt. Dock ertappades och fotograferades han sommaren 2009 i nöjesparken Liseberg i Göteborg där han dansade med en Lisebergskanin och körde radiobil. Han och några anhöriga dömdes sedan till fleråriga fängelsestraff.

---

[93] http://www.youtube.com/watch?v=mmb3GJCyXpU

I samma partiska anda kan journalister vid exempelvis Sverige Radios P1 och Dagens Nyheter upprepade gånger tala om ”massavvisning” eller ”massutvisning” i de fall där mellan ett trettiotal och hundra irakier utvisas från Sverige, efter att ha fått avslag i samtliga instanser på sina asylansökningar. Emellertid använder aldrig mediernas representanter ordet ”massinvandring” i invandringssammanhang. Begreppet är mer relevant när exempelvis 19.000 irakier 2007 beviljas asyl eller när närmare 200.000 asylinvandrare och anhöriga till olika grupper beräknas ansöka om att få stanna i Sverige under 2012 och 2013.

Trots att drygt en miljon uppehållstillstånd (de flesta permanenta) och uppehållsrätter beviljats från millennieskiftet till och med år 2012 anser inte journalisterna att det rör sig om någonting vars omfattning det kan vara av allmänintresse att över huvudtaget rapportera om. Allra minst ska det benämnas som massinvandring. Siffran har oss veterligt aldrig nämnts i medierna, trots att det bara krävs Migrationsverkets offentliga statistik och en miniräknare för att komma fram till omfattningen. I stället framförs ofta påståendet att hemvändande svenskar är den största grupp som kommer hit, men det är en vilseledande vinkling. Vi frågar om medierna inte kan skilja på vilka medborgare som rör sig fritt fram och tillbaka över gränserna och de nytillskott som Sverige får vad gäller permanenta uppehållstillstånd och medborgarskap. Observera också att vi inte tycker att begreppet massinvandring är relevant när det enbart gäller den del som omfattar rörlig arbetskraft inom EU, gäststudenter, äktenskap över nationsgränser med försörjningsansvar och adoptioner – men även om Migrationsverket statistik är ofullständig, utgör dessa en minoritet. [94]

När våra ledande politiker med liknande undanmanövrar undvi-

---

[94]http://www.migrationsverket.se/info/859.html beviljade uppehållstillstånd och registrerade uppehållsrätter 2012.pdf
http://www.migrationsverket.se/info/2591.html Beviljade uppehållstillstånd 1980-2011.pdf

ker att diskutera vidden av invandringen och dess konsekvenser kan man undra varför alla annars så ivriga opinionsbildare, kulturpersonligheter och mediefolk tiger. Av rädsla för rasiststämpeln, förstörd karriär och fruktan för att stötas ut gemenskapen?

I Svante Nordins bok ”Filosoferna – det västerländska tänkandet sedan år 1900” kan man läsa om tyska filosofers anpasslighet i Tredje Riket.[95] Frågan är om inte diktaturen är en mentalitet lika mycket som en samhällsordning. ”Så länge vi orienterar efter värmekällorna och undviker det som riskerar att frysa ut oss är vi färgade av diktaturens mentalitet, anpassligheten”, skriver Dagens Nyheters krönikör Lena Andersson och slår därefter huvudet på den totalitära spiken:

Vi har tränat oss på Sverigedemokraterna och andra som inte söker bekräftelse i de påbjudna värderingarnas värme utan ifrågasätter vår världsåskådning. Vad grupperna heter och representerar skiftar men den kollektiva suggestionen är densamma, idén om fienden som bärare av det som måste bort ur oss själva och samhällskroppen.[96]

Den konsensus som här finns bland alla riksdagspartier, bortsett från Sverigedemokraterna, och i praktiskt taget hela journalistkåren, aktualiserar Roland Huntfords iakttagelse, gjord redan 1971:

Ängsligt måna som de är att framlägga endast vad deras kolleger tror, behöver de svenska massinformanterna inget tvång för att följa partilinjerna. I deras värld är en avvikelse från den accepterade normen ett förräderi /…/ Det är relativt lätt att ta dem i anspråk för en speciell ideologi. Det räcker med att omvända ett fåtal i hierarkins topp så följer de andra lydigt efter.[97]

---

[95] Atlantis, 2011
[96] http://www.dn.se/ledare/kolumner/demokratin-som-mentalitet DN 2012-01-02
[97] Huntford a.a. s. 252-53.

Uppfostra i stället för att informera

Mediernas förhållningssätt till den statsbärande (s)-märkta ideologi Roland Huntford syftade på för drygt 40 år sedan kan idag utbytas mot lojaliteten mot mångkulturalism, massiv invandring och islams rätt att få ta plats i vårt samhälle. Avvikande meningar har under decennier regelmässigt sorterats bort av journalistkåren. Ofta markeras att bäraren av dessa åsikter lider av en irrationell skräck för någonting som egentligen inte finns, dvs av en fobi. Hemvävda psykiatriska diagnoser förs fram i spalterna när tyckande och kännande mediefolk tar sats mot åsikter som de betraktar som icke rumsrena. Xenofobi och islamofobi är två exempel. Rasism och främlingsfientlighet fyller en liknande funktion, om än inte med en lika stark klinisk klangbotten. Man kan säga att journalistkåren fullföljer den uppmaning som dåvarande invandrarministern Pierre Schori (s) förde fram i sitt tal i den invandrarpolitiska debatten i riksdagen 21 maj 1997 mot avvikande åsikter vad gäller den förda invandringspolitiken:

Rasism och främlingsfientlighet ska kriminaliseras och jagas. Det går inte att i en demokrati hitta några ursäkter, till exempel att det är fel på invandrar- och flyktingpolitiken![98]

Uppgiften för den svenska journalistkåren är fortfarande densamma som under Huntfords tid. Det handlar inte om att informera folket, utan om att formera dess åsikter, ge dem rätt värdegrund. Där ordet yttrandefrihet tar slut tar nyordet "värdegrund" vid.

Journalister tilltror sällan vanligt folk att vara kapabla att kunna tänka själva och ha tillräcklig grad av ansvar, mognad och intelligens för att kunna bearbeta den information som medierna levererar, annat än vad gäller underhållning, kändisskap och

[98] Schorie, Pierre. Inlägg i riksdagens flyktingpolitiska debatt 21 maj 1997, anförande 4.

sport. Informationen måste vinklas utifrån skribentens åsikter. Ingenstans är detta tydligare än i invandringsfrågor, där för övrigt public service tillsammans med de största tidningarna intar en särställning. I alla andra sammanhang som är komplicerade och kräver specialkunskap finns också specialiserade reportrar: arbetsmarknad, ekonomi, miljö, politik och sport. Till och med vett och etikett har sina nischade och kunniga reportrar. När det gäller en sådan ödesfråga som asyl och migration ser vi däremot ingen motsvarande kompetens.

Asylkunskap innefattar någonting mer än att marknadsföra den förträffliga självbilden och önskan om en bättre värld. En grund för att medborgarna ska kunna orientera sig är att de får tillgång till allsidig information. Det i sin tur kräver att reportern är förtrogen med sådana områden som lagstiftning, internationella konventioner, vilka olika typer av asylsökande som kommer hit, om skäl till att få stanna eller få avslag, asylbedrägerier, integration, socioekonomiska kostnader, hur Migrationsverket och domstolar arbetar när de fattar sina beslut etc.

I stället för en kunnig information som vidgar medborgarnas kunskapsfält på detta komplicerade område erbjuds vi ensidiga rapporter med en redan färdig dramaturgi om offer (de asylsökande) och förövare (okänsliga och dumma svenskar på olika nivåer). Medierna agerar som om de själva vore asylombud med mandat att uttala sig å de kränktas vägnar, för att sedan kunna använda sin moraliska förtursrätt till att döma ut oliktänkande.

Tidningen Journalistens självbild

Facktidningen Journalisten ska naturligtvis vara ett husorgan för sin yrkeskår och stärka sammanhållning och gruppidentitet. Alla medlemmar i Svenska Journalistförbundet får tidningen hem i brevlådan. I Journalisten har inte kårens genom åren ensidiga rapporterande vad gäller asyl och migration problematiserats annat än i några enstaka inlägg. Tvärtom har man kommit fram till att journalisterna gör ett hederligt jobb på området och budskapet

är att det är en myt att vi inte får diskutera invandringen öppet och fritt.

Med en sådan inställning är det kanske inte konstigt att tidningens chefredaktör Helena Giertta tror att det är ett mätfel som ligger bakom SOM-institutets resultat sommaren 2012, vilket visar att journalistkåren har ett bottenlågt förtroende bland allmänheten. 64 procent av svenska folket instämde i påståendet ”Svenska medier berättar inte sanningen om samhällsproblem förknippade med invandring.”[99] När det gäller förtroende för journalister ger samma rapport siffran 23 procent. Därmed hamnar journalistyrket i botten på listan över de yrken som institutet mäter. Journalister har lägre förtroende än både rikspolitiker och ekonomer. De har 30 respektive 29 procents förtroende.[100] I en ledare våren 2012, som också publiceras på nätet, undrar Helena Giertta:

Hur kan en yrkesgrupp som är så betydelsefull, som arbetar så hårt och har så kraftfulla etiska regler ha ett så lågt förtroende bland allmänheten?[101]

I kommentatorsfältets cirka hundra inlägg ges ingen pardon mot chefredaktörens syn på kompetensen inom de egna leden. Den upplevda bristen på allsidighet och hederlighet när det gäller att exempelvis redovisa invandringens konsekvenser är en viktig del i missnöjet. Här följer några kortade läsarkommentarer:

Jag tror att ni måste göra jobbet med att rannsaka er själva bättre. Kan det vara så att ni beskriver verkligheten ur andra vinklar än den där de flesta av era läsare befinner sig? Ni har inte pejl på det som är viktiga frågor ute bland vanligt folk längre.

---

[99] SOM-institutets rapport ”I Framtidens skugga”, s. 101.
[100] http://www.dagensmedier.se/nyheter/pr/article3503749.ece
[101] http://www.journalisten.se/blogg/2012/03/12/orattvist-lagt-fortroende

Dom flesta journalister idag undanhåller och förvränger fakta. Det bör väl räcka som svar på varför folk inte litar på dessa.

Anledningen till att förtroendet för svenska journalister är lågt beror helt enkelt /på att/ ni inte längre klarar av objektiv och saklig rapportering utan /att/ lägga in egna åsikter.

Självtillräcklighet är bara förnamnet. Förtroende gör man sig förtjänt av. Vad svenska journalister inte har insett är att idag kan allmänheten skaffa sig initierad och ovinklad information via andra kanaler.

Du lever uppenbarligen i en skyddad verkstad. Skillnaden mellan den verklighet som flertalet journalister beskriver i svenska medier och hur verkligheten de facto ser ut är alldeles för stor.

Ni är inte bara journalister utan också politiska aktivister, som inte bara vill beskriva verkligheten, utan framför allt vill förändra - allihop med samma vänsteragenda.

Yttrandefriheten är totalt borta idag. Det censureras bland kommentarerna hej vilt. Hur kan det komma sig att ni utsett er själva till att uppfostra svenska folket?

När en av oss, Gunnar Sandelin, som har varit medlem i Svenska Journalistförbundet sedan 1985, skrivit kommentarer, har dessa aldrig publicerats på Journalisten.se. Därför skickade han i juli 2012 nedanstående mejl till Helena Giertta och vikarierande chefredaktören Qia Rindevall:

Jag vet inte vad som hände med mitt förra inlägg så jag försöker en gång till: Jag är själv journalist och har skrivit flera debattartiklar om min yrkeskårs svek när det gäller allt som berör asyl- och migration. Obehagliga fakta mörkläggs hela tiden, sådan information som finns tillgänglig på Migrationsverkets hemsida, i statliga utredningar och undersökningar tigs ihjäl. Det kan

handla om att det nu kommer 174.500 ansökningar från anhöriga och asylsökande inom de kommande två åren, vilket ingen journalist (bortsett från mig själv) har påpekat, om beräknade årliga kostnader på upp mot 90 miljarder i transfereringar från inrikes till utrikes födda inom den offentliga sektorn (ekonomerna Jan Ekberg samt Jan Tullberg) eller att minst nio av tio asylsökande kastar sina id-handlingar så att vi inte vet vilka som kommer in i landet (Migrationsverkets uppgifter). Om de asylsökande har ljugit sig in i landet så har inte heller deras anhöriga någon rätt att få vara här. Asylsökande kallas regelmässigt för flyktingar trots att bara några procent är det, journalisterna verkar inte bry sig att det har med Genèvekonventionen att göra. De omfattande asylbedrägerier som under många år presenterats på fd asylombudet Merit Wagers blogg undersöks inte. I stället agerar journalisterna på ren reflex som det mångkulturella samhällets försvarare och som asylombud. Detta i stället för att rapportera allsidigt och exempelvis även granska de asylsökande i sömmarna, som ju kommer till ett land där de får enorma förmåner jämfört med sitt tidigare liv. Jag känner flera (framgångsrika) journalister som inte vågar yppa vad de tycker i denna fråga, då det vet att det är slut med karriären i sådana fall. Jag tror att en stor del av journalistkåren är så pass indoktrinerad att den inte begriper hur den vinklar och presenterar sina artiklar/inslag i detta ämne. Detta är en stor skam och faktiskt en nationell tragedi då en demokrati förutsätter en informerad allmänhet.[102]

Liksom publiceringen uteblev svaret. Kanske beror det på att man till nöds kan släppa fram den ohyfsade allmänheten på nätet, de som inte verkar förstå vad journalistiskt arbete innebär, medan kritik från de egna leden är en helt annan sak.

Tystnadens kultur

Vi fick för några år sedan för oss att det vore spännande att kunna samla ett urval av vad några välrenommerade svenska journa-

---

[102] mejl 23 juli 2012

lister hade publicerat med kritisk udd riktad mot konsekvenserna av den omfattande invandringen. Det handlade om artiklar, reportage och krönikor i pressen samt olika reportage i etern som skulle återges med samma ord som de hade publicerats. Tanken var att skapa en slags motbild till den dagliga skönmålning som vi omges med. Från några frilansare fick vi ett omedelbart ja, men från flera journalister som var anställda på eller knutna till redaktioner blev svaret negativt, vilket omintetgjorde vårt projekt.

Avslagen var genomgående baserade på rädsla: att hamna i onåd hos chefer, i frysfacket, förlora jobbet eller mista uppdrag, d.v.s. sitt levebröd. En skribent förklarade att skulle någon av dennes överordnade bara råka anse att något annat inslag i antologin andades främlingsfientlighet eller kunde tolkas som ”storsvenskt” så var det slut med uppdragen, trots ett frekvent och regelbundet samarbete som sträckte sig långt tillbaks i tiden.

Den politiskt korrekta repressionen har fått avsedd verkan utan att ens behöva uttalas. Andas någon ”främlingsfientlig” eller ”rasistisk” aktiveras utfrysningsmekanismen. Att förskjutas ut ur gemenskapen skapar en primitiv fruktan hos nästan alla människor. Vi är ju flockdjur även om det kanske inte alltid är så vi vill se oss själva.

Oräkneliga är de mejl och brev som Gunnar Sandelin har fått efter sin debattartikel i Dagens Nyheter 2008. I många av dem berättar människor om sin rädsla för att säga vad de tycker och känner. Nedan ges några exempel på hur det osunda klimat, som knappast kan kallas för annat än totalitärt, påverkar folk:

- Reportern som inte vågar synas med Sandelin offentligt, som också måste maskera sina reportageförslag på redaktionen om han/hon vill vara kritisk.

- Journalisten som inte törs stå i en antologi tillsammans med andra med en redan publicerad text, på grund av rädsla för att mista sina uppdrag.

- Den erfarna skribenten som ger ut sina böcker och skriver sina krönikor på nätet under pseudonym för att hon fruktar repressalier.

- Prästen som inte törs gå ut med det som han upplever som islamiskt inflytande inom kyrkan, vars ledning han betraktar som politiskt drivande med en ideologi som ska utplåna den kristna traditionen.

- Sambon till en högt uppsatt person inom ett av våra riksdagspartier som inte hemma öppet vågar diskutera invandringens kostnader eftersom han/hon då skulle kunna tänkas vara SD-vänlig och därmed riskera att stötas ut ur den inre kretsen.

- Läraren som blir kallad rasist av vissa elever med invandrarbakgrund, men som inte vågar gå till rektorn därför att hon då skulle anklagas för att sprida en främlingsfientlig bild av skolan.

- Mellanchefen inom socialtjänsten som, trots att hon är pensionerad, blir rädd när hon blir citerad för att använt ordet ”neger” i en intervju, trots att hon själv bara återgett vad en annan person sagt.

- Mamman som inte vågar berätta för sina barn att hon röstar på SD.

- Partnern som inte törs diskutera invandringens negativa konsekvenser hemma vid frukostbordet av rädsla för att familjen ska överge honom.

- Debattören, som uttalat sig kritiskt om mångkultur, och vars barn får höra klasskompisarna kalla deras mamma för rasist, etc.

- Frilansfotografen som för sin firmas ekonomi gör en idealiserad reportageserie om den mångkulturella skolan samtidigt som han/hon för sina kolleger berättar att detta inte är en sann bild.

En som känt på vad det innebär att gå emot strömmen är Helena Edlund. Hon är präst i Svenska kyrkan och dessutom journalist men till skillnad från sina kolleger har hon öppet vägrat att ta avstånd från Sverigedemokraterna. Här är ett utdrag ur hennes berättelse om vad som hände efter att hon i Kyrkans Tidning skrivit ett par relativt oskyldiga artiklar om Svenska kyrkans identitet. Där ställde hon bland annat frågan varför kyrkans företrädare inte vågar stå för sin kristna tro i möten med islam. Bakgrunden var bland annat att församlingar anställt imamer för medlemmarnas pengar och att Svenska kyrkan valt att stryka delar av trosbekännelsen för att inte kränka muslimer.

Det tog hus i helvete. Enligt diverse journalister, kyrkopolitiker och svenskkyrkliga dignitärer så kränkte jag genom mina artiklar både islam och muslimer. Lustigt nog meddelade ingen muslim att han eller hon upplevde sig kränkt. Däremot var det tydligen fullständigt legio att kränka mig. Jag beskylldes i medier för att vara rasist, främlingsfientlig, bakåtsträvare, murbyggare, nazist, högerextremist och mer därtill. Vissa kolleger slutade hälsa. En journalist från Kyrkans Tidning ringde för att intervjua mig om vilket parti jag röstade på. Aldrig tidigare hade tidningen brytt sig om vilka röstsedlar debattörerna stoppade i kuverten.

I det tysta var dock reaktionen en helt annan. Jag fick hundratals mail, där alla utom två var positiva. Kommentarsfälten på nätet visade samma statistik. Blommor anlände från andra kristna kyrkor och församlingar. Kolleger ringde och mailade och alla sa samma sak, ”tack för att du säger det här, jag

tycker likadant men vågar inte stå upp för det”. Präster från hela landet berättade om sina upplevelser – och sin rädsla. Det var deras berättelser som ledde fram till min tredje artikel med rubriken ”Konsten att tysta en präst”.

Jag menade där att präster var rädda att stå upp för sin kristna övertygelse och att många upplevt bestraffningar för att de ifrågasatt exempelvis lämpligheten i att läsa koranen under gudstjänster eller att ha bekännande muslimer som faddrar under kristna dop. Artikeln beskrev också mekanismerna som används för att tysta ovälkomna röster och åsikter. Förtäckta hot, bestraffningar, förlöjliganden och stigmatisering möter den som tycker olika. Det är dubbelt effektivt. Genom att inte visa någon nåd mot den som opponerar sig, skräms andra till tystnad. Att försvara den som fallit i onåd, innebär att själv hamna i skottlinjen. Guilt by association. /…/

Ett antal gånger har jag fått frågan om jag inte var beredd på att det skulle bli reaktioner och konsekvenser av mitt skrivande. Naturligtvis var jag det. Att den som uttrycker en obekväm åsikt drabbas av repressalier var ju själva poängen i mina texter. Ironiskt nog bevisade mina belackare min teori, just genom att agera enligt bestraffningsmallen jag beskrivit. Detta var onekligen en liten seger i sig.

Vad jag däremot inte var beredd på, var hatet. Det oresonliga, totala och förgörande hatet. Hatet som inte vilar förrän man ligger komplett stilla, tyst och oskadliggjord. Jag var inte beredd på att jag skulle få göra erfarenheten att det fanns människor som, om möjligheten fanns, utan att tveka skulle ha ställt upp mig mot en vägg och arkebuserat mig – enbart på grund av att jag yttrat åsikter de inte delade.

Ironiskt nog var det just dessa politiskt och ideologiskt drivna medieaktörer, som i andra sammanhang lovsjöng rätten att gilla olika, som utan dröjsmål kastade Voltaire överbord och ställde vapnens omställare direkt på search and destroy. Det fanns inga som helst ambitioner att föra dialog. Målmedvetet, och med en fullständig övertygelse om den egna godheten, skred man till verket. Ändamålen helgade medlen och inga påståenden var för grova. Jag belades med än den ena, än den andra åsikten och i ett huj hade man förvandlat mig till en person jag hade mycket litet, om ens något, gemensamt med.

De vände på sakfrågan. Vad som började som min önskan efter en tydlig kristen identitet hos Svenska kyrkan i dess kontakter med andra religioner, hade plötsligt förvandlats till ett högerextremistiskt islamofobiskt angrepp mot religionsdialog och muslimer. Någon muslim som upplevt sig kränkt hade dock fortfarande inte gått att finna.

Medierna jobbade i skift, utnötningsstriden fördes från många posteringar. Den ena dagen ett blogginlägg på blogg A, nästa vecka en ledare i facktidningen B, några dagar senare en artikel i kvällstidningen C, ett nytt inlägg på blogg A, veckan därpå en artikel i dagstidningen D och en ny ledare i B… Skribenterna hade ett par saker gemensamt: dels ville de markera sin lojalitet mot systemet genom att betona sitt totala avståndstagande från mig, dels baserades inget på vad jag skrivit, utan på de åsikter man stämplat mig med.

Det gick så långt att Kyrkans Tidning på ledarplats krävde att personer med min politiska åsikt skulle stoppas från att prästvigas. Tydligen var det fler rättigheter än yttrandefriheten som gått i graven sedan min gymnasietid.

Jag omplacerades på mitt jobb. Arbetsgivaren hänvisade till ett läkarintyg jag själv inte kände till. Detta ”läkarintyg” visade sig vid närmare kontroll bestå av ett utlåtande från företagshälsan som gjorde gällande att mina kolleger inte delade min politiska uppfattning och att jag därför borde omplaceras. /…/

Den enkla slutsatsen är att du aldrig kan vinna. Om du anser dig illa behandlad i medierna så har du två val: du kan antingen vara tyst eller protestera. Om du är tyst så tolkas det som att dina motståndare har rätt. Om du protesterar, så kan dina motståndare kontra med att du gör dig till martyr och hävda att ditt primära syfte ända från början var att bli angripen, bara för att andra ska tycka synd om dig.

I mitt fall valde jag länge att inte bemöta angreppen, helt enkelt eftersom de var osanna. Men när mitt namn i en ledarartikel nämndes tillsammans med både Utöya, Bering Breivik och fascism, var till och med mitt tålamod slut. Jag skrev ett bemötande och skickade in det till tidningen i fråga. Inget hände. Jag mailade, och fick svaret att det fanns mycket material som väntade på publicering. Till slut skickade chefredaktören en journalist för att

intervjua mig. Flygresor tur och retur Stockholm – Malmö och ett par dagars arbete. Fortfarande inget. Tydligen hade jag förklarats persona non grata. /…/

Sverige må vara ett land där den tysta rädslan styr. Men skrämseltaktiken fungerar bara så länge vi låter oss skrämmas. Det går att bestraffa en, eller tio, eller femtio. Men tusen? Tiotusen? Nu viskar alltfler röster att kejsaren är naken, och när de som varit tysta så länge, inte längre är det – då kommer det att hända saker.[103]

Ett exempel till. I en krönika den 14 november 2012 skriver Svenska Dagbladets konstkritiker Lars O. Ericsson om att den författare, konstnär eller journalist som får stämpeln antimuslim i pannan riskerar att inte bli publicerad eller att få ställa ut i sina verk. Ericsson menar att man buntas ihop med rasister och i förlängningen hotar ett yrkesförbud:

Jag vet av egen erfarenhet vad jag talar om. I år skulle två volymer med min konstkritik under 25 år getts ut av ett svenskt förlag. Detta projekt hade rentav fått förhandsstöd från Kulturrådet. Häromveckan fick jag ett mejl från förläggaren som krävde att jag skulle bemöta anonyma rykten, enligt vilka jag var ”skarpt muslim- och islamkritisk”. Bemötte jag inte dessa lika falska som kränkande rykten, så ansåg sig förläggaren inte kunna fortsätta med utgivningen. Här i SvD (12/10 2010) har jag försvarat Lars Vilks rätt att yttra sig, dock utan att försvara hans åsikter. Och i maj i år (10/5) skrev jag i denna spalt en krönika om yttrandefrihet. Detta mitt försvar av en av demokratins mest grundläggande friheter har uppenbarligen lett till infama rykten om att jag är antimuslim. Jag avbröt givetvis samarbetet med förläggaren i fråga och utgivningen havererade.

Mitt fall är inte unikt. Andra har råkat ut för liknande saker. Även Marianne Lindberg De Geer är nu stämplad som antimuslim för sin protest mot uteslutningen av Vilks från utställningen Jämtli och för sitt stöd för hans rätt att

[103] http://www.tryckfrihet.com/dagens-sverige-praglas-av-tyst-radsla/

verka som konstnär. Så hur skall vi som vill försvara yttrandefriheten, men som avskyr mobbning av muslimer och rasism bete oss? Kanske som jag nu gör: ta bladet från munnen och påtala eländet! Medan tid är.[104]

När folk säger en sak mellan skål och vägg, men någonting helt annat i det offentliga rummet, är det ett tecken på ett sjukdomstillstånd i samhället. När webben exploderar av uppdämd frustration som ibland övergår till ”näthat”, är också det en indikation på att repressionen gått för långt. Med Pierre Schoris ”fatwa” i bakhuvudet är det kanske inte så konstigt att klimatet på lång sikt har präglats av rädsla.

Emellertid har vi fortfarande tid att välja väg. Tabubelägger eliten vanliga människors rätt att ge uttryck för vad de upplever som skrämmande och hotfullt i sin vardag, tar de också deras livshistoria och uttrycksmöjligheter ifrån dem. Sådant är oförenligt med demokrati och yttrandefrihet. Yttrandefriheten kräver frihet från fruktan, inte att politiker och mediefolk ska uppfostra andra till att tycka ”rätt”. Yttrandefriheten är en färskvara. Den får man inte, den måste alltid erövras. Gör den inte det kan Sverige i framtiden bli ett riktigt obehagligt land att leva i.

För resten, varför förlägga obehaget i framtiden? Roland Huntford kände av det för drygt fyrtio år sedan. Vi känner av det idag.

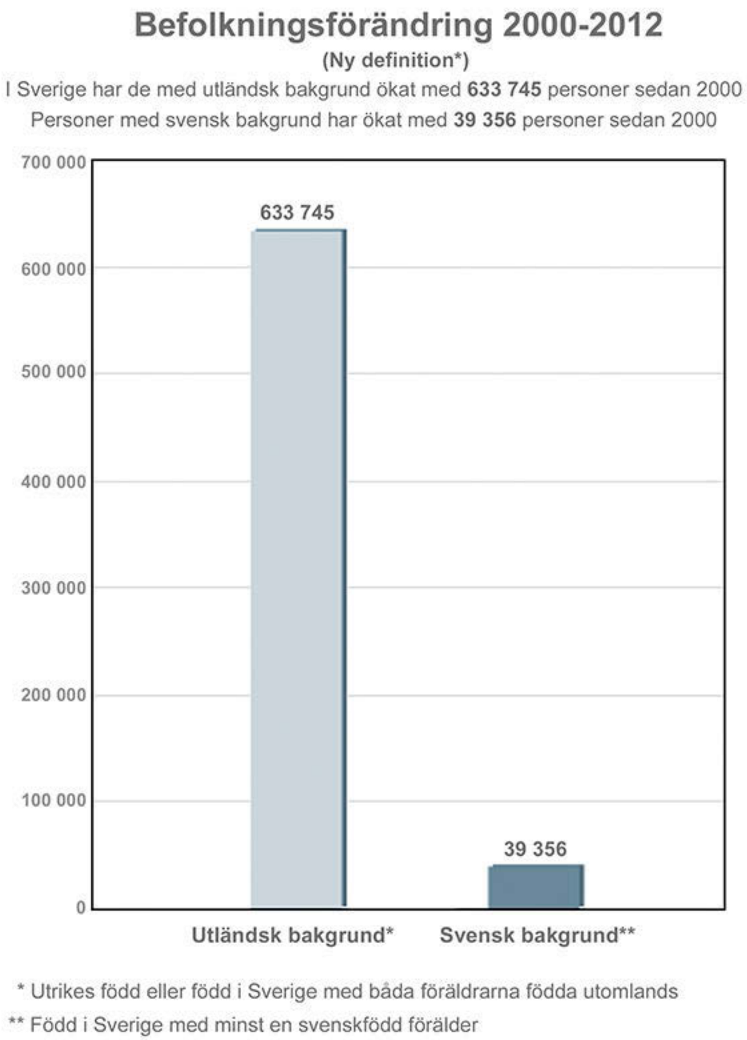
[104] http://www.svd.se/kultur/konst/farligt-forsvara-yttrandefriheten_7669466.svd

Invandringsstatistik

Hur många har kommit?

Sveriges befolkningssammansättning förändras i rask takt genom den historiskt sett största invandring som landet har utsatts för. Ett nytillskott med mer än tio procent av befolkningen har efter år 2000 sökt sig hit av olika anledningar: för att få asyl eller skydd, för att få arbeta eller studera eller för att de av olika skäl är anhöriga till någon som redan lever på svensk mark. Drygt en miljon uppehållstillstånd har beviljats. En betydande del av dessa är permanenta (PUT) och övergår efter en tid i medborgarskap med allt vad det innebär av rättigheter, men också skyldigheter gentemot det nya hemlandet. Aldrig tidigare har så många kommit under så kort tid.

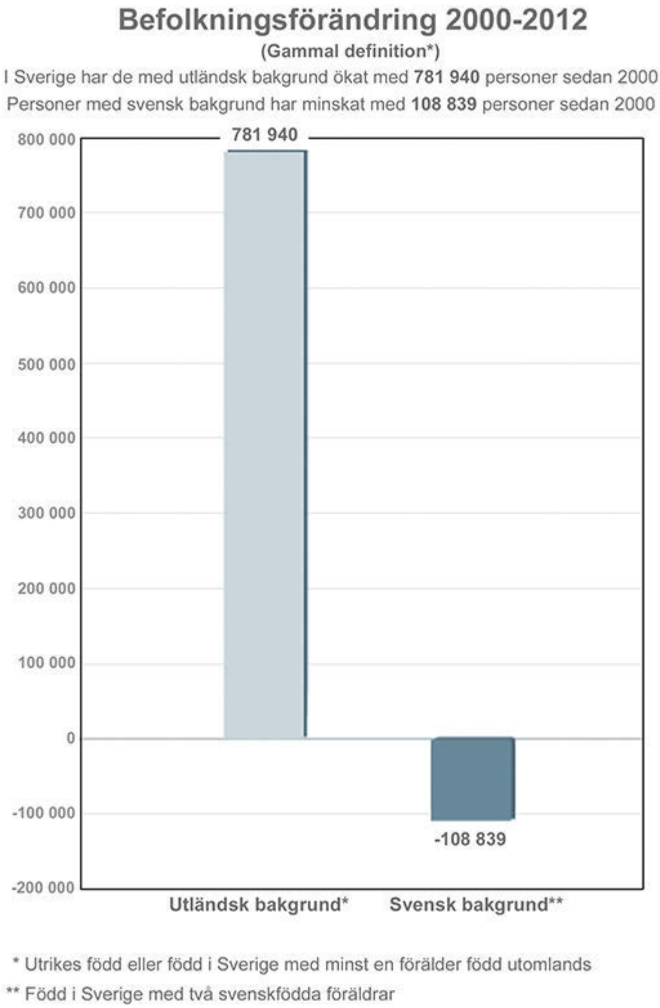
Siffrorna ovan går inte att redovisa mer exakt eftersom människor avlider, rör sig fram och tillbaka över gränser osv. Dessutom är Migrationsverkets statistik ofullständig och därför många gånger svårtydbar, särskilt när det gäller anhöriginvandringen. Ett annat mått på förändringen i demografin kan utläsas ur SCB:s befolkningsstatistik. Mellan 2000 och 2011 ökade antalet personer med utländsk bakgrund med 569.000. Under samma period var ökningen 30.000 i befolkningen med svensk bakgrund. Beräkningen är grundad på den definition som myndigheten övergick till 2003. Den innebär att med utländsk bakgrund menas personer vilka är utrikes födda eller födda i Sverige med två utlandsfödda föräldrar. Skulle i stället den gamla definitionen med minst en utrikes född förälder fortfarande gälla blev skillnaden märkbart större. Då handlar det om en minskning på drygt 100.000 av dem som har svensk bakgrund.

Diagrammet baseras på material från Statistiska Centralbyrån.[105]

---

[105] http://www.scb.se/Pages/TableAndChart____26040.aspx

Diagrammet baseras på material från Statistiska centralbyrån.[106]

[106] http://www.scb.se/Pages/TableAndChart____26040.aspx

Invandringens höga och eskalerande siffror diskuteras inte öppet i sin helhet, vare sig i det politiska fältet eller i massmedierna. Som den danska Weekendavisen skriver 3 maj 2012:

Det er bemærkelsesværdigt, at den store indvandring – større end i noget andet vestligt land målt i forhold til indbyggertallet – ikke fremkalder nogen debat i Sverige om, hvor mange landet kan tage imod og forsørge, og samtidig sikre en fornuftig integration.

2012 blev ett nytt rekordår för invandring till Sverige med 111.000 uppehållstillstånd av olika slag. Ett nyhetsbrev från Migrationsverket några dagar in på det nya året ger totalbilden av en skenande massinvandring med betydliga ökningar på alla områden:

Vid årets slut hade drygt 111.000 personer fått arbets- och uppehållstillstånd i Sverige. Det är den högsta årssiffran hittills och motsvarar en ökning med 19 procent jämfört med 2011. Sett till antalet personer som fick uppehållstillstånd ökade gruppen skyddsbehövande mest under 2012 jämfört med 2011. Drygt 17.400 personer fick skydd, vilket är en ökning med 37 procent. Antalet asylsökande ökade också kraftigt, från 29.648 år 2011 till närmare 44.000 föregående år, en ökning med 48 procent.

Under det sista halvåret 2012 har antalet asylsökande uppgått till i genomsnitt cirka 4.600 personer per månad. Den största andelen asylsökande under året kom från Syrien (18 procent) följt av Somalia (13 procent), och Afghanistan (11 procent). Sammantaget stod asylsökande från de tre ovan nämnda länderna för över hälften av alla som fick skydd i Sverige under 2012.

Personer från västra Balkan fortsatte att söka sig till Sverige, främst av socioekonomiska skäl, under hela 2012. Den största gruppen på 2.697 sökande kom från Serbien, följt av 1.549 sökande från Bosnien och Hercegovina och 1.490 sökande från Albanien.

Trenden med alltfler ensamkommande asylsökande barn höll i sig under hela 2012, men tilltog framförallt under årets sista sex månader. Nära.3 600 ensamkommande barn sökte asyl i Sverige, vilket motsvarar en ökning med cirka 35 procent jämfört med 2011. Afghanistan förblev det i särklass största

ursprungslandet, följt av Somalia. Ett stort antal av de asylsökande barnen kom från länder som inte tidigare varit framträdande, däribland Algeriet, Marocko, Uganda och Syrien.

Totalt 7.814 syrier sökte asyl i Sverige och under året fick drygt 5.000 syrier tillfälligt eller permanent uppehållstillstånd. Sverige befäste därmed sin roll som ett primärt destinations- och mottagarland för asylsökande syrier i Europa. Sverige fortsatte också att vara det europeiska land som i absoluta tal tog emot flest ensamkommande asylsökande barn. Sett utifrån det totala antalet asylsökande var Sverige det land som tog emot flest sökande efter Tyskland och Frankrike som tog emot cirka 64.000 respektive 60.000 asylsökande under 2012.

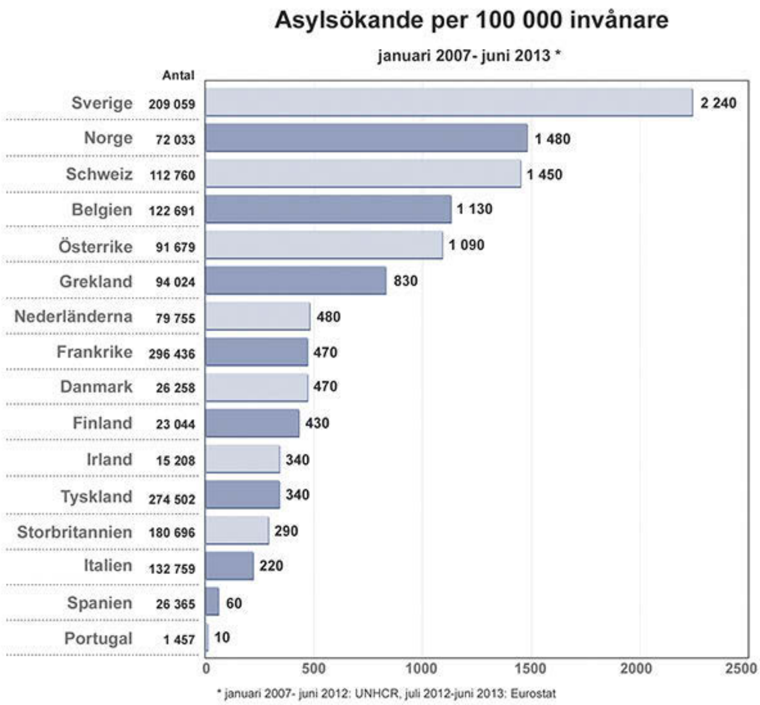
Drygt 41.000 personer fick arbets- och uppehållstillstånd på grunden familjeanknytning, jämfört med 32.469 föregående år, vilket är en ökning på 27 procent. Denna kategori utgör därmed den till antalet största gruppen av personer som fick uppehållstillstånd under 2012.[107]

Massinvandring – ett triggerord

Ordet ”massinvandring” är en laddad men i sig inte felaktig beskrivning av den invandring som skett till Sverige i modern tid. Begreppet har stigmatiserats eftersom det i stor utsträckning används till att ringa in meningsmotståndares politiska/ideologiska hemvist. Massinvandring som begrepp kopplas till människor, vilka av forskare, journalister och politiker antas ha en rasistisk eller främlingsfientlig agenda. I det politiska språket befinner de sig långt ut på högerskalan – åtminstone antas de som använder det vara sverigedemokrater. Därför är det kanske bättre att kalla den statistiskt väl underbyggda demografiska utvecklingen för en ”massiv invandring i förhållande till vår folkmängd”. Emellertid, eftersom vi inte vill förfalla till denna typ av ”hålla-tungan-rätt-i-mun-retorik” använder vi begreppet, dock utan att politiskt ta

[107] I begreppet familjeanknytning inkluderas både återförening av familjer och nyetablerade relationer av make/maka/sambos.
http://www.migrationsverket.se/info/6627.html

ställning. Massinvandring är ett rättvisande deskriptivt begrepp och Sverige är ett land som sticker ut när det gäller massinvandring. Främst gäller det asylinvandringen där Sverige, bortsett från lilleputtarna Cypern och Malta, över tid toppar UNHCR:s statistik över flyktingmottagande per capita i den industrialiserade världen.[108]

[108]UNHCR ”Asylum Levels and Trends in Industrialized Countries”, http://www.unhcr.org/4e9beaa19.html, http://www.unhcr.org/507c000e9.html,

I ovanstående diagram redovisas inte ministaterna Cypern, Malta och Lichtenstein. Inte heller länder från det forna östblocket, som genomgående har låg invandring.[109]

Våra nordiska grannländer Danmark och Finland beviljar bara en bråkdel asylansökningar jämfört med vad vi gör, cirka fyra till fem gånger mindre per capita och land och cirka en åttondel om vi ser till det totala antalet.[110] Lägger man till den efterkommande strömmen av anhöriga så blir skillnaderna mellan länderna ännu större.

Norge är det land som mest liknar Sverige, men genom att Norge minskat och Sverige dramatiskt ökat sitt asylmottagande tog vi under 2012 totalt sett emot fem gånger så många som broderlandet i väst. Under jul- och nyårshelgerna 2012 oroade sig chefen för Utlendingsdirektoratet (UDI), som är den norska motsvarigheten till det svenska Migrationsverket, för att Sveriges extrema asylpolitik ska spilla över på Norge och öka tillströmningen dit under 2013.[111] Om vi enbart ser till mottagandet under 2012 så blir skillnaderna jämfört med våra nordiska grannländer ännu större än när vi jämför över tid. Sverige tog under 2012 emot 43.887 asylansökningar medan motsvarande siffra för Norge var 9.785, Danmark 6.141 och Finland 3.129. Det innebär att Sverige under rekordåret 2012 tog emot 14 gånger så många asylansökningar som Finland.

Ekonomisk migration förklädd till asylsökande

Mellan 1980 och 2012 har Sverige totalt sett beviljat drygt 1,6 miljoner uppehållstillstånd. Över 400.000 gäller asylsökande som har fått stanna. Av dessa är, som tidigare redovisats, tio procent flyktingar enligt såväl vår utlänningslag som FN:s konvention. Det är

---

[109] http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_OFFPUB/KS-QA-12-014/EN/KS-QA-12-014-EN.PDF

[110] Migrationsverket, Dansk Statistik samt Inrikesministeriet och Statistikcentralen

[111] http://www.dagbladet.no/2012/12/25/nyheter/politikk/krig_og_konflikter/24976645/

därför missvisande när medierna sedan årtionden envisas med att tala om flyktingar som ett täckande begrepp för i princip alla som kommer hit och söker asyl. Kravet är grovt sett att personen ska vara hotad till livet av staten i det land han eller hon flyr ifrån.

Med flykting avses enligt utlänningslagen en utlänning som befinner sig utanför sitt hemland på grund av fruktan för förföljelse på grund av ras, nationalitet, religiös eller politisk uppfattning eller på grund av kön, sexuell läggning eller annan tillhörighet till en viss samhällsgrupp. Det krävs att han eller hon inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill använda sig av hemlandets beskydd. Flyktingdefinitionen anpassades genom 1980 års utlänningslag till definitionen i FN:s flyktingkonvention från 1951.[112]

I nuvarande utlänningslag får de som klassas som skyddsbehövande formellt sett asyl, men de definieras inte som flyktingar. Sverige tar dessutom emot kvotflyktingar, som i samarbete med UNHCR hämtas hit från olika flyktingläger i världen, något som många andra länder inte gör. Tillsammans utgör konventions- och kvotflyktingar trots detta bara två av tio inom gruppen asylsökande som har fått stanna permanent i Sverige. I en rad nationella särtillägg har Sverige gett möjligheter för asylsökande som anses behöva skydd. Skyddsbehövande kan exempelvis åberopa att de flyr hemlandet för sina liv på grund av att där pågår en inre eller yttre väpnad konflikt, att de riskerar tortyr, dödsstraff eller att deras land drabbats av en naturkatastrof som gör det omöjligt att leva där.

De som klassats som skyddsbehövande är ungefär lika många som konventions- och kvotflyktingarna tillsammans, men definieras inte enligt lagar och konventioner som flyktingar. Även om det finns ett visst bortfall i Migrationsverkets statistik från åttiotalets början, framgår det att cirka hälften av alla asylsökande som fått

[112] Nationalencyklopedin

stanna under 30 år, i stället har beviljats uppehållstillstånd av humanitära skäl (numera "synnerligen ömmande omständigheter"), vilket inte har med vare sig flykting- eller asylskäl att göra.[113]

Den i särklass största gruppen asylsökande som har fått stanna i Sverige under drygt 30 år kan, enligt internationella konventioner och svensk lag, inte klassas som vare sig flyktingar eller skyddsbehövande. Går man igenom statistiken framstår Sveriges asylmottagande därför till stor del som en förklädd ekonomisk migration. Konsekvensen av en sådan ”generös flyktingpolitik” är bland annat att asylrätten urholkats för de mest behövande, de som verkligen har asylskäl. Dessa ska bedömas tillsammans med människor som, förståeligt men inte försvarbart, har kastat eller förfalskat sina identitetshandlingar och fått fabricerade historier av flyktingsmugglare att presentera inför svenska beslutsfattare, allt för att kunna börja ett bättre liv i världens mest generösa välfärdsland.

Stor och oklar anhöriginvandring

Den största enskilda grupp som fått stanna i Sverige mellan 1980 och 2013 är cirka 715.000 anhöriga. Under senare år har den totala anhöriginvandringen varit tre gånger så stor som asylinvandringen, men 2013 förändrades proportionerna genom att asylinvandringen ökade dramatiskt till 26.000 (plus 2.200 kvotflyktingar) medan anhöriginvandringen sjönk något, till 40.000. Detta på grund av den strida ström syrier som sökte sig till Sverige, som skilde ut sig från övriga länder genom att direkt bevilja permanent uppehållstillstånd för så gott som alla syrier.

Idag kommer en majoritet av de utomeuropeiska invandrarna till Sverige som anhöriga. Det är den grupp som kommer att öka mest i framtiden. Varken Migrationsverkets eller SCB:s statistik ger

[113] Migrationsverket: Beviljade uppehållstillstånd 1980-2012. http://tinyurl.se/33ax5u

klara besked om vem som är anhörig till vem.[114]

Enligt en av Migrationsverkets experter på anhöriginvandring som vi talat med är åtminstone en anhörig per asylsökande en rimlig uppskattning. I synnerhet väntas en stor somalisk anhöriginvandring under de kommande åren. Hittills har omkring 800.000 personer under drygt 30 år fått PUT till följd av asylprocessen. De flesta av dem är varken flyktingar, skyddsbehövande eller anhöriga till sådana. Enligt migrationsminister Tobias Billström är det mindre än en procent av dessa anhöriga som klarar av att försörja sig själva.[115]

I en debattartikel i Svenska Dagbladet i februari 2013 konstaterar den moderate riksdagsledamoten Hanif Bali att cirka 70 procent av anhöriginvandringen de senaste tre åren har bestått av nyetablerade relationer, det vill säga relationer som uppkommit mellan någon som bor i Sverige och någon utlandsboende. Det handlar alltså inte om familjeåterförening utan mest om partners som tas hit från de forna hemländerna. En tredjedel av dessa mottagande hushåll är emellertid helt beroende av försörjningsstöd. Därför anser skribenten att ”det är rimligt att kräva till exempel arbete och ett visst eget sparande, eller annan form av etablering i samhället” för anhöriga som ska komma hit i framtiden, i stället för fortsatt automatisk bidragsförsörjning. Huvudregeln i det övriga Europa är att den som tar hit sin familj också ska stå för försörjning. Det handlar om stora summor skattepengar eftersom an-

---

[114] De personer som Migrationsverket i sin statistik redovisar som ”flyktinganhöriga” inkluderar endast dem som kommit hit inom två år efter att kommunbidrag för anknytningspersonen utgått från staten. När en asylsökande får sitt permanenta uppehållstillstånd (PUT) i Sverige utgår det under två år statliga bidrag till den kommun där denne kommer att bo. Det är således bara anhöriga som kommer till Sverige under den tiden som registreras som ”flyktinganhöriga”. Övriga anhöriga som kommer senare försvinner in i den allmänna anhörigstatistiken och kan inte skiljas ut. Hur många de är vet vi således inte, men Migrationsverket statistikchef säger att det rör sig om ett fåtal. Däremot uppskattar han att en stor del av anhöriginvandringen, cirka 20.000 per år, består av nyetablerade relationer, d.v.s. personer som tas hit från utlandet för att ingå äktenskap eller bli sambos. Vi anser att anhöriginvandringen måste kunna dokumenteras på ett tydligare sätt än vad som görs nu, så man kan se hur många personer som kommer hit till följd av asylprocessen.

[115] http://www.dn.se/nyheter/sverige/migrationsministern-dagens-asylinvandring-inte-hallbar/

höriginvandringen är den största formen av migration till Sverige.[116]

För att få en tydlig bild av asylmottagandets hela omfattning är det angeläget att Sverige snarast får en enhetlig nationell statistik över anhöriginvandringen, men hittills har inte några sådana ansträngningar gjorts. Detta medför att medborgarna hålls okunniga om totalbilden och att det också blir svårt för forskare att i efterhand rekonstruera på vilket sätt som övergången från ett etniskt tämligen homogent till ett mångkulturellt Sverige skedde.

Få passhandlingar – många PUT

Sverige skiljer sig från resten av världen genom sin generositet med permanenta uppehållstillstånd (PUT) till alla kategorier av asylsökande. PUT ges också till den stora grupp anhöriga som kommer hit som anknytning till dessa personer. Samhället ställer inte några krav på att dessa ska kunna försörja sig här. När det däremot gäller den rörliga arbetskraften inom EU och gäststudenter, vilka tillsammans under en dryg trettioårsperiod endast utgjort cirka en femtedel av samtliga nyinvandrade utlänningar, ges främst tillfälliga uppehållstillstånd under en begränsad tid, så kallade ”uppehållsrätter”. Uppehållsrätter introducerades 2006 och innebär att EU/EES-medborgare har rätt att vistas i ett annat medlemsland för att arbeta. Dessa medborgare behöver inget arbets- eller uppehållstillstånd, men måste däremot registrera sig hos Migrationsverket om de ska stanna i Sverige längre än tre månader.

Under senare år har det skett en förändring av grunderna för att få PUT. Knappt en tredjedel av dem som har sökt asyl mellan 2010 och 2012 har fått stanna. Av dessa utgör de synnerligen ömmande fallen (tidigare humanitära skäl) numera endast en tiondel. De

---

[116]http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/den-som-tar-hit-familj-bor-sta-for-forsorjning_7892640.svd

flesta ansökningar har i stället beviljats på grund av skyddsbehov (62 procent) eller av konventionsskäl (25 procent). Tillämpningen av lagstiftningen har alltså förändrats samtidigt som allt tyder på att asylbedrägerierna har ökat.

Enligt Migrationsverkets årsrapporter uppvisar under senare år minst nio av tio asylsökande inte något pass vid ansökningstillfället. Det är en stor förändring sedan början av 2000-talet då en majoritet hade ordning på sina papper. Migrationsverkets beslutsfattare tvingas därmed att, så gott det går, göra sannolikhetsbedömningar om vilken identitet den asylsökande personen kan tänkas ha. Genom en sådan osäker handläggning vet vi med säkerhet inte vilka asylsökande som talar sanning och vilka som ljuger sig in i landet. Detta medför inte bara att rätten till asyl missbrukas, utan också ökad risk för att terrorister och andra kriminella personer bereds en fristad här.

Nästa skojarbransch?

Sedan den 15 december 2008 har Sverige nya regler för arbetskraftsinvandring. De innebär att det är lättare för arbetsgivare att rekrytera arbetskraft från tredje land, det vill säga medborgare utanför EU/ESS-området. Avgörande är arbetsgivarens bedömning av behovet av vilken kompetens som behövs. Efter fyra års arbete kan arbetskraftsinvandraren ansöka om permanent uppehållstillstånd. En tanke med lagen är också att asylsökande som har fått avslag på sina ansökningar ska kunna söka igen, men denna gång som arbetskraft.

Lagen har kritiserats från två olika utgångspunkter. Dels finns det kritiker som anser att arbetstagarna är utlämnade till sina arbetsgivare så länge de endast har tillfälliga uppehållstillstånd, dels finns det andra som anser det ansvarslöst av regering och riksdag att underlätta för arbetskraft från hela världen att söka sig till Sverige i ett läge när det redan finns en halv miljon arbetslösa inom landets gränser och därmed dumpa löner för svenska arbetare.

Dagens Nyheter rapporterar att denna form av arbetskraftsinvandring också inbjuder till olika former av bedrägeri. På exempelvis ryska sajter erbjuds ett permanent uppehållstillstånd i Sverige för trettiotusen kronor. Den nya lagen erbjuder en genväg.

Polisintendent Ingemo Melin-Olsson vid gränspolisen i Stockholm menar att arbetskraftsinvandringen är nästa stora skojar- och traffickingbransch. Lagen inbjuder till utnyttjande, anser hon.
– Det finns företag som utnyttjar det faktum att vissa människor är så desperata att de är beredda att jobba femton timmar om dygnet mer eller mindre gratis för att eventuellt fyra år senare få ett permanent uppehållstillstånd.[117]

Det förekommer också att arbetsgivare i Sverige med utländsk bakgrund använder sig av lagen för att ta hit anhöriga och vänner i övermått.

Vissa arbetsgivare utfärdar orimligt många anställningserbjudanden, anser både Migrationsverket och facket. Från ett och samma gatuköksföretag i Stockholm fick Hotell- och restaurangfacket under tre sommarmånader ta ställning till hela tio ansökningar. Gatuköket som bär företagets namn har idag bara tre anställda. Alla de tio tilltänkta nyanställningarna ska ”skala och hacka grönsaker.” Den person som arrenderar gatuköket säger till DN att han inte har en aning om detta. Ett annat gatukök i Kista, helt utan anställda, inkom den 8 augusti med åtta ansökningar. Lika många kom från ett kafé i Kista med tre anställda.[118]

Omfattningen av oseriös arbetskraftsinvandring är svår att fastställa. Hur många lökhackare som kommer utanför EU/Efta ska exempelvis ett gatukök anses behöva? Klart är i alla fall att av de

---

[117] Dagens Nyheter Ekonomi 2010-11-05, *http://www.dn.se/ekonomi/priset-for-ett-jobb-i-sverige-30000*
[118] Se föregående not.

60.000 beviljade arbetstillstånd för personer som kommit från utanför EU/Efta mellan 2009 och 2012 består endast en fjärdedel av personer som har en teoretisk specialkunskap inom sitt yrkesområde, medan 43 procent omfattar arbetstagare som helt saknar utbildning. De länder som är i en klass för sig när det gäller att leverera arbetstagare utanför EU/ESS till Sverige är Thailand, Indien och Kina.[119]

I dagarna mellan jul och nyår 2012 ledde Migrationsverkets generaldirektör Anders Danielsson en konferens om arbetskraftsinvandring. Där sa han bland annat: ”Vi ändrar fokus från kontroll till service. Frågan är inte vilka migranter vi vill ha, utan vilka migranter vi kan få.”[120] Det låter djupt oroväckande. Anser generaldirektör Danielsson att det är svårt att locka migranter till Sverige? Vilken grund kan han ha för den uppfattningen? Hans påstående blir märkligt i ett läge när det som sagt redan finns en halv miljon arbetslösa i Sverige.

I en papperslös värld är alla somalier

Sverige är det land i den industrialiserade världen som har tagit emot flest irakier, somalier och så kallade ensamkommande flyktingbarn. Vad gäller den senare gruppen, som huvudsakligen kommer från Somalia och Afghanistan, anser vi att ”unga asylsökande” är en mer korrekt term. Detta eftersom man, innan prövning har skett, inte kan göra en bedömning om dessa asylsökande

---

[119] http://www.migrationsverket.se/info/859.html. Migrationsverkets statistik om arbetsmarknad 2010-2012. Ännu mer svårtolkad blir statistiken när Migrationsverket från 2009 börjar räkna in även anhöriga till arbetstagare i statistiken. Helt plötsligt är också all tidigare rapportering av permanenta uppehållstillstånd för arbetsmarknad mellan åren 1980 och 1998 borta. Samtidigt har cirka 125.000 nya arbetskraftsinvandrare tillkommit genom att verket retroaktivt har börjat räkna in det första tidsbegränsade uppehållstillståndet (2011 års statistik). Arbetskraftsinvandrare kan nämligen få PUT först efter fyra år. Det här kan verka rörigt, men så blir det när Migrationsverket i sin statistik blandar äpplen och päron och kastar in nya bollar. Jämförelser över tid blir till en omöjlig uppgift. Journalister brukar nästan alltid nöja sig med att skriva av Migrationsverkets pressmeddelanden, men här är ett område som skulle vara ytterst lämpligt för en allsidig, undersökande journalistik av det slag som Idag tyvärr lyser med sin frånvaro.

[120] http://www.migrationsverket.se/info/6605.html

vare sig är ensamkommande, minderåriga eller kan åberopa flyktingstatus.

Hälften av alla irakier som flydde till EU kom hit. I skrivande stund är Sverige det land inom EU som tar emot flest asylsökande från inbördeskrigets Syrien. Vad gäller mottagande av somalier och unga asylsökande skiljer Sverige Idag ut sig tydligt från omvärlden. En fjärdedel av alla unga asylsökande som kommer till EU-länder, söker sig till vårt land. Sverige är det land i världen som tar emot överlägset flest asylsökande somalier. Av de drygt 30.000 somalier som kom till Europa under 2010 och 2011, sökte sig cirka 10.000 till Sverige. Av dessa fick cirka 6.500 permanent uppehållstillstånd.

Holland är tvåa med hälften så många somaliska ansökningar som Sverige. Därnäst Norge och Tyskland med drygt 3.000 ansökningar var under 2010 och 2011. Till övriga länder i den industrialiserade västvärlden sökte sig avsevärt färre somalier under samma period. Några exempel är Australien med 32 ansökningar, Danmark 227, Italien 597, Kanada 774, USA 829 samt Storbritannien med förhållandevis många, 1.335. Sätter man mottagandet i relation till värdländernas folkmängd, så sticker Sverige ut än tydligare.[121]

Till siffran ovan ska en omfattande anhöriginvandring adderas. Förmodligen kommer ett stort antal somalier under 2012 och 2013 att återförenas med sina familjer i Sverige, som en direkt följd av att myndigheterna släpper kravet på id-handlingar och övergår till DNA-kontroller. Eftersom det för familjer i framtiden blir lättare att få hit anhöriga kan detta medföra att somaliernas asylinvandring till Sverige ökar än mer under 2012/2013.[122] Sverige är en-

[121] UNHCR ”Asylum Levels and Trends in Industrialized Countries”, http://www.unhcr.org/4e9beaa19.html

[122] Den 6 februari 2013 meddelar Sveriges Radio att anhöriginvandringen från Somalia blivit oväntat låg sedan Sverige övergick till DNA-kontroller. Cirka 12.000 somalier har lämnat in sina ansökningar på olika utlandsmyndigheter. Runt 4.000 personer har beviljats uppehållstillstånd men av dem är det inte fler än drygt 1.000 som faktiskt kommit till Sverige. I Migrationsverkets

samt om denna öppenhet inför somalisk invandring. I omvärlden är trenden den motsatta, att strama åt asyl- och medföljande anhöriginvandring.

Denna invandring reser en del frågor som lämpar sig för statistiska redovisningar. Svenska medborgare och skattebetalare har givetvis rätt att få veta hur det står till i nedanstående avseenden, särskilt med tanke på den somalisk invandring som förväntas ske under de närmaste åren:

- Hur många försörjer sig på eget arbete?
- Vilka födelsetal uppvisar gruppen?
- I vilken utsträckning är kvinnorna ensamstående med många barn?
- Hur klarar somaliska barn sin skolgång?
- Hur framgångsrik är undervisningen i svenska?
- Hur ser brottsstatistiken ut, i synnerhet i de städer där det finns stora somaliska grupper?
- I vilken utsträckning uppbär somalier socialbidrag och hur stor del av respektive kommuns socialbudget går till somalierna?
- Hur utbrett är missbruket, särskilt när det gäller kat?
- På vilka grunder får somalier utan identitetshandlingar i original (som födsloattester då pass inte utfärdas) rätt att stanna i Sverige?

Under rubriken ”I en papperslös värld är alla somalier” kommenterar Svenska Dagbladets ledarskribent Per Gudmundson en uppgift från den somaliska nyhetssajten Mareeg att en merpart av de somalier som söker asyl i Sverige i verkligheten inte skulle komma från Somalia utan från omkringliggande länder, bland annat det fransktalande Djibouti. Även om artikeln i fråga lämnar en del

---

prognos för 2013 antas att omkring att 8 600 somalier kommer att ansöka som anhöriginvandrare. Omkring 70 procent förväntas få uppehållstillstånd. Siffrorna är emellertid osäkra.

övrigt att önska vad beträffar källhänvisningar, pekar den ändå på ett allvarligt problem, menar Gudmundson.

Svensk migrationspolitik har i åratal alltmer influerats av den utopistiska föreställningen om papperslöshet. Kraven vid identitetskontroller har sänkts, medborgerliga rättigheter har utsträckts till envar och åsikten att staten saknar rätt att förvägra någon uppehälle har upphöjts till norm. Viljan bakom detta har antagligen varit god; man har velat hjälpa dem som på grund av krig eller förföljelse inte har kunnat skaffa sig identitetshandlingar etc.etc. På senare tid har somalierna, som under decennier lidit av inbördeskrig, varit den asylsökargrupp som har stått mest i fokus för den svenska statens slappa omsorg. Men konsekvensen av det papperslösa samhället är inte att somalierna hjälps, utan att alla kan förvandlas till somalier, vilket medborgare i Djibouti uppenbarligen har listat ut.[123]

Liknande uppgifter har i många år lämnats frekvent på före detta asylombudet Merit Wagers blogg av beslutsfattare vid Migrationsverket, de som Merit Wager kallar ”miggor”. Dessa är anonyma för läsarna, men berättar detaljerat ur sin vardag om allt ifrån rena bedrägerier till en otillräcklig handläggning. Det är inte ovanligt att bedrägerier från de asylsökande lyckas utan att de överordnade ingriper.[124]

En före detta anställd beslutsfattare på Migrationsverket som går ut och bekräftar detta är Per-Åke Fredriksson, numera oppositionsråd (fp) i Gävle. På Newsmill skriver han i september 2012 nedanstående, med tillägget att asylbedrägerierna omfattar även andra nationaliteter som vill hit. Därför måste regering och riksdag se över beviskraven i handläggningen av asylärenden:

Det är inte ovanligt att före detta asylsökande kontaktar Migrationsverket för att de upprörs över hur landsmän eller personer som låtsas vara lands-

[123] http://blog.svd.se/ledarbloggen/2012/09/03/i-en-papperslos-varld-ar-alla-somalier/
[124] Se vidare kapitlet om Asylbedrägerier.

män bluffat till sig tillstånd och myndigheten har inte reagerat på vad man anser vara uppenbart fusk. Möjligheten till fusk påverkas av vilka beviskrav man ställer på den enskilde asylsökande. När det i praktiken har räckt med att man kan somaliska, men för övrigt haft dåliga kunskaper om de rådande förhållandena i Somalia, för att få uppehållstillstånd då öppnar man upp för möjligheten att missbruka asylsystemet för människor som talar somaliska men är hemmahörande i andra delar av världen.[125]

Finland är Sveriges motsats. Där meddelar exempelvis den stora morgontidningen *Aamulehti* i februari 2012 att familjeåterföreningarna bland somalier har minskat märkbart under början av året. Orsaken är den skärpning av lagen som förra migrationsministern Astrid Thors (SFP) drev igenom. Bara fem ansökningar om återförening hade dittills skickats in till finska Migrationsverket under året. I fjol kom det in nära 200 ansökningar per månad. Lagändringen innebär att varje enskild familjemedlem själv måste lämna in sin ansökan till Finlands ambassad. Samtidigt får de lämna fingeravtryck, för sina biometriska uppehållstillståndskort

När det gäller ensamkommande flyktingbarn (eller unga asylsökande, se kapitlet om invandringsstatistik) skiljer Sverige ut sig än tydligare. 2011 kom 2.657 till Sverige, varav 82 procent beviljades PUT. Inget annat land är i närheten av dessa siffror. Det näst största mottagarlandet i Europa, Storbritannien, tog emot 1.277 av dessa ”ensamkommande flyktingbarn”.[126] 2012 hade mottagandet i Sverige ökat till nära 3.600. Mellan två tredjedelar och tre fjärdedelar beviljas permanent uppehållstillstånd.

Medan antalet ansökningar från denna grupp stiger i Sverige, minskar de i flera andra länder. Den centerpartistiske riksdagsmannen Staffan Danielsson tar den 26 april 2012 upp detta

---

[125] http://www.newsmill.se/artikel/2012/09/12/asylsystemets-brister-m-ste-upp-p-den-politiska-agendan

[126] UNHCR ”Asylum Levels and Trends in Industrial Countries 2011”. Migrationsverkets nyhetsbrev 2012 och avgjorda asylärenden 2010, 2011

spörsmål i en artikel på DN Debatt. Han undrar om inte unga män över 18 år borde slippa att tas emot som om de vore barn:

> Orsaken till att antalet ensamkommande under 18 år sjunkit så kraftigt i Norge och Finland torde ha samband med att man infört ålderstester i tveksamma fall genom handledsröntgen och tandundersökning, samt att man har något mer restriktiva principer än Sverige bland annat för att utfärda uppehållstillstånd. Testerna är frivilliga men avvisar man dem innebär det nackdelar i den fortsatta utredningen. I Danmark genomfördes år 2009 120 åldersundersökningar där 73 procent av de undersökta bedömdes vara 18 år eller äldre. Av de 83 åldersundersökningar som genomfördes på asylsökande i Finland 2010 bedömdes 50 vara över 18 år. År 2010 genomgick 600 personer åldersundersökning i Norge. 289 av dessa personer, eller 48 procent, bedömdes då vara 18 år eller äldre.[127]

För sitt mod att dryfta detta problem fick Danielsson erkänsla på några större tidningars ledarsidor, tummen upp på Facebook och i privata mejl. Däremot blev han häftigt angripen av vissa politiker och mediefolk. ”Brun” och ”rasist” var några tillmälen från det hållet. Programledaren Nanna Johansson i P3:s program Tankesmedjan undrade om Danielsson kunde anses vara mentalt frisk eller bara var ett exempel på en ”ensam galning”. ”Går det över huvudtaget att diskutera invandringspolitik i Sverige?”, undrade Danielsson i en replik på numera nedlagda Newsmill.[128]

Vatten över huvudet

Vi ställer frågan om medborgarna vet att Migrationsverket räknar med kraftigt ökad invandring?[129] Ingen journalist har tagit fram

---

[127] http://www.dn.se/debatt/unga-man-over-18-ar-ska-inte-behandlas-som-barn
[128] http://www.newsmill.se/artikel/2012/04/28/jag-b-rjar-tveka-om-det-g-r-att-diskutera-invandringspolitik
[129] Se vidare Gunnar Sandelins artikel på Newsmill, http://www.newsmill.se/artikel/2012/06/14/vet-allm-nheten-om-att-migrationsverket-r-knar-med-kraftigt-kad-invandring

miniräknaren och adderat ihop verkets prognoser. I en prognos från februari 2012 rör det sig alltså totalt om 174 500 ansökningar från asyl- och anhöriginvandrare under två år! Vi har inte sett eller hört någon journalist nämna denna siffra någonstans. När våra grannländer minskar motsvarande mottagande går utvecklingen i Sverige markant åt andra hållet.[130]

Migrationsverket har i efterhand plussat på sina prognoser för antalet nyanlända. I september 2012 höjdes exempelvis beräkningarna för asylinvandringen 2013 med 40 procent, jämfört med året innan. Det handlar inte bara om den somaliska anhöriginvandringen. De minderåriga asylsökande är fler än någonsin och rekordmånga syrier söker sig till Sverige på grund av det inbördeskrig som pågår där. Även när det gäller syrier är Sverige det land i Europa som tar emot flest. Dagens Nyheter rapporterar i september 2012:

> Generaldirektör Anders Danielsson förklarar i en skrivelse till regeringen att det behövs ”förstärkningar med personal, fler prövningsenheter och lokallösningar, något som tar både tid och resurser att få fram”. Det som är ovanligt med årets flyktingboom är att den består av asylansökningar från en rad olika länder samtidigt. Hittills i år har det kommit betydligt fler asylsökande somalier, afghaner, syrier, serber och bosnier till Sverige än i fjol. Normalt är det ett visst land i taget som dominerar. Migrationsverket letar febrilt efter nya förläggningar. De senaste månaderna har asylsökande inkvarterats i skolor, lägenheter, vandrarhem, stugbyar och campinganläggningar.[131]

Femton socialdemokratiska kommunpolitiker i Stockholmsregionen gör samtidigt ett upprop för att få fram bostäder åt den väntade omfattande syriska asylinvandringen med förhoppningen att inte merparten ska söka sig till det redan överbelastade Södertälje. I

---

[130] http://www.migrationsverket.se/info/5406.html, Det ska tilläggas att med ”anhöriga” i detta fall menas även de som har anknytning till arbetskraftsinvandrare och gäststudenter, vilket Migrationsverket inte uppger i sitt nyhetsbrev från februari 2012.
[131] http://www.dn.se/ekonomi/migrationsverket-behover-miljarder

Svenska Dagbladet riktar de nedanstående uppmaning till Stockholms samtliga kommuner. Så här låter det aldrig när det gäller alla de unga bostadslösa människor som redan finns i vårt land:

Socialdemokraterna föreslår att alla kommuner i Stockholmsregionen begär av allmännyttiga bolag och andra fastighetsägare att inventera alla bostäder som tillfälligt kan erbjudas dem som söker asyl. Alla kan inte göra lika mycket, men ingen enda kommun får vända ryggen till att ta sin del av ansvaret. Vänd upp och ned på alla bostadsföretag och leta rätt på rivningskontrakt, ombyggnadskontrakt och andra tillfälligt tömda lägenheter.[132]

År 2012 fastnade enligt Migrationsverket 6.000 personer med beviljade uppehållstillstånd på asylförläggningar. I år beräknas 9.000 fastna och för 2013 anger Migrationsverket siffran 16.000.[133]

I den pressade situation som uppstått har flera kommunalråd offentligt konstaterat att deras hemkommuner inte kommer att klara av den väntade anstormningen av anhöriga och nya asylsökande. I en debatt i Sveriges Radios ”Studio Ett” den 15 juni 2012 konstaterade kommunstyrelsens ordförande i Katrineholm, socialdemokraten Göran Dahlström, att somalier tillhör den mest svårintegrerade grupp som det svenska samhället har tagit emot. Han förklarade att kommunens resurser för bostäder, skolor och arbete till de förväntade 400 anhöriga (varav 300 barn) är så gott som obefintliga och att invandrarna, 14 procent av Katrineholms befolkning, redan står för 50 procent av socialtjänstens kostnader för kommunens totala försörjningsstöd, vilket under ett antal år ökat med nästan 15 miljoner varje år.

Socialstyrelsens statistikdatabas visar att de utrikes födda under 2011 i själva verket konsumerade 67 procent av försörjningsstödet i Katrineholm. Dahlström varnade för att rasismen och segregationen kommer att öka på grund av att etablerade politiska partier

---

[132]Svenska Dagbladet 13 september 2012, http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/vi-maste-hjalpas-at-att-ta-emot-syrier-pa-flykt_7494124.svd

[133] http://www.dn.se/nyheter/sverige/10-000-spas-fastna-hos-migrationsverket

av rädsla för rasiststämpeln inte vågar ta i frågan. Det finns risk för att många väljare lämnar m, fp och s till förmån för partier som enligt Dahlström står för en främlingsfientlig politik.[134]

Även i ”mainstreammedier” märks en vindkantring med kommentarer som inte bara drar den vanliga slutsatsen att problemen i grunden beror på främlingsfientlighet, rasism och islamofobi. Fakta oroar till exempel Expressens politiska ledarskribent Anna Dahlberg, som anser att Sverige har kommit till ett vägskäl vad gäller flyktingpolitiken. Hon skriver den 9 september 2012:

> Sverige har de senaste årtiondena visat prov på exceptionell solidaritet med världens krigsoffer. Det är något vi kan vara stolta över, och kanske bör vi fortsätta på den vägen. Men då måste vi göra det med öppna ögon. Sveriges kommuner och landsting, SKL, räknar med att minst 70 procent av dagens flyktingar förblir arbetslösa efter två år och måste försörjas med socialbidrag.[135]

Några dagar senare skriver kolumnisten och tidigare ledarskribenten Thomas Gür i Svenska Dagbladet att vi måste sluta att låtsas som om problemen inte existerar när det gäller konsekvenserna av asyl- och anhöriginvandringen. Han betonar att det inte kommer att finnas några enkla lösningar i framtiden för att råda bot på den illa fungerande integrationen.

> I flykting- och migrationspolitiken har Sverige målat in sig i ett hörn. Men eftersom ekonomin går bra tar vi inte itu med problemen utan skjuter dem framför oss. Det leder till att omfattningen av de problem vi behöver ta itu med växer kontinuerligt, och den framtida och oundvikliga uppgiften blir mycket besvärligare. Sverige har idag flest positiva asylbeslut i västvärlden: cirka 850 per år och miljon invånare. Anhöriginvandringen tillkommer. Ändå

---

[134] http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=1637&artikel=5153752

[135] http://www.expressen.se/ledare/anna-dahlberg/vi-maste-valja-vag-i-flyktingpolitiken/

är vi sämst vad gäller skillnaden i sysselsättning mellan inrikes och utrikes födda. Gapet på 15 procentenheter är till de utrikesföddas nackdel.[136]

Trots alla varningstecken fortsätter asyl- och anhöriginvandringen i en accelererande takt. Därtill kommer den bristande viljan att stoppa den illegala invandringen. Det gäller de personer som har fått avslag på sina asylansökningar, men ändå inte lämnar Sverige. De dröjer sig kvar i landet när deras turistvisa gått ut. Många har inte ens sökt asyl, eftersom de saknar skäl som kan accepteras av Migrationsverket. Dessa kallas regelmässigt av medier och politiker med en eufemism för ”papperslösa”. En sådan benämning antyder att problemet är att de av någon anledning, som de inte själva har kunnat råda över, inte har ordning på sina papper. Hur många de är vet ingen, så spekulationerna flödar eftersom den enda siffra som finns är antalet människor som efter asylprocessen håller sig undan avvisningsbeslutet. Här finns också de barn som fötts i Sverige med gömda föräldrar. Socialstyrelsen bedömde i en rapport från 2010 att antalet kan ligga mellan 10.000 och 50.000, varav 2.000 till 3.000 är barn. Den siffran är några år senare sannolikt överskriden med tanke på den klart ökade strömmen av asylsökande som kommit till Sverige, där också en klar majoritet fått avslag.[137]

Efter en ramuppgörelse om migrationspolitiken mellan Miljöpartiet och regeringen kommer dessa ”papperslösa” nu att få samma rätt till sjukvård och skola som asylsökande. Beslutet gäller inte enbart akut sjukvård. Barn upp till 18 år ska ha rätt till fullständig vård. Vuxna ska få kostnadsfri vård för sådana ”tillstånd som inte kan anstå”. Reformen ska vara på plats den 1 juli 2013. En elak kommentar på nätet:

/…/ Med garanterad fri sjukvård för ”papperslösa” i Sverige blir enligt Mp:s

[136] http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/ingen-enkel-vag-till-god-integration_7502118.svd
[137] http://www.socialstyrelsen.se/publikationer2010/2010-3-11

ambitioner varje sjuk människa på hela jorden, som reser till och söker asyl i Sverige, får avslag på sin asylansökan, kastar eller gömmer alla id-handlingar – automatiskt sjukvårdsberättigad. Om han sedan efter avslutad gratis-behandling ”gömmer sig” tillräckligt länge, blir han ”rotad”, får svenskt medborgarskap, garanterad bidragsförsörjning livet ut samt möjlighet att hämta hit så många (verkliga eller påstådda) anförvanter i hemlandet som han kan leta upp.[138]

Detta innebär också att riksdagen har beslutat om att de som kallas för ”gömda” eller ”papperslösa” inte har någon rätt att vistas i landet samtidigt som regeringen genom en politisk uppgörelse ger dem skattefinansierad vård och utbildning. Hittills har inte någon journalist ställt några av våra ledande politiker till svars. Ska Sverige både ha lagar och ”motlagar”? På vilka andra områden skulle detta anses acceptabelt?

---

[138] http://www.tryckfrihet.com/kurdo-baksi-och-gustav-fridolin/

Asylbedrägerierna

Utan identitetshandlingar

I asylinvandringens spår följer en omfattande invandring av anhöriga. Majoriteten av dem som söker asyl får avslag, men såväl bland dessa som bland dem som beviljas uppehållstillstånd, finns en stor mängd bedrägerier eller försök till sådana.

En förklaring till att de asylsökande gör sig av med sina identitetshandlingar är att Schengenavtalet säger att en asylsökande skall få sitt ärende prövat i det första EU-land han eller hon kommer till. Den som illegalt tar sig in i Schengenområdet utan giltigt pass kan emellertid söka asyl i vilket land som helst inom EU. Ingen kan ju visa vilket som är det första landet. Om då Sverige framstår som attraktivt kan man söka sig hit, när man väl tagit sig innanför EU:s gränser. Ett resultat är att Sverige gör utredningar för personer som juridiskt sett inte har rätt att ens ansöka om asyl i Sverige. Och handlar det om att en person med polisens hjälp skall avvisas till sitt hemland, så försvåras detta givetvis av att Migrationsverkets handläggare inte vet vilket hemlandet är. Det underlättar inte heller med den politiskt grundade kritiken. Nedanstående text publicerade Daniel Sestrajcic, ordförande i Vänsterpartiet Malmö, på partiets hemsida: Rubriken var ”Politisk skandal att barn jagas av polis i Malmö”:

I tisdags greps två ungdomar, den ena 17 och den andra 18 år, på Sevedsplan i Malmö. Båda saknade uppehållstillstånd och levde sedan mer än ett år tillbaka gömda – hjälpta av ideella krafter som i likhet med Vänsterpartiet Malmö tar avstånd från dagens inhumana flyktingpolitik. För Vänsterpartiet

Malmö är det självklart att stå upp för barns rättigheter. Dagens förda flyktingpolitik tar inte de mest utsatta i beaktande. Tvärtom. Medan alla andra barn och ungdomar håller på att avsluta sitt sommarlov sitter en av dessa killar fängslad på förvaret i Åstorp. /…/ Vänsterpartiet i Malmö betecknar polisens ingripande på Seveds plan som en politisk skandal. Vi kräver att ansvariga förklarar sig: hur kommer det sig att polisen prioriterar att lägga resurser på att jaga ungdomar som söker asyl? Malmö borde vara en fristad för människor som söker sig ifrån krig, förtryck och fattigdom. I stället jagas barn av polis så här dagar innan skolstarten. Vi lever i en cynisk tid där dessa ungdomar har fråntagits sina mänskliga rättigheter /…/[139]

Vad som i sammanhanget är en politisk skandal kan det råda delade meningar kring. Migrationsverkets personal ställs varje dag inför den svåra uppgiften att under en redan hård tidspress bedöma om den asylsökande verkligen är den som han eller hon utger sig för att vara.

”Miggorna” berättar – medierna tiger

Merit Wager har ett i grunden starkt engagemang för människor som verkligen behöver få asyl och skydd. På ideell basis var hon under drygt 14 år Medborgarnas Flyktingombudsman. Hon ställde upp som juridiskt ombud för åtskilliga asylsökande och även för dem som av andra anledningar sökt uppehållstillstånd. Merit Wager är kunnig i asyllagstiftningen och ”behärskar området bättre än någon ickespecialiserad jurist”.[140] Hon är också en flitig samhällsdebattör, som bl.a. varit kolumnist i Svenska Dagbladet.

Ingen i Sverige har mer övertygande än Merit Wager dokumenterat Migrationsverkets handläggning. På sin blogg har hon sedan 2007 redovisat hundratals exempel på något som inte kan kallas för annat än ett asylhaveri.[141] Genom sina informanter, som är be-

---

139 http://malmo.vansterpartiet.se/2012/08/16/politisk-skandal-att-barn-jagas-av-polis-i-malmo/
140 Enligt Krister Thelin, domare och ledamot av FN:s kommitté för mänskliga rättigheter.
141 http://meritwager.wordpress.com/

slutsfattare på Migrationsverket, och som Merit Wager i sina texter kallar för ”miggor”, har hon visat hur det svenska asylsystemet på senare år urholkats så att det drabbar inte bara det svenska samhället utan också dem som verkligen skulle behöva få stanna. I ett exempel berättar en migga:

Jag hade startat processen att återkalla PUT för irakier som ljugit allt om tortyr osv. De var faktiskt irakier och de var också kristna, men de hade aldrig satt sin fot i Bagdad utan levt hela sitt kristna liv i en enklav i norra Irak, där man kan leva utan att bli vare sig diskriminerad eller torterad. Där bor bara kristna och de har egna kristna skolor etc. Området heter Ainkawa.

Den här familjen från Ainkawa hade kommit till Sverige och hade ljugit om sina identiteter och om precis allt annat som de påstod hade hänt dem, enbart i syfte att få PUT i Sverige. Och med vetskapen om att om man inte ljuger så får man inte PUT. Fick jag höra senare.

Till en början låtsades de vara från Bagdad, mannen påstods till och med ha torterats av Saddam och senare jagad av andra grupper, kvinnan låtsades vara våldtagen. Barnen var tack och lov för små för att tvingas ljuga. Att föräldrar tvingar eller övertalar sina barn att ljuga är inte ovanligt.

Familjen fick PUT tack vare att inga utredningar gjordes, deras falska idhandlingar godtogs också.

Och sedan började de resa, med sina främlingspass. De ville resa genast, en månad efter att de beviljats PUT. De behövde resa för att glömma tortyren. Men de fick inte främlingspass tillräckligt snabbt. När de väl fick dem så var mannen på resande fot mer än sex månader om året, hustrun och barnen minst tre månader om året.

Någon tipsade Migrationsverket om dem, de visar ett pass här, ett annat pass där.

Så vart reste de då?

De reste – och reser – hela tiden till norra Irak, dit där de alltid bott och där de nu bygger ett stort hus, med sina egna pengar och med pengar som de tillskansat sig av svenska staten. Har de jobbat här i Sverige? Nej, och de har ingen avsikt att jobba här heller trots att de har universitetsutbildning från Irak båda två. Kvinnan läser svenska på fjärde året nu och blir aldrig färdig på

grund av att hon måste vara hemma med sina barn och på skolloven resa till norra Irak med mannen, som är där hela tiden. Ibland kommer han till Sverige, till exempel när vi skulle återkalla deras PUT, då blev han tvungen att komma hit.

Då låtsades han vara från Bagdad och han hade bara rest till norra Irak för att han hade hört att det fanns släkt där. Till och med biträdet bad honom sluta ljuga.

Kontentan av det hela: migrationsdomstolen lät den här familjen behålla sina PUT för att "barnen hade bott här i mer än tre år"! Visst hade de vuxna ljugit om sina identiteter och om sina asylskäl – ja, om precis allt – men nu fanns det barn i familjen som hade svenska klasskompisar etc. Och då kan de inte ju utvisas, menade migrationsdomstolen, i strid med Migrationsverkets beslut.

Det här betyder alltså att familjen kan fortsätta att ta bidrag härifrån, bygga sitt hus i norra Irak, aldrig jobba här, annat än svartjobb, etc.[142]

Cirkulär migration

Frågan om flyktingar som åker hem på semester är givetvis känslig. I synnerhet spetsas den till när det handlar om människor som är bidragsförsörjda i Sverige. Hur har de råd och kan människor som är flyktingar eller skyddsbehövande på premissen att de inte kan vistas i hemlandet åka till samma hemland på semester?

Den frågan kan inte ha bekymrat Utrikesdepartementet när de år 2009 till och med gav en rad råd åt unga kvinnor som med familjen reste tillbaka hemlandet på semester, så att de inte skulle bli utsatta för "hedersrelaterade brott":

Om du inför en utlandsresa är orolig för att bli illa behandlad av hedersskäl, tvingad att stanna kvar i utlandet eller att bli gift mot din vilja ska du ta kontakt med svenska myndigheter innan du reser. I vissa länder erkänns inte ditt svenska medborgarskap och därmed kan ambassadens, konsulatets och

[142]http://meritwager.wordpress.com/2012/10/12/en-migga-familjen-fick-put-tack-vare-att-inga-utredningar-gjordes-deras-falska-id-handlingar-godtogs-ocksa/

UD:s möjligheter att hjälpa vara begränsade.

Före utresan - vad kan du göra?

- Kontakta socialtjänsten, socialjouren eller polisen på din hemort före resan och berätta om din oro.
- Om risken för problem utomlands är stor, kan det vara klokt att samråda med polisen eller socialtjänsten t.ex. om utlandsresan skulle kunna förhindras.

Webbplatsen Sveriges kommuner och landsting har adresser till Sveriges kommuner. Varje kommun har en egen webbplats, där det finns kontaktuppgifter till socialtjänsten och, om det är en akut situation, till socialjouren.

Om du är utsatt för brott och det är en akut situation ringer du polisen på 112, vid övriga ärenden 114 14, och från utlandet +46 77 114 14 00. På polisens webbplats www.polisen.se/komtilloss finns mer information om polisens arbete.

Om du ändå reser, tänk på följande:

- Ta med telefonnummer/e-postadress till den person hos socialtjänsten eller polisen som du talat med, eller till någon kontaktperson i Sverige som du kan lita på.
- Ta med mobil och ett extra simkort till den.
- Skriv ned eller lär dig utantill telefonnummer/e-postadress till svenska ambassaden eller konsulatet i det land du kommer resa till.[143]

Bakgrunden var att UD ständigt har ett tjugotal ärenden som rör hemresor med tvångsgiften, könsstympning etc. men säkerligen också en uppgift som cirkulerat om att cirka 20.000 flickor bosatta i Sverige könsstympas varje år. Det myntades till och med ett särskilt begrepp för denna form av flitigt resande mellan det gamla

---

[143] http://www.regeringen.se/sb/d/12650/a/146420

och det nya hemlandet, ”cirkulär migration”. På den statliga sajten ”Migrationsinfo” kan man läsa:

Hårt bevakade gränser och strikta regler för invandring är enligt många ett hinder för cirkulär migration. Kostnaderna för att till exempel betala en smugglare blir då höga och personen måste stanna länge i ankomstlandet för att jobba ihop pengarna. Dessutom, om det är svårt att invandra till ett land är incitamenten för att stanna när man väl kommit in högre. Detta kallas också för *de permanentas paradox*, vilket betyder att de som har en säker legal status i destinationslandet också är mer benägna att utvandra och "cirkulera". Detta eftersom de då inte hindras av osäkerheten kring huruvida de kommer att tillåtas invandra igen vid ett senare tillfälle.[144]

Det som inte sägs är att kombinationen permanent uppehållstillstånd och bidragsförsörjning är bästa möjliga jordmån för ”de permanentas paradox”. Antagligen lyfts inte detta fram därför att det inte stämmer med påståendet att cirkulär migration ”har visat sig lönsam för alla inblandade”, åtminstone inte om man räknar svenska skattebetalare som inblandade.

Den 2 juni 2009 kungjorde regeringen i ett pressmeddelande att riksdagen efter regeringens samarbete med Miljöpartiet inrättar en parlamentarisk kommitté om cirkulär migration och utveckling. Efter att resultatet redovisats i en utredning ett år senare uttalade sig migrationsministern den 29 maj 2010 i positiva ordalag:

Jag är stolt över att alla sju riksdagspartierna idag har suttit här och diskuterat rörlighet som en tillgång. Så är det inte i något annat europeiskt land.[145]

---

[144] http://www.migrationsinfo.se/migration/varlden/cirkular-migration/

[145] Som en sarkastisk nätkommentar lyder: Nej, något sådant kan bara förekomma i dårarnas paradis – Sverige.

Illegala invandrares utvidgade rättigheter

Onsdagen den 24 oktober 2012 presenterades lagrådsremissen om rätt till skolgång för barn som vistas i landet utan tillstånd. På pressträffen medverkade utbildningsminister Jan Björklund, migrationsminister Tobias Billström samt Miljöpartiets talesperson i migrationsfrågor Maria Ferm.

Merit Wager är en bland många som påpekat att denna asylhantering strider mot utlänningslagen. Upprepade gånger har hon ställt frågan om denna undermåliga handläggning skulle kunna vara acceptabelt inom något annat område. Ska vi ha ”lagar och motlagar”, undrar hon. Särskilt gäller detta när illegala invandrare, så kallade papperslösa, trots att de inte har någon laglig rätt att befinna sig i landet, ska få utvidgade rättigheter, eftersom deras turistvisum har gått ut, alternativt att de i flera instanser fått avslag på sina asylansökningar.

Att människor på falska grunder försöker ta sig in i Sverige för att skaffa sig ett bättre liv är begripligt, även om det inte är acceptabelt. Merit Wager riktar inte i första hand udden mot dem utan mot en verksledning som tillåter och till och med uppmuntrar att asylprocessen i grunden destrueras, med alla de följder som det får för det svenska samhället. Asylsökande som på falska grunder beviljas permanent uppehållstillstånd får ju inte bara stanna, de får också rätt till bostad, rätt att ta hit sina anhöriga och även rätt att bli ekonomiskt försörjda av samhället, om de inte kan eller vill skaffa sig ett arbete. Nätdebattören Mats Dagerlind konstaterar:

> Det som sker idag är ett grovt missbruk av den tillfälliga asylrätten som i stället har övergått till att bli ett verktyg för permanent ekonomisk migration, där det ekonomiska incitamentet för de största grupperna i de flesta fall är liktydigt med ett decennium av bidragsförsörjning på de svenska skattebetalarnas bekostnad.[146]

[146]http://avpixlat.info/2012/07/25/sallan-okunnighet-bakom-att-sverigedemokraterna-felplaceras-pa-den-politiska-kartan/

Dessvärre har svenska medier och politiker slagit till dövörat när det gäller miggornas samhällsviktiga information. Medier och departement läser ofta Merit Wagers blogg – det finns en medvetenhet om vad som står där – men ämnet är av någon anledning för tabubelagt och politiskt svårhanterligt för att sanningen ska tillåtas att nå offentlighetens ljus.

Inte svart eller vitt

För att kunna nå utanför bloggosfären med sin information gav Merit Wager 2012 ut boken ”Inte svart eller vitt utan svart och vitt”.[147] Där samlade hon på drygt 400 sidor ett urval av de senaste fyra årens berättelser från sina ”miggor”. I inledningen till boken skriver hon om det obehagliga klimat som råder i Sverige vad gäller att diskutera asylinvandringsområdet allsidigt i det offentliga rummet:

> I den här boken berättar ett antal anställda på Migrationsverket, handläggare och beslutsfattare - ”miggor”- om sina faktiska upplevelser i asylärenden. De har under mer än fyra års tid skrivit på min blogg om vad som händer bakom fasaden, bortom de inte alltid korrekta eller vederhäftiga artiklar som reportrar skriver i tidningar och bortom de ganska ofta felaktiga, icke kompletta eller allsidiga inslag som görs i radio och tv. Samtliga har arbetat länge på verket och har gedigen kunskap och erfarenhet på området.
>
> Anställda på svenska ambassader i utlandet har också skrivit några frustrerade inlägg, liksom anställda på hem för ensamkommande minderåriga asylsökande, och socialassistenter i Sverige. Ingen av miggorna och ingen av de andra kan, vill eller vågar träda fram i offentligheten. Därför återges deras berättelser anonymt. Sådant är tyvärr klimatet i Sverige. Anställda inom Migrationsverket känner oro för att riskera sina jobb eller åtminstone för att bli negativt behandlade i lönesättningssammanhang, om de använder sig av sin meddelarfrihet. Miggorna säger att de inte öppet kan berätta om den verk-

[147] http://mummelforlaget.wordpress.com/

lighet de möter, inte ens inom det egna verket, där det är mycket lågt i tak. En annan anledning till att miggorna är anonyma är, att det tidvis förekommer allvarliga hot mot anställda vid Migrationsverket.

Blunda och Bevilja

I bokens förord skriver domaren Krister Thelin visserligen att miggornas anonymitet är ett problem när det gäller att bedöma den verklighet som skildras, men han anser samtidigt att det räcker med att Merit Wager känner dem och har gjort en bedömning av deras trovärdighet, för att de ska förtjäna vår tilltro. Thelins slutsats är att oavsett var felet ligger, hos Migrationsverkets ledning eller hos tjänstemännen som missuppfattat dess intentioner, så är det ytterst allvarligt om ens bara en del av miggornas vittnesmål är korrekta. Så här skarpt formulerar sig han sig:

Det är på det hela taget en förskräcklig bild som målas upp:

- Noggrannhet och kontroll får vika för en strävan efter ökad ärendegenomströmning,
- en naiv tilltro till uppdiktade eller annars falska bekännelser bestämmer utgången i tillståndsärenden,
- utlänningslagens villkor för uppehållstillstånd nonchaleras så länge blanketten är rätt ifylld, och
- avdelningen för ”Besök och Bosättning” kallas internt för ”Blunda och Bevilja”. /…/

Invandringspolitik, flykting- och asylfrågor samt arbetskraftsinvandring reser, var och en, svåra avgränsningar. Det är ingen allmän mänsklig rättighet att få komma till vårt land, men asylrätten ska respekteras. Redan misstanken att trafficking och annan organiserad brottslighet ligger bakom en inte obetydlig del av de tillståndssökande borde stämma till eftertanke. Av denna sida av ärendeströmmen syns få spår i den officiella verklighet som miggorna skildrar; Sverige framstår som de godhjärtades och korkades

stamort på jorden. Antingen driver Migrationsverkets ledning en linje som inte har stöd hos regering och ansvarigt statsråd (vilket är svårt att tro), eller så speglar den blåögda, blågula tillämpningen verkligen regeringens vilja. Båda alternativen är lika illa.

Under många år har Merit Wager gjort den grävande journalistik som borde vara en given uppgift för den svenska journalistkåren, med alla de redaktionella resurser som står till buds. Ändå har denna skrämmande redovisning av samhällsröta i stort sett hamnat i medieskugga. De få gånger boken har omnämnts har det emellertid gjorts i uppskattande ordalag, som i Dagens Juridik och Göteborgs-Posten, där ledarskribenten Malin Lernfeldt skriver:

… ett viktigt dokument som förhoppningsvis leder till att en hel del förändras inom svensk invandringspolitik och -debatt. Om vi på allvar vill bekämpa rasismen i samhället och se till att människor som behöver skydd får det måste rättsstaten värnas. Annars gynnas krafter i samhället som är allt annat än goda.[148]

Per Gudmundson, ledarskribent i Svenska Dagbladet, ger också boken sin eloge:

Hon bevakar ett område som är sjukt eftersatt journalistiskt: Migrationsverkets handläggning. Enligt principen att varje felanvänt uppehållstillstånd är en stöld från de asylbehövande. Solklart köp.

Under rubriken ”Är de ensamkommande verkligen barn?” skrev Gotlands Allehanda med utgångspunkt från Wagers bok att ”regelverken ska inte locka människor att ljuga”.[149]

---

[148] http://www.gp.se/nyheter/ledare/1.904455-malin-lernfelt-inte-svart-eller-vitt
[149] http://www.helagotland.se/ledare/artikel.aspx?articleid=7530636

Detta beröm till trots är det vår uppfattning att boken bara har fått en bråkdel av den uppmärksamhet som den förtjänar. Merit Wagers insats måste särskilt ses i ljuset av att svenska journalister i övrigt helt fegat ur vad gäller en allsidig beskrivning. Under många år har en i stort sett enig journalistkår inom detta område lagt sin yrkesheder i malpåse. Merit Wager sammanfattar:

> Varför lyssnar ingen?
> Varför bryr sig ingen?
> Varför fortsätter journalister att rapportera uppåt väggarna?
> Varför tillåts de gigantiska asylbedrägerierna fortgå, som pågått i åratal i Sverige och som inte har sin like i något annat jämförbart land?

Det verkar vara någon sorts snedvriden "solidaritet" som styr hanteringen av asylsökande – såväl påstått minderåriga som andra personer utan asyl- eller skyddsskäl – som i allt mer gigantiska skaror kommer till just Sverige (antalet asylsökande minskar i länder som kontrollerar identiteter, asylhistorier och ålder på påstått minderåriga). Här är det lättast att ta sig in för "svenskarna är så naiva" (sagt av många asylsökande). Och får man avslag på sin ansökan så kan man stanna ändå, den svarta sektorn växer så det knakar och åker man fast så kallas man "papperslös" och omhuldas av bland andra journalister som inte har någon som helst kunskap om den utlänningslag som gäller.[150]

Döm själva efter nedanstående presentation. Förutom det inledande exemplet är det bara ett litet nedslag i miggornas berättelser från Merit Wagers blogg hösten 2012.[151]

I det första exemplet, från augusti 2011, berättar en migga att han/hon på egen hand beviljat 400 somalier permanent uppehålls-

---

[150] http://meritwager.wordpress.com/2012/10/18/varfor-lyssnar-ingen-varfor-bryr-sig-ingen/
[151] Ett nytt sammanhängande urval kommer att presenteras i en ny bok av Wager innan valet 2014.

tillstånd (PUT) utan att ha varit riktigt säker på att ha gjort rätt i ett enda fall!

Somalier är en annan grupp som får PUT rakt av. Det räcker att språkanalysen visar att man är från södra Somalia. Men eftersom vi inte får kasta bort skattemedel på språkanalyser i vartenda ärende (kortsiktigt tänkande – vad kostar det inte skattebetalarna att försörja en person utan skäl att vara här, ofta hela hans liv…) utan vi måste ha en misstanke om att personen inte kommer från södra Somalia innan vi får göra språkanalys så har vi nog beviljat PUT åt ett stort antal somalisktalande sökande som inte kommer från södra Somalia utan från norra Somalia, Djibouti, Kenya, Etiopien. Och dessutom åt ett stort antal personer som talar somaliska och har PUT/medborgarskap i ett europeiskt land eller i Kanada, USA, Australien etc. För att inte nämna alla dem som har uppehålls- och arbetstillstånd (UAT) eller PUT i Sverige och som ansöker på nytt, i en ny identitet. Uppfinningsrikedomen är det inget fel på![152]

De asylsökande som släppts in i Sverige på ytterst osäkra premisser har därefter rätt att återförenas med sina anhöriga. Om det gäller somalier så är prognosen för att de kommer att försörja sig via eget arbete dålig. Det handlar för de allra flesta om mycket långa bidragsförsörjningar, i en del fall gäller försörjningen resten av livet. En stark drivkraft för dem som söker skydd eller asyl här är att Sverige är det land som ger mest generösa villkor på i princip alla områden, vilket förmedlas på olika sätt i hemlandet, som troligtvis inte alltid är Somalia.

Nästa exempel gäller människor som flyr eller lämnar inbördeskrigets Syrien. Även om snarlika historier har berättats av andra miggor påstår vi inte att dessa är representativa för alla syrier som

[152] http://meritwager.wordpress.com/2011/08/07/en-migga-om-galenskaperna-pa-asylomradet-igen-och-ingen-kommer-som-vanligt-att-vare-sig-reagera-eller-an-mindre-agera/

söker uppehållstillstånd här. Syrierna beviljas tillfälliga uppehållstillstånd (TUT) på tre år.

De har inga individuella skyddsskäl utan har kommit hit på grund av konflikten, säger de. Jag talar om för dem att de får TUT, tillfälligt uppehållstillstånd. De hade inte heller räknat med PUT (permanent uppehållstillstånd) så det var okej. När jag undrar om de hade några frågor till mig så är det fyra viktiga frågor de ställer:
1. Hur snabbt kan vi åka tillbaka och ändå behålla våra TUT, och när vi åker tillbaka till Syrien, kommer Sverige då att garantera vår säkerhet där?
2. Kan du berätta för oss hur vi ska gå tillväga för att gömma våra pengar och egendomar för svenska myndigheter?
3. Hur ska vi få pengar från svenska staten samtidigt som vi också vill starta en firma här?
4. Kommer Sverige att ge oss pengar för smugglingsresan hit, den kostade mycket pengar? I och med att det ju står i alla tidningar i Syrien att Sverige tar emot flyktingar därifrån, så bör väl Sverige också betala kostnaderna för smugglingsresorna för oss som kommer hit!
Det är för resten först nu vi ser vidden av alla falska arbetserbjudanden. Många av syrierna som nu ansöker om asyl, har kommit in i landet som arbetskraftsinvandrare (d.v.s. inte på asylskäl), men de har inte arbetat en enda dag i Sverige eftersom det inte fanns några arbeten på riktigt, alltså trots de angivna erbjudandena. Om det finns ett riktigt arbete så är det dumt av syrierna att nu ansöka om asyl eftersom de har mycket bättre chans att få PUT genom att stanna på sina arbeten…[153]

Allt som rapporteras på Wagers blogg om asyl och migration handlar inte om bedrägerier. En annan migga ger en motsatt bild av sina erfarenheter av verkliga flyktingar från Syrien:

[153]http://meritwager.wordpress.com/2012/10/07/en-migga-kommer-sverige-att-ge-oss-pengar-for-smugglingsresan-hit-den-kostade-ju-mycket-pengar/

Häromdagen hade jag utredning med en familj som längtade tillbaka, de grät och ville inte alls vara här, men de vågade inte vara i Syrien heller. De var nöjda med det treåriga, tillfälliga tillståndet, och hade inga problem att åka tillbaka redan tidigare, om situationen blir bättre. Här tänkte jag att jag hade träffat “flyktingar”, inte i utlänningslagens mening, men i den mening att de verkligen var på flykt. Att de hade lyckats ta sig hit med falska arbetstillstånd förtog inte grunden för deras ansökan. De hade ju också handlingar som styrkte deras identiteter. De hade bott i en stad där barn dödats i strider, hus demolerats av bomber, hur länge skulle de sitta i sitt hus och hoppas att det går över? /…/

När jag mötte den här familjen så mådde jag dåligt efteråt. De fick tillfälligt uppehållstillstånd, men deras sorg och ångest bar jag med mig hem och kommer alltid att ha i mitt hjärta.[154]

Sådana berättelser utgör oftast välkomna avbrott i den strida ström av vittnesmål som visar att medan resten av västvärlden försöker strama upp sin asylhantering för att stävja olika former av bedrägerier, så belönas falskspel i Sverige.

Det framgår av den ena efter den andra av miggornas berättelser att dessa lurendrejerier, som för hela familjer kan ge belöning i form av livslång försörjning, är omfattande. Det är svårt att ta sig förbi förklaringen att det handlar om svensk flathet, konsensusmentalitet och konflikträdsla.

Exempelvis kommer många av de ”ensamkommande flyktingbarn” som miggorna berättar om inte ensamma hit. Många av dem är varken flyktingar eller barn utan unga vuxna män (i betydligt mindre utsträckning kvinnor), vilket tand- och handledsröntgen av påstått minderåriga asylsökande i våra grannländer bekräftat. Det kan också handla om gäststudenter som tar sig in i landet med falska betyg för att sedan söka asyl eller gömma sig här. Gång ef-

[154]http://meritwager.wordpress.com/2012/10/20/en-migga-de-fick-tillfalligt-uppehallstillstand-men-deras-sorg-och-angest-bar-jag-med-mig-hem-och-kommer-alltid-att-ha-i-mitt-hjarta/

ter annan förvånas läsaren över att överordnade på Migrationsverket slätar över misstag och beviljar permanenta uppehållstillstånd, även när det är uppenbart att det mesta är fejk från början till slut. I nedanstående berättelse från en migga verkar de ansvariga bara rycka på axlarna åt felaktigheterna:

Bland de sista ärenden jag hade innan jag slutade i slutet av 2005, var ett fall med en irakisk familj. Hustrun i familjen hade på eget bevåg tipsat Migrationsverket om att de fått PUT på falska grunder. Hon längtade nu tillbaka till Rumänien där familjen bott sedan början av 1990-talet. De hade en stor villa där och drev ett företag. Här i Sverige så hade hon inte lika stor respekt. Familjen hade fått PUT på historien att maken suttit fängslad flera gånger i Irak, senast en kort tid före resan till Sverige.

Kontroller visade dock att de stod som ägare till ett företag i Rumänien och att de var registrerade som bosatta där under samma tid som maken påstod sig vara torterad i Saddams fängelse. Maken berättade, angående det faktum att hans pass efter PUT var fullständigt nedlusat med rumänska stämplar, att han reste till Rumänien med sin son som behövde vård där. Vården var bättre i Rumänien.

PUT återkallades faktiskt, men i familjens överklagande till Utlänningsnämnden dök ett intyg upp där det framgick att sonen lärt sig svenskt teckenspråk …. Ja, ni gissade rätt – de fick uppehållstillstånd i Sverige! Så nu försörjer skattebetalarna en välbeställd familj med tillgångar utomlands. Ingen polisanmälan skulle göras, helt enligt praxis. Grattis Sverige![155]

Merit Wager kommenterar att det här fallet lika gärna kunde vara från idag. Ingenting har förändrats. Likväl händer det nu som då – tyvärr – att fel människor får avslag på sina ansökningar.

Merit Wager berättar att det gått så långt att till och med asylsökande börjar skriva om förhållandena i Sverige. En asylsökande

---

[155]http://meritwager.wordpress.com/2012/10/11/en-f-d-migga-kontroller-visade-dock-att-de-stod-som-agare-till-ett-foretag-i-rumanien-och-att-de-var-registrerade-som-bosatta-dar-under-samma-tid-som-maken-pastod-sig-vara-torterad-i-saddams-fange/

som själv är muslim blev så upprörd att hon skrev följande (översatt från engelska):

Jag träffade en kvinna i min informationsklass häromdagen. Hon berättade sin historia och sa att det är vanligt att det går till så här. Hon berättade utan rädsla för att hennes lögner ska komma till polisens och andra svenska myndigheters kännedom. Det är ändå ingen här i Sverige som bryr sig.

Kvinnan berättade hur hon och andra kvinnor ljuger. De tillverkar falska bröllopsbilder och betalar pengar till medborgare i europeiska länder, främst män som kommer från Iran och andra länder i Mellanöstern för att komma till Europa och först få tillfälliga, sedan permanenta uppehållstillstånd. Ett iscensatt bedrägeri som jag trodde bara existerade i Australien, USA och Kanada. Allvarligt talat: jag hade ingen aning om att det också pågår i Sverige, i Europa!

Jag anser att det borde finnas en lag som ger rätt att återkalla medborgarskapet från personer som tjänar pengar på sina svenska eller andra europeiska pass. De kallar sig själva muslimer men det enda de gör är att luras och bedra från början till slut. Och det är oroande att väldigt många människor vet att dessa bedrägerier pågår, men ingen vill tala om det eller göra något åt det.

Det är hemskt att se hur dessa asylsökande lurar det folk som har öppnat sina hjärtan för dem/oss och där vi kan leva i fred och frihet![156]

De ovan givna exemplen är bara ett litet axplock från Merit Wagers blogg. Listan med exempel kan göras hur lång och mångskiftande som helst.

Lean, Toyota och Migrationsverket

Migrationsverkets personal arbetar sedan flera år efter den så kallade leanmetoden. Ursprungligen kommer den från Toyota och syf-

[156]https://meritwager.wordpress.com/2012/09/06/en-asylsokande-kvinnan-berattade-hur-hon-och-andra-kvinnor-ljuger/

tar till snabbare och effektivare produktion inom bilindustrin. Lean betyder mager och i det här fallet handlar det om mager produktion. I grunden är det en filosofi med fokus på problemlösning samt att skapa en lärande organisation.[157]

Som det förklaras för Migrationsverkets personal bygger metoden på att ”ärenden, sökanden, material och annat ska flöda från en värdeadderande aktivitet till nästa utan att stanna eller vänta”. Lean prioriterar teamarbete och ambitionen är att bli av med den onödiga energi som läggs på fel saker. Flödet får inte stoppas upp.

Med lean som verktyg har handläggningstiderna kortats med flera månader och chefer på olika nivåer talar om visionen med att ”jobba lean”. I den visionen är kärnan att den asylsökande ska ses som ”en kund som ska stöttas och bistås”, som den tidigare generaldirektören Dan Elisasson formulerade det när han presenterade metoden.[158]

På Merit Wagers blogg vittnar miggor om lean som en näst intill sektliknande metod, vilken också ger upphov till ett internt språkbruk som bara kan begripas av införstådda. Begrepp som muda (=lära sig att se och eliminera allt slöseri), kaizen (=en kultur som prioriterar ständiga förbättringar), hansei (=ärlig självkritik och önskan att bli bättre), gemba (=att cheferna är med där det händer) låter som fikonspråk för en utanförstående. Projekt som verket driver kan till exempel kallas för ”en leanifierad vårdkedja”.

Migrationsverkets ledning ser sig som pionjärer inom staten i sin strävan efter en ny arbetsmetod där handläggare och beslutsfattare ska lära sig ”att inte jobba mer, men smartare”. Leanmetoden innefattar exempelvis e-migration som är ett samlat namn för verkets elektroniska tjänster. Där kan man bland annat via datorn behandla ansökningar om medborgarskap och anknytningar från personer som vill komma hit som anhöriga till någon som redan befinner sig i Sverige.

---

[157] Jeffrey K Liker 2009: The Toyota Way. Liber Lund.
[158] Visionen och lean. En tidning om Migrationsverkets leanresa (mars 2011)

På Merit Wagers blogg berättar miggorna om att lean snarare utgör ett störningsmoment än att metoden är ett steg i rätt riktning; ”leantänket” driver upp tempot så att rättssäkerheten i ärenden äventyras:

Under min tid på verket (ca 12, 13 år) så har det aldrig varit mindre rättssäkerhet för de sökande än nu. Alla ärenden måste avgöras på tre månader, annars är vi inte “lean”.[159]

En annan migga konstaterar:

Vi sliter häcken av oss varenda dag med våra ärenden där vår “slutkund” enligt Lean är den sökande som måste få sitt beslut snabbt. Ändå så måste vi på en hel förmiddag sitta och göra idiotiska gruppövningar tillsammans med en “navigatör” från verkets “Leancenter”, klagar en migga och fortsätter: Mitt problem var att jag var tvungen att sitta och lyssna på denna gallimatias en hel förmiddag i stället för att leverera till “slutkunden”. Migrationsverkets problem är att de inte kan finna något riktigt jobb för dessa kringvandrande lean-predikanter och att de inte ens övervägt att stänga ner hela lean-centret, trots att alla goda krafter nu behövs “på golvet”.[160]

På väg mot ett sammanbrott?

I oktober 2012 konstaterade Migrationsverkets generaldirektör Anders Danielsson att Sverige tar emot 13 gånger så många asylsökande som Finland och åtta gånger så många som Danmark. Merit Wager kommenterade på sin blogg: ”Det stämmer och det har jag sagt i så många år att jag knappt ens själv vet hur länge jag har “tjatat” om det här på min blogg.” Hon fortsätter:

---

159 https://meritwager.wordpress.com/2012/02/07/en-migga-allting-har-blivit-varre-med-lean/

160 http://meritwager.wordpress.com/2012/10/06/en-migga-vi-sliter-hacken-av-oss-varenda-dag-med-vara-arenden-dar-var-slutkund-enligt-lean-ar-den-sokande-som-maste-fa-sitt-beslut-snabbt/

När det gäller vuxna som vill komma till Sverige för att få ett bättre liv, sjukvård, skolgång för barn, försörjning (nu talar jag alltså om asylbedragare, inte om dem som faktiskt har skäl att söka skydd) så är uppfinningsrikedomen och även fräckheten stor. På bloggen finns hundratals berättelser från miggor om vad människor kan hitta på när det gäller att presentera falska historier och falska identiteter för att få de eftertraktade PUT:en!

Ett stort problem är att Sverige accepterar asylansökningar från personer som vägrar visa vilka de är och varifrån de kommer och att Sverige accepterar asylansökningar från personer som företer falska handlingar. Detta omfattande accepterande av icke styrkt identitet i en omfattning som handlar om att mellan 90 och 95 procent inte visar vilka de är eller ljuger om sin identitet, har inte stöd i lagen. I varje fall har det inte varit lagens intention att 90 – 95 procent ska kunna prövas för asyl eller skydd i Sverige trots att svenska myndigheter inte ens vet vilka de är, vilket land de kommer ifrån eller vilken nationalitet de har. Eller vilken bakgrund de har! Är de till exempel kriminella som flytt undan straff i sina hemländer? Är de terrorister? OBS! För den som gärna vinklar andras texter och utsagor: Jag påstår inte att alla som inte visar id-handlingar är kriminella eller terrorister, bara att det bland dem även finns sådana.

För att få söka asyl ska ett absolut kriterium vara att man styrker sin identitet. Det är också lagens intention. De allra flesta, en mycket stor majoritet, KAN göra det. Den, som söker en förmån (i detta fall permanent uppehållstillstånd med alla de förmåner och rättigheter ett sådant medför) ska visa skälen till att han anser att han ska beviljas detta och ska styrka vem han är. DET ÅLIGGER DEN SÖKANDE att lägga fram allt som han vill ska vägas in när han söker denna förmån, DET ÅLIGGER INTE MIGRATIONSVERKET att bevisa vem han är eller varför han ska få stanna i Sverige! De enstaka personer som av någon anledning inte kan visa upp en id-handling och som mycket trovärdigt och på många andra sätt visar att han talar sanning om vem han är och varifrån han kommer, och om det har kunnat kontrolleras, ska man kunna göra undantag för. Men det ska vara i yttersta undantagsfall och det ska vara i mycket, mycket liten utsträckning. Huvudregeln ska vara att “söker du skydd i Sverige så ska vi veta vem du är och vad som ligger till grund för att

du vill ha permanent uppehållstillstånd här”.

Det kommer nu, enligt Anders Danielsson, ca 5.000 asylsökande i månaden till Sverige. Det fungerar inte. Inte på något plan. Detta har miggorna varnat för här på bloggen år ut och år in, och nu är sammanbrottet mycket nära. Det kanske redan är här.[161]

Som den tidigare citerade Mats Dagerlind formulerar det:

Sverigedemokraterna har verkligheten på sin sida. De övriga partierna vet att deras politik inte fungerar och inte har fungerat under de senaste tre decennierna. De borgerligas dröm om billig importerad arbetskraft har kommit på skam eftersom det främst är kostsam arbetslöshet vi importerar. Socialdemokraterna ser å sin sida hur deras alltmer orimliga krav på de arbetande svenskarna att via skattsedeln vara ekonomiskt solidariska med tillströmmande skaror från jordens alla hörn håller på att slå sönder fundamentet för det välfärdsbygge man en gång var ingenjörer till. ”Gör din plikt, kräv din rätt” manade den nye s-ledaren Stefan Löfven i sitt Almedalstal, en gammal socialdemokratisk paroll som har varit av central betydelse för att skapa det ekonomiskt blomstrande och demokratiska land som omvärlden tills för några decennier sedan betraktade som ett föredöme. Det samhället eroderar nu i snabbt tempo, inte i huvudsak för att högern slagit sönder det, vilket är en populär vänsteruppfattning, utan därför att socialdemokratin själv har krävt av svensken att göra mer än sin plikt och avstå från stora delar av sin rätt och för att borgerligheten fortsatt hålla samma kurs när de anförtrotts rodret. [162]

Tårta och champagne?

Efterordet i Merit Wagers ”Inte svart eller vitt utan svart och vitt” är skrivet av juristen Lars-Gunnar Lundh, tidigare domare och

---

[161]http://meritwager.wordpress.com/2012/10/16/migrationsverkets-generaldirektor-det-jag-efterlyser-ar-det-bredare-perspektivet-som-forklarar-myndighetens-roll-och-som-satter-in-de-enskilda-arendena-i-ett-storre-sammanhang/
[162]http://avpixlat.info/2012/07/25/sallan-okunnighet-bakom-att-sverigedemokraterna-felplaceras-pa-den-politiska-kartan/

överdirektör vid Migrationsverket. Han ser Merit Wager som en föregångare för en seriös genomlysning av asyl- och migrationsfrågor och beskriver hur svenska medier från början har bestämt sig för en dramaturgi som man håller fast vid, oavsett hur verkligheten ser ut:

Media, politiker och gemene man talar i princip alltid om ”flyktingar”, när det i själva verket handlar om asylsökande. Många av de personer som söker sig hit är personer som vill ha ett bättre liv, precis som de svenskar som flyttade till USA för hundra år sedan. Men det är väl inte så att Expressen, Aftonbladet eller Dagens Nyheter i artiklar om dessa svenskar talar om en flyktingvåg som lämnade Sverige under den tiden?

Lars-Gunnar Lundh konstaterar att medierna ofta är inriktade på att myndigheterna och deras medarbetare är onda människor som gärna vill fira avvisningar med tårta och champagne medan ”flyktingarna” oreserverat tillhör de godas skara:

Medarbetarna (vid Migrationsverket) beskrivs ofta som onda i förhållande till de asylsökande som fått avslag på sina asylansökningar. Min uppfattning är den motsatta. Det är inte ovanligt att de som anställs i verket har en bakgrund inom olika frivilligorganisationer eller har arbetat med och/eller studerat mänskliga rättigheter, eftersom det är frågor som de brinner för. /…/

Genom sin oförmåga att nyanserat beskriva verkligheten när det gäller asyl och migration, förhindrar medierna en öppen diskussion i frågor som är vitala för hela vårt samhälle:

Det finns företeelser som vi behöver ta upp till en seriös diskussion. Det kan gälla frågor som, om vårt socialförsäkringssystem omedelbart ska omfatta alla som får tillstånd att stanna; om att personer som kan försörja sig hederligt bör få lättare att invandra hit; om att personer som inte har för avsikt att hederligt bidra till sin försörjning lättare ska kunna återsändas till sitt hem-

land; om att personer som vägrar styrka sin identitet ska få avslag på sin ansökan om uppehållstillstånd, etc.

Lars-Gunnar Lundh avslutar med att uttala en övertygelse om att texterna i boken kommer att påverka utvecklingen av såväl Migrationsverket som svensk migrationspolitik. Vi är inte lika förhoppningsfulla som Lars-Gunnar Lundh, men hoppas givetvis att han har rätt.

Asylsmuggling

Varför vill ingen veta?

Den asylsmuggling som är riktad mot Europa har en stor omfattning, som också från år till år. Inte sedan Balkankrigen bröt ut på 1990-talet har Sverige haft en sådan tillströmning av asylsökande.

En förkrossande majoritet av de asylsökande tar sig hit med hjälp av asylsmugglare. Det är en verksamhet som är mycket svår att kartlägga i detalj. På ett generellt plan finns kunskap om flyktvägar, transportsätt, ungefärliga kostnader etc. men att komma verksamheten inpå livet är näst intill omöjligt. En förklaring är att de löst organiserade och mobila nätverken byter skepnad när det börjar brännas. En annan att vår lagstiftning inte kriminaliserar leveransen av ”handelsvarorna”, de asylsökande själva. En tredje är att asylsökande nästan aldrig vill berätta vad det kostade att få hjälp med att ta sig in i Sverige och hur smugglingen genomfördes. Det finns också ekonomiska intressen på hemmaplan att ta hänsyn till. Konsekvenserna av ett ingrepp i människohandeln skulle medföra att många intressenter i ”utanförskapsindustrin” skulle göra ekonomiska förluster.

Niklas Bernsand, som är koordinator för europaforskningen vid Lunds universitet, menar att skälet till myndigheters och mediers ointresse för asylsmugglingen är den antirasism som genomsyrar hela vårt samhälle. Han formulerar sig lite knöligt akademiskt, men det han säger är viktigt. Bland annat konstaterar han att det kreativa nyspråket öppnar nya exploateringsmöjligheter för många av dem som lever på invandringen:

Ett exempel på en materiell dimension som en språkfokuserad antirasism helt missar handlar om hur asylsökande blir handelsvaror i en geschäftskedja som tar sin början i människosmuggling och fortsätter i svenska, vinstmaximerande privata företags boenden för ensamkommande, ”lotsar” ut till arbetsmarknaden o.s.v. Om välförtjänt kritik tidigare riktats mot passiviserande strukturer som håller människor i ”utanförskap” finns vid sidan av dessa strukturer idag skattefinansierade, parasitära privata strukturer som gör vinst på olika delar av migrations- och integrationsprocessen. Har någon ens försökt analysera hur begrepp som ”solidaritet”, ”tolerans”, ”mångfald” eller för den delen ”utanförskap” idag kan manipuleras för att legitimera ett system som tjänar pengar på asylsökande, alltså hur ord på ett påtagligt sätt kopplas till materiella intressen?[163]

En signalkänslig marknad

Medborgare utanför EU måste i de allra flesta fall ha ett visum för att få inresetillstånd till Sverige, men få av dem som kommer hit har sökt asyl i hemlandet och/eller erhållit godkända dokument för inresa. Enligt beräkningar från Rikskriminalen ligger organiserad smugglingsverksamhet bakom 90 till 95 procent av alla som anländer till Sverige, främst från Irak, Afghanistan och Somalia.[164] Detta bör föras samman med Migrationsverkets uppgift att mellan 91 och 96 procent av de asylsökande som kommit under senare år inte har haft några giltiga pass. Det har aldrig funnits några handlingar som har kunnat styrka den asylsökandes riktiga identitet alternativt att de på asylsmugglarnas uppmaning kastar de handlingar som de tagit sig hit på. Detta är bakgrunden till att Sverigedemokraterna i oktober 2012 lade en motion om skärpta straff för människosmuggling. De krävde att asylsökande som smugglats in i landet skulle få avslag på sina ansökningar.[165]

---

[163]http://www.newsmill.se/artikel/2012/01/09/antirasismens-fokus-p-spr-kfr-gor-skymmer-de-verkliga-problemen
[164] http://www.svd.se/nyheter/inrikes/smugglare-kan-arbeta-ostort_4175217.svd
[165] Motion 2012/13:Sf272.

Människosmugglarna kan inte garantera sina kunder ett lyckligt utfall, det vill säga ett beviljat permanent uppehållstillstånd (PUT), och i förlängningen även medborgarskap i Sverige. Visserligen vittnar Migrationsverkets beslutsfattare om att asylsökande från vissa drabbade områden, på senare tid främst södra Somalia och Syrien, automatiskt får bifall på sina ansökningar, men vilka områden som gynnas på detta sätt kan snabbt förändras, beroende på hur den rådande situationen i den berörda regionen utvecklas. Under 2012 beviljades 88 procent av alla syriska ansökningar.[166] Detta bör ställas i relation till att under de senaste åren endast knappt en tredjedel av alla handlagda ansökningar för asyl eller skydd i Sverige bifallits. De flesta får avslag, ibland också på förnyade ansökningar, eller så hänvisas de till ett annat land enligt Dublinförordningen.[167] Därefter återstår möjligheten att överklaga eller gömma sig i landet och bli det man var redan från början, det vill säga ”papperslös”.

Det är ingen hemlighet att det finns ett mycket stort mörkertal illegala invandrare, som gäckar såväl statistiska beräkningar som polisens försök att verkställa utvisningsbeslut. I och med att regeringen i allt större grad gett ”papperslösa” ökade rättigheter i samhället, stimuleras också flyktingsmugglarnas marknadsföring av Sverige som en åtråvärd slutdestination. Sådana signaler transporteras blixtsnabbt ut på smuggelmarknaden. Motsatsen sker för länder som stramar åt sin asylhantering. På mycket kort tid stryps asylströmmen och dirigeras om till ett generösare mottagarland.

Frontex

Den europeiska myndighet som har bäst insikt i hur flyktingströmmarna ser ut är Frontex, som är EU:s gränsbevakningsmyn-

---

[166] http://www.migrationsverket.se/download/18.43648b4513b902d42692f5c/Avgjorda+asyl%C3%A4renden+2012+-+Asylum+desicions+2012.pdf

[167] Regeln om att asyl ska sökas i det första land inom Schengenområdet som man kommer till.

dighet, med huvudkontor i Warszawa.[168] Frontex bildades 2004 för att förse EU:s medlemsstater och samarbetspartner med analyser av situationen vid EU:s yttre gräns och samordnar sina insatser, till exempel i samband med snabbt ökande migrationsströmmar. De utbildar personal och biträder medlemsstaterna vid återsändande av personer som på illegal väg tagit sig över gränsen. Under 2010 registrerades drygt 300 miljoner gränspasseringar. Samtidigt uppskattades andelen illegala passeringar öka.

Under senare år har Frontex gjort specialinsatser längs den grekiska gränsen på Balkan och mot Turkiet, på Kanarieöarna för att förhindra illegala och riskfyllda båttransporter av migranter från Västafrika samt under våren 2011 för att bistå den italienska gränsbevakningen i samband med ökande flyktingströmmar från Nordafrika. Frontex årliga riskbedömning kan laddas ned som pdf. Där sammanfattar organisationen den aktuella situationen och gör prognoser.[169] Sammanfattningen av kalenderåret 2012 är i skrivande stund ännu inte tillgänglig men för år 2011 kan man utläsa:

- 86 procent av all illegal invandring som upptäcktes vid EU:s yttre gräns skedde inom två områden: I centrala Medelhavet (mellan östra Nordafrika och Italien/Adriatiska kusten) eller östra Medelhavet, huvudsakligen vid landsgränsen mellan Turkiet och Grekland.
- Landgränsen mellan Turkiet och Grekland är numera att betrakta som en etablerad illegal väg in i EU med både nätverk och utrustning för ändamålet.
- De 64.000 upptäckterna i centrala Medelhavet hade direkta kopplingar till skeendet i Nordafrika. Genom ett återvändaravtal mellan Italien och Tunisien minskade inflödet med 75 procent.

---

[168] European Agency for the Management of Operational Cooperation at the External Borders. Se vidare http://www.ne.se/frontex

[169] http://migrantsatsea.wordpress.com/2012/05/10/2012-frontex-annual-risk-analysis

- Med tanke på det politiskt instabila läget i Tunisien, Libyen och Egypten väntas tillströmningen av illegala immigranter öka vid unionens södra havsgränser, detta särskilt med tanke på att det finns utvecklade smugglarnätverk längst denna rutt. Frontex varnar också för att liknande situationer kan uppstå i andra så kallade ”tredje länder” (stater utanför EU) i området, vars illegala immigranter kan komma att frekventera samma sträcka.
- Tillströmningen fortsätter att vara låg i västra Medelhavsområdet (havsvägen, från Ceuta och Melilla), även om transporterna har ökat något. Till Spanien kom totalt sex procent av alla de illegala immigranter som upptäcktes när de försökte att ta sig in i EU.
- Färdvägen mellan Västafrika och EU har minskats under senare år genom bilaterala överenskommelser, som inkluderar kustpatrull mellan Spanien och Mauretanien, Senegal och Mali. Ska denna utveckling fortgå krävs också att avtalen fortsätter att vara i kraft under de kommande åren. Annars förväntas en ökning av illegala immigranter på denna sträcka.
- Det krävs över huvud taget stränga åtgärder från EU:s medlemsstater, särskilt vad gäller gränskontroll och bekämpning av korruption om man ska kunna begränsa asylsmugglingen.

Detta är områden där Frontex anger att de har lyckats bäst med sina tillslag. Det finns naturligtvis andra både kända och okända färdvägar för människohandel in i EU-sfären. Sådana smugglingsrutter är enligt Tullverket Östersjörutten, den Centraleuropeiska rutten och Balkanrutten. I det första fallet kommer de smugglade ofta från asiatiska länder. De smugglas via Ryssland och något av Östersjöländerna och vidare in i Västeuropa. Den Centraleuropeiska rutten går från Fjärran Östern in i Ukraina och sedan till Slovakien eller Tjeckien och vidare därifrån. Vid Balkanrutten förs

asylsökande och illegala invandrare från Balkan till Slovenien, Ungern och Grekland och därefter vidare.

Andra viktiga punkter i Frontex rapportering:

- Terroristgruppers aktiviteter inom EU och deras koppling till nätverk av illegala immigranter är dåligt kända. Frånvaron av en strategi på området riskerar att öka sårbarheten vad gäller den interna säkerheten inom EU.
- Vid sidan av smuggling av asylsökande finns en omfattande THB-verksamhet (Trafficking in Human Beings) där de flesta fall handlar om olika former av sexuell exploatering eller svartjobb inom EU. Särskilt kvinnor på smugglarfartygen från Nordafrika riskerar att råka ut för övergrepp och/eller tvingas till prostitution.
- En annan oroande trend är ökningen av upptäckterna av underåriga och gravida kvinnor som försöker ta sig över gränserna. De flesta kvinnorna inom denna kategori kommer från Nigeria, Elfenbenskusten och Kamerun, medan de underåriga identifierades som hemmahörande i Nigeria, Algeriet och Kongo.

När Frontex blickar framåt är det framför allt gränsen mellan Turkiet och Grekland som är EU:s akilleshäl när det gäller illegal invandring. Frontex beräknar att det under 2013 kommer att vara ett fortsatt högt antal sådana immigranter som upptäcks. Siffran ligger mellan 40.000 och 57.000 per år, vilket är i klass med vad organisationen har rapporterat mellan 2008 och 2011. Alltfler illegala migranter förväntas dra fördel av den liberala turkiska policyn för utfärdandet av visa, i kombination med expansionen av flygbolaget Turkish Airlines. Med sin ökade kapacitet kan bolaget transitera alltfler passagerare som vill ta sig in i EU illegalt via turkiskt luftrum. Under 2011 rapporterade Turkiet en ökning på 26 procent av flödet av flygpassagerare.

Särskilt migranter från Nord- och Västafrika förväntas dra fördel av den turkiska visapolicyn genom att skaffa sig visum till europeiska länder utanför EU för att sedan genom Turkish Airlines, och därefter land- eller sjövägen illegalt ta sig in i Schengenområdet. EU:s gränsbevakningar förväntas att i tilltagande utsträckning konfronteras med smugglarna, vilket kommer att ställa ökade krav på att gällande lagar upprätthålls. Frontex understryker att detta medför högre krav på gränspolisen när det gäller att skilja ut kriminella grupper från personer som verkligen kan tänkas vara i behov av asyl.

Slutligen påpekar Frontex att det generellt finns en ökad risk för politiska och humanitära kriser i så kallade tredjeländer, som leder till att flyktingar söker sig land- och sjövägen till Europa.

Amir Heidari

Det händer i princip aldrig att en asylsmugglare ställer upp i medierna och låter sig intervjuas om sin verksamhet. Ett undantag är iraniern Amir Heidari, en av Europas mest kända i branschen, som intervjuats både i Dagens Nyheter (2005) och i Sveriges Radio (2011). Heidari kom till Sverige 1979 och har ägnat sig åt människosmuggling mellan Iran och Sverige under tre decennier. Sedan 1984 har han suttit i fängelse tretton gånger för sin verksamhet och gett upphov till en lag – lex Heidari – som gör det olagligt att tjäna pengar på att smuggla asylsökande. 1997 utvisades han på livstid, men utvisningen verkställdes först 2010. För många iranier är Heidari en hjälte, medan andra ser honom som en person som tjänar pengar på sina landsmän. Den svenska medierapporteringen har en stark slagsida åt hjältehållet. Kanske ser journalisterna Heidari som en modern Robin Hood eller så är det bara psykologiskt alltför krävande att förhålla sig kritisk till ett attraktivt intervjuobjekt, som dessutom är den enda ingången till en värld som annars är stängd för medierna.

I Dagens Nyheter kallar sig Amir Heidari för ”flyktinghjälpare” och säger att ”i vår verksamhet tar vi ansvar för dem vi hjälper”.

Enligt Heidaris egen statistik hade han vid intervjutillfället hjälpt 200.000 människor i hela världen att fly. Av dem skulle 36.000 kommit till Sverige. I artikeln kritiseras Sverige för att ha en alltför sträng asyllagstiftning och Heidari säger att den alltmer restriktiva hållningen i många länder bäddar för en ohållbar situation för många människor på flykt. Han påpekar att det är makthavarna i Sverige som har skapat en miljö där de som han har smugglat in i landet ofta tvingas leva gömda.

Själv levde Amir Heidari i Sverige när artikeln skrevs, men utan personnummer. Det fråntogs honom när han dömts till fängelse i Danmark; han betraktades som utflyttad. Det gjorde att han inte kunde skaffa legitimation, inte förnya sitt körkort, inte ha telefonabonnemang eller lägenhet.

- Nu måste jag anmäla mig hos polisen tre dagar i veckan.
Att Amir Heidari hjälpt så många som 36.000 att ta sig till Sverige betvivlas inte av Olle Bröms vid Rikskriminalen.
- Varför inte? Detta är ju en affärsverksamhet. Folk fungerar likadant som vi om vi vill köpa en teve. Vi går till en handlare vi litar på. En flyktingsmugglare som lyckas får hela tiden nya kunder. Heidari har varit effektiv.
Men Amir Heidari själv ser sig som idealist. Han säger att han har tjänat "noll kronor" på sin verksamhet.
- Jag ställer upp som språkrör för de miljoner människor över hela världen som inte har någon representant, som förföljs eller blir utsugna. Att de flyttar till de länder som berikat sig på dem är inget mindre än en revolution utan vapen.[170]

Drygt sex år senare följer Ekot och Konflikt i Sveriges Radios P1 upp fallet Amir Heidari. Rubriken är en öppen frågeställning: ”Människosmuggling – illegal flyktväg eller sista utväg? Ett cy-

[170] http://www.dn.se/nyheter/politik/hardare-villkor-for-gomda-flyktingar?rm=print

niskt brott eller en humanitär gärning?" Emellertid är det till största del Amir Heidaris egen utsatthet som rapporteringen handlar om. Sedan han 2010 utvisades till Iran hade han, enligt vad han berättar för reportern som har träffat honom någonstans i Europa, hållits fängslad i sju och en halv månad innan han lyckades fly. Heidari berättar att han utsatts för tortyr med elkablar och att han har blivit slagen över hela kroppen. Svenska Amnesty varken dementerar eller bekräftar hans uppgifter, men säger att Sverige genom att utvisa Amir Heidari brutit mot FN-konventionen om tortyr. Någon motbild i form av en kritisk granskning av asylsmugglingen som verksamhet förekom inte i programmet.

Få asylsmugglare fälls

Det har alltid varit svårt att gripa och lagföra människosmugglare. I slutet av 2012 konstaterade svenska medier genom TT att människosmugglingen till Sverige ökar i takt med oron i omvärlden. Inbördeskriget i Syrien gör att många syrier tar hjälp av människosmugglare för att söka sig hit, men bara en bråkdel av smugglarna åker fast och ännu färre blir dömda. Sedan 2010 har antalet anmälda fall av flyktingsmuggling ökat stadigt. Det gäller både fallen där man misstänkt att smugglingen genomförts i vinstsyfte och andra smugglingar.

- 2010: 84 fall enligt utlänningslagens kapitel 20, åttonde paragrafen, som talar om den som uppsåtligen hjälper en utlänning att olovligen komma in i Sverige. Dessutom 40 fall enligt nionde paragrafen, som talar om dem som i vinstsyfte planlägger eller organiserar verksamhet som är inriktad på att få utlänningar att resa hit utan pass.
- 2011: 94 respektive 43 fall.
- 2012 till och med september: 132 respektive 77 fall.

Bara en liten del av dessa fall gick till åtal. Förra året var det 13 av första kategorin och tre av andra (Brottsförebyggande rådet).

Under årets första nio månader 2012 anmäldes totalt 209 fall av människosmuggling, varav 77 bedöms vara organiserad människosmuggling i vinstsyfte. Det kan jämföras med totalt 137 anmälda fall av människosmuggling för 2011 och totalt 124 år 2010. Mörkertalet anses vara mycket stort. De människor som smugglas in i landet begår, till skillnad från människosmugglarna, inte något brott. De överlämnas till Migrationsverket och kan sedan söka asyl.

- Det är ju ingen konst att åka in i landet, säger Ulla Ahlbäck, polisinspektör vid Rikskriminalens underrättelsetjänst.
Hittills i år (oktober/november 2012) har det kommit över 33.000 asylsökande. Av dem saknade nästan 30.000 pass när de sökte asyl.
- Många av dem har säkert sina pass kvar, men de vill inte visa upp dem, säger Ulla Ahlbäck. Det är ett led i smugglingen. De får en historia av smugglarna som de ska berätta och blir tillsagda att inte visa sina dokument.
Smugglarna varnar flyktingarna för att det är risk att de blir tillbakaskickade om de visar sina dokument. Jamen, varför då?! Är det riktiga eller falska pass?
- Något tal på hur många flyktingar som smugglas till Sverige finns inte. Men vi brukar hävda att har man inget pass att visa upp så har man i de flesta fall blivit hjälpt på något vis. Man kan inte komma hela vägen hit utan pass, säger Ulla Ahlbäck.
- Smugglingen börjar inte i Danmark utan i ursprungslandet. Har man väl kommit in i Schengenområdet är det inga problem.
Ulla Ahlbäck framhåller att flyktingsmugglingen inte är särskilt prioriterad hos polisen. Minimistraffet för grov människosmuggling är bara sex månaders fängelse.
- Vi är inte ute efter människorna som kommer hit utan dem som utnyttjar dem för ekonomisk vinning, säger hon.[171]

---

[171]http://www.skanskan.se/article/20121111/NYHETER/121119983/-/svart-att-satta-fast-manniskosmugglare

Vi kommer överens med Ulla Ahlbäck om en intervju för att få mer information i frågan. När en av oss, Gunnar Sandelin, sedan ska träffa henne, så backar hon ur. Hon har läst på webben vad han skrivit och därför vill hon inte medverka i ”någon sådan bok” som denna. Ulla Ahlbäck vill inte heller svara på frågan vad det är som avskräcker henne eller närmare motivera sitt beslut. Att en journalist och en forskare som granskar den svenska asyl- och migrationspolitiken nekas en intervju av en statlig tjänsteman som sitter inne med viktig kunskap i ett ämne av vitalt samhällsintresse, framstår för oss som märkligt. Vi kan inte befria oss ifrån tanken att Ulla Ahlbäck har fyllts av samma beröringsskräck som så många andra rädda människor som vi har mött under resans gång (se exempel på detta i kapitlet ”Folkets ska fostras” under mellanrubriken ”Tystnadens kultur”).

Trots att samordnade insatser inom EU resulterar i större tillslag mot smugglarligor, ökar verksamheten. Artiklarna i pressen andas ofta en viss uppgivenhet från de myndigheter som ska bekämpa människohandeln. Brotten beskrivs som komplexa och svårlösta, något som syns i de domar som avkunnas. Det är svårt att binda den åtalade till någon kriminell organisation, och fälls smugglaren varierar straffet mellan sex månader och maximalt sex år. Därmed uppfylls inte villkoren för polisens normala strategi: att prioritera brott som ger höga straff.

– Smugglarna behandlar ofta folk på ett vedervärdigt sätt, och vinsterna är stora. Men titta på lagstiftningen, polisiärt kräver detta mycket jobb men ger för lite resultat, säger Hans Knutsen Öy som ledde Millennium Falcon (en grupp riktad mot människosmuggling, döpt efter det rymdskepp i Star Wars-filmerna som smugglar människor i rymden).

Att kartlägga de nätverk som opererar i Sverige är ett drygt och kostnadskrävande arbete. Spaning kostar pengar. Och för att få inblick i den organi-

serade brottsligheten bakom människosmugglingen krävs telefonavlyssning. För att få tillstånd till den i domstol ska det finnas misstanke om brott som kan ge minst två års fängelse.

– Vi når med nöd och näppe upp till den gränsen, fast inte alltid. Människosmuggling ger för låga straff och det betyder att vi inte har tillräckligt effektiva verktyg i brottsbekämpningen, säger Petra Stenkula, chef för gränspolisen i Malmö.[172]

Som charterbranschen

Det finns mindre studier om människosmuggling, men däremot saknas grundlig forskning i ämnet. En internationellt uppmärksammad doktorsavhandling publicerades dock 2007 av den holländska forskaren Ilse van Liempt, som utifrån ett femtiotal intervjuer försökte ge en bild av hur smugglarna bedrev sin verksamhet.[173] Hennes slutsats var att detta är en komplicerad aktivitet, som inte i första hand styrs av kallhamrade ligor av hänsynslösa kriminella, utan snarare av löst sammansatta nätverk som drivs av såväl ekonomisk vinning som ideella och politiska motiv. Smugglaren är vanligen inte beroende av någon central chefsperson utan agerar utifrån en improviserad agenda, där de kan vända sig till någon som känner någon som i sin tur som känner någon som de kan samarbeta med. Smugglingen beskrivs som en inarbetad marknad med olika alternativ, alltifrån de som bara gör det för pengar till ideologiskt och humanitärt motiverade nätverk.

Asylsmugglingen påminner på så sätt om charterbranschen där man kan välja vilken kvalitet man vill ha på resans olika beståndsdelar som flygbolag, hotell, bara flygstol eller kanske helpension. Här handlar det i stället om hur många mellanhänder som ska aktiveras, följeslagare på olika etapper av resan, biljetter

---

[172] Svenska Dagbladet 29 januari 2010.
http://www.svd.se/nyheter/inrikes/smugglare-kan-arbeta-ostort_4175217.svd

[173] Ilse van Liempt 2007: Navigating Borders: Inside Perspectives on the Process of Human Smuggling. Amsterdam: Amsterdam University Press.

för olika transportsträckor och mat och logi som ska betalas, dokument som ska förfalskas och tjänstemän som ska mutas etc. Den som vill ta sig från exempelvis Mellanöstern kan välja mellan olika ”resebyråer”, som till varierande priser kan erbjuda mer eller mindre kvalificerad service. Ibland ingår också vad som skulle kunna jämföras med reseförsäkringar; i stället för charterresans återbetalningsskydd kan dessa gå ut på att smugglaren gör ett nytt försök utan extra kostnad om det ursprungliga försöket av någon anledning skulle misslyckas.

I smugglingsindustrin ingår också en hel industri med underleverantörer av falska dokument. När det gäller Sveriges jämförelsevis kravlösa asylhantering finns det all anledning att anta att den delen av verksamheten är mycket lönande och väl utvecklad. Så här beskrev tidigare asylombudet Merit Wager i november 2007 skillnaden mellan Sverige och Finland i en krönika i Svenska Dagbladet:

> Både Migrationsverket och polisen känner till att uppemot en kvarts miljon svenska pass har anmälts stulna och förkomna. Många av dem har sedan använts både en, två och sex gånger av människor för att ta sig till Sverige. En man har fått ut tolv nya svenska pass på sex månader!
>
> Handlingar går att köpa, människor går att muta. Och svenska myndigheter känner till allt detta. Som en jämförelse kan nämnas att i Finland anmäls 7.000 finska pass som förkomna årligen. 2.000 blir återfunna, det slutgiltiga antalet är 5.000. Alla pass makuleras i passregistret och kan inte användas över Schengenområdets yttre gräns.[174]

Dagens Nyheter konstaterade 2006 att det är små risker och stora vinstmöjligheter som gör smugglarnas verksamhet så attraktiv. I artikeln beskrevs också hur olika falska handlingar producerades:

---

[174] http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/asylhanteringen-har-havererat_584315.svd

Utan undantag krävs pass för att utifrån resa in i ett Schengenland. Men de som söker asyl saknar ofta pass när de anländer. Ofta samlas de in av en ledsagare som själv reser med äkta handlingar. På så sätt kan smugglarna återanvända falska handlingar och sälja dem på nytt. Polis och åklagare har också sett att missbrukare fungerar som "målvakter" och gång på gång tappar sitt pass. Helt falska pass är lätta att avslöja och därför svåra att resa med. Men floran av falska varianter av i övrigt äkta pass är stor. "Look alikes" åker på lånade äkta pass där resenären liknar bilden på passinnehavaren. Bilden eller namnet eller hela namnsidan i ett äkta pass kan ändras. Falska viseringar och falska uppehållstillstånd till olika länder kan stämplas eller fästas i äkta eller falska pass. Som om inte detta vore nog finns också äkta pass utfärdade på falska grunder.

Många förfalskningar är mycket skickligt gjorda och svåra att avslöja. Originalpass från andra länder förs till Sverige för att här förses med falska viseringar eller uppehållstillstånd innan de används i smuggeltrafiken. De skickas sedan ned igen tillsammans med falska svenska pass till människosmugglarnas kunder i utreseländerna.

Smugglarna använder ofta rutter där risken att de falska handlingarna ska avslöjas redan i utreselandet är minst. Det kan vara via Ukraina eller Turkiet, Jordanien eller Syrien.[175]

Det finns naturligtvis många olika ingångar till problematiken med asylsmuggling och förfalskade eller förstörda passhandlingar. Ska tyngdpunkten ligga på EU:s medlemsstater att följa sina lagar och värna asylrätten för de mest utsatta, så är all illegal verksamhet med asylsmuggling någonting som måste bekämpas. Det är också ett anständighetskrav att mottagarländerna får veta korrekt identitet på dem som söker asyl. De är ju människor som får tillgång till våra välfärdssystem på livstid och som också får rätt att återförenas med sina närmaste anhöriga och ta hit en framtida partner. I Sverige får också dessa anhöriga samma rättigheter ef-

[175] http://www.dn.se/nyheter/sverige/stora-pengar-och-sma-risker-for-ligorna

tersom det inte krävs att de kan försörjas av anknytningspersonen/personerna. Hur vanligt det är med människosmuggling till Sverige verkar ingen myndighet ha riktig koll på.

– Vi vet inte hur mycket som förekommer som vi inte känner till. Mest sker nog mellan länderna i Europa eftersom gränskontrollerna inte finns på samma sätt i Schengenområdet, säger Per-Uno Johansson, chef för gränspolisen i Stockholm.
Även Håkan Jonsson, Migrationsverkets samordnare mot människohandel, säger att nog den mesta människosmugglingen numera förekommer över gränserna mellan Europas länder.
– När vi får veta att smugglare varit inblandade i flyktingars ankomst till Sverige så tipsar vi polisen om det. Vi ser ett begränsat antal av dem som smugglas in, men det verkar som om antalet som smugglas in är ganska konstant, säger Håkan Jonsson.[176]

[176] Uppsala Nya Tidning 19 april 2012
http://www.unt.se/sigtuna/manniskosmugglare-gripna-pa-arlanda-1724749.aspx

Invandrare och kriminalitet

Tonårskriminalitet

I december 2012 meddelar en TT-notis att bortåt två tredjedelar av våldsbrotten i Sverige begås av en hundradel av befolkningen och att mindre än fyra procent av befolkningen svarar för samtliga våldsbrott. Det betyder att en förkrossande majoritet av den svenska befolkningen – givetvis inbegripet invandrarna – lever fredliga och, åtminstone med avseende på våld, ickekriminella liv.

Det får oss att minnas när riksdagen en dag i början av nittiotalet skulle besöka Rinkeby. Själva besöket gick fort, riksdagsmännen klarade av det på några timmar, varefter de försvann och hos en del Rinkebybor lämnade känslan att de hade blivit uppfattade på ungefär samma sätt som apor i en bur. Den kvinna som arrangerade besöket berättade:

> Jag ordnade det där besöket och det var en enorm apparat. De skulle gå runt och besöka skolor, dagis och sådant. Grekiska föreningen och sådant. Det kom trehundra stycken. Och då var det några av riksdagsmännen som ringde innan och frågade om det verkligen var tillrådligt att de gick ur bussen. Det handlade om en torsdagsförmiddag. Då förstår man också vad folk har för bild av Rinkeby. [177]

Även om våldet är ett undantag också i den hårt segregerade förorten, så är det främst där som tonårskriminaliteten skapas och frodas. Det är där unga människor, vilket i vårt mångkulturella och segregerade samhälle i stort sett är liktydigt med unga invandrare

---

[177] Intervju med Marika Lundin, Familjebostäder 1992

och barn till invandrare, har kriminella förebilder, avskyr poliser och, om det vill sig riktigt illa, rekryteras till olika kriminella nätverk.

Låt oss ge ett exempel från skolans värld på hur denna livsstil formas. Det är hämtat ur ett ännu opublicerat manuskript av tidigare folkpartisten och universitetsläraren Jan Sjunnesson. Han berättar från sin tid som rektor för en grundskola med till 99 procent barn från invandrarfamiljer. Texten är avsedd för en internationell publik och därför skriven på engelska men Jan Sjunnesson har översatt den till svenska åt oss. Observera särskilt vad mötet mellan invandrarbarn och svenska barn leder till i denna skola. Kulturmöten beskrivs regelmässigt som "berikande" av svenska journalister. Här är bilden annorlunda:

Denna skola i Tensta fungerade knappt med bara 30 procent av eleverna godkända i alla ämnen och 50 procent med tillräckliga betyg för att gå vidare till gymnasiet. Ändå var skolan hyllad som en förebild för mångkulturalism av Skolverket, rektorn belönad och studiebesöken från mer vita områden kom för att titta på alla brunhyade elever (99 procent, 1 procent svenska). Ett mänskligt zoo med slagsmål och höga skratt, exotiska vackra varelser och mycket tonårsenergi och vrede. Kul men vilt. Jag var ansvarig för att organisera 30 lärare i modersmålsundervisning eftersom den svenska policyn om andraspråksinlärning kräver goda kunskaper och därmed undervisning i det första språket, dvs modersmålet. Nyanlända måste först lära sig sitt eget språk och ibland även dess alfabet, vilket kunde vara oanvändbart utanför sina f.d. hemländer om alfabetet var ovanligt. När invandrarfamiljer protesterade och ville ha mer svenska i stället för modersmålsundervisning fanns det ingen möjlighet att tillgodose dem. Modersmålsundervisning är infört utifrån lag, oavsett vad föräldrar och elever anser. Jag gillade själv att prata persiska, hindi, spanska, engelska och franska med de hårt arbetande välintegrerade lärarna. Särskilt somalierna./…/

När de nyanlända eleverna kom såg jag vakna begåvade ungdomar som uppförde sig väl, lyssnade på lärarna och studerade flitigt. Efter sex månader hade de förändrats till normala svenska elever, även om de hade en ut-

ländsk kulturell bakgrund i denna speciella skola. Normalt svenskt elevbeteende innebär att stöka, inte bry sig om skolan eller lyda vuxna. Alla gjorde inte detta och flickorna uppförde sig bättre än pojkarna. Men socialiseringsprocessen in i de svenska extremerna var uppenbar och borde ha lett till annat än leenden och axelryckningar när de tidigare blyga eleverna började gå in och ut ur klassrummen eller skrika högt i matsalen. Svenska lärare är extremt tillåtande inför dåligt uppförande och bedömde de nyanlända elevernas utveckling som normal. Det gjorde inte jag. I matsalen kastade man mat på mig och andra lärare utan mycket reaktioner. Jag blev träffad men kunde inte se av vem och ingen brydde sig heller. Nästa händelse var dock mer bekymmersam.

En 15-årig somalisk elev som var känd för sitt våldsamma beteende hade krossat ett fönster i flicktoaletten. Eftersom han var sedd kunde han inte neka. Han fördes in till mitt kontor av sin mentor, en speciallärare, vilket var rutin eftersom man inte skulle vara ensam med bråkiga elever. Jag sade till honom att kostnaden för reparation vad omkring 700 kr men han kunde arbeta av det under sommaren om det inte fanns nog med pengar hemma. Hans ensamstående mamma med åtta syskon gick på bidrag. Han såg mig rätt in i ansiktet och spottade. Slut på historien och anmälan av fönsterkrossningen och bespottningen till polisen. Mina överordnade gillade inte polisanmälan, men jag gick vidare och blev kallad till tingsrätten. Den unge mannen log mot mig när han fick sin dom, att ha veckosamtal med socialtjänsten. Han hade haft många sådana samtal utan resultat.

Det skulle bli fler besök till polis, socialtjänst och domstolar. En dag attackerades skolan av 20-30 busar från den rivaliserade och lika invandrartäta förorten Rinkeby med kedjor, järnstänger och nävar. Fönster krossades, folk blev slagna och panik utbröt innan polisen anlände. En skolelev kunde ha bjudit in dem för att ställa till bråk, men skolan ville ligga lågt i efterforskningarna, liksom alla elever i skolan som inte vågade berätta vad de sett. Det fanns en dold ordning i Tensta som krävde absolut lojalitet, högre än den till lag och skolledning.

Skolan hade en rangordning utefter etniska gruppers inflyttningar i området sedan generationer. Överst fanns turkar, kurder, iranier och några andra

grupper från Mellanöstern. Dessa föräldrar hade kommit under sent 1970-tal och 1990-tal och styrde över Tensta-Rinkeby sedan en generation tillbaka då de hade ersatt hårt arbetande sydeuropéer och välutbildade latinamerikaner som anlänt för arbete och politisk asyl under 1960- och 70-talen. Den översta styrande gruppen hade sina representanter anställda i skolans café och fritidsgård och talade kurdiska, arabiska, turkiska och persiska. Om en konflikt uppstod mellan en elev som talade något av dessa språk och ledningen fanns en rutin att involvera dessa anställda som medlare. De hade inte någon formell utbildning förutom i bästa fall grundskola, ofta från sina hemländer. Elever som ertappades eller misstänktes för stöld, skadegörelse eller trakasserier fick stöd av dessa café- och fritidsgårdsanställda som redde ut konflikter utan att tala svenska, även om eleverna var födda i Sverige och uppenbarligen talat svenska innan konflikten uppstod. Ibland användes en Koran som lades fram för att eleven skulle lägga sin hand på den för att svära på att tala sanning. Efter sådana konfliktlösningar kunde stulna dyra jackor, telefoner, nycklar och väskor återfinnas, men det gick inte att klargöra hur eller varifrån. Saker kunde lämnas över av andra unga medlare som därmed lärde sig att reda ut konflikter inom sin etniska grupp och utanför lagen. Eftersom det inte gjordes någon registrering av vilka elever som hade begått brott blev varken familj, polis eller socialtjänst involverad. Bara de caféanställda visste men höll tyst eftersom banden till eleverna var viktigare än att hålla sig till regler och lag samt informera familjer. Om stölder begicks av samma elever eller nya kunde inte klarläggas eftersom inga register upprätthölls och därmed var ingen uppföljning möjlig. Lojalitet till lokala etniska nätverk var nödvändigt för att klara sig i denna utsatta förort. [178]

År 2000 publicerade BRÅ en rapport om ungdomar som rånar andra ungdomar. Den byggde på statistik över polisanmälda rån under 1990-talets slut samt en enkätundersökning med 4 500 ungdomar i åldern 15-17 år. Där kan man bl.a. läsa:

[178] Jan Sjunnesson 2012: The Swedish story. From extreme experiment to normal nation. Opubl. manus, översättningen till svenska gjord av Jan Sjunnesson.

De misstänkta gärningsmännen var till cirka 90 procent pojkar, vanligtvis i åldern 15-17 och i många fall, men långt ifrån alltid, bosatta i socioekonomiskt mindre välbeställda bostadsområden. […] Omkring hälften av ungdomsrånen begicks enligt skoleleverna på dagtid och tillika hälften trots att det fanns vuxna i närheten. Enligt eleverna förstod de vuxna inte vad som pågick, eller också förstod de men valde att inte ingripa.[179]

En ledare som BRÅ:s dåvarande generaldirektör Ann-Marie Begler skrev i BRÅ:s tidskrift *Apropå* visar tydligt hur forskarna ser ämnet ”invandrare och kriminalitet” som problematiskt. För henne är det så viktigt att framhålla att de flesta invandrade ungdomar inte begår brott, att hon i sin korta ledare meddelar det på inte mindre än tre ställen. Så här förklarar hon rapporten:

Varför gör BRÅ då en sådan studie? Är det inte bättre att låta bli? Det finns flera skäl till en studie av detta slag. Först när vi vet mer om gärningsmännen, omständigheterna kring brotten och ungdomarnas syn på brottsligheten, kan de som arbetar med problemen vidta rätt typ av åtgärder. Ju närmare vi beskriver omständigheterna, desto mer träffsäkert kan åtgärderna utformas. BRÅ har en tydlig skyldighet att ta fram kunskap som kan bidra till aktiva och effektiva brottsförebyggande insatser. Så är det med studien om unga rånare, som visar att livsvillkoren för unga invandrare måste förbättras.

Observera slutsatsen, att livsvillkoren måste förbättras. Det betyder att de kriminella ungdomarna inte själva bär ansvaret utan det handlar om ett samhälleligt tillkortakommande, som löses eller lindras med ökade resurser, det vill säga mer pengar.

En C-uppsats i sociologi kastar också ett visst ljus över frågan om kriminalitet och invandrarungdom. Den bygger på intervjuer med elva ungdomar som rånat andra ungdomar. De är samtliga

---

[179] Bårapporten 2000:7 s. 7-8. Rapporten handlar inte särskilt om invandrarungdomar men det framgår tydligt att ”utlandsfödda ungdomar” är starkt överrepresenterade bland rånarna, samtidigt som de är lika starkt underrepresenterade bland offren.

mellan 15 och 17 år, har utländsk bakgrund och bor i Malmö. Det visar sig att rånen är riktade mot ”svennar”, som uppfattas som rika, bland annat därför att de har dyra mobiltelefoner:

Alla ungdomar menade att det var lättast råna svenskarna på grund av att de oftast var väldigt rädda under råntillfällena. De intervjuade ungdomarna använder ord som ”rädda”, ”mesiga”, dumma” för att beskriva svenskar i detta sammanhang och de anger också det vara ett skäl till varför de väljer att råna svenskar. En av pojkarna från Sånnaskolan säger: ”svenskarna gör ingenting och de ger oss bara sakerna, de är så mesiga …”.[180]

För tonåringar börjar den kriminella karriären ofta med småstölder, rån och samhällssaboterande aktiviteter som skolbränder och stenkastning mot brandmän, ambulanspersonal och poliser. ”Myndigheten för Samhällsskydd och beredskap” berättar i en rapport:

Ett händelseförlopp kan se ut som följer: På kvällen sätter någon fyr i en sopcontainer eller sophus och Räddningstjänsten får larm om att det brinner. Då räddningstjänsten kommer till platsen attackeras brandmännen med stenar eller ägg. De retirerar och avvaktar till polis kommer dit. Då de anländer blir de också attackerade. De kan avvakta eller om branden verkar bli allvarlig ingripa genom att spärra av området runt brandplatsen. De som kastar sten gömmer sig. Räddningstjänsten släcker branden. Media har tidigare anlänt och är närvarande under stora delar av händelseförloppet. Många människor från bostadsområdet kommer till platsen som åskådare. Polis griper senare under kvällen några ungdomar som misstänks ha anlagt branden. Ungdomarna blir släppta lite senare men hävdar att de blivit illa behandlade av polisen. Dagen därpå samlas en större grupp ungdomar efter en sms-kedja. De antänder en sopcontainer och Räddningstjänst och polis larmas och media anländer på nytt. Konflikten trappas upp och om den blir

[180]Petra Åkesson 2006: Vi krigar mot svenskarna. Unga rånare om hur och varför de begår brott. Sociologiska institutionen Lunds universitet.

mer omfattande antänds däck eller släpkärror. Polis mobiliserar fler styrkor och medieintresset blir större. Förloppet kan då bli långvarigt och vara under flera dagar.[181]

Vi funderar lite över det där med släpkärror. Betydligt vanligare måste det väl vara att man tänder eld på bilar? Samma myndighet rapporterade hösten 2012 att antalet anlagda bilbränder under 2011 var 1.247, vilket kan jämföras med 380 år 1998.

Notera att statistiken inte redovisar hur många bilar som brinner utan endast antalet brandtillfällen. Det totala antalet bilar som förstörs eller skadas av anlagda bränder är avsevärt högre, eftersom flera bilar ofta förstörs vid ett och samma tillfälle.

Av landets större kommuner och med hänsyn taget till antal invånare var Botkyrka kommun utanför Stockholm 2011 hårdast drabbad, följd av Malmö och Göteborg. I absoluta tal räknat anlades flest bilbränder i Stockholms kommun, 217 stycken under 2011.[182] Under 2012 förefaller bilbränderna snarare ha ökat än minskat. Så här rapporterar DN den 5 maj 2012:

Tre bilar stacks i brand i Tensta natten till fredagen, som ändå var lugnare än onsdagskvällen och natten till torsdagen, då en skola vandaliserades. Polisen står i beredskap för fortsatt oro i Stockholmsförorten Tensta efter onsdagskvällens vandalisering av Bussenhusskolan med brand och stenkastning. Sju ungdomar greps då men släpptes senare.[183]

Och så här rapporterar Svenska Dagbladet den 2 december 2012:

30 fall av stenkastning mot polis och utryckningsfordon har anmälts på Järvafältet i år. Hittills har det varit sju upplopp. Samtidigt får polisens extrain-

---

[181]Rapporten ”Varför kastar de sten?” finns här: https://www.msb.se/sv/Produkter--tjanster/Publikationer/Publikationer-fran-MSB/Varfor-kastar-de-sten-Om-konflikter-och-erkannande/

[182] Statistik från Myndigheten för Samhällsskydd och beredskap.

[183] http://www.dn.se/sthlm/bilar-brann-i-lugnare-tensta

satser kritik. Nu engagerar sig unga tidigare kriminella för att få stopp på uppladdningen. Vid gångvägen bakom Ungdomens hus i Rinkeby känns en påträngande röklukt. Det är fredagskväll, klockan är halv tio och stora eldslågor stiger mot himlen. Den tunga lukten av plast och gummi sprider sig i en explosionsartad bilbrand på en parkeringsplats. Nattvandrare försöker skingra de stora skarorna av åskådare. ”Kom nu grabbar, nu går vi tillbaka till ungdomsgården.”
– Det gäller att få bort de flesta innan polisen kommer, annars blir det stenkastning. De som tänt elden är redan långt borta, säger Bo Sundin (M), stadsdelsnämndens ordförande i Rinkeby-Kista. Den här kvällen nattvandrar han tillsammans med ungdomsledaren Kadafi Hussein och en grupp unga killar från X-cons, en organisation för avhoppade kriminella.
– Jag förstår att det verkar dramatiskt när det brinner bilar, men för oss som bor här är det vardag. Jag har själv bott inne i stan – där händer aldrig att någon tänder eld på en bil, säger Mazlum Gunes från X-cons. Statistiken bekräftar att bilbränder är vardagsmat. Hittills i år har 77 bilbränder inträffat i Rinkeby och Tensta.[184]

Efter det stora värdetransportrånet på E4 i slutet av augusti 2005 skrev en sjuttonårig flicka i Expressen om hur tonårskillarna i Fittja tyckte att de hamnat i underläge. Nu var ju Botkyrka den plats där de häftigaste killarna bodde. Redan samma dag som det blev känt sprang ungdomar i Fittja och Alby och slog sönder glasrutor för att återfå sin förlorade heder. Hon berättar vidare:

En annan anledning till att man snor bilar och rånar tanter är att få det man vill. Jag syftar inte på saker man kan köpa i butikerna. Utan jag menar att få de kattigaste tjejerna och få respekt av de mest inflytelserika grabbarna. Jag vet inte hur det är i resten av Sverige, men där jag bor vet jag att det är få tjejer som verkligen söker Den Stora Kärleken. Ett annat ord som förklarar dem är: Golddiggers. Vem skulle säga nej till snubben i den nya Porschen?

[184] http://www.svd.se/nyheter/stockholm/nya-krafter-i-kampen-mot-valdet_7718556.svd

Vem skulle säga nej till killen i den nya villan? Vem skulle säga nej till en date i den dyraste restaurangen? Ja, när man är studerande, nästan helt fattig och arbetslös är det inte så många som skulle neka. Speciellt om killen i fråga är "känd" inom trakterna.

En killkompis till mig hade varit kär i en tjej i nästan tre år. Han klassades som skolans nörd och ingen tittade ens åt hans håll. Ni vet hur historien slutar. Han valde den kriminella vägen, blev onödigt rik och kunde välja vem han ville. Inklusive bruden han hade jagat i så många år. Patetiskt va.[185]

Den numera nedlagda förortstidningen Gringo konstaterade, samma år som texten i citatet ovan skrevs, att det bara fanns två killar som förortsgrabbar med stolthet kunde ha på väggen. Den ena var Tony Montana från filmen Scarface, alltså en rollgestalt och ingen verklig person, den andra var rapparen Tupac. Scarface satt i fängelse på Kuba, förmodligen för mord. Knarkare, ihjälskjuten av colombianska knarklangare. Tupac satt inne för sexuellt ofredande, ihjälskjuten 1997. Gringo ansåg att Scarface imponerade men han har trots allt inte har funnits i verkligheten. Därför ansåg de Tupac överlägsen och dömde honom ”till att vara värdig varje pojkrumsvägg i varje förort i hela världen”.[186]

Går vi ännu längre tillbaka i tiden så konstaterar TT i en lakonisk notis från den 9 juni 1997 att det finns ett hundratal ungdomsgäng bara i Stockholm. Av dem är 20 direkt yrkeskriminella och medlemmarna ”har ofta invandrarbakgrund”, som det brukar heta i den här typen av rapportering. Botkyrka, Skärholmen, Rinkeby, Tensta och Jordbro anges som platser där gängbrottsligheten frodas. Trots att det alldeles uppenbart är invandrarrelaterad brottslighet så hävdade den ena av författarna, Ola Thunberg att det inte handlar om ett invandrarproblem utan ett socialt problem. Den andre, Michael Lundh citeras på följande sätt i TT-notisen:

[185] Expressen Fjärde sidan 050901.
[186] Gringo 05.01.11.

När vi jobbade som piketpoliser för tio år sedan hade vi också fördomar. Man såg ju bara invandrare när man grep dem. Här har vi en otroligt viktig uppgift att hjälpa poliser att få träffa även icke kriminella invandrare och lära sig förstå dem /…/[187]

Förstå vad? Vi kan inte tolka dessa båda ungdomspolisers kommentarer som annat än att de gör sitt bästa för att markera att de varken är rasister eller främlingsfientliga. Observera hur begreppet fördomar används. När poliserna ser att det är en anmärkningsvärd dominans av invandrare i de kriminella gängen, så är det fördomar. Vi kan lugna de båda poliserna, det är inte fördomar

Vänder vi blicken mot Danmark hittar vi ungefär samma situation som i Sverige, med den skillnaden att statistiken är färskare, rakare och mer lättåtkomlig.

Enligt en ny undersökning som tidningen Politiken och radiokanalen P4 København utfört med hjälp av siffror från danska motsvarigheten till SCB, Danmarks Statistik, är invandrarkillar dubbelt så kriminella som infödda danskar. De uppseendeväckande siffrorna oroar justitieministern.

Knappt åtta procent av invandrarkillar under 20 år i Danmark är dömda för kriminalitet, vilket är dubbelt så många jämfört med infödda danskar i samma ålder. Siffrorna oroar justitieminister Morten Bødskov som säger att siffrorna är mycket allvarliga och att fokus måste ligga på ungdomskriminaliteten. Han menar också att föräldrarna måste ta ett större ansvar för att hålla sina barn borta ifrån kriminalitet.

Även trendmässigt ser det värre ut för invandrarkillarna. Medan andelen dömda unga danska killar gått ned, från 4,1 procent 2007 till 3,5 procent 2010, stiger de för invandrarna: från 6,6 till 7,7 procent. Dessutom stiger antalet unga invandrare i den aktuella åldern. I Köpenhamn utgör de nu knappt 30 procent av åldersgruppen.[188]

---

[187] http://wwwc.aftonbladet.se/nyheter/9806/09/telegram/inrikes25.html#rubriker
[188] http://avpixlat.info/2012/11/23/invandrarkillar-dubbelt-sa-kriminella-som-infodda-danskar/

Offer och förövare

En solig sommarsöndag i mars 2012 misshandlades en 61-årig hundägare i det minst sagt invandrartäta Kortedala så svårt att det är märkvärdigt att han överlevde. En behandlande läkare sa i polisförhör att han nästan aldrig förut sett så allvarliga hjärn- och skallskador efter en misshandel. Fem till sju killar gav sig på mannen efter att de först retat hans hund och han protesterat. De föste honom framför sig och sparkade ner honom i den vattentomma bassängen på torget. Han föll baklänges och blev liggande. De fortsatte att sparka honom där han låg på betongen.

Mannen låg två månader i koma och fick allvarliga skador som starkt nedsatt syn på ett öga, afasi och mycket stora minnesluckor. De senaste två åren, liksom själva misshandeln, var helt borta ur hans medvetande.

I rättegången i september 2012 åtalades endast två av tonårspojkarna. De nekade till den allvarliga misshandeln och sa att de försvarat sig mot den aggressive 61-åringen (som var sjuklig och aldrig tidigare varit i något bråk).

Tevejournalisten som rapporterade från rättegången sa att detta är en tragedi för såväl 61-åringen som de två av ungdomarna som fastnat i rättvisans garn. Det är en djupt upprörande formulering eftersom den likställer offer och förövare. Peter Linné, journalist på Göteborgsposten, följde samma linje. Han skrev att åklagaren pressade pojken för hårt och prövade att väcka läsarnas empati med följande formulering: ”Den lille 15-åringen hade kommit till tingsrätten ensam, utan föräldrar eller annan anhörig.”

Dessa båda pojkar, välklädda och vattenkammade i rättssalen, kanske rörde vid ett och annat hjärta bland åhörarna, men när de befann sig i gänget som nästan tog livet av 61-åringen så var de så farliga att ingen av alla dem som bevittnade den grova misshandeln vågade ingripa. Risken att själv bli lika misshandlad var uppenbar. Sådana här gäng finns det gott om runt om i svenska förorter som domineras av invandrare, det som politiker benämner ”utanförskapssamhällen”

När journalister individualiserar, dekontextualiserar och sentimentaliserar på det här sättet gör de inte bara undermålig journalistik utan de dribblar också bort vad som är och bör förstås som allvarliga samhällsproblem.

Göteborgs tingsrätt verkar för övrigt inte heller ha sett särskilt allvarligt på den våldshändelse, där det mest var en slump att inte offret dog. De dömde den ene pojken till ungdomstjänst i 70 timmar, den andre till ungdomstjänst i 100 timmar. Skadeståndet sattes till 130.777 kronor. I december 2012 skärpte hovrätten domen för de två 16-åringarna till 140 timmar samhällstjänst i socialförvaltningens regi.

I början av januari 2013 redovisar DN en undersökning av nationalekonomerna Ingvar Nilsson och Anders Wadeskog som på uppdrag av stiftelsen ”Akta huvudet” har räknat och prismärkt det våld som utövas i offentlig miljö. Några konkreta exempel:

Ett personrån kostar samhället 226.000 kronor.
En ”mycket måttlig” misshandel kostar 203.000 kronor.
En indrivning – när kriminella personer driver in en skuld – kostar 123.000 kronor.
Om en person blir så svårt misshandlad att den invalidiseras kan kostnaden hamna på 50 miljoner kronor.
I ”priset” ingår rättsväsende, sjukvård, rehabilitering och kostnader för inkomstbortfall. Betalar gör staten via rättsväsendet och försäkringskassan, landstinget och kommunen. Siffrorna är genomsnittliga och kostnaderna för kriminalvården av den eventuellt gripna förövaren ingår inte.[189]

Livsstilskriminella

För tonåringarnas fortsatta kriminella karriär har polisen myntat begreppet ”livsstilskriminella”. Dessa utgör enligt polisens beräkningar cirka tio procent av de kriminella men står för hälften av

---

[189] http://www.aktahuvudet.se/2013/01/gatuvaldets-ekonomi-ett-kommunalt-perspektiv/

alla anmälda brott. Polisen definierar dem som män mellan 20 och 50 år, som stjäl och begår inbrott för att finansiera sitt alkohol- eller narkotikamissbruk. Det är en egendomlig avgränsning. Vart tog alla våldsbrotten vägen? Och nog måste väl brottsligheten handla om större ekonomiska ambitioner än att finansiera ett missbruk?

I november 2012 inledde Dagens Nyheter en artikelserie där de visade att polisens och regeringens påstående, att arbetet mot den organiserade brottsligheten varit framgångsrikt och att denna tryckts tillbaka, var felaktigt. Exempelvis fanns gänget ”Black Cobra” kvar, trots polisens påstående att de lagt ner sin verksamhet.

– Jag tror inte att allmänheten är medveten om hur allvarligt det är, säger Amir Rostami, kriminalkommissarie på länskriminalpolisen och sociolog som studerar gängkriminalitet.
– Man kan dra slutsatsen att gängkriminaliteten ökat om man tittar på viktiga variabler som grupprelaterad våldsbrottslighet, antal grupperingar och antal gängmedlemmar. Där allt pekar uppåt.
Det finns statistik som visar på den svarta trenden:
• Fler skjutningar på allmän plats.
• Fler hot mot vittnen och offer.
• Fler fall av utpressning.

Och Amir Rostami får medhåll av andra inom polisen, som av rädsla för repressalier inte vill träda fram med namn.
– Det känns som om vi utkämpar krig på alla håll och kanter. Antalet aktörer inom den organiserade brottsligheten är så oerhört stort och det finns så mycket att göra, som vi inte ror i land, säger en polis med mångårig erfarenhet av gängbekämpning. [190]

[190] http://www.dn.se/nyheter/sverige/kriminella-gang-star-for-allt-fler-grova-brott

Fördomar som syns?

Kring millennieskiftet kunde Aftonbladet ännu skriva om invandring och brottslighet utan vare sig censur eller ideologisk styrning. Exempelvis konstaterade journalisterna Anette Holmqvist och Anders Johansson den 12 mars 2000 att invandrare är överrepresenterade i brottsstatistiken och att medierna tassat kring ämnet som katten kring het gröt. Så inte Aftonbladet som rapporterade utförligt, om också med brasklappen ”Det här reportaget ägnar sig – liksom all journalistik – åt undantagen”:

Invandrare begår fler brott än svenskar, jämfört med sin andel av befolkningen. Av 100 anmälda brott står invandrarna för 16 trots att de bara utgör 9 procent av befolkningen. Aftonbladet har undersökt verkligheten bakom siffrorna. Och funnit en förortskultur som fostrar brottslingar oavsett om du är svensk eller invandrare. Det finns få studier om invandrares brottslighet. Men de som finns pekar i samma riktning. Invandrarna är överrepresenterade i samtliga brottskategorier. Ju grövre brott, desto större andel av de anmälda brotten har begåtts av invandrare, visade exempelvis den senaste större undersökningen från Brottsförebyggande rådet 1996, som bygger på data från 1985–1989. Det brott där invandrare är mest överrepresenterade är våldtäkt:

- 9 invandrare av 10.000 jämfört med 2 svenskar av 10.000 registreras för våldtäkt. Överrepresentationen är därmed 4,5 gånger.
- För samtliga anmälda brott är invandrare dubbelt överrepresenterade. Det finns även skillnader mellan olika invandrar-grupper.
- För våldtäkt under perioden 1985–1989 är överrepresentationen störst för medborgare från Algeriet, Libyen, Marocko och Tunisien. Följt av Italien och Irak.
- De som registrerats för minst andel brott var personer från asiatiska länder som Korea, Japan, Kina och Vietnam.

Med invandrare avses här personer födda i annat land, folkbokförda i Sverige. Totalt sett stod de för 16 procent av alla anmälda brott 1985–1989.

Deras andel av befolkningen uppgick då till 9 procent. Även barn till invandrare är överrepresenterade men i mindre utsträckning än föräldragenerationen. De stod för 13 procent av de anmälda brotten under den undersökta femårsperioden och utgjorde 9 procent av befolkningen.[191]

Aftonbladet nöjde sig inte med att återge siffrorna från Brottsförebyggande Rådets statistik utan åkte iväg till Fittja för att få en extra hög med lök att lägga på laxen. Särskilt intressant är reportagets inledning ”Fördomarna syns direkt …” Aftonbladets reportrar ser inte det som syns utan de ser fördomar? Vi kan också undra över om de ser dessa stora BMW-bilar, dyra märkeskläder och glimrande guldlänkar som nämns. I reportaget har de med ett foto av tre unga män som ser ut som vilka hyggliga ungdomar som helst. Vi har svårt att tro att de har sina dyra bilar parkerade runt hörnet. Men så är det med kvällstidningsjournalistik – den är alltid skruvad åt något håll:

Fördomarna syns direkt när Aftonbladet besöker Fittja, en förort i Stockholm där nästan 90 procent av invånarna är invandrare. Unga män i en BMW modell större, dyra märkeskläder, glimrande guldlänkar. Här är en hög andel långvarigt arbetslösa och beroende av bidrag.

Imran Ahmad, 25, jobbar med problemungdomar i Fittja i Fryshusprojektet Lugna gatan. Arbetet går ut på att vara en positiv förebild. Vi träffar honom i en lokal i ett av Botkyrkabyggens höghus. Han jämför de invandrartäta förorterna med en överfull buss. Fler och fler människor har tagits in utan att man först tänkt efter om de verkligen får plats.

Ungdomarna växer upp med hopplösheten omkring sig. De ser föräldrar som aldrig får jobb eller kanske inte ens kommer in på en kurs för att lära sig bättre svenska. Är det då någon idé att anstränga sig? Att plugga och få bra betyg när jag ändå inte får något jobb?

---

[191] http://wwwc.aftonbladet.se/nyheter/0003/13/dokument.html. Det kan tilläggas att Aftonbladet har gjort en stycksindelning med varje avslutad mening på ny rad – förmodligen för att öka den dramatiska effekten. Vi har sammanfört till en reguljär textestetik, dvs med löpande text.

– De unga ser ingen framtid, säger Ahmad, som själv kommer från Pakistan och är uppväxt i Skogås och Fittja.

– De som klarar sig här är de med föräldrar som har egna företag, restauranger. Orkar de inte plugga kan de gå in i familjeföretaget och jobba 16 timmar om dagen.

Uppgivenheten bland andra ungdomar gör att brott blir en genväg till status.

– Den som ser kompisar med en BMW cab och en fet guldkedja tänker aldrig på fängelseåren som kan ligga bakom, säger Ahmad.[192]

Olika gruppers kriminalitet

I december 2005 släppte BRÅ rapporten ”Brottslighet bland personer födda i Sverige och i utlandet”, baserad på forskning utförd mellan 1997 och 2001. Den tidigare rapporten – från 1996 – redovisade siffror från 1980-talet, så en uppdatering var onekligen behövlig.

Eftersom rapporten handlar om invandrare som inte är dömda för brott utan enbart misstänkta, så blev detta i sig ett argument för att se dem som förtryckta. Sociologen och kriminologiprofessorn Jerzy Sarnecki lyfte fram just den kopplingen när han förklarade resultatet med begrepp som ”social isolering” och ”strukturell diskriminering”. Han konstaterade också att ”Polisen stoppar oftare en ung man med medelhavslook som kör BMW än en medelålders man i en likadan bil”. Därmed ville han markera att det kunde finnas en rasistisk bakgrund som åtminstone delvis förklarade överrepresentationen – unga invandrare har helt enkelt polisens ögon på sig i en helt annan utsträckning än svenskar.[193]

Teves nyhetsprogram Rapport följde upp tråden och intervjuade också Sarnecki, som denna gång förklarade överrepresentationen med att invandrare generellt lever under sämre förhållanden. Detta fick Sverigedemokraterna och partiledaren Jimmie Åkesson

[192] http://wwwc.aftonbladet.se/nyheter/0003/13/dokument.html
[193] SvD den 16 dec. 2005.

att reagera. I ett pressmeddelande sa han nedanstående, dock utan att få någon respons på sitt utspel:

Jerzy Sarnecki, som bland annat gjort sig känd genom att beskriva händelsen, då en polisstation besköts med automatvapen i samband med invandrarkravallerna i Ronna år 2005, som en ”inte särskilt allvarligt” incident utförd av ”buspojkar”, har alltför länge kunnat desinformera allmänheten om brottsutvecklingen i landet utan att någon på allvar har sagt ifrån. Jag kräver nu att Sarnecki presenterar källorna bakom de uttalanden han gjorde om invandrarnas brottlighet i gårdagens Rapportsändning och jag vill härmed också utmana Sarnecki på en offentlig debatt kring temat invandring och kriminalitet. Om Sarnecki inte kan presentera några källor med högre trovärdighet än BRÅ-rapporterna till stöd för sina påståenden om att socioekonomiska faktorer skulle utgöra en huvudförklaring till invandrarnas överrepresentation i brottsstatistiken, så kommer Sverigedemokraterna även att kräva att Rapport publicerar en rättelse av de felaktiga sakuppgifterna.[194]

Folkpartiets dåvarande invandringspolitiske talesman, den debattglade och ofta kontroversielle docenten i ekonomisk historia, Mauricio Rojas, fick kännedom om innehållet i BRÅ-rapporten redan några dagar innan den offentliggjordes och skrev en artikel på DN Debatt där han pekade ut att variationerna mellan olika grupper är stora. Så till exempel har invandrare från Mellanöstern en ojämförligt mycket högre brottslighet än exempelvis etiopier och vietnameser.

Den standardförklaring som odlas i Sverige, att brottsligheten kan förklaras utifrån rasism och diskriminering, håller inte. Inte heller handlar det enbart om att invandrarnas villkor i Sverige är så dåliga att de måste begå brott. Det finns dessutom sociokulturella förklaringar, påstod Mauricio Rojas, som också skrev:

---

[194] http://www.mynewsdesk.com/se/pressroom/sverigedemokraterna/pressrelease/view/sverigedemokraterna-kraever-att-sarnecki-redovisar-sina-kaellor-angaaende-invandrares-oeverrepresentation-i-brottsstatistiken-392039

I våras träffade jag två av de ansvariga för rapportens framtagning, bland dem den nu avlidne Jan Ahlberg som också var författare till rapporten från 1996. Det var ett möte som vittnade om en påtaglig nervositet som publiceringen av den nya rapporten föranledde inom vissa miljöer.

Under samtalet konstaterade Ahlberg att den nya rapportens resultat i allt väsentligt bekräftade resultaten från den tidigare rapporten. Studien från 1996 innehåller en hel del information och slutsatser som tvingar oss att undersöka besvärliga aspekter kring vissa invandrargruppers överrepresentation i brottsligheten i allmänhet och i vissa brottskategorier i synnerhet. Mot bakgrund av detta var det inte svårt att förstå anledningen till Brås nervositet inför publicerandet av den nya rapporten, vilket sedan ledde till att rapportens offentliggörande fördröjdes.[195]

I en DN-intervju säger Mauricio Rojas:

Siffror på vilka nationaliteter som ligger bakom respektive brottslighet kommer antagligen inte att redovisas i statistiken. Blandar man ihop nationaliteter som har helt olika brottsbelastning och bakgrund blir resultatet bara luddigt.[196]

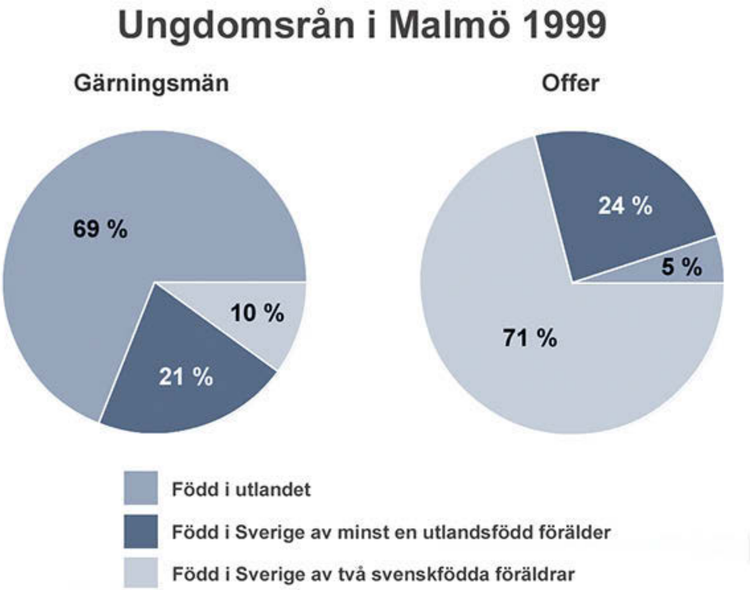
Visst, blandar man ihop siffrorna så blir det luddigt och det var detta som BRÅ ville – en solklar mörkläggning. Mauricio Rojas benägenhet att hålla sig till sanningen kostade honom posten som integrationsminister efter maktskiftet 2006. I stället fick vi Erik Ullenhag. Kontrasten kunde knappast ha varit större, trots att Rojas och Ullenhag kommer från samma politiska parti.

För att få svar på frågan om invandrares brottslighet skulle man kunna undersöka fördelningen bland dem som sitter i fängelse. Brottsförebyggande rådet har gjort det och uppgivit att 27 procent av de intagna under 2002 och 2003 var utländska medborgare. Det är en hög siffra men den ger ju inte riktigt svar på frågan eftersom

---

[195] http://www.dn.se/debatt/kulturarv-ligger-bakom-invandrarnas-brottslighet
[196] http://www.dn.se/nyheter/sverige/kriminolog-avfardar-rojas

dessa bara utgör en liten del av den totala befolkningen i landet med invandrarbakgrund, alltså utrikes födda eller inrikes födda med två föräldrar som är födda utomlands. Såväl kriminologiprofessor Leif G.W. Persson som förre justitieministern Tomas Bodström har sagt att invandrarna är överrepresenterade i fängelserna. Journalisterna Jan Josefsson och Jan Guillou hävdar till och med att majoriteten av fångarna har invandrarbakgrund. Den nyligen avlidne Anders Carlberg, som bland annat drog igång Fryshuset i Stockholm, konstaterar att så gott som alla ungdomsrån i Stockholmsområdet begås av invandrarkillar. Någon statistik för Stockholm har vi inte. Däremot har vi utifrån uppgifter som redovisats av Brå i en rapport från år 2000:6 sammanställt nedanstående diagram[197]:

[197]http://www.bra.se/download/18.cba82f7130f475a2f1800019941/2000_6_ungdomar_som_ranar_ungdomar.pdf

Som en debattör konstaterar:

Själv tycker jag man gör alla, inte minst invandrare, en björntjänst genom denna mörkläggning, feghet, omsorg eller vad man nu vill kalla det. Att man på köpet dessutom omyndigförklarar hela svenska folket är lika illa. Hur skall man då någonsin komma till rätta med främlingsfientlighet?[198]

Människor oroar sig för hur det kommer att gå för deras barn, om de kan röra sig fritt på olika platser, var de kan handla utan att bli illa behandlade etc. De så kallade fördomarna minimerar det individuella risktagandet och ingår i en tankegestalt som gör att tillvaron fungerar. En person som går omkring och inbillar sig att det inte finns skillnader utan att vi alla är lika är därför detsamma som en socialt handikappad person. Den som alltid bemöter allt och alla förutsättningslöst är en person som inte riktigt förstår tillvaron och omvärlden.

Våldtäkter

Mediernas hantering av BRÅ-rapporten från 2005 utgick från det som Jerzy Sarnecki gjorde en poäng av, nämligen att det handlade inte om faktisk brottslighet utan om misstänkt brottslighet. Rapporten visar till exempel att det är 5,5 gånger vanligare att en utlandsfödd misstänks för att ha begått våldtäkt än att en svensk med svenskfödda föräldrar blir misstänkt. Detta kunde tolkas på flera sätt. Med ett sådant material fanns det ingen möjlighet att avgöra om invandrare begick brott oftare än svenskar.

Man kunde bara konstatera att de oftare blev anmälda och det var fullt möjligt att det berodde på rasism. En bloggare kommenterade det kontroversiella sambandet mellan invandrare och våldtäkter:

[198] http://www.sourze.se/Invandrares_brottslighet_10491510.asp

Om man ska tro den bild media vill sprida är alltså svenska våldtäktsoffer rasister, de föredrar helt enkelt att bli våldtagna av blonda Kalle framför svarthårige Achmed. Att anklaga svenska tjejer för så pass grov rasism att det skulle förklara den stora skillnaden är väldigt magstarkt, men det är trots allt vad vissa invandringsivrare försöker sig på.[199]

En annan bloggare skrev:

Att asylsökande och illegala invandrare uteslöts ur BRÅ-rapporten är mycket intressant, eftersom dessa utgör en ganska stor del av de dömda våldtäktsmännen. Hur vet vi det? Jo, tack vare tidningen City:s oväntade avslöjande att mer än hälften av de inlåsta på Sveriges största anstalt för våldtäktsmän inte kunde prata svenska alls. Som nämnts tidigare.

Enbart där har vi alltså en rejält stor felkälla i BRÅ-statistiken, som gissningsvis dragit ned proportionen utlänningar avsevärt.

BRÅ borde skämmas. Syftet är tydligen inte att försöka minska antalet våldtäkter. Bortsett från vanliga medborgare och (vissa) feministgrupper får man intrycket att det inte finns något större intresse i Sverige att minska antalet våldtäkter – politikerna låtsas som det regnar, myndigheterna fuskar med statistiken, och tidningarna ljuger om våldtäktsmännens härkomst och tystar ned "olämpliga" våldtäktsfall (till exempel den libyske "Södertörnsmannen" i Stockholm och den afrikanske "Smygaren" i Göteborg – bägge två serievåldtäktsmän).[200]

Låt oss ge ännu ett exempel på den mörkläggning som nämns ovan. Den handlar om en pingstpastor som i juli 2012 dömdes för våldtäkt:

För ett antal dagar sedan kablade media, bland andra Dagens Nyheter och Aftonbladet, ut nyheten om en pingstkyrkopastor i Stockholm som dömts

---

199 http://bortkopplad.se/bloggo/2010/05/08/debatten-om-invandrare-och-brottslighet/
200 https://www.flashback.org/t1164274p2

för våldtäkt på en kvinna i sin flock. Att pastorn ifråga hette António Daniel Helena och var från Angola glömde man dock att berätta.

António Daniel Helena har tidigare omplacerats efter påståenden om sexuella ofredanden som dock inte polisanmäldes. Att det fanns substans i påståendena är nu uppenbart efter att pastorn trappat upp verksamheten till fullbordad våldtäkt. Under falska förespeglingar om att ha hittat en inneboende till en kvinna i församlingen beredde han sig tillträde till kvinnans lägenhet och våldtog henne där. [201]

Klockan fyra på söndagsmorgonen den 13 januari 2013 våldtogs en kvinna i Sundbyberg av fem män. De överföll henne bakifrån och våldtog henne på gatan. Aftonbladet skriver om övergreppet och meddelar att polisen har gärningsmännens signalement.[202] De återger emellertid inte detta signalement. Skälet kan inte vara något annat än att det handlar om invandrare.

För oss är det en gåta att invandrares brott döljs. Det borde vara precis tvärtom. Inget sunt land kan rimligen vilja ha kriminella invånare! Det anser uppenbarligen också Svenska Dagbladets ledarskribent Per Gudmundson som varnat för att om inte ledande politiker tar väljarnas oro för brottsligheten på allvar, så kommer många väljare att rösta på ”partier som sätter invandringsfrågorna främst”. Gudmundson jämför hur brottsligheten hanteras i Sverige med förhållanden i Norge och Danmark och refererar Oslopolisens våldtäktsstatistik som visar att samtliga överfallsvåldtäkter med kända gärningsmän de senaste fem åren har begåtts av invandrare. Han redovisar nedanstående siffror och understryker att situationen är ungefär densamma i Sverige:

90 procent av gärningsmännen bakom de brott som begicks under den uppmätta perioden, 2001 till 2004, var infödda norrmän. Det är dock vissa invandrargruppers överrepresentation i brottsstatistiken som väcker in-

[201] http://avpixlat.info/2012/08/25/pingstpastor-domdes-for-valdtakt/
[202] http://www.aftonbladet.se/nyheter/article16062435.ab

tresse. 6,1 procent av alla norrmän begick något brott under mätperioden. Invandrare från Norden, Västeuropa och Nordamerika begick brott i lägre grad än så. Men 10,4 procent av invandrarna från Östeuropa, 13,6 procent från Asien, 13,8 procent från Central- och Sydamerika och 17,8 procent av invandrarna från Afrika registrerades under samma tid för brott. Även invandrares barn hade högre brottsaktivitet än de norskättade, visar rapporten. Ursprungsländer med högst procentandel gärningsmän var Marocko (18,1), Iran (19,4), Somalia (21,8) och Irak (23,6 procent). På andra sidan spektret finns ursprungsländer som Kina (5,9) och Filippinerna (4,7 procent).[203]

Oslopolisen ger sig inte in på att försöka förklara med referens till vare sig rasism eller invandrarnas sämre villkor. Däremot konstaterar de att invandrare i hög grad är unga män, vilket i viss mån kan förklara överrepresentationen.

Varför ska man inte utvisa invandrare som begått brott? Gudmundson skriver:

I Danmark är förslaget på väg att bli verklighet, men regeringen får nog räkna med att bli grundligt kritiserad för att eventuellt ha brutit mot internationella konventioner. Och då har regeringen ändå undantagit uppenbart tvivelaktiga utvisningsfall.[204]

I Danska Folketinget debatterades förslaget att utvisa kriminella utlänningar i oktober 2012. Eftersom såväl Socialdemokraterna som Socialistiskt Folkeparti var för förslaget så gick det igenom med stor majoritet.

Och hur gör svenska politiker? Sverigedemokraterna har upprepade gånger lagt ett förslag liknande det danska men varje gång blivit nerröstade av de övriga riksdagspartierna.

---

[203]http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/brottslighet-bland-invandrare-borde-oroa-alla-partier_6272110.svd
[204]http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/brottslighet-bland-invandrare-borde-oroa-alla-partier_6272110.svd

Feminism och invandrares brottslighet

Svensk feminism är en egendomlig röra av positioneringar, vilket inte hindrat svenska politiker från att deklarera sin tillhörighet. När förre statsministern Göran Persson sa att han var feminist, så blev det dock för magstarkt för folkpartiets Nyamko Sabuni. Hon deklarerade att ”Göran Persson är anledningen till att jag inte kallar mig feminist. När han började kalla sig det, då tyckte jag att det gick för långt”. Maria Wetterstrand sa ungefär samma sak.[205]

Det är inte en tillfällighet att ingen av dessa båda politiker tillhör vänstern. Feminismen är nämligen en ideologi som, Göran Persson och andra mainstreambejakare till trots, står långt till vänster, så långt att det för många av ideologins mer framträdande taleskvinnor är viktigare att skydda vänsterpolitiska dogmer än att skydda kvinnor. Ingenstans blir detta tydligare än i debatten om hedersmord, där ledande feminister länge förnekade att det alls fanns något som kunde förstås som hedersrelaterat våld.[206]

I den offentliga debatten kring mordet på Fadime visade sig två lägerbildningar. Den ena tog fasta på begreppet hedersmord och menade att Sverige och svenskarna nu på ett chockartat sätt fick klart för sig att främmande kulturer inte bara var annat slags mat, musik och likartade berikande kulturyttringar. Det handlar också om helt andra sätt att tänka och leva. De grävde fram såväl siffror som sakuppgifter. Även om hedersmord visade sig vara en ovanlig sedvänja praktiseras det på flera platser runt om i världen. I Pakistan dödas enligt landets människorättskommission minst 300 kvinnor om året. Bland dem som mördats finns kvinnor som våldtagits eller bara suttit bredvid en okänd man.[207]

---

205 http://www.feminetik.se/diskutera/index.php?fid=4&mid=413244

206 Också i nästa avsnitt, ”Forskarnas svek”, finns en diskussion av hedersrelaterat våld, under rubriken Masoud Kamali.

207 Amnesty har givit ut en hel rad rapporter. Exempelvis 1999: Honour killings of girls and women. 2002: Pakistan: Insufficient protection of women. 2002: Medier briefing: Violence against women in Pakistan. 2002: Pakistan: The tribal justice system. Andra hedersrelaterade

ROKS (Riksorganisationen för kvinnojourer och tjejjourer i Sverige) gjorde en annan tolkning. I ett pressmeddelande hävdade de att heder inte hade med detta eller andra liknande mord att göra. När en svensk man förföljer eller dödar sin före detta hustru eller sambo, kallas det svartsjukedrama. När han dödar sin före detta fru och deras barn, kallas det familjetragedi. Detta handlar inte om invandrare. Det handlar om den patriarkala kultur som dominerar alla samhällen, även det svenska.

Också vänsterpartiets dåvarande ledare, Gudrun Schyman, använde mordet som ett argument i den feministiska kampen. Författaren Liza Marklund spädde på i Aftonbladet. För henne relaterade mordet till de grundläggande strukturer som var desamma i det svenska och det kurdiska samhället och hon ansåg att just hedersmord var en liten och perifer fråga. I Aftonbladet skrev forskarna Paulina de los Reyes, Susanne Johansson, Wuokko Knocke, Irene Molina och Diana Mulinari en artikel där de kallade hedersmordsperspektivet för kulturrasism.[208] ”Sverige mot rasism” gav på sin hemsida följande definition:

Kulturrasism följer ungefär samma principer som den biologiska rasismen och har på många sätt blivit det ’acceptabla’ eller ’respektabla’ sättet att föra rasistiska argument och åsikter som t.ex. att "muslimer har svårt att jobba under kvinnliga chefer på grund av sin kultur", eller " zigenare, kosovoalbaner osv, har en kulturell benägenhet att stjäla". Kulturen fyller således samma funktion som biologin, religionen eller vetenskapen för att framföra rasistiska diskurser, åsikter och argument. Skillnaden är att det sker på ett mer subtilt eller dolt sätt. [209]

---

brott: Turkiet 2004: Women confronting family violence. Irak 2005: Decades of suffering, Now women deserve better. Se: http://net11.amnesty.se/www. Se också Astrid Schlytter 2004: Rätten att själv få välja. Lund: Studentlitteratur.

[208] Aftonbladet 2002-03-15.

[209] http://www.academia.edu/2012595/Kulturrasism

Det finns i och för sig skäl att varna för kulturrasism men i det här fallet hade det nog behövts mer än en i och för sig ganska lång kulturartikel för att få en bred uppslutning runt förnekelsen av det som kom att kallas hedersrelaterat våld. Mordet på Fadime väckte ett stort och folkligt brett förankrat intresse för hur flickor i familjer som invandrat från i synnerhet Mellanöstern och arabvärlden hade det i Sverige. Olika undersökningar i denna svårfångade fråga drogs i gång. Sveriges 21 länsstyrelser uppskattade år 2004 att ungefär 1.500 flickor utsatts för hot och hedersrelaterat våld. Rikskriminalens expert på hedersmord och hedersrelaterat våld, Kickis Åhré Älgamo, ansåg att den tiofaldiga siffran var mer trovärdig. På DN Debatt skrev hon den 5 juli 2007 tillsammans med Stockholms dåvarande socialborgarråd Ulf Kristersson och ville att regeringen skulle sätta ned foten och markera att det är svensk lag som gäller i hederskonflikter. Det innebär att inte heller tvångsäktenskap ska accepteras som ett uttryck för andra kulturer. De som vände sig mot sådana äktenskap skulle inte betraktas som rasister. Ungdomar har rätt att själva välja vilka de vill gifta sig med. Vidare ville de att socialtjänsterna slutade med att automatiskt kontakta föräldrarna i utredningar. Barn och ungdomar vågade inte anmäla den egna familjens olagliga frihets- och integritetskränkningar, eftersom de visste att socialtjänsten skulle börja med att kontakta föräldrarna. De hänvisade också till avhandlingen "Utbildning på (o)lika villkor" som visar att 27 procent av de utlandsfödda flickorna i undersökningen inte fick delta i en eller flera av de känsliga skolämnena.[210] Här gällde det att inte visa konflikträdsla utan att göra ett entydigt ställningstagande för alla elevers rätt att få full och allsidig undervisning. I annat fall bidrog staten till att isolera tusentals ungdomar med invandrarbakgrund

---

[210] Sara Högdin 2007: Utbildning på (o)lika villkor – om kön och etnisk bakgrund i grundskolan. Rapport i socialt arbete nr 120. Institutionen för socialt arbete. Stockholms universitet. Avhandlingen finns utlagd på nätet:
http://fou.skolporten.com/artikel.aspx?typ=art&id=a0A200000001EC5EAM

från sina kamrater. Dessutom minskade det flickornas möjligheter att senare verka fullt ut i det svenska samhället.

Alla kan begå misstag och efter ett antal såväl hedersmord som allvarliga hedersrelaterade brott, alltsedan mordet på Fadime, skulle man kunna tro att de dogmatiska feministerna har krupit till korset och bett om ursäkt för sina misstag. För en och annan gäller det säkert men fortfarande är det många feminister som tycker det är viktigare att dölja invandrares kriminalitet än att skriva om problemen. Särskilt känsligt är våldtäkter. I Aftonbladet föreslår Carina Ohlsson och Olga Persson från Kvinno- och Tjejjourers Riksförbund (SKR) sommaren 2012 medietystnad under rubriken ”Låt oss slippa rubriker om sommarvåldtäkter”.[211] De vände sig mot att Expressen och P4 i Sveriges radio uppmärksammat ”sommarvåldtäkter” som ett växande problem, men nämnde inte med ett ord att detta är brott där vissa invandrarkategorier är tydligt urskiljbara. De föredrog att diskutera män i allmänhet. Debattören Mats Dagerlind kommenterade:

Om Ohlsson och Person fortsätter prata om svenska mäns våld mot kvinnor i hemmet och tiger om kulturellt och religiöst hedersvåld och om grupp- och överfallsvåldtäkter som en konsekvens av kulturkrockar i massinvandringens och integrationshaveriets kölvatten, då slipper de få sina arkimediska cirklar rubbade, då slipper de ådra sig det övriga medie- och feministetablissemangets ogillande med beskyllningar om fiske i grumliga vatten, då slipper de se journalistiska och akademiska karriärdörrar stängas och då slipper de se rädslan i omgivningens ögon när forna vänner och kolleger tar omvägar för att inte också de till följd av skuld genom samröre ska riskera drabbas av samma fredlöshetens bannbulla./…/

I stället för att problematisera de nytillkomna grupper i det svenska samhället som har en omvittnat oacceptabel syn på kvinnans kroppsliga integritet, inklusive rätten till kvinnofrid, ger sig Ohlsson och Persson fegt och obe-

---

211 http://www.aftonbladet.se/debatt/article15176491.ab

fogat på den svenske mannen som runt fikabordet ute på arbetsplatserna påstås sväva på målet när det gäller att fördöma våld och våldtäkter mot kvinnor i nära relationer. /…/

Att felinformerade unga tjejer blir våldtagna är uppenbarligen ett rimligt pris att betala för att Ohlsson och Persson & Co ska få kokettera med sin tolerans och antirasism. /…/ Ett antal svenska tjejer våldtas varje år i vårt land därför att journalister som Ohlsson och Persson har ljugit för dem, därför att de har trott på den tillrättalagda kulturrelativistiska illusion som de matats med.[212]

Det är här lämpligt att citera det som den svensk-iranska samhällsdebattören och islamkritikern Nasrin Sjögren skriver på sin Facebook under rubriken ”Är fullkomligt rasande!”, med anledning av SVT Uppdrag Gransknings reportage om kvinnosynen i svenska moskéer:

Får regelrätta flashbacks från uppväxten. Mamma som slogs blodig. Hennes apatiska blick, helt tömd på drömmar och livslust. Förnedringen i att tvingas bära slöja som litet barn. Skräcken för att själv få stryk eller bli kidnappad och bortgift mot min vilja. Hoten om att pappa skulle ta mig ur skolan i mellanstadiet, för att jag var alltför försvenskad. Hur jag fick nog som 13-åring och försökte ta livet av mig. Den muslimska äldre gubben som söp ner mig och våldtog mig när jag var 15 år. Och det monumentala sveket från en svensk vuxenvärld som hellre blundade för allting, gav mig en klapp på axeln med beröm om att “du är så stark, Nasrin. Det här fixar du!” För att sedan lämna mig i sticket så till den milda grad att den enda utväg jag såg var att bo på gatan och i knarkarkvartar, utan en krona på fickan. Och det fortsätter! Det är tiotusentals olyckssyskon till mig som i detta nu tvingas genomlida samma helvete och värre ändå, för att naiva konflikträdda fredsskadade svenskar hellre dravlar om rasism, än står upp för att även vi som är födda i Mellanöstern och andra liknande kulturer ska få leva på samma villkor och

---

[212] http://www.aftonbladet.se/debatt/article15176491.ab

åtnjuta samma rättigheter som ni tar för givet. Skäms, kulturrelativister! Ni har blod på era händer. Er passivitet kostar människoliv![213]

Två städer

Med avseende på invandrare och gängkriminalitet är det två städer som särskilt syns i medieflödet: Malmö och Södertälje. På Wikipedia kan man läsa följande om kriminaliteten i Malmö:

Malmö är en av Sveriges mest brottsdrabbade kommuner. Det anmäldes över 59.000 brott i Malmö kommun år 2006. Det utfördes 21.382 brott per hundra tusen invånare år 2009 vilket gjorde Malmö till den näst mest brottsdrabbade kommunen räknat i anmälda brott per invånare efter Stockholm. De organiserade kriminella gäng som funnits har på senare år splittrats på grund av systematiskt arbete från polis och sociala myndigheter. Norra Grängesbergsgatan i Malmö har blivit ett inofficiellt centrum för svarthandel och kriminalitet. Gatan huserar flera svartklubbar och skottlossningar har förekommit. Gatan har också i medierna utpekats vara centrum för Malmös svarttaxiverksamhet. I juni 2011 vidtog Malmöpolisen åtgärden att helt stänga gatan för trafik nattetid. Polisen hoppas på så vis få stopp på kriminaliteten på Norra Grängesbergsgatan.[214]

Det är uppenbart att det i vissa stadsdelar växt fram ett parallellsamhälle där invånarna överhuvudtaget inte vill eller vågar blanda in rättsstaten. På Norra Grängesbergsgatan finns hösten 2012 ett femtiotal svartklubbar som huvudsakligen distribuerar droger och sysslar med illegalt spel. De går under täckmanteln ”etniska föreningar” och det skulle inte alls förvåna oss om en eller flera av dem får kommunala bidrag (något som vi dock inte vet). Två kommentarer på nätet:

[213] http://www.facebook.com/nasrinsofficiella/posts/143300995803826
[214] http://sv.wikipedia.org/wiki/MalmprocentC3procentB6

Bussarna, med öppen försäljning av smuggelgods från bl.a. Polen, har nu flyttat från Mobilia till Norra Grängesbergsgatan och har fått sälja smuggelgods i princip ostört i mer än 20 år. Varför? De dyker upp så regelbundet på samma tid och samma plats att de inte ens behöver annonsera. Alla vet om det. Polisen gör ingenting. Varför?[215]

Som nyligt inflyttad Malmöbo så blev jag chockad över att se hur öppet undre världen kan röra sig och göra sina affärer, vem som helst som öppnar sina ögon kan se det dagligen, med till exempel leveranser av smuggelcigg, illegala spelklubbar m.m. Vad tror ni det beror på att den undre världen är så öppen just i Malmö förutom ev. resursbrister/taktik hos polisen? [216]

Den kriminalitet som fått mest uppmärksamhet i riksmedierna är inte svartsprit och illegala spelklubbar utan dels hur judar har trakasserats av i första hand stadens unga muslimer med rötter i Mellanöstern, dels dödsskjutningar på öppen gata. Om vi håller oss till det senare temat så hade Malmö under 2010 mer än 70 skottlossningar, i vilka en dödades och 34 personer skadades. 2011 var antalet skottlossningar 50 med sex dödade och 14 skadade. I februari 2012 hade fem skottlossningar ägt rum med tre dödade och tre skadade.[217]

Vi går vidare till Södertälje där ungefär hälften av invånarna själva är födda utomlands eller vilkas båda föräldrar kommer från något annat land. Var fjärde invånare är syrian. Uppskattningsvis finns det ungefär 100.000 syrianer i Sverige. De har bildat föreningar, institutioner, byggt kyrkor, startat tidskrifter och till och med egna tevekanaler. I Södertälje har syrianerna egna flaggor, egna villaområden, två biskopar och två fotbollslag: Södertäljes Assyriska förening och Syrianska FC. Allmänt gäller att syria-

---

[215] http://www.newsmill.se/artikel/2012/02/06/s-kan-vi-motverka-g-ngkriminaliteten-i-malm
[216] http://www.sydsvenskan.se/malmo/chatt-om-malmos-kriminella-gang/
[217] http://www.newsmill.se/artikel/2012/02/28/gl-m-inte-det-brottsf-rebyggande-arbetet

nerna klarat integrationen bra och svarar för sin egen försörjning. Men denna blanka integrationsmedalj har en baksida:

Kriminella maktstrukturer som har vuxit fram i Södertälje har på senare år i princip tagit över staden. Kommunstyrelsens ordförande, polisen och andra myndigheter i Södertälje har på grund av detta förvandlats till harmlösa statister. Den som har problem eller är i en tvist med någon söker sig inte till rättsväsendet, polisen eller de sociala myndigheterna utan till klanhövdingar, kriminella gängledare och Syrianska Kyrkans biskop Benjamin Atas. Det handlar om ett parallellt samhälle där en klan fungerar som en statsapparat och agerar därefter. Det syrianska folket i Södertälje har tagits som gisslan av Melkemichel-klanen.[218]

Nätdebattören ”Syrianers röst i Ronna” skriver att Södertäljes syrianer är såväl rädda som missnöjda men i stort sett kan de ingenting göra. Klanen äger och kontrollerar så gott som alla syrianska institutioner, inklusive den ena biskopen som de lär avlöna svart. De upprätthåller också splittringen mellan olika fraktioner, inte minst mellan assyrier och syrianer, via tevekanalen Suryoyo Sat. Flertalet syrianer har tröttnat på denna onödiga uppdelning. Men inte klanen, den har till exempel bjudit in extremister som pekat ut assyrierna som onda; innehållet i många av dessa program skulle med största sannolikhet fällas om de hade hamnat hos Granskningsnämnden (GRN):

Klanen Melkemichel har alltså återintroducerat en social struktur som Sverige inte sett sedan medeltiden, innan den svenska staten etablerade sig och tog över rätten att utöva våld inom rikets gränser. Vad en sådan social struktur leder till i förlängningen, när medborgarna tappat förtroendet för att staten och samhället ska försvara dem och deras rättigheter, kan vi bevittna i Somalia, där statsmakten har upplösts och befolkningen terroriseras i sam-

---

[218] http://avpixlat.info/2012/09/17/klanmaffians-gisslan-i-sodertalje/

band med de olika klankonflikterna. Att polisen har gripit och fängslat många av personerna som var klanens våldsapparat kommer inte att lösa problemet. Klanen kommer på ett eller annat sätt tillsätta dessa platser med andra verktyg.[219]

Två av de kriminella gängbildningar som för fyra år sedan fanns i Södertälje är X-team som är supporterklubb till MC-klubben Bandidos, och det kriminella nätverket Syrianska brödraskapet, som Melkemichel-klanen kontrollerar. Fram till att ett tjugotal av dem greps av polisen för ett år sedan, bestod kärnan av ett trettiotal kriminella syrianer i åldern tjugo till femtio år. De sysslade med inbrott runt om i landet, drogimport, stöld av dyra märkeskläder, utpressning, beskyddaravgift för krogar och försäkringsbedrägerier. De hyrde ut krogvakter och kontrollerade garderoberna på de flesta av Södertäljes krogar. I den stora polisutredning som gjordes för några år sedan kom det fram att det fanns ett hundratal unga män och tonåringar som fick göra grovjobbet. De gömde knark och vapen, stal flyktmopeder, kartlade flyktvägar etc.

Dany Moussa, också syrian, var ledare för X-team som utmanade Bernard Khouri, ledare för det ojämförligt mycket större och mäktigare Syrianska brödraskapet. Dessa båda hade en spänd relation. Främst handlade det om vilka som skulle ha kontrollen över den illegala spelmarknaden i Södertälje.

Natten till den 23 december sköts Danny Moussas livvakt Mohamed Ali ihjäl på den illegala spelklubben Oasen i Ronna. Polisen grep en 18-åring som pekades ut av vittnen. Bevisen räckte emellertid inte och han släpptes. X-team var övertygade om att Syrianska brödraskapet låg bakom dödsskjutningen och hämnades med att öppna eld mot en bil i vilken de trodde att Bernard Khouri befann sig. Det gjorde han inte, han hade just klivit ur för att köpa en hamburgare.

---

[219] http://avpixlat.info/2012/09/17/klanmaffians-gisslan-i-sodertalje/

Charbel Said träffades av åtta skott och förlorade medvetandet, ett av skotten genomborrade ryggraden, ett annat fastnade i gommen. Idag är han förlamad och sitter i rullstol. Metin Ok träffades av flera skott i armarna. Metin stannade för övrigt inte kvar på sjukhuset. Han avvek trots sina skador. Polisens teori redan från början pekade ut Bernard som den egentliga måltavlan. Men slumpen räddade honom. Det var också Bernard som rusade tillbaka till bilen och lyfte över Charbels medvetslösa svårt skadade kropp till passagerarsidan och körde till sjukhuset. Några dagar senare kommer Bernard och några till iförda skyddsvästar till sjukhuset för att besöka Charbel.[220]

Polisen grep två kriminella medlemmar av X-team. Det gick inte att bevisa att de höll i vapnen men de dömdes för medhjälp till mordförsök till fyra års fängelse. Polisen grep också Dany Moussa men han släpptes i brist på bevis. Syrianska brödraskapet krävde av honom att han skulle lägga ner X-team och lämna Södertälje, vilket han vägrade.

Nu var det Syrianska brödraskapets tur att hämnas på X-team. Det gjorde man genom att kliva in på Oasen den 1 juli 2010 och skjuta ihjäl Yaacoub Moussa och hans yngre bror Eddie Moussa. Den man egentligen ville döda var den tredje brodern Dany Moussa, men han befann sig inte i lokalen.

Vid den efterföljande begravningen av bröderna Moussa fanns där ett par tusen sörjande. Även Bandidos och X-teams medlemmar i västar. På parkeringen stod Bandidos HD-cyklar och i bakgrunden fanns polisens många spanare.[221]

Det rättsliga efterspelet blev omfattande och är efter utredningen av mordet på Olof Palme förmodligen Sveriges största polisutredning någonsin. Ett hundratal poliser bidrog under fyra åklagares

---

[220] http://avpixlat.info/2012/08/03/syrianska-maffian-i-sodertalje-uppgang-och-fall/
[221] http://avpixlat.info/2012/08/03/syrianska-maffian-i-sodertalje-uppgang-och-fall/

ledning. Förundersökningen är på 22.000 sidor. Ett tjugotal medlemmar av maffian åtalades och 18 fälldes för tre mord, försök till mord, anstiftan av mord, medhjälp till mord, medhjälp till försök till mord, människorov, grov utpressning, försök till grov utpressning, skyddande av brottsling, grovt vapenbrott med mera. Rättegången tog ett halvår och ägde rum under skydd av tungt beväpnade poliser i Stockholms tingsrätts säkerhetssal. I medierna kan man läsa att den totala kostnaden för skattebetalarna blev 200 miljoner kronor. Enbart försvaret kostade 70 miljoner. Domen är på cirka 500 sidor.

Efter att polisen gripit kärnan i Syrianska brödraskapet gick brottsligheten i Södertälje ner. Under det första halvåret 2012 minskade de anmälda brotten med drygt 7 procent och våldsbrotten med nästan 10 procent jämfört med samma period året innan.

Så kom vad som, efter Thomas Quick-skandalen, måste betecknas som rättssamhällets största bakslag under senare år. En av nämndemännen förklarades jävig och beslutet blev att Södertälje tingsrätt skulle ta om målet från början – med nya vittnesförhör. Den nya rättegången började den 8 november 2012, i samma säkerhetssal som tidigare. Den beräknas vara slutförd i mitten av juni 2013.

Förklaringsmönster

I mediernas standardrutiner ingår, vilket vi tagit upp på flera ställen och därför inte särskilt kommer att upprepa här, att så långt det är möjligt dölja förövarnas etniska tillhörighet, om dessa är invandrare. När detta inte låter sig göras läggs skulden på det svenska samhället, på det sätt som också det tidigare exemplifierats, med uttalanden av kriminologiprofessorn Jerzy Sarnecki. På ett eller annat sätt landar förklaringarna alltid i svenskarnas rasism, invandrarnas underläge, utsatthet och utanförskap, dåliga villkor etc. Som nätdebattören Viktor Sandahl lite syrligt konstaterar:

Vi kanske helt borde avskaffa straff för brott eftersom kriminalitet tydligen endast kan uppstå på grund av samhället. Om någon blir dömd för ett brott så borde det inte leda till fängelse eller böter. I stället borde den dömda individen få ett skadestånd av staten som har konstruerat ett samhälle som per automatik har gjort denne kriminell.[222]

Vi vet inte om professor Sarnecki verkligen levererar förklaringarna utifrån sin egen övertygelse eller om han gör en dygd av nödvändigheten. Oavsett hur det förhåller sig, så hade han antagligen inte någon större valmöjlighet om han ville behålla jobbet och sin roll som auktoritet i dessa frågor. Vi ser ju hur det gick för Mauricio Rojas när han antydde att variationen i brottslighet mellan olika invandrargrupper kunde ha med livsstil och kultur att göra. Folkpartiet föredrog Erik Ullenhag och numera bor Rojas i Madrid och är helt borta från svensk politik.

Eller kan den höga kriminaliteten möjligen bero på skolorna? I en diskussion på Newsmill skriver en Per Svensson, i polemik med den moderate riksdagsledamoten Mats Gerdau som hävdar att Malmös misslyckade skolor är roten till kriminaliteten:

Och när Mats Gerdau börjar svamla om att det är skolans fel att Malmö blivit en gangsterstad, tja, det är bara ytterligare ett utslag av den politiska enfalden! För man ska veta en sak, att en absolut majoritet av Malmös importerade kriminella aldrig någonsin har gått i någon svensk skola, och inte deras barn heller![223]

Ytterligare en nätdebattör:

Gängverksamheten i Malmö har inget att göra med utanförskap, trasiga familjer, taskig utsikt från balkongen eller annat. Det har att göra med territo-

---

222 http://www.newsmill.se/user/Viktorprocent20Sandahl/kommentarer?p=6
223 http://www.newsmill.se/artikel/2012/02/02/malm-s-misslyckade-skolor-roten-till-kriminaliteten

riell uppdelning av staden för att skaffa sig affärsfördelar när det gäller langning av alkohol och droger, försäljning av smuggelcigaretter och vapen, trafficking, prostitution, utpressning, indrivning och annat som denna typ av ”affärsrörelse” arbetar med. Kriminella gäng är big business och inget annat. För vi skall inte glömma en sak – kriminalitet är inte ett socialt tillstånd, det är ett frivilligt val. Det finns ingen som tvingar någon att bli yrkeskriminell – det är ett vägval som alla andra.[224]

Skulle vi förutsättningslöst börja diskutera invandrare och kriminalitet finns det en mängd relevanta frågor, som idag inte släpps upp på scenen. En är givetvis hur många yrkeskriminella som lyckats ta sig in i landet utan att upptäckas av Migrationsverket eller någon annan myndighet, se vidare kapitlet ”Asylbedrägerierna”. En annan handlar om starka minoritetsgrupper, styrda av släktklaner, som ovan exemplifierats med syrianer och Melkemichel-klanen. Här frågar vi oss vad som händer med den snabbt växande somaliska gruppen. Kommer vi att få liknande kriminella släktklaner där? Risken är uppenbar.

För släktklaner som ”tar över” spelar det givetvis roll att grupperna har sina rötter i länder med svaga statsbildningar. Individen måste för sin trygghet och karriär förlita sig till den egna släktklanen, inte relatera individuellt till samhällets alla myndigheter – vilket är den svenska modellen. Av betydelse är givetvis också i vilken utsträckning man kan begå brott och vilka brott man kan göra sig skyldig till och ändå vara en någorlunda respekterad medlem av den egna gruppen. Det är exempelvis stor skillnad i det avseendet mellan de sinovietnameser som kom till Sverige från slutet av 1970-talet och de serber, kroater, albaner och andra minoriteter från Balkan, som sökte sig till Sverige när Jugoslavien kraschade som stat. Slår man på sinovietnameser och kriminalitet på nätet så hittar man just ingenting. För Balkan förhåller det sig an-

[224] http://www.newsmill.se/artikel/2012/02/01/d-rf-r-drabbar-g-ngv-ldet-malm

norlunda. Där kan man exempelvis på Wikipedia läsa följande text om organiserad brottslighet i Sverige:

1995 fanns fyra MC-klubbar och två andra sammanslutningar som förknippades med grov organiserad brottslighet. Tio år senare fanns 46 grupperingar fördelade på 23 orter. Av dessa var ca 50 personer i Malmö och Stockholm från det forna Jugoslavien. Den kanske mest kända var Naserligan, ett löst nätverk om ca 50-100 personer i Göteborg och som leddes av den makedonienfödde albanen Naser Dzeljilji. I Skåne, med centrum i Malmö, fanns ett antal namnlösa grupperingar med rötterna på Balkan. Dessa grupperingar kopplades samman med narkotika- och vapenhandel samt prostitution. Sedan 2001 handläggs gränsöverskridande brottslighet av de tre internationella åklagarkamrarna i Stockholm, Göteborg och Malmö. I augusti 2008 åtalades den i Sverige boende bosnienserben Rade Kotur för anstiftan till mord, mord, skatte- och bokföringsbrott samt grovt dobbleri. I kretsarna runt Kotur fanns bland annat personer från Serbien dit Milan Sevo, den serbiska maffians ledare i Sverige, uppges ha flytt efter olika attentat i Stockholm.[225]

När det gäller de kontroversiella våldtäkterna så har de givetvis med gruppernas kvinnosyn att göra. Många grupperingar kan inte acceptera den svenska kvinnorollen. Unga svenska flickor ses ofta som horor på grund av sin livsstil. För att hålla sig till syrianerna, så praktiserar de endogami, dvs giftermål inom den egna gruppen. De vill absolut inte gifta in svenska kvinnor. När förre skolministern och socialdemokratiske riksdagsmannen Ibrahim Baylan för några år sedan deltog i ett möte i den syrianska kyrkan i Södertälje blev han hårt kritiserad för att han gift sig med en etnisk svenska och därmed gjort sig till förrädare mot den syrianska gruppen.

---

[225] http://sv.wikipedia.org/wiki/Organiserad_brottslighet_frprocentC3procentA5n_Balkan

Brottsförebyggande Rådet (BRÅ)

BRÅ är en myndighet som arbetar på uppdrag av regeringen och har den statistiska rapporteringen som en hård kärna i sin verksamhet. När det gäller temat invandrare och brott har deras redovisningar allvarligt ifrågasatts, mest kanske för att deras statistik visar att brottsligheten i Sverige är i stort sett konstant.

”Affes statistikblogg” visar på ett genomarbetat och kompetent sätt att BRÅ har ett synnerligen manipulativt förhållningssätt när det gäller invandrares brottslighet Där citeras också några kommentarer som inte precis stärker förtroendet för BRÅ. Det första är fällt av Fredrik Reinfeldt 2002, då han var justitieutskottets ordförande, det andra av Expressens tidigare citerade ledarskribent Anna Dahlberg:

Verksamheten måste göras om helt – de säger att brottsligheten inte växer, jag kan bara konstatera att åtminstone när det gäller våldsbrottsligheten och organiserad brottslighet så säger alla att den ökar – men inte Brå.
Väck en kriminolog mitt i natten och du kan vara säker på att han kommer att utbrista: "Brottsligheten har inte ökat!" Ställ samma kriminolog i en gatukorsning i Bagdad och han kommer att ropa: "Det är bara anmälningsbenägenheten som har ökat".[226]

För den som vill gå djupare in i kritiken av BRÅs redovisningar rekommenderar vi Affes statistikblogg. Här ska vi ge endast ett exempel på hur otillförlitliga statistiska beräkningar kan bli. 2005, samma år som BRÅ mörkade invandrares brottslighet, fick de regeringens uppdrag att planera och genomföra en årlig brottsoffer- och trygghetsundersökning. Undersökningen, som benämns Nationella Trygghetsundersökningen (NTU), genomförs per telefon och vänder sig till ett stort slumpmässigt urval av befolkningen (16–79 år). NTU presenterades som ett komplement till anmälningsstatistiken, inte en ersättning. Trots det så används den i allt högre

[226] http://affes.wordpress.com

grad av politiker just som en ersättning. Till exempel hänvisade Fredrik Reinfeldt i en partiledardebatt den 16 januari 2013 till NTU och påstod att:

Brottsligheten i Sverige minskar och faktiskt har gjort det under ett par år.

Och lite senare i samma debatt säger statsministern:

Statistiken som kommer från polis och rättsväsen är lömsk, för det är till exempel så att antalet anmälda brott växer rätt kraftigt i Sverige.[227]

Han underkänner alltså anmälningsstatistiken från polisen och sätter hellre sin tilltro till en telefonundersökning. Man bör därför ställa frågan: går det att mäta brottsutvecklingen med telefonundersökningar? Affes statistikblogg visar i ett exempel att det är tveksamt.

För tydlighetens skull antar vi att Sverige har tio miljoner invånare och att vi år 2005 hade 100.000 faktiska våldsbrottsoffer. En procent av befolkningen har alltså blivit utsatt för våldsbrott (svart tårtbit i diagrammet nedan).

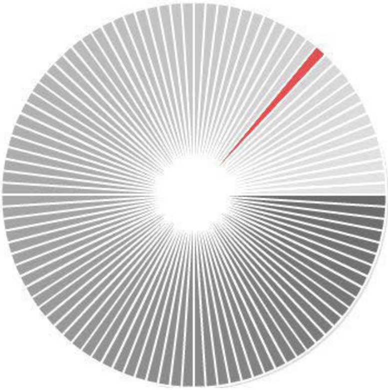
I NTU 2010 intervjuades 14.000 personer. En procent av det är 140 personer. Hur stor är sannolikheten att det slumpvisa urvalet har samma förhållande, att 140 av de 14.000 som de ringer till är just våldsbrottsoffer?

Tänk nedanstående cirkel som ett rouletthjul numrerat 1-100 och där varje del representerar 140 personer. Den svarta tårtbiten med våldsbrottsoffer är låt säga nummer 36. Man kastar kulan 14.000 gånger och räknar hur många gånger kulan hamnar på varje nummer. Om kulan hamnar 140 gånger på nummer 36 då har man lyckats fånga upp rätt antal våldsbrottsoffer. Affe skriver att han gjorde en datasimulering som 14.000 gånger slumpade fram en siffra mellan 1-100. Simuleringen får representera 2005. 131 gånger hamnade kulan på nummer 36.

---

[227]http://www.riksdagen.se/sv/Debatter--beslut/Ovriga-debatter/Partiledardebatter/Partiledardebatt/?did=H0C120130116pd&doctype=pd#pos=1817

Låt säga att året därpå 2006 så har vi av någon märklig anledning exakt samma antal våldsbrottsoffer som 2005. Varken mer eller mindre, 100.000 personer, och befolkningen är även den på

samma nivå. På nytt körs en simulering som får representera 2006. 143 gånger hamnar kulan på nummer 36. Och ytterligare tre simuleringar med exakt samma antal våldsbrottsoffer ger denna serie:

2005 = 131. 2006 = 143. 2007 = 148. 2008 = 136. 2009 = 121.

Fem simuleringar med på pricken samma underlag visar alltså väldigt olika. Den politiker som vill dra slutsatser av den presenterade statistiken kan på det här underlaget säga att våldsbrotten från 2007 till 2009 minskat med hela 18 procent. Detta vet vi emellertid ingenting om. Underlaget är för litet för att det ska gå att dra några slutsatser på det sätt som BRÅ vill göra. 14.000 intervjuer låter mycket, men som konstateras på Affes statistikblogg: ”nej, man kan givetvis inte mäta brottsutvecklingen med en sån här undersökning. Nätet har för stora maskor.” [228]

---

[228] http://affes.wordpress.com/2011/02/12/trygghetsundersokningen-opium-for-folket/

Forskarnas svek

Grundläggande om forskning

Vetenskap och forskning är två begrepp som är intimt sammankopplade, men det betyder inte att de passar samman som hand i handske. Vetenskap förknippas i första hand med naturvetenskap. När någon säger att han eller hon är ”vetenskapare” så ser de flesta bland oss framför sig människor i vita rockar, sysselsatta med avancerad teknik i laboratorier. Det finns emellertid också andra som forskar – forskning är det bredare och mer generösa begreppet. Det finns humanistiska forskare, samhällsforskare, historieforskare, släktforskare etc.

En annan skillnad är att vetenskap anger ett intressefält medan forskning mer utpräglat är en aktivitet. Att säga att man vetenskapar låter lite ovant. Att säga att man forskar låter bättre. Vad gör då den som forskar? Vad är det för regelsystem som forskare har att förhålla sig till om de vill att deras forskning ska svara mot vetenskapliga kriterier?

- **Forskning avser att ta reda på något som inte tidigare var känt**. Det är ett slags upptäcktsfärd, vare sig man vill frilägga den genetiska koden eller längtar efter att få veta om det finns några bemärkta personer i den egna släkten. Forskning handlar antingen om att få något klart för sig som man inte tidigare visste, alternativt att man har en hypotes som man på olika sätt testar för att se om den håller.
- **Forskning handlar om sanning**. Det finns mängder av invändningar mot detta påstående. Sanningen är subjektiv, relativ, temporär etc. Det finns inga absoluta sanningar

utan enbart sannolikheter. Trots detta, en fundamental sats är att ett påstående antingen är sant eller falskt, men aldrig båda samtidigt. Att olika forskare och tänkare nagelfar begreppet sanning är bra men det hindrar inte att forskare strävar efter att frilägga sanningar. Det hindrar dessvärre heller inte att forskare kan gå alldeles väldigt vilse och att andra forskare, eller snart sagt vem som helst, ibland kan påvisa att det som en forskare påstår är sant, inte är det. Den mycket inflytelserike vetenskapsfilosofen Karl Popper påstod att varje sanning är ett provisorium. Det motsäger inte att forskare som förtjänar att kallas för forskare alltid är sanningssökande.

- För att bedriva forskning, det vill säga söka efter ny och sann kunskap, krävs det **metoder**. Naturvetenskapen arbetar efter receptet ”upprepning”. Om ett experiment under kontrollerade betingelser upprepas många gånger och alltid ger samma resultat, så är det möjligt att dra korrekta slutsatser. I den meningen är naturvetenskap lätt. Detta leder till paradoxen: ”naturvetenskapen är avancerad därför att den är lätt”. Det leder också till det påståendet ”samhällsvetenskap är svårt och därför inte särskilt avancerat”. Medan en laboratorieprocess oftast är mycket avgränsad och fokuserar på materia som följer vissa bestämda fysikaliska, kemiska etc. lagar, så handlar samhällsvetenskap om att studera flöden som nästan aldrig är möjliga att kontrollera. Det samhälle forskaren uttalar sig om finns inte längre kvar när han eller hon redovisar sina slutsatser. Samhällsforskare uttalar sig därför alltid om något som redan är passerat och är i den meningen historiker. Det hindrar inte att också samhällsforskare har som målsättning att säga något som är sant.
- De metoder som nämns i punkten ovan handlar om att bli förtrogen med **den empiri som studeras**. Samhällsforskare har huvudsakligen tre sorters empiri att tillgå. Den första

är statistik och det är här samhällsvetenskap är som hårdast, mest lik naturvetenskap, som ju också ofta arbetar med statistik som ett nödvändigt verktyg. Inom sociologi har statistik länge varit den viktigaste metoden. Problemet är att det är många samhällsfrågor som inte går att besvara med hjälp av statistik. Det är en metod som sätter sanning i första rummet men det som är sant är inte alltid intressant. Kvantitativ sociologi klassificerar alltför mycket som ”icke forskningsbart” av det liv som innesluter oss och strömmar såväl förbi som genom oss. Går vi vidare inom samhällsvetenskapen så är metod nummer två enkäter av olika slag. Man ställer frågor till de människor man vill veta något om. Ofta är statistiska metoder sammankopplade med enkäter. Svaren på enkäter kvantifieras och mals in i det statistiska maskineriet. Problemet med enkäter är att ”som man ropar i skogen får man svar”. Frågor kan vara mer eller mindre ledande, men framför allt är det de som svarar på frågorna som avgör vad de vill svara. Vad människor säger om sitt eget och andras beteende är långt ifrån alltid sant. Detta är grunden för den tredje metoden, som är att leva tillsammans med de människor man studerar, så kallad deltagarobservation. Det är en metod som särskilt omhuldas av socialantropologer och etnologer. Genom att tillbringa några år med exempelvis en folkgrupp, lära sig deras språk och sätt att leva, så blir man kapabel att ge en initierad beskrivning och förklara sådant som ter sig egendomligt, obegripligt eller stötande utifrån. Handlar det om ett modernt folk, kan man följa det på avstånd. Det finns många forskare som följer skeenden i andra länder utan att vara på plats, ett slags distansforskning. Det är inte i sig självklart att deras forskningsresultat blir sämre. Att hålla distansen, att vara en objektiv iakttagare, är viktigt för forskare.

- De som har tagit reda på någonting har **något att berätta**. Naturvetare söker sig till språk som inte blivit mångtydiga genom daglig användning. Matematik är ett naturvetenskapligt språk. Kemiska formler är det också, liksom latinet inom den medicinska vetenskapen. För samhällsvetenskap är språket en akilleshäl. Det gäller att minimera den klyfta som alltid finns mellan verkligheten och det språk som beskriver samma verklighet. Samhällsvetare behöver i likhet med andra forskare ett objektivt och neutralt språk, ett språk som inte i första hand överför värderingar utan den kunskap som forskaren anser sig ha förvärvat. Samtidigt behöver forskare ett analytiskt språk, begrepp att tänka med. Det gäller såväl när olika företeelser ska beskrivas, som när de ska analyseras och ligga som grund för olika slutsatser.

Det går att skriva mycket mer om vad forskning är för något. Forskare är vanligtvis intresserade av att försöka definiera och kontrollera det som de håller på med och betraktar ofta denna granskning som en del av själva forskningsprocessen.

Vi går emellertid inte längre här utan ska sammanfatta. Det som vi vill lyfta fram med ovanstående resonemang är att forskning handlar om att producera ny kunskap, med ambitionen att forskningsresultatet ska vara sant. För att kunna göra detta behövs ett språk som är så rensat från värderingar som det bara är möjligt. Man bör kanske tillägga att det finns ett krav bland forskare på att deras forskning ska handla om väsentliga frågor. Vare sig det handlar om den forskning som bedrivs vid universitet och väsentligen finansieras med skattemedel eller industriell forskning, så måste den kunna motiveras. Också forskningen tillhör på så sätt marknadssamhället. Är den inte lönsam, varken på kort eller på lång sikt, så kommer den att läggas ner. Ytterligare ett krav på forskning är att forskarna aldrig släpper på sanningskravet. Forskare som gör det fuskar, vilket inte bara är skändligt utan också

ett hot mot forskningens framtid. Om politiker, ideologer och aktivister av olika slag för ut sina budskap under sken av att det handlar om forskning, underminerar de forskningens trovärdighet. För medborgare i gemen signalerar akademiska titlar som *professor*, *doktor* och *docent*, liksom begrepp som *vetenskap* och *forskning* att det handlar om människor som gör sitt allra bästa för att upptäcka och förmedla sanningar. Om det visar sig att de inte gör det, hur ska den som inte är forskarutbildad kunna skilja ut dessa charlataner från äkta forskare? Det vore katastrofalt om forskarna, när det gäller trovärdighet, fick slå följe med politiker och journalister, vilkas trovärdighet är mycket låg i många länder, bland annat Sverige. Det gäller därför att vara observant på forskningsfusk. Tyvärr är detta en svag gren bland svenska forskare. Nedan ska några exempel ges på forskare som inte är forskare utan politiska aktivister. De presenterar sig som forskare men producerar inte kunskap utan ideologi. Innan vi ger oss in på denna kritiska granskning behöver dock några ord sägas om varför det blir så, varför intelligenta människor som väljer att utbilda sig till forskare och avlägger en doktorsexamen, den högsta examen som finns, inte ägnar sig åt det som de är utbildade för. Enklare uttryckt: varför tycker de ideologi är viktigare än forskning?

Forskargemenskapen

Den som påbörjar en forskarutbildning vid ett universitet har två grundläggande ambitioner. Den ena är förhoppningsvis att lära sig hur man gör när man forskar, den andra är att bli accepterad som medlem av en forskargemenskap. Det handlar med andra ord dels om att tillägna sig en kompetens, dels om forskarens identitet. Gäller det naturvetenskaplig forskning, som i hög grad är kollektiv och bedrivs av forskarlag, så hänger identiteten intimt samman med själva forskningsuppgiften. För att återknyta till ett påstående ovan, så är naturvetenskap lätt. Identitetsfrågan blir därmed inte särskilt problematisk. Jobba på och följ spelreglerna, så får du din forskaridentitet på köpet. Fuskar du och har oturen att bli av-

slöjad så blir du utsparkad ur gemenskapen.

För samhällsvetare och humanister är det svårare. Det som finns här är en djungel av teorier och metoder, språkliga katedraler, som långt från alltid är särskilt tillgängliga – en del av de teoretiska systemens höga prestige hänger samman med att de inte är fullt begripliga. Den etiska dimensionen ser också lite annorlunda ut. Medan naturvetenskapen brottas med objektiviteten – den som inte är objektiv kan inte producera bra forskning – så brottas samhälls- och humanvetenskap med visionen om det goda samhället. Nyttan med denna forskning är ju att den levererar kunskap som förbättrar samhället. Analogt med att medicinsk vetenskap syftar till att förstå människans kropp och psyke i syfte att minimera lidandet, så är samhällsvetenskapens uppgift att förstå och förklara samhället, så att medborgarna får ett så väl fungerande samhälle och därmed ett så bra liv som möjligt.

Här finns det första och kanske mest ödesdigra vägvalet. Det finns en objektivitetens och ”sanningens väg” att gå men den är smal och svårframkomlig. Den är också riskfylld i den meningen att den forskare som levererar olämpliga resultat riskerar att drabbas av journalisters och andra forskares avståndstagande. Att ha sanningen som mål innebär alltid ett risktagande. Se till exempel på den banbulla som drabbade socialantropologen Kajsa Ekholm Friedman när hon konstaterade att det mångkulturella samhället är förödande för den sociala solidariteten, för det kitt som måste till för att ett samhälle ska fungera. Hon hade rätt men det var en förbjuden sanning, som hon fick löpa gatlopp för. Också ett antal av de forskare som visste att detta var rätt, tog avstånd från henne. Det sociala priset för att ställa sig på hennes och sanningens sida var tydligen för högt.

Vid sidan av den smala och riskfyllda vägen finns det också en bred väg, som inte i första hand handlar om objektivitet och sanning utan om identitet, om att tillhöra en grupp som behärskar ett kunskapsfält som omvärlden inte begriper sig på. Det är en grupp som genom att vara inläst på svåra resonemang höjer sig över van-

ligt folk. Även om många bland dem aldrig skulle erkänna det, så uppfattar de sig själva som en kunskapselit.

Forskare, om de nu är några forskare förstås, som har valt denna väg laborerar med begrepp som rättvisa och skuld. Det gäller att med vetenskapens hjälp attackera det samhälle som axiomatiskt är orättvist. Vetenskapen blir för dem ett redskap för att klä av makten dess legitimitet, exempelvis genom att visa vilken skuld det västerländska samhället genom sin koloniala exploatering har för tillståndet i världen.

Nationalekonomen Tino Sanandaji vänder sig mot denna utstämpling i en föreläsning där han utgående från Angela Merkel, François Hollande och David Cameron slår fast att mångkulturalismen är död. Han säger bland annat:

Multikulturalism är värderelativism. Det bygger på 68-vänsterns idé att /…/ att all moral och all kultur är relativ förutom USA och Västerlandets ondska, vilken är konstant. Det här har man skapat genom att ta alla fel och brott genom historien som Västerlandet gjort sig skyldig till, från kolonialism till slaveri till förtryck mot kvinnor, och det kan ta sig absurda uttryck som när man går åttahundra år tillbaka och pratar om korstågen och försöker få svenskarna att känna skuld för korstågen, som Jan Guillou har gjort. När man gör detta gör man två fel. Det första är att man inte lyfter fram det goda som Västerlandet har skapat. Västerlandet har uppfunnit demokrati, mänskliga rättigheter, den industriella revolutionen, kvinnors rättigheter – jag kan fortsätta i timmar – och det andra man gör är att man applicerar inte samma måttstock på andra kulturer. Så visst, USA bör skämmas för de hade svart slaveri fram till för 150 år sedan. Saudiarabien hade svart slaveri till för fyrtio år sedan och i delar av Nordafrika finns det kvar än idag. [229]

Det är ganska lätt att urskilja vilka som i det ovan beskrivna vägvalet avstår från forskarens längtan efter att tala sanning. Det

---

[229] Den här passusen är hämtad ur en föreläsning som finns på Youtube http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=HK96-4h2NvI

handlar om politik och dessa så kallade forskare är undantagslöst vänsterpolitiskt engagerade, i kombination med den vanligen svårtillgängliga teoribildning som för tillfället är på modet. Den engelske filosofen Roger Scruton formulerar sitt förakt för denna pseudovetenskap på följande sätt, efter att ha gett ett antal exempel på i synnerhet franska tänkares produktion av obegriplig teori:

Den bubblande flodvågen av nonsens flyter mellan trygga murar på vilka outplånliga budskap har mejslats in. Dessa säger oss att världen är i händerna på Den Andre, att Den Andre är kapitalismen, det borgerliga samhället, patriarkatet, familjen, med andra ord hela raden av traditionella maktstrukturer som vi måste befrias från; att vi kan förstå och dechiffrera de hemligheter genom vilka dessa strukturer upprätthålls; och att vi genom att förstå Den Andre bemäktigar självet. Kort sagt, den metalitteratur som nu för tiden dominerar på våra humanistiska institutioner består av besvärjelser, avsedda att betvinga en främmande värld och öppna en väg till befrielsen. Och det är anledningen till att denna litteratur har lyckats vinna en så enastående stor anhängarskara.[230]

Roger Scruton drar följande slutsats:

Precis som alkemin försvann eftersom det inte fanns någon användning för alkemister efter den vetenskapliga revolutionen, så kommer detta nonsens att försvinna när det inte längre finns något att vinna på att spotta ur sig det. Till sist, när man erkänner att en treårig kurs i nonsens i stort sett gör unga människor oanställningsbara utanför universitetsvärlden, kommer man att vilja lägga ned dessa humanistiska institutioner och låta deras offer gå vidare från skolan till livet utan de mellanliggande åren av milt vanvett. [231]

---

[230] Roger Scruton: Meningslöshetens gemenskap. I tidskriften Axess nr 8 2012. http://www.axess.se/magasin/default.aspx?article=1510
[231] Scruton a.a.

Stefan Jonsson

Vårt första exempel på en sådan forskare som Roger Scruton menar har gått helt fel är Stefan Jonsson, som sedan 2011 är professor i etnicitet vid REMESO, Institutet för forskning om migration, etniska relationer och samhälle vid Linköpings universitet. Man kan undra hur det gick till när Stefan Jonsson accepterades på denna post. Han är visserligen blixtrande intelligent och tillhör den kulturelit som har tillgång till Dagens Nyheters kultursidor – fram till våren 2010 tillhörde han DNs fasta kulturstab – men det är omöjligt att se honom axla rollen av en objektiv och förutsättningslös forskare.

Det som gör att vi lyfter fram Stefan Jonsson som en första rangens pseudoforskare är hans politiska agenda. Han tänker, handlar och formulerar sig som en politisk aktivist. Den postkoloniala teoribildning han bekänner sig till handlar om att ”synliggöra och lösa upp sekler av vitt, manligt, kolonialt, europeiskt särartstänk och montera ner de barriärer som alltjämt utestänger människor med 'fel' hudfärg, härkomst och kön.” [232] Som författaren Lena Andersson konstaterar i en polemik med Stefan Jonsson:

> Den postkoloniala paradoxen är att anhängarna dekonstruerar allt på hemmaplan men ingenting på bortaplan. Stringtrosan som symbol för kvinnans ofrihet och sexualisering undersöks ned till minsta fiber, liksom plastikkirurgin, heteronormativiteten, underklädesreklamen och hela det neurotiska uppvisandet av kvinnokroppen. Det är utmärkt. Men när dekonstruktionen utsträcks till de likartade men spegelvända fenomenen slöja, niqab, hedersnormer, könsstympning, tvångsäktenskap och hela det neurotiska döljandet av kvinnokroppen, heter det islamofobi, främlingsfientlighet och påtvingade västerländska normer.[233]

---

[232] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/stefan-jonsson-tacka-postkolonialismen-for-att-den-europeiska-varldsbilden-blivi

[233] http://www.dn.se/ledare/kolumner/den-universella-fragan

I det vetenskapliga uppdraget ligger inte att förbättra världen, inte att nå större rättvisa, utan att förstå den. Med Stefan Jonssons perspektiv är det till exempel ”förbjudet” att undersöka om svaret på frågan om de utestängda människorna (vad de är utestängda från säger han inte men något underläge handlar det om) kanske är utestängda därför att de är biologiskt underlägsna (lägre intelligenskvot) eller anammar en livsstil som inte kan konkurrera på den arena där marknaden sätter upp normerna. Stefan Jonssons perspektiv placerar skulden axiomatiskt hos väst. Men redan genom att börja diskutera vems felet är har han släppt på de vetenskapliga ambitionerna. Stefan Jonsson skriver också i den ovan citerade artikeln:

I dagens Europa pågår en backlash mot mångkulturalismen, ett avståndstagande från utomeuropeiska kulturer och en positiv omvärdering av kolonialismen som hjälper den vita, västerländska människan att utan dåligt samvete behålla privilegierna som kolonialismen gav henne i arv.

En vetenskapligt prövbar fråga skulle exempelvis kunna vara ”varför tar Europa idag avstånd från mångkulturalismen?” Den frågan kan säkert diskuteras förutsättningslöst men har man – som Stefan Jonsson – redan bestämt sig för att svaret är att det för ”den vita västerländska människan” handlar om ”att utan dåligt samvete behålla privilegierna som kolonialismen gav henne i arv” då har man gjort ett påstående som genom att vara så svepande och stort är i det närmaste omöjligt att pröva. Stefan Jonsson är för övrigt inte intresserad av att pröva detta. Att det förhåller sig så har han inga som helst tvivel på. Under de år vi följt Stefan Jonssons tankevärld, som han presenterat den i Dagens Nyheter, har vi aldrig någonsin sett honom tvivla.

En forskare som aldrig tvivlar, vad är det för forskare? Stefan Jonsson må ha doktorerat och blivit professor i etnicitet vid Linköpings universitet. Det gör honom förmodligen forskningskompetent men uppenbarligen vill han inte forska. Att positionera sig i den

ständigt pågående kulturdebatten är viktigare för honom. I stället för att forska vill han tala om för oss vad han tycker i olika frågor. Låt oss exemplifiera med det riksbekanta tårtattentatet våren 2012 mot den moderata kulturministern Lena Adelsohn Liljeroth.

Den 19 april 2012 deltog kulturministern i firandet av World Art Day, som anordnades av Konstnärernas Riksorganisation, KRO, på Moderna museet. Till denna begivenhet hade konstnären Makode Linde bakat en stor tårta i form av en svart kvinna. Kulturministern leddes ovetande fram till tårtan och blev uppmanad att skära för sig en bit ur ”tårtskulpturens” skrev, vilket hon gjorde. Konstnären själv tillhörde installationen och skrek högt varje gång någon skar i tårtan. När Afrosvenskarnas riksförbund kritiserade tårtkalaset som rasistiskt svarade Makode Linde att de missförstått hans verk. Tårtan var en del av hans konstverk som syftade till att ställa västerländska föreställningar om Afrika i kontrast till den verkliga bilden av slaveri och förtryck.

Nu utbröt en av alla dessa debatter som i synnerhet älskas på kulturredaktioner, naturligtvis också DN:s. Stefan Jonsson såg sig föranlåten att yttra sig och skrev att kulturministern var olämplig och borde avgå. När hon inte förstod att hon borde ha avstått utan skar i tårtan så hade det likheter med hur vita människor skändar mörka kroppar i krig:

Nu har alltså Linde visat att en vit kvinna som skär i en svart kvinna är en vit kvinna som skär i en svart kvinna. Och då ser vi plötsligt: den vita skär i den svarta. Samt att vår kulturminister deltar och att detta är en del av ordningen, en naturlig del av ordningen, att vita människor skrattande skär sönder en attrapp av en svart kvinnokropp. Vilket i sin tur betyder att rasismen är en del av ordningen. Men vi har upphört att märka den. Det fordrades att Linde gjorde sin aktion. Den svarta kvinnan är fejkad och hennes lidande fejkat. Men de flabbande och fnissande vita ansiktena är på riktigt. Äkta är

kamerornas iver att dokumentera alltsammans, liksom ministerns nervösa njutning när hon sätter kniven i den svarta massan. [234]

Man skulle kunna tro att Stefan Jonsson befann sig på plats. Han förefaller ju med egna ögon ha sett vad som hände, exempelvis ministerns nervösa njutning. Här är det emellertid inte forskaren Stefan Jonsson som gör sin analys utan det är den kulturpolitiske skribenten som vill komma åt en politisk motståndare. Han eldar upp sig själv och jämför med det koloniala förtrycket. Han talar om för oss att han minsann vet vad han talar om, för han har tillgång till ett åttabandsverk om bilden av svarta i västerländsk konst. Han har sett en utställning i Paris om uppfinnandet av vilden:

Bör kulturministern avgå? En person som så aningslöst deltar i en ceremoni med sådan innebörd är knappast lämplig som kulturminister. Och innebörden är ju inte okänd. På mitt bord ligger den nya, avslutande delen av åttabandsverket The Image of the Black in Western Art från Harvard University Press. I Paris såg jag nyligen den pågående utställningen L'Invention du sauvage, uppfinnandet av vilden. Det är bara de senaste i raden av alla inventeringar av västvärldens brutala nyfikenhet på och behandling av de mörka undersåtarnas kroppar. Upphör kavalkaden någonsin? Människor fångas in, misshandlas, exponeras, beundras, piskas, skändas, lynchas; kropparna dissekeras, konserveras, stoppas upp, reproduceras, bakas om och ställs ut på nytt i ett rysligt kretslopp. I stället för att tala om detta svängde Lena Adelsohn Liljeroth hanteringen ytterligare ett varv.

Men hallå, vad är det som har hänt? Utanför Stefan Jonssons överhettade hjärna, alltså. En minister har förletts till att skära för sig en bit ur en tårta. Om hon nu åt av den, vilket vi får anta, blir hon då också en kannibal? Hon kanske borde ha avstått därför att tårtan var formad som en svart kvinna men eftersom det hand-

---

[234] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/tartan-satte-vardagsrasismen-i-dagern

lade om konst och de närvarande verkade tycka att hon skulle ta för sig av tårtan, så gjorde hon det. Som en annan av DNs kulturskribenter, Kajsa Ekis Ekman, konstaterar:

Hur groteska bilderna på en vit person som står och skär i en svart person än ter sig, så var Adelsohn Liljeroth i detta fallet inte mer än en bricka i ett konstnärligt spel. Hon kom till Moderna, gavs en tårtspade, tänkte förmodligen "underligt" men gjorde som hon blev tillsagd. Det hela säger inte särskilt mycket om hennes karaktär. Att börja ropa avgång för det är som att kräva att en skådespelare sparkas för att rollfiguren är osympatisk. Det är inte bara missriktat. Det är framför allt elakt. Just därför att någonstans vet de flesta att det var en oöverlagd handling från kulturministerns sida, att om något visade hon oförmåga att tänka snabbt. Hon blottade en mänsklig svaghet snarare än någon medveten rasistisk politik. Och jag blir oroad när människorättsförsvarare som Afrosvenskarnas riksförbund och humanister som Stefan Jonsson så instinktivt attackerar någons svaga punkter. På symboliska fiender snarare än verkliga. [235]

Varför blir inte Stefan Jonsson uppkallad till ledningen av Linköpings universitet och tillfrågad vad han håller på med? Han innehar en professur vilket innebär att han ska ägna sig åt forskning och åt att undervisa blivande forskare. Är det sådana här resonemang han vill att de ska ta till sig? I så fall missköter han sitt jobb och det är inte kulturministern utan han som bör avskedas.

Vi är fullständigt övertygade om att ledningen för Linköpings universitet, eller för den delen ledningen för vilket universitet som helst i Sverige, aldrig skulle ens snudda vid tanken att det är problematiskt med forskare som inte forskar utan – exempelvis – ägnar sig åt en politiserad kulturdebatt. Tvärtom, det är mycket bra att ha personer anställda som syns i medierna, som gör sig hörda med sina åsikter. Så ser det ut på svenska universitet. Det finns

[235] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/kajsa-ekis-ekman-spara-pa-onodiga-avgangskrav

inga som helst förväntningar på att anställda forskare ska ägna sig åt forskning. Det är till och med möjligt att ledande företrädare glömt vad forskning är för slags verksamhet.

Så långt om Stefan Jonsson postkoloniala ställningstagande. Hur är det då med hans vänsterpolitiska engagemang? Stefan Jonsson gör ingen hemlighet av att han är marxist, vilket i sig är problematiskt eftersom det innebär att han inte betraktar världen förutsättningslöst utan genom ett filter som – för att citera DNs gamle chefredaktör Svante Nycander – ”ser liberala idéer som slöjor utlagda för att dölja maktstrukturer, motsägelser, orättvisor och konflikter”.[236] I sin essäsamling ”Rapport från sopornas planet”, som kom för några år sedan, skriver Stefan Jonsson att marxismen idag är införlivad med den seriösa samhälls- och kulturforskningen som systemkritisk teori. Den klargör motsägelserna i det rådande systemet och visar hur dessa motsägelser leder till orättvisor och konflikter.

Handlar det verkligen om marxistisk klarsyn rörande västvärldens koloniala förtryck, såväl i resten av världen som på hemmaplan? Handlar det inte om fördunkling av en problematisk ideologi? Att det handlar om fördunkling anser i varje fall Rysslandskännaren Staffan Skott som skriver att Stefan Jonssons beskrivning av kommunismens historia är såväl besynnerlig som stötande:

Karaktäristiskt för inlägg från det här hållet är hur Jonsson förringar eller undviker att ta upp kommunismens brott mot mänskligheten. Det står bara att ”Stalin mördade Trotskij och tusentals andra under förevändning att de förrått kommunismen”. Tusentals? Lägsta säkra siffran direkt ur sovjetiska hemliga polisens arkiv är 681 692 skjutna enbart åren 1937–38. Och de skjutna var bara en bråkdel av alla mördade. De oskyldiga offren för världskommunismen räknas i niosiffriga tal, i minst hundra miljoner mördades i

[236] http://www.dn.se/debatt/darfor-ar-antiliberalismen-sa-stark-i-svenskt-kulturliv

icke-krigshandlingar. Från Sovjet och Kina till Kambodja, och många andra länder däremellan. /…/ Att slinka ifrån frågan om världskommunismens brott mot mänskligheten är lika uselt som att förneka att Förintelsen ägt rum.[237]

Nå, eftersom vi befinner oss i Sverige, så är det naturligtvis inte så att andra medlemmar av kultureliten är kritiska mot Stefan Jonsson. Skulle man väga invändningarna mot hyllningarna så vann antagligen de senare. Nedan ges ett typiskt exempel på den typ av hyllningar som Stefan Jonsson får, men glöm därvid inte bort vem det är som hyllas. Det är den postkoloniala teoretikern som hyllas, inte forskaren. Och han hyllas för sin välformulerade kritik av vårt eget samhälle. Så här skriver Stefan Jonssons meningsfrände Magnus Eriksson i Svenska Dagbladet:

Stefan Jonssons nya essäsamling rymmer uppfordrande läsning. Hans kritik av kolonialismen som tankefigur och sociologins analyser av ”massans psykologi” är liksom hans diskussion om kapitalismens och globaliseringens problem skärpt och oftast tänkvärd. Visst går Jonsson för långt ibland, som när han skriver att nazismens idé om ”Lebensraum” kan översättas med ”möjligheter till investeringar och tillväxt” i dagens lingo, men det skall inte skymma att Stefan Jonsson är en ytterst läsvärd vänsterintellektuell.[238]

Vi avslutar med att citera journalisten och författaren Per Svensson, som visserligen också han beundrar Stefan Jonsson men ändå är kapabel att formulera följande – om vi ser Stefan Jonsson med forskarögon – förödande kritik:

Han har, som redan antytts, en lika stor och inte lika fascinerande förmåga att landa i en och samma slutsats: alla skurkstreck har begåtts av Ville

---

[237] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/staffan-skott-stefan-jonsson-forringar-kommunismens-brott
[238] http://www.svd.se/kultur/litteratur/vagande-kritik-fran-vanster_4197345.svd

Vessla, den globaliserade kapitalismen höljd i den europeiska universalismens retoriska mantel. När Europa visar upp ett humant ansikte kan man vara säker på att det är en mask som döljer onda avsikter. Bevittnar man å andra sidan europeiska gemenheter kan man vara lika säker på att det egentligen är det skenbart goda Europa som ligger bakom grymheterna. Trollkarlen drar alltid upp samma svarta kanin ur hatten.[239]

Mattias Gardell

Vi fortsätter med ännu en av den svenska pseudoforskningens portalfigurer och egentligen kunde avfärdandet göras kort, eftersom han skrivit en bok med titeln ”Islamofobi”. Vår uppfattning är att detta begrepp är starkaste möjliga signal om att här handlar det inte om forskning utan om politisk aktivism. Vi ska emellertid inte neka oss nöjet att göra kritiken mer utförlig.

I grunden är Mattias Gardells tänkande av samma skrot och korn som Stefan Jonssons. Det är därför inte att förvåna att de gör sällskap på ”Ship to Gaza”, det visserligen formellt sett politiskt obundna men i realiteten vänsterpolitiskt förankrade projekt som tre år i rad utrustat och seglat fartyg med humanitärt bistånd från Europa till Gaza, i syfte att väcka internationell uppmärksamhet för Israels blockad av Gaza. Wikipedia skriver:

Konvojen finansierades av privata bidrag men har anklagats för att till stora delar ha styrts och finansierats av den turkiska islamistiska biståndsorganisationen Insani Yardim Vakfi (IHH). Ett antal andra organisationer var också involverade i konvojen, till exempel Ship to Gaza Grekland, European Campaign to End the Siege of Gaza (ECESG), IHH, Palestinian International Campaign for ending the siege och Barco Gaza.[240]

---

[239] http://www.sydsvenskan.se/kultur--nojen/bocker/bokrecensioner/rattvisans-ljus-skiner-och-blandar/

[240] http://sv.wikipedia.org/wiki/Bordningen_av_Gazakonvojen

Det första svenska Ship to Gaza ingick i den så kallade Freedom Flotilla med sammanlagt åtta fartyg. Sex av dem bordades i maj 2010 av israelisk militär, varvid nio av de turkar som befann sig ombord dödades. I oktober 2012 bordades segelskonaren Estelle på internationellt vatten utanför Gaza, återigen av israelisk militär, den här gången utan dödsoffer. Vänsterpartiets ledare Jonas Sjöstedt, som dock begränsat sin medverkan till att gälla mellan Barcelona och Korsika, förklarade tillsammans med ungdomsförbundets Stefan Lindborg i Aftonbladet varför han och andra svenska deltagare seglade med Ship to Gaza:

För oss är Ship to Gaza solidaritet i praktiken. Sedan i juni har Ship to Gaza seglat med båten Estelle från Umeå, med siktet inställt på att bryta blockaden och leverera nödvändiga förnödenheter till Gazas folk. Man har seglat över Nordsjön, längs den franska Atlantkusten och befinner sig nu utanför Spanien. I hamnarna som man har besökt har människor strömmat till för att uttrycka sitt stöd. Vi är stolta över att få vara en liten del i denna viktiga solidaritetshandling.

För vänstern har den internationella solidariteten alltid varit en ledstjärna. Vi protesterar mot förtryck av människor och vägrar blunda när grundläggande mänskliga rättigheter kränks. Israels orättfärdiga blockad förvägrar Gazas invånare rätten till ett människovärdigt liv.

Genom att resa med Estelle vill vi visa att vi stödjer Ship to Gazas försök till att bryta blockaden. Möjligheten till ett fritt Palestina och en fredlig tvåstatslösning av konflikten kräver att blockaden hävs.[241]

Nu var det som sagt inte så långt som Jonas Sjöstedt följde med. Solidariteten var med andra ord designad för ett medieutspel. Kritikerna av projektet har pekat ut att den revolutionsromantiska slagsida som finns i Ship to Gaza. Det är fullt möjligt att projektet motverkar sitt syfte. Åtminstone hävdar Jackie Jakubowski det

[241] http://www.aftonbladet.se/debatt/article15457942.ab

när han, som han brukar, tar Israels parti i den pågående konflikten. Han utgår från Stefan Jonssons reserapporter och skriver:

I väntan på att de grekiska myndigheterna skulle låta deras båt lämna hamnen gjorde Stefan Jonsson, Henning Mankell och andra svenska kryssningspassagerare på ”Frihetsflottan” en utflykt till Akropolis. Framför ingången till Athenas tempel korkade de upp en vinflaska och lät den gå runt. ”Det ljumma kretensiska vinet smakar riktigt gott”, rapporterar en solbränd Stefan Jonsson (DN 8 juli). Det låter mysigt.

Samtidigt som de svenska ”aktivisterna” njöt av utsikten anlände ett annat fartyg från Europa till Alexandria, lastat med 30 ton medicin, rullstolar, barnmat och tolv ambulanser. Det är ett europeiskt projekt, ”Miles of Smiles”, som står bakom aktionen. Det transporterar lasten från hamnen i Alexandria via El Arish till gränsövergången i Rafah mellan Egypten och Gaza. Inom några dagar får invånarna i Gaza tillgång till de efterlängtade varorna. Det är ett effektivt samarbete mellan ett sextiotal europeiska NGO:s, Egypten och myndigheterna i Gaza. Inga presskonferenser med ditflugna ”aktivister” från Sverige, inga överspända brandtal eller självupptagna deklarationer – i stället konkret hjälp till den palestinska befolkningen.

Ship to Gaza, till skillnad från Miles of Smiles, har inte Gazaborna i fokus. Det är Israel man vill åt. Israelfixeringen gör att Henning Mankell, Mattias Gardell och Henry Ascher (en uttalad stalinist och medlem i KFML(r) som säger sig kämpa för demokrati) är blinda och döva för både Hamas terrorvälde i Gaza och de blodiga diktaturerna i Israels grannskap. Till exempel Syrien, där 1 500 dödats under den senaste tidens protester mot regimen i Damaskus, en regim som råkar vara Gaza-Hamas främsta beskyddare. Om lasten i ”Solidaritetsflottan” kommer fram eller inte spelar inte så stor roll för dem. Det är den politiska effekten när Israel kritiseras som räknas /…/[242]

[242]http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/jackie-jakubowski-ship-to-gaza-fokuserar-inte-pa-gaza

Om Stefan Jonsson är uttalad postkolonial marxist och Henry Ascher stalinist, vad är då Mattias Gardell, denne alltsedan 2006 innehavare av Nathan Söderbloms professur i jämförande religionsvetenskap vid Uppsala universitet? Att döma av hans författarskap borde han vara hängiven muslim, men så är inte fallet, åtminstone inte om man får tro honom själv. Han säger att han likt vikingarna är asatroende. En kommentar från bloggosfären[243]:

Uppsala universitet verkar inte rädda om sitt rykte, först den galna genusprofessorskan som yrade om sataniska massmord av barn i Södertälje och nu herr Gardell. Vill Uppsala Universitet sänka sig själva som Sveriges mest framstående bildningsinstitut?
De vill väl tävla med Södertörns Högskola om vilket lärosäte som kan husera flest dumbommar. Ännu tror jag dock att Södertörn leder.
Ja, Södertörn ligger väl lägst i ligan, enbart hotade av högskolan i Skövde och några fler. Synd dock på Uppsala som har en hög tilltro internationellt att de anställer dessa idioter.

Länge beskrev Mattias Gardell sig som anarkist med föredrar numera att använda termen frihetlig socialist.

- Anarki är en frihetsfilosofi för mig, men jag undviker helst ordet eftersom det ofta leder tankarna fel, säger han. Men hedning, visst, jag är ett slags andlig anarkist – i bemärkelse fritänkare. Jag är misstänksam mot alla religioner som hävdar en gud. Man kan kalla mig asatroende men folk associerar ofta åt fel håll. Asar, vaner och det fornnordiska har haft en stor betydelse för mig. Det representerar något positivt, precis som de amerikanska indianernas religiösa system. Det är en föreställningsvärld som säger att det finns många olika vägar. Det ger en större frihet att utstaka sin egen kurs. Men jag praktiserar inte just nu – det har gått i vågor, säger han.[244]

---

[243] http://avpixlat.info/2012/06/04/mattias-gardell-i-breivik-rattegangen/
[244] http://fof.se/tidning/2007/2/mot-mattias-gardell-hedningen-som-forsvarar-politisk-islam

2003 fick Mattias Gardell Kungliga Vitterhetsakademiens pris för förtjänstfull humanistisk forskning. 2009 fick han Jan Myrdals stora pris – Leninpriset.

Mattias Gardell är väl inläst på islam och ingen kan förneka att hans kunskaper är gedigna. Bland annat lär hans avhandling från 1996 om ”svart islam”, utgiven i USA, ses som ett standardverk. Det som är problematiskt är att hans kunskaper går hand i hand med ett försvar mot vad han uppfattar som islamofobi och en demonisering av islam. Han menar att det bara är en retorisk markering när personer som kritiserar islam säger att de är religionskritiker, eftersom de inte kritiserar buddhism eller andra religioner på samma sätt. I Mattias Gardells värld är de islamofober.

Hittar Stefan Jonsson rasister överallt så hittar Mattias Gardell islomofober enligt samma modell. Världens förmodligen främste kännare av islam i mellanöstern, Bernard Lewis, pekas av Mattias Gardell ut som islamofob. Likaså Ayaan Hirsi Ali och Dilsa Demirbag-Sten. Karl Steinick skriver i en recension i Svenska Dagbladet.

> Det handlar alltså om samma författare som för ett par månader sedan propagerade för förbud på Uppsala universitet mot konstföreläsningar av fil dr Lars Vilks, för att denne fällt religionskritiska yttranden på universitetet. Det är tillika samma professor som deltagit i aktioner tillsammans med islamistiska terrorister, riktade mot mellanösterns enda demokrati, men som däremot aldrig uppvisat något liknande engagemang mot någon av de många diktaturerna i samma område.[245]

Mattias Gardell hävdar att islam är fullt förenligt med demokrati och mänskliga rättigheter. Det är inte rimligt att hålla alla muslimer ansvariga för vad vissa muslimska aktivister gör. De flesta muslimer lever fredliga och politiskt sett okontroversiella liv. De

---

[245] http://www.svd.se/kultur/litteratur/gardell-bjuder-inte-in-till-samtal_5702971.svd

sysslar inte med att köra flygplan in i skyskrapor och de är inte intresserade av att spränga sig själva i luften. Han anger en hel rad med länder där han tycker demokratikravet är rimligt tillgodosett och målar upp en folkhemsideologi med ambitionen att alla människor ska leva ett bra liv. I tidningen Arbetaren beskriver han organisationer som det muslimska brödraskapet, palestinska Hamas och FIS i Algeriet som en slags muslimska socialdemokrater. De är reformister och vill bygga sitt samhälle underifrån, genom ABF-liknande folkbildningsverksamhet.

Detta får Axess dåvarande chefredaktör Johan Lundberg att mer eller mindre gå i taket. Han skriver på Axess blogg:

> De organisationer som enligt Mattias Gardell liknar en ABF-studiecirkel i Gislaved har följande idéer, initiativ och förslag på sina program och samveten: Förnekelse av Förintelsen (Hamas), Fördömelse av homosexuella (Hamas), Utplåning av staten Israel (Hamas), Stöd till och samarbete med Hitler under andra världskriget (MB), Stöd för sharia-lagstiftning (MB), Motstånd mot demokrati och liberalism (FIS). Att Gardell framställer antisemitiska islamister med kopplingar till nazism som godvilliga socialdemokrater i den svenska politikens mittfåra, är dock inte en engångshändelse. I sin bok "Bin Laden i våra hjärtan" beskriver han Yusuf al-Qaradawi, som blev utvisad från Egypten på grund av sitt medlemskap i det Muslimska brödraskapet, som en representant för den ”islamistiska mittfåran”, (...) ”en sorts muslimska socialdemokrater”. Det är alltså samma Qaradawi som i tv-kanalen al-Jazeera hyllade Hitler för att denne ”satte judarna på plats” och därmed skipade ”gudomlig rättvisa”[246]

Masoud Kamali

Till skillnad från Stefan Jonsson och Mattias Gardell hör inte Masoud Kamali till den svenska kultureliten. Tvärtom har han behandlats med stor skepsis. Det hindrar honom inte från att ha

---

[246] http://www.axess.se/blog/post/2010/11/17/Liberalismens-forkampe.aspx

ungefär samma grundsyn, det vill säga han ser rasism och strukturell diskriminering varthän han än blickar i det svenska samhället. Dessutom hade han för en tid något som Stefan Jonsson och Mattias Gardell aldrig varit ens i närheten av att uppnå, nämligen maktens öra.

Masoud Kamali kommer från Iran och så långt tillbaka man kan följa honom, så har han varit politiskt aktiv. I en intervju i augusti 2006 i Dagens Nyheter berättar han själv om hur han som 19-åring just blivit medlem av en revolutionär cell, som med vapen i hand ville införa socialism i Iran. Han hade precis hunnit delta i planeringen av ett bankrån när fyra poliser klockan fem en morgon slog in dörren till det rum där han låg och sov.

En av poliserna ställde sig på hans armar, en annan riktade en pistol mot hans panna. När de förvissat sig om att sociologistudenten Kamali inte hade sin pistol under kudden fördes han ut till en skåpbil med en stålram inuti. Där spändes han fast, försågs med en luva över huvudet och torterades.
- De slog mig med kablar under fotsulorna. Jag har fortfarande svårt att gå utan skor.[247]

När shahen flydde Iran i januari 1979 släpptes Kamali fri efter flera år i fängelse. Får man tro honom själv behandlades han som en hjälte och valdes till chef för universitetet i Tabriz där han studerat. När islamisterna efter mindre än ett år tog ett fast grepp över landet fick Kamali sparken och flydde. Återigen blev han efterlyst, denna gången för att vara antirevolutionär. I slutet av 1986 flydde han och hans familj med falska pass, greps i Turkiet där han fick sitta åtta månader i fängelse. Därefter sökte de sig till Sverige och beviljades asyl. Kamali fortsatte studera, tog examen i sociologi och disputerade. Det är onekligen imponerande att han därefter ganska snabbt fick en professur i socialt arbete vid Cent-

[247] http://www.dn.se/nyheter/flydde-tortyrens-iran-for-att-motas-av-hot

rum för multietnisk forskning på Uppsala universitet.

Kamali började göra sig hörd i samhällsdebatten och fick snabbt en herostratisk ryktbarhet som förnekare av hedersrelaterat våld. Den 26 januari 2002 skrev han i Göteborgs-Posten om mordet på Fadime Sahindal och hävdade att "mord där förövaren och offret har svensk bakgrund" kategoriseras som "modernt" och "normalt". Med det menade han att det var rasistiskt att skilja ut mordet på Fadime som ett hedersmord.

I Aftonbladet skrev han den 29 oktober 2003 med anledning av en slöjdebatt att "självutnämnda invandrarexperter" hade gaddat ihop sig med "vita feministiska fundamentalister" för att fördöma slöjor och islamiska skolor. Han liknade dem som kritiserar islamismen vid nynazister och angrep "själva moderniseringsidealen", som han menade förenade Hitler, Mussolini, Stalin, Khomeini och Bush.[248]

År 2004 utkom antologin "Debatten om hedersmord – Feminism eller rasism". Redaktör var Stieg Larsson, då på tidskriften Expo, senare Sveriges mest kände deckarförfattare. Där uttryckte samtliga skribenter sin skepsis mot begreppet hedersvåld och anklagade sina meningsmotståndare för rasism: "Att det hedersrelaterade våldet på något sätt skulle vara annorlunda än det våld som svenska kvinnor kan råka ut för är svårt att hålla med om", skrev till exempel en av författarna, Cecilia Englund. [249]

Så här formulerar Kamali sig i en intervju, som svar på en fråga om svenska myndigheter och svensk lagstiftning ska stödja traditioner där männen ges rätt att kontrollera kvinnors sexualitet:

- Det är det värsta jag vet, den sortens frågor, svarar han. Och dina frågor till mig visar bara att du har djupa fördomar. Problemet finns ju i alla länder. Du menar att det bara gäller invandrare, eller hur? Vi kan inte blunda för att

---

[248] Masoud Kamali, "Muslimer demoniseras – precis som judarna", Aftonbladet 2003-10-29
[249] http://www.dn.se/ledare/kolumner/tystnadens-kultur

svenska män mördar sina kvinnor för sin manlighets skull. Svenska kvinnor kan mördas i Sverige av sina män för att de har sex med andra män. Det kan även socialtjänsten i Norrland intyga. Det finns ingen speciell hederskultur men våld existerar.[250]

Mot den bakgrunden är det svårt att förstå att den socialdemokratiska regeringen utser honom till expert på diskrimineringsfrågor, i en utredning ledd av statsvetarprofessorn Anders Westholm, med uppgift att "ta fram fakta om fördelningen av maktresurser och inflytande mellan invandrare och befolkningen i övrigt".

I april 2003 hoppade Kamali tillsammans med Paulina de los Reyes av utredningen. I en artikel på DN debatt påstod de att Anders Westholm var "i total avsaknad av erfarenhet inom fältet" och att det "enligt denna svenskhetens primat... [inte] är nödvändigt att vare sig rådgöra eller ta till sig andra erfarenheter, i synnerhet inte erfarenheter från den som är underordnad andra". Kamali ansåg att strukturell diskriminering förekommer och inte behövde utredas vidare, något som Westholm inte visat förståelse för. Den ansvariga ministern, Mona Sahlin, tog Kamalis parti och avpolletterade Anders Westholm. I stället utsåg hon 2004 Kamali till boss för en ny utredning fokuserad på strukturell diskriminering, integration och makt.

Mona Sahlin och den socialdemokratiska regeringen fick hård kritik från många borgerliga ledarskribenter för att de ansågs ha styrt en vetenskaplig utredning genom att i förväg bestämma vilka slutsatserna var. Nära 70 forskare, bland andra Bo Rothstein och Olof Petersson, anklagade regeringen för politisering av utredningsväsendet. Sahlin svarade att protesterna gav uttryck för "rasistiska undertoner".

[250] http://www.paraplyprojektet.se/nyheter/det-finns-ingen-speciell-hederskultur/

I en intervju i Dagens Nyheter den 8 januari 2004 berättade Kamali hur behandlingen av honom i Anders Westholms utredning var "ett skolexempel på akademisk rasism". Den utlöstes av att han och forskarkollegan Paulina de los Reyes ställt sig kritiska till inriktningen. Som svar på detta påstående om rasism beskrev de åtta övriga forskarna i samma expertgrupp hur Masoud Kamalis och Paulina de los Reyes deltagande i gruppens arbete gått till:

Expertgruppen hann endast med att ha två möten innan avhoppen. Varken Kamali eller de los Reyes deltog fullt ut i dessa båda heldagsmöten. Kamali deltog endast några timmar i det första mötet och uteblev helt från det andra. De los Reyes deltog lite mer. När skulle Kamali ha nonchalerats då han knappast deltog i någon diskussion?[251]

Med tanke på hur Mona Sahlin senare engagerat sig i frågor som gäller hedersvåld var det förbluffande att hon utsåg Masoud Kamali till chef för en ny utredning. Förstod hon inte vad han sa? Eller det kanske inte var så viktigt? Kanske var det allra viktigast att han hade rätt bakgrund: en iransk flykting som disputerat och blivit professor i sociologi vid ett svenskt universitet. Det spelade antagligen också roll att han var beredd att säga det som regeringen ville höra, nämligen att den misslyckade integrationen inte var ett resultat av den förda politiken utan berodde på att Sverige var ett land genomsyrat av rasism. Maktens hand sträckte sig alltför långt in i forskarsamhället och det väckte irritation.

Hösten 2005 presenterade Masoud Kamali sin och sina medarbetares utredning om makt, integration och strukturell diskriminering.[252] På DN Debatt sammanfattar han sina slutsatser:

Diskriminering i arbetslivet, på boendeområden och ojämnt fördelade sam-

[251] http://www.dn.se/debatt/mona-sahlin-politiserare-forskningen
[252] Bortom vi och dom – Teoretiska reflektioner om makt, integration och strukturell diskriminering. SOU 2005:41.

hällsresurser är bland de viktigaste orsakerna till en alltmer fördjupad uppdelning mellan ett ”vi” och ett ”dem”. Segregationens orsaker bör därför sökas i första hand på annat håll än hos de segregerade grupperna. [253]

Någon andra eller tredje hand existerade emellertid inte för Kamali. Med andra ord, det är inte invandrarnas utan svenskarnas fel att det går så illa för dem; och det är den svenska statens skyldighet att åtgärda dessa missförhållanden. Som stöd för denna slutsats redovisar Masoud Kamali och hans medarbetare en mängd intervjuer med invandrare, där den gemensamma nämnaren är att de berättar om hur svårt det är att ”komma in” i Sverige och hur illa de blir behandlade. Det är redogörelser för hur de sökt jobb men trots att de haft goda meriter inte ens kallats till intervjuer. De har med andra ord aldrig fått en chans ens att redovisa sina kompetenser. Det är berättelser om polisens vardagsrasism, om brutalitet och om hur invandrare demoniseras. För att använda standardtermer så ger utredningen röst åt *utsatta*, *stigmatiserade* och *marginaliserade* människor i dagens Sverige. Det som de har gemensamt är att de är födda någon annanstans i världen, ja ibland inte ens det. Det är deras föräldrar som är födda på andra platser. Dagens Nyheter sammanfattar Kamalis utredning i följande korta rader:

Sverige är ett rasistiskt samhälle där de som inte är vita diskrimineras och underordnas. Integrationspolitiken är en del av den diskrimineringen genom att dela upp människor i "vi" och "dom".[254]

Masoud Kamali uppfattar den ökande segregationen som alarmerande och han rekommenderar den svenska statsmakten att inte vänta med att vidta åtgärder. Dessa bör till och med vara drastiska, om den strukturella segregationen skall kunna bekämpas.

---

[253] http://www.dn.se/debatt/lagstifta-om-foretrade-till-jobb-for-utsatta-grupper
[254] http://www.dn.se/nyheter/sverige/sverige-rasistiskt-enligt-statlig-utredning

De åtgärder som föreslås i utredningen – det handlar främst om kvoteringar och lagstiftning för att ge företräde till jobb för det som kallas för utsatta grupper – har debatterats och ifrågasatts. Men när det gäller problembeskrivningen och svenskarnas diskriminering av invandrare har ledande debattörer och forskare inte haft så mycket att invända. De är överens om att Sverige är ett starkt segregerat land och att en utbredd och visserligen lågmäld men inte desto mindre effektiv vardagsrasism hindrar invandrare från att få jobb. Rent allmänt präglas samhällsklimatet av hårdhet och misstänksamhet när det gäller invandrare.

Denna uppfattning om en förödande rasism är inte helt lätt att förstå, med tanke på hur många som söker sig till Sverige. Historikern Lennart Berntson menar att påståendet om de rasistiska svenskarna faller på sin egen orimlighet:

> Varför skulle människor från Asien och Afrika söka sig till rasistiska länder och avsiktligt välja att utsätta sig för ”strukturell diskriminering”? Och varför skulle de som kommit hit och utsatts för den påstådda vita rasismen välja att ta hit sina släktingar och i många fall till och med hämta sin partner från hemlandet? Och varför vill miljoner och åter miljoner människor ta sig till USA – ett land som vänstern ständigt utpekar som högborgen för rasism och social misär? Rasism och diskriminering är ju förhållanden som människor normalt flyr ifrån, inte söker sig till.[255]

Berntson har onekligen en poäng men den är inte lika slående som den kan verka, eftersom valet egentligen inte står mellan ett dåligt liv i hemlandet och ett bra liv i Sverige. Allt man kan säga är att de som söker sig till Sverige, liksom de som tar hit sina anhöriga, har valt att leva i Sverige. Att vara sedda som andra rangens medborgare kan sägas vara ett pris de betalar för att slippa fattigdom, för större trygghet till liv och lem, för en högre materiell standard.

---

[255] ”Tal om rasism döljer europeisk stagnation”. Svenska Dagbladet 9/11 2005

Det hindrar inte Kamalis problembeskrivning från att vara ideologisk och därmed också djupt problematisk. För oss som är svenskar och för de invandrare som satsat på Sverige, som exempelvis Kamali själv, är det så självklart att alla vill komma in. Det kan väl inte finnas något bättre här i världen än att vara svensk? Men det är inte alls självklart. David Schwarz, den svenska invandrardebattens Grand Old Man, vände på frågan i en insändare i Dagens Nyheter. Om Sverige och svenskarna skrev han lakoniskt:

> Landets levnadssätt, liksom dess kultur över huvud taget, saknar attraktionskraft på invandrare och flyktingar med avvikande kulturer och traditioner. Detta är än mer allvarligt eftersom det bland de utrikes födda finns grupper som efter flera decenniers vistelse i landet, ofta i starkt socialt och etniskt segregerade bostadsområden, fortfarande inte delar det svenska samhällets demokratiska grundvärderingar.[256]

Kamalis utredning utgår inte från det som är vetenskapens signum, nämligen att söka sanningen, alldeles oavsett var den står att finna, liksom att göra förklaringen så allomfattande och nyanserad som det bara är möjligt. Eller mer brutalt formulerat: för Kamali handlar det inte om att förklara utan om att skuldbelägga. För honom och hans medarbetare så är det svenskarna som ensamma bär ansvaret för att Sverige är ett segregerat land. Alla tycks vara överens, utom en handfull röster som nästan inte hörs i debatten. Vi är inte överens. Vi är tvärtom upprörda över att detta förenklade och ideologiska raster läggs över en viktig samhällsfråga.

När Mona Sahlin ersätts av Jens Orback som integrationsminister hamnar Kamali i kylan. Men det sa Orback givetvis inte i klartext utan formulerade sig så här:

---

[256] David Schwarz: “Misslyckad integration.” Insändare idagens Nyheter 050925.

Masoud är engagerad och det är bra. Och utredningens rapporter är viktiga kunskapskällor för regeringen. Men vi har inte alltid samma åsikter och där jag finner hans åsikter onyanserade eller osakliga framför jag det. Regeringen driver till stora delar just den introduktionspolitik och generella välfärdspolitik som Kamali efterlyser. Vi gör riktade insatser till dem som är helt nyanlända medan exempelvis arbetsmarknadsåtgärder ska se till allas behov, oavsett bakgrund. Nu ser jag fram emot konstruktiva förslag från Kamali på hur den politiken kan utvecklas.[257]

Kamalis version ser ut så här:

Hur är din relation till Jens Orback?
- Kylig. När jag lämnade den första utredningsrapporten fick jag en oerhört negativ reaktion från ministern. Han var arg helt enkelt.
Första meningen i förordet lyder: "Integrationspolitiken tycks ha hamnat i en återvändsgränd."
- Jens Orback sade "så fort jag ser den första meningen så ifrågasätter jag hela rapporten". Jag försökte förklara mig, men eftersom jag inte fick något gehör så blev jag också arg. Jag tänker inte ta några politiska hänsyn. Sedan dess har jag inte träffat honom.[258]

En som inte gillade Jens Orbacks diplomatiska förhållningssätt var folkpartiets dåvarande invandringspolitiska talesman Mauricio Rojas, för övrigt inte bara riksdagsman utan också docent i ekonomisk historia. I Svenska Dagbladet skrev han:

Det mest skadliga med statsrådet Orbacks tystnad är att har han låtit ett djupt antidemokratiskt tankesätt få säte i svenskt utredningsväsende. Kamalis rapporter har präglats av ett politiserande argumenteringssätt med starka personangrepp som vi hittills varit förskonade från i sådana sammanhang.

---

[257] http://www.dn.se/nyheter/flydde-tortyrens-iran-for-att-motas-av-hot?rm=print
[258] Se not 254.

Kamali diskvalificerar dem som förfäktar andra angreppssätt och tolkningar på ett sätt som starkt påminner om de metoder som blev så karakteristiska för det kommunistiska Östeuropa. Regeringsutredaren avfärdar de etablerade forskarna av svenskt ursprung eftersom de skulle företräda ett rasistiskt samhälles föreställningar. Forskare, politiker och debattörer med invandrarbakgrund som inte håller med Kamali får en ännu hårdare dom. De är helt enkelt köpta av majoritetssamhället. De ”gör karriär”, ”tjänar på”, ”skor sig” och ”blir förmögna” på att bekräfta det rasistiska majoritetssamhällets ”fördomar” och försvara dess ”privilegier”.[259]

Vi skulle kunna fortsätta med fler exempel på Kamalis sätt att resonera och ”forska”. Vi tror emellertid att ovanstående exposé med all tydlighet är tillräcklig för att visa att Kamal, sin professorstitel till trots, inte är någon forskare utan en politisk aktivist, med det tillägget att han i den rollen är anmärkningsvärt omdömeslös. Det leder till att han åker ut i kylan och vi har svårt att tro att han någonsin mer kommer att få politiskt gehör för sina åsikter. Det betyder emellertid inte att han förlorar sig plats som professor och forskare vid ett svenskt universitet. 2006 leder han det EU-finansierade forskningsprojektet ”The European Dilemma: Institutional patterns and politics of Racial Discrimination” och hösten 2012 finns han som professor vid Institutionen för socialt arbete vid Mittuniversitetet. Där sägs att han bedriver sin forskning inom området ”Socialt arbete och dess senmoderna och globala utmaningar”.

Varför får han fortsätta som professor efter att så grundligt ha demonstrerat sin vetenskapliga inkompetens? En professor är en lärare. Hur ska denne man kunna lära ut hur man bedriver forskning i betydelsen söker efter sanningen? På samma sätt som Linköpings universitet med all säkerhet aldrig ifrågasatt Stefan Jonsson, så tror vi att Mittuniversitetet aldrig ifrågasatt Kamali. Det

[259] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/kamali-foraktar-demokratin_342608.svd

verkar faktiskt som svenska universitet tappat bort vad vetenskap och forskning är för något, åtminstone när det gäller samhällsforskning.

Torbjörn Tännsjö

Den 24 augusti 2012 skriver professorn i filosofi Torbjörn Tännsjö, under rubriken ”Breiviks dåd begripliga utifrån felaktig världsbild” följande på DN Debatt:

Han anser att ”vår” västerländska civilisation står inför ett allvarligt hot. Radikal islamism kommer på sikt att ta över, om inget görs åt saken. Vi är utsatta för vad han kallar demografisk aggression. Muslimer skaffar systematiskt många barn, för att gå från minoritet till majoritet.

Denna föreställning är felaktig. Men visst kan vi förstå en individ som ändå hyser den. Vi kan ta på allvar då hon deklarerar att detta är vad hon tror. I det enskilda fallet kan vi misstänka att någon sorts paranoid läggning hjälpt Breivik till hans världsbild. Vi kan ändå förstå den. Många människor hyser samma föreställning, utan att vi frestas ställa någon psykiatrisk diagnos. Den är förvisso befängd; det går att effektivt motbevisa den. Men detta gäller många föreställningar, som många människor hyser. Vi tar dem ändå på allvar då de säger oss vad de tror. I många parlamentariska församlingar i Europa sitter ledamöter som delar världsbild med Breivik!

Hur är det då med värderingen att det vore allvarligt om en radikal islamism erövrade och underlade sig ”vår” civilisation? För att pröva om vi kan förstå den värderingen bör vi hypotetiskt tänka oss in i möjligheten att det faktiska antagandet är riktigt. Skulle vi i så fall finna saken bekymmersam?

Jag tror inte att islam kommer att ta över och jag är säker på att om detta skulle ske, så skulle det ske i en utspädd form, som det skulle gå bra att samexistera med.[260]

---

[260] http://www.dn.se/debatt/breiviks-dad-begripliga-utifran-felaktig-varldsbild

Vi är ganska trötta på att läsa om Breivik. Allt som går att säga om honom och hans dåd förefaller vara sagt. Vi är heller inte vidare intresserade av hans åsikter. Vi har vi inget behov av att läsa det han skrivit eller gå i debatt med honom. Att han begått vad som i modern tid är Skandinaviens värsta illdåd gör honom inte till någon auktoritet på exempelvis islams utbredning i västvärlden.

I och för sig är vi inte heller särskilt intresserade av Torbjörn Tännsjö men ordvalet ”felaktig världsbild” får oss att vakna till. Om man säger att någon har en felaktig världsbild så betyder det att det finns en annan världsbild som är korrekt och som är känd och accepterad. Att något är fel kan man bara säga från en position där man på vetenskaplig grund vet att man har rätt, och dessutom kan bevisa det. För att inte i onödan komplicera resonemanget: någon sådan världsbild finns inte.

Att därför en filosof inte aktar sig för att påstå att någon annans världsbild är felaktig framstår som underligt och vi tänker att det kanske är en rubriksättare som spetsat till det. Därför måste vi läsa vad professor Tännsjö faktiskt säger.

Även om Torbjörn Tännsjös resonemang har täckning av rubriken, så hävdar han något mer avgränsat, nämligen att Breiviks påstående att ”muslimer skaffar systematiskt många barn, för att gå från minoritet till majoritet” är felaktigt.

Hur vet då Torbjörn Tännsjö att det är felaktigt? Detta är en fråga som intresserat demografer: kommer muslimer som flyttar till Europa att fortsätta att föda många barn? Det finns helt seriösa beräkningar som visar att påståendet är realistiskt. För att en befolkning ska bibehålla sig själv i 25 år, måste födslotalet per familj vara minst 2,11. Om populationen krymper, så gör även kulturen det. År 2007 var födelsetalet i:

- Frankrike 1,8 barn/familj
- England 1,6 barn/familj
- Grekland 1,3 barn/familj

- Tyskland 1,3 barn/familj
- Italien 1,2 barn/familj
- Spanien 1,1 barn/familj

Genomsnittet över hela EU är 1,38 barn per familj. Ändå sjunker inte befolkningsmängden i Europa. Hur kan det komma sig? Svaret är invandring. Tar vi Frankrike som exempel kommer 90 procent av invandrarna från muslimska länder. 30 procent av Frankrikes befolkning under 20 års ålder är muslimer. I vissa städer är siffran 45 procent. På 40 år kommer majoriteten i Frankrike att vara muslimsk om inte denna utveckling bryts. I Holland är 50 procent av alla nyfödda muslimer vilket betyder att om bara 15 år kommer hälften av holländarna att vara muslimer. Tysklands regering har konstaterat att nedgången i den tyska befolkningen inte längre kan stoppas. Det betyder att Tyskland, om vi får tro German Federal Statistic Office, kommer att vara en muslimsk stat år 2050.

Det är möjligt att dessa siffror, som vi hämtat från webben, är alltför grovt tillyxade. I varje fall är det troligt att de behöver justeras och prognoser är ju alltid bara prognoser. Dessutom, den stora frågan är om muslimer som bosätter sig i Europa kommer att fortsätta att ha avsevärt högre födelsetal än originalbefolkningarna. Det är fullt möjligt att också den muslimska nativiteten sjunker. Det kan också hända att den islamisering som Europa brottas med idag (ja, den är ett reellt hot) blir omodern och ersätts av ett islam lika politiskt tandlöst som kristendomen; eller kanske att vår tids islam av ättlingarna till dagens muslimer förpassas till historiens skräpkammare. Detta vet vi emellertid inte och det är här som kritiken mot Torbjörn Tännsjö träffar hårt. Han anser sig veta vad som är fel, där det inte går att veta vad som är rätt eller fel.

Med andra ord, Torbjörn Tännsjö vecklar in sig i ett resonemang som är mycket lätt att skjuta i sank. Han påstår kategoriskt att något är felaktigt utan att tala om grunden för sin uppfattning. Han förmodar att det är:

”någon sorts paranoid läggning” som ”hjälpt Breivik till hans världsbild. /…/ Den är förvisso befängd; det går att effektivt motbevisa den.” ”Jag tror (sic!) inte att islam kommer att ta över och jag är säker (sic!) på att om detta skulle ske, så skulle det ske i en utspädd form, som det skulle gå bra att samexistera med.”

Som ovan visats finns det en reell demografisk grund för Breiviks världsbild. När Torbjörn Tännsjö kallar den för befängd så betyder det bara att han inte är påläst. Den kanske går att motbevisa men det är en stor uppgift och Torbjörn Tännsjö gör inte ens ett försök.

Vi frågar också vad Torbjörn Tännsjö bygger sitt antagande om ”islam i utspädd form” på. Här går det att skriva spaltmil om hur islam stärkt sina positioner i olika delar av världen, t.ex. Indonesien och Malaysia, och vad det betytt för andra religionsutövare. Professor Tännsjö går dessutom helt förbi den militanta islamismen. Den tidigare citerade f.d. medarbetaren till den afghanska regeringen Zulmay Afzali skriver i en artikel på Newsmill:

Nu är frågan hur många militanta grupper och individer det finns i vårt samhälle. Svaret oroar mig. I juni 2009, när jag arbetade i Kabul läste jag, som en del av mitt uppdrag, en viktig del av en underrättelserapport baserad på terroristaktiviteter. Där uppgavs att militanta grupper som Harkat-ul-Mujahideen, Lashkar e-Taiba och Al Badr försöker sända sina medlemmar till olika länder i Europa där de uppger sig vara asylsökande för att, under täckmanteln asyl/uppehållstillstånd utnyttja möjligheten att utföra sina våldsamma uppdrag, rekrytera fler individer till sina våldsamma ideologier. För inte så länge sedan, i december 2010, utfördes ett militant islamistiskt självmordsuppdrag i Stockholm. Och vad hände i Madrid 2004? I London 2005? Om hundratals ton narkotika lätt kan smugglas till Europa, vad är det då som hindrar smugglare att också föra in tonvis med explosiva ämnen? Så

frågan är: Hur säkra är vi i Europa? Det är en stor och viktig fråga som måste tas på allvar. [261]

Man skulle också kunna ta upp vad som händer med kopterna i Egypten.[262] Eller om man vill röra sig på hemmaplan kan man tala om hur judar drabbats av muslimska invandrare i Malmö. Kort sagt, Torbjörn Tännsjö pratar i nattmössan. Hur okunnig får en filosofiprofessor vara? Och hur okritisk (och okunnig) får den ansvarige redaktören för Sveriges viktigaste debattarena vara? Den senare frågan gäller också när siste man förs in till rakning, ”historikern” Henrik Arnstad.

Henrik Arnstad

Henrik Arnstad säger sig i fem år ha studerat fascismens ideologi utifrån den moderna internationella forskningen. Våren 2013 ger han på Norstedts ut verket ”Älskade fascism: De svartbruna rörelsernas ideologi och historia”. Det betyder rimligen att han vet vad han skriver om när han på DN Debatt under rubriken ”Sverigedemokraterna är ett fascistiskt parti” låter oss ta del av resultatet. Arnstad skriver:

Kärnan i den fascistiska ideologin är nationalismen. En folklig ultranationalism, med syfte att rädda nationen undan förfall och degenerering med en nationell återfödelse som konkret politiskt mål. Först måste dock cancersvulsten på nationens kropp bekämpas. För Hitler handlade det om judarna och lösningen var Förintelsen. För SD handlar det om islam, som ska rensas bort – om än inte med hjälp av folkmord. /…/ SD tecknar i vackra färgar ett etniskt rensat, mytiskt och pånyttfött nationalistiskt Sverige inför väljarna. /…/ Idag lever vi i ett Europa där en ny fascistisk politik firar trium-

---

[261] http://www.newsmill.se/artikel/2012/05/08/illegala-flyktingar-hotar-europas-s-kerhet
[262] http://www.dagen.se/opinion/debatt/risk-att-kristna-utrotas-i-mellanostern/http://www.telegraph.co.uk/news/religion/9762745/Christianity-close-to-extinction-in-Middle-East.html

fer. Inte minst gäller det SD, som avancerar i ett land där fascismen alltid tidigare varit svag. Denna nya politik kallas av den internationella forskningen ”neofascism” och är resultatet av ett intellektuellt arbete som startade i Frankrike åren efter 1968. /…/

- Det pluralistiska och multikulturella samhället ska avskaffas, till förmån för ett etniskt homogent samhälle.
- Den västerländska demokratin – baserad på universella mänskliga rättigheter och individens frihet – ska ersättas av demokrati baserad på idén om ett ”organiskt samhälle”.
- Den moderna tidens kosmopolism ska besegras via ett hyllande av autentisk nationell kultur.
- Insikt måste nås om att de europeiska kulturerna befinner sig inför ett akut hot, de har nästan gått förlorade. Multikulturalism och multietnicitet undergräver de homogena kulturella och etniska identiteterna i Europa.
- Den nya fascismen ska presenteras som en innovativ tredje väg, mellan traditionell vänster och höger.

/…/ Tidigare var SD hatiskt antisemitiska och partiledaren pratade om ”judesvin”. Idag inkluderar SD svenska judar i ”nationen”, vilket kan förändras i morgon.

Neofascisterna inom SD vill inte avskaffa den parlamentariska demokratin, till skillnad från exempelvis Adolf Hitler. I stället ska majoritetssamhällets tyranni råda, som via demokratiska beslut rasistiskt förtrycker utsatta minoriteter. Neofascismen hotar alltså inte själva det parlamentariska systemet utan grundidén om allas lika värde i en liberal demokrati.[263]

Under vårt arbete med den här boken har vi kommit i kontakt med många privatpersoner som gett uttryck för farhågor inför utvecklingen. En av dessa är Jens Dupuy som reagerat på Henrik

---

[263] http://www.dn.se/debatt/sverigedemokraterna-ar-ett-fascistiskt-parti

Arnstads artikel på DN-debatt där det fastslås att SD är ett "fascistiskt parti". Med en statsvetenskaplig studiebakgrund upprördes han av artikelns många grundläggande brister och förvånades över avsaknaden av minsta kritiska genmäle.[264] Han tycker att artikeln är mer att betrakta som en agitatorisk partsinlaga och ser med oro hur akademiker i universitetsvärlden och andra intellektuella verkar ha kapitulerat inför journalisters och opinionsbildares verklighetsbeskrivning. I samband med artikelns publicering skrev Jens Dupuy till en svensk professor i idéhistoria en kommentar, som vi har fått tillåtelse att publicera:

/…/ Jag är rätt förbryllad över den artikeln då jag har få men ändå vissa grundläggande kunskaper i idéhistoria. Jag kan inte se någonting i SD som skulle vara "fascistiskt". Så min fråga är: finns det verkligen ingen idéhistoriker med intellektuell integritet kvar som rent objektivt kan bemöta denna fullständiga gallimatias som Henrik Arnstad levererar? Är Sverige så intellektuellt utarmat att man tillåter lögner och illa underbyggda påståenden passera utan vidare?

Fascismen är en totalitär ideologi som vilar på idén om en centraliserad och absolut makt. Fascismen är nationalistisk men av totalitärt och militaristiskt snitt. Den förfäktar idén om en stark stat som skall återupprätta storhet och ära. Den hämtar sin syn på staten från Hegel och ser staten som en levande organism och ett högre väsen. Individen har ingen plats inom denna ordning utan endast kollektivet. Fascismen är en direkt reaktion på första världskrigets slut och det upplevda hotet av kommunism. På ett mer övergripande plan vänder den sig mot upplysningstidens idéer och förkastar individuella fri- och rättigheter och liberalism. Den står också i opposition till kapitalism och parlamentarism. Ekonomiskt så är den korporativistisk. Den förkastar likaså alla former av demokratiska val, delad eller decentraliserad maktutövning och är auktoritär med ledarprincipen som ledstjärna.

---

[264] Det vi i stället får läsa är hyllningar. Som när Malin Ullgren i en krönika i DN den 21 november 2012 skriver: ”För som Henrik Arnstad så kristallklart konstaterade på DN Debatt är SD del av en europeisk fascistisk tradition”.

Således ingenting av det SD står för eller förespråkar. Arnstad är i stället oerhört kreativ och skjuter från höften. Är det seriöst att ge ett parti en ideologisk stämpel utifrån helt andra definitioner än dem fascismen stod för? Här försöker han kringgå den uppenbara kullerbyttan med att i stället prata om "nyfascism". Och det är ju onekligen praktiskt att ladda ideologin med nytt valfritt innehåll som kan tänkas passa in på andra politiska rörelser. Men även där går han bet och tvingas ta till rena lögner. Han hävdar att "nyfascismen vill avskaffa det pluralistiska och multikulturella samhället till förmån för ett etniskt homogent samhälle". Det må så vara men det är ingenting jag sett SD gå till val på. SD ställer inga krav på ett etniskt homogent samhälle. De förespråkar assimilering av de invandrare som är här.

Vidare hävdar han att "nyfascismen" och därmed också SD som "nyfascistiskt" parti vill att "den västerländska demokratin – baserad på universella mänskliga rättigheter och individens frihet – ska ersättas av demokrati baserad på idén om ett ”organiskt samhälle”." Vet inte vart han hämtar empiri som stödjer detta heller. SD är ett parti som helt och hållet står bakom den parlamentariska demokratin. Har inte kunnat hitta något som visar på något annat. SD är till skillnad från fascismen inget revolutionärt parti som vill omkullkasta rådande politiska, ekonomiska och sociala ordning.

I stället får vi reda på att just SD inte vill avskaffa parlamentarismen men låta "majoritetssamhällets tyranni" råda som via demokratiska beslut rasistiskt ska förtrycka utsatta minoriteter. Med tanke på att SD inte vill avskaffa rättsstaten så undrar jag hur det ska gå till. Vet inte om han tycker att Frankrike är ett exempel på detta "majoritetssamhällets tyranni" när landet förbjöd burka i offentliga skolor men jag antar att det är liknande "förtryck" han syftar på.

Och så där fortgår det med alltmer illa underbyggda och rentav lögnaktiga jämförelser.

Som slutkläm slår han oblygt fast att "Enigheten är total inom den internationella expertkåren inom fascismforskningen; de nya europeiska partierna är fascistiska."

Detta är en fullständig lögn. I artikeln påstår han att franska Front National tillhör denna nyfascistiska rörelse. En av Frankrikes ledande experter på

fascism, Pierre Dilza som är professor vid toppuniversitetet Institut d'études politiques i Paris hävdar att Front National inte är ett fascistiskt parti. Likaså, Serge Berstein, som är doktor och lärare vid samma universitet och författare till boken "Dictionnaire historique des fascismes et du nazisme", säger att Europas "högerextrema populistiska partier" inte är fascistiska. Anekdotiskt är det intressant att notera att Frankrikes förre socialistiske premiärminister Lionel Jospin i en intervju hävdade att Front National naturligtvis inte är ett fascistiskt parti och att "antifascismen" som drivits endast är "teater”.[265]

Jag bryr mig inte om den politiska aspekten utan blir bedrövad över nivån och att sådant här står oemotsagt på landets ledande debattsida. Det är helt enkelt inte seriöst. Jag är inte engagerad i något parti, varken SD eller något annat. Jag arbetar med finansiell förvaltning i vardagslag men har studerat statsvetenskap i många år på Stockholms universitet och behållit ett stort intresse för samhällsfrågor. Jag hyser ändå ett hopp att någon kan höja nivån på det offentliga samtalet och återföra lite akademisk och intellektuell stringens till denna fråga.

[265] Lionel Jospin i en intervju på public service radio France Culture: 29 sept 2007: http://www.youtube.com/watch?v=xY3jUuFBWIM&feature=g-hist

Invandringens kostnader

Ett av världens rikaste länder?

I början av februari 2013 meddelade integrationsminister Tobias Billström att han startat en arbetsgrupp som bland annat fått i uppdrag att se över ”volymerna” när det gäller Sveriges asyl- och anhöriginvandring. Han formulerade sig ytterst försiktigt och det fanns ingenting som tydde på att han i detta inte hade partiets eller Fredriks Reinfeldts uppdrag. Om Billströms initiativ på sikt innebär en moderat kursändring i invandringspolitiken är alldeles för tidigt att säga. Ändå gick ett antal journalister i taket. Under rubriken ”Rör inte asylrätten” levererade DN i en ledare en bredsida som avslutades med påståendet att Sverige är ett av världens rikaste länder, underförstått: vi har minsann råd att ta emot asylsökande och anhöriga i den utsträckning som vi gör.

Detta i olika sammanhang återkommande påstående om Sveriges rikedom är egendomligt. Hämtar möjligen DNs ledarredaktion sin nationalekonomiska kompetens från bröderna Grimms sagovärld? Relativt sett är Sverige ett välmående land och svenskarna har ett välstånd, men det finns ju ingen skattkista från vilken vi kan skvätta iväg ett antal miljarder till behjärtansvärda ändamål. Vad Sverige har är inte en skattkista utan en statsskuld. Den 28 december 2012 var den 1153 miljarder kronor vilket innebar att varje invånare i Sverige hade del i skulden med 120.710 kr.[266]

Det som genererar välståndet är således inte någon rikedom utan kompetens och arbete i ett mer eller mindre väl fungerande kretslopp. Sverige har en förhållandevis högutbildad befolkning och ett antal stora företag, men kretsloppet är skört. Det är med pengar från beskattning som välfärden skapas.

---

[266] http://www.finansportalen.se/ekonomi.htm

Samtidigt som vi prisar vår skattefinansierade välfärd måste det konstateras att detta system dras med betydande problem. Sedan 1970-talet har Sverige fallit från fjärde till nionde plats i OECDs välståndsliga.[267] Norge, som saknar statsskuld och verkligen har en skattkista i form av oljetillgångar, ligger på andra plats. Irland ligger bättre till än Sverige. Frågan är hur långt ner Sverige kommer att rasa under nästa tioårsperiod. Vi har en växande arbetslöshet, stor bostadsbrist, långa väntetider inom sjukvården, förhållandevis låga pensioner och ett alltmer haltande omsorgssystem. Svensk a-kassa är bland de lägsta i OECD-området, den ligger på plats 24.[268] PISA-undersökningen från 2009 visar att skolresultaten sjunker.[269] Detta har naturligtvis betydelse för Sveriges framtid, eftersom vår konkurrensförmåga baseras på kompetens.

Vi är med andra ord varken särskilt rika eller på något sätt osårbara. När DN skriver om det rika Sverige befinner sig landet dessutom på randen till recession.[270]

Ingen prislapp på människor

Vad invandringen kostar är en infekterad icke-fråga i svensk politik. Den har aldrig diskuterats i en valrörelse och heller aldrig varit föremål för något sakligt politiskt meningsutbyte, i vilket allmänheten har kunnat ta del. Ekonomidocenten Jan Tullberg vid Handelshögskolan i Stockholm skriver:

> Etablissemanget föredrar den okunniga positionen We don't ask, you don't tell. Detta är inte en uppmuntrande attityd gentemot ekonomer som skulle vilja studera invandringens kostnader närmare.[271]

De som velat ta reda på fakta har från politikerna bemötts med emotionella, undflyende eller moraliserande argument. Det kan

[267] http://www.ekonomifakta.se/sv/Fakta/Ekonomi/Tillvaxt/Sverige-i-valstandsligan/
[268] http://www.tco.se/Templates/Page1____238.aspx?DataID=12859
[269] http://www.oecd.org/pisa/pisa2009keyfindings.htm
[270] http://www.dn.se/ekonomi/nordea-sverige-mycket-nara-recession
[271] ”Elefanten”, manuskript 2012, opublicerat

heta att ”Vi ska inte prata om vi och dom”, ”Man kan inte sätta en prislapp på människor”, ”Konjunkturerna förgår, humaniteten består”, ”Jag ser på människor som en tillgång, inte som en belastning” eller ”Min värdegrund är öppenhet, tolerans och allas lika värde”. Andra liknande argument är exempelvis Mona Sahlins förhoppning att ”invandringen går nog med plus” eller Erik Ullenhags åsikt att ett tillskott av affärskontakter som knyts över gränser inte låter sig statistikföras i kronor.

Stånga mig!

Eftersom frågan aldrig tagits upp i en riksdagsdebatt kan man undra vilka kunskaper politikerna har rörande invandringens kostnader. De få gånger som statistik presenteras är den oftast ofullständig eller missvisande, med uppgiften att stödja en känslomässig retorik. Det är uppenbart att många av våra valda ombud inte känner till, alternativt mörklägger, grundläggande fakta.

Ett exempel är socialdemokraten Eva-Lena Jansson som blottade sin okunskap när hon den 12 april 2012 i socialförsäkringsutskottet debatterade flyktingmottagandet med sverigedemokraten David Lång.[272] Jansson påstod att Sverige ger sina uppehållstillstånd utifrån Genèvekonventionen. Det är inte sant eftersom dessa flyktingskäl är i klar minoritet bland dem som sökt asyl och fått stanna. Därefter övergick hon till att tala om vikten av allas lika värde samt att hennes egen människosyn, grundad på denna devis, skilde sig från Sverigedemokraternas.

Fortsättningsvis påstod Eva-Lena Jansson att Sverige tog emot lika många människor år 2011 som 1970. Totalt skulle enligt henne 44.000 uppehållstillstånd ha utfärdats. Den korrekta siffran är i själva verket mer än dubbelt så hög. Under de senaste åren har mellan 90.000 och 111.000 uppehållstillstånd beviljats per år, inklusive uppehållsrätter.

---

[272] http://www.youtube.com/watch?v=95YwF9ZnkLk

Socialförsäkringsutskottet har på sitt bord att förbereda frågor som rör asyl- och migrationspolitiken. När vi mejlade dess samtliga ordinarie ledamöter om hur de ställde sig till att fakta brukades så ofullständigt eller okunnigt fick vi inte ett enda svar.

Följande kommer från riksdagens talarstol, i samband med att regeringens budgetproposition presenterades i slutet av september 2012. Dåvarande sverigedemokratiske riksdagsmannen Erik Almqvist försökte få finansminister Anders Borg att precisera invandringens kostnader.[273] Hans politiska parti vill spara 119 miljarder under den kommande mandatperioden genom att minska asyl- och anhöriginvandringen med nittio procent, jämfört med de prognostiserade nivåerna. Partiet har tagit fram sin beräkning med hjälp av riksdagens utredningstjänst och SCB, framhöll Almqvist, som höll en glest besökt presskonferens i ämnet. I den efterföljande nyhetsrapporteringen sågades förslaget som orealistiskt medan Miljöpartiets skuggbudget presenterades på ett neutralt sätt.

I talarstolen efterlyste Almqvist förgäves motargument grundade på fakta, från finansministern. ”Jag säger som matadoren till tjuren Ferdinand, efter att han förts till tjurfäktningsarenan: ”Stånga mig!”, provocerade han. Anders Borg såg trött ut efter dagens alla teveframträdanden om Nådiga Luntan och ställde sig helt oförstående till Almqvist livliga bildspråk. I stället kom han med en förvånad motfråga. ”Menar Almqvist verkligen att Sverige inte ska ta emot de stackars människor som flyr för sina liv från inbördeskrigets fasor i Syrien?”

Så fortsätter flykten från invandringens faktiska kostnader, till förmån för indignerade poser om bristande medmänsklighet.

Från 30 till 60 miljarder per år

Den beräkning av invandringens kostnader som vanligtvis nämnts är 40 miljarder netto per år. Siffran kommer från professor emeri-

---

[273] http://www.svtplay.se/klipp/305612/erik-almqvist-sd

tus i nationalekonomi Jan Ekberg vid Linnéuniversitet i Växjö. Den har justerats upp från tidigare 30 miljarder (2002) och successivt höjts till en övre gräns på cirka 60 årliga miljarder. Beräkningen finns i Ekbergs senaste rapport som avser år 2006 och skrevs för Expertgruppen för studier i offentlig ekonomi (ESO) Rapporten överlämnades till Finansdepartementet 2009.[274]

För att utreda hur ökad invandring påverkar de offentliga finanserna beräknar Jan Ekberg hur ”invandrarbefolkningen”[275] i Sverige påverkar den offentliga sektorn, i förhållande till dem han kallar för infödda. Vad Ekberg i korthet gör, är att han beräknar hur nettotransfereringarna i den offentliga sektorn skiljer sig mellan grupperna. Den 31 december 2006 uppgick invandrarbefolkningen enligt rapportens definition till 1,53 miljoner personer eller 16,8 procent av landets befolkning.

De offentliga intäkterna består av de skatter och sociala avgifter som betalas in till stat, kommuner och landsting. Utgifterna består av transfereringar och offentlig konsumtion. De innehåller exempelvis kostnader för skola, sjukvård, pensioner, infrastruktur och kriminalvård. I ett samtal med oss försäkrar Ekberg att ingen post lämnats orörd. Hans slutsats blir alltså inte särskilt upplyftande för dem som pläderar för att invandringen i sin helhet skulle vara lönsam. På DN Debatt skriver han den 5 oktober 2009:

> Det finns inga starka offentligt finansiella argument för invandring. Argument finns för invandring av specialister och det finns skyddsargument för flyktinginvandring. Men effekterna av invandring som ett medel för att underlätta för välfärdssystemet att försörja en åldrande befolkning är små. En orsak är att invandringen ökar befolkningen, vilket ställer större krav på den offentliga sektorn.[276]

---

[274] ESO-rapport 3. Invandringen och de offentliga finanserna 2009:3
[275] utrikesfödda och barn födda i Sverige med två utrikesfödda föräldrar
[276] http://www.dn.se/debatt/arbetskraftsinvandring-hjalper-inte-offentlig-sektor

Resultaten i ESO-rapporten ligger väl i linje med internationella studier. Professor Robert Rowthorn vid universitetet i Cambridge publicerade 2008 en sammanfattning av ett stort antal liknande undersökningar för invandringen till länder i Europa och Amerika. Hans slutsats är att den årliga effekten på den offentliga sektorns finanser är små. För de flesta länder ligger den i intervallet plus/minus 1 procent av BNP. ”Negativ effekt uppkommer vid svag integration på arbetsmarknaden av invandrare”, skriver Ekberg vidare. Han beräknar att invandringens årliga kostnader för det integrationssvaga och bidragsgenerösa Sverige sedan mitten/slutet av 1990-talet ligger mellan 1,5 och 2 procent av BNP.

Fler analfabeter än hjärnkirurger

En huvudorsak till att utgifterna ytterligare stigit sedan dessa beräkningar gjordes är accelerationen av Sveriges redan höga mottagande av asylsökande och anhöriga till dessa, i förhållande till vår folkmängd. [277] Detta orsakssamband nämns nästan aldrig, vare sig i politiken eller i medierna, trots att det är en faktor som skiljer Sverige från resten av västvärlden.

För de asylsökandes utbildningsgrad slår en statlig utredning fast att hälften saknar eller har bristfällig skolgång.[278] Ytterligare en fjärdedel har hantverksutbildning, vilket betyder att de har varit verksamma som byggnadsarbetare eller i något annat praktiskt arbete i hemlandet. I denna grupp ingår också de som har teoretisk utbildning på gymnasienivå. Frågan lämnas emellertid obesvarad om huruvida dessa hantverkserfarenheter kan anses gångbara och lever upp till de krav som ställs på den svenska arbetsmarknaden.

Endast en fjärdedel av de asylsökande antas ha eftergymnasial utbildning. Arbetsförmedlingens statistik hösten 2012 bekräftar denna bild: över 60 procent av de nyanlända flyktingarna och de-

---

[277] Se också statistikkapitlet
[278] SOU 2008:58

ras anhöriga visar sig högst ha förgymnasial utbildning.[279] I det dagliga svenska samhällslivet innebär det i stort att de är analfabeter – åtminstone det som brukar benämnas funktionella analfabeter. Sammantaget kan man därför räkna med att till Sverige kommer det via asylinvandringen ett stort antal faktiska och/eller praktiska analfabeter i åldrarna 18 till 64 år. Detta problem har börjat diskuteras allt mer öppet i samband med att flera kommuner kräver ökade statliga anslag. Exempelvis utgör analfabeterna hälften av de asylsökande som under senare år har tagits emot av Borlänge kommun. Kan många av de personer som söker asyl och får stanna i Sverige inte läsa och skriva blir en följdfråga hur många av deras anhöriga som kommer hit som har dessa färdigheter och vad det i sin tur medför för samhällsekonomin.

Den systematiska och strukturella diskriminering på arbetsmarknaden som medierna under alla år framhållit som den avgörande orsaken till bristande integration kan inte hämta stöd ur dessa uppgifter. Den stora anledningen till misslyckandet och vad som kallas utanförskap beror i stället främst på bristande kvalifikationer hos många som kommit hit under senare år. Vi förnekar inte att det också förekommer negativ särbehandling av människor med utländsk bakgrund, men mediernas favoritbild under många år av hjärnkirurgen som tvingas köra taxi på grund av ett främlingsfientligt samhälle, är inte representativ.

Hur är det tänkt att dessa människor någonsin ska kunna komma i arbete? I Sverige är bara två och en halv procent av den totala arbetsmarknaden tillgänglig för lågkvalificerad arbetskraft, jämfört med 17 procent i genomsnitt för EU-länderna. Svensk industri är visserligen effektiv och konkurrenskraftig men jobben har halverats till cirka 600.000 jämfört med 1965, en minskning som fortsätter. Dessutom kräver dagens industri högkvalificerad arbetskraft. Några lågutbildade finns det inte plats för.[280]

---

[279] http://www.regeringen.se/sb/d/119/a/198141
[280] http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/visst-behover-sverige-skapa-fler-

I en kalkyl från september 2012 frågar Jan Tullberg ”Vad kommer den somaliska specialinvandringen att kosta?” Det som avses är de cirka 27.000 somaliska anhöriginvandrare som förväntas att komma under de närmaste två åren, som ett resultat av en uppgörelse mellan regeringen och Miljöpartiet om att avskaffa id-handlingar till förmån för DNA-test. Tullberg kommer fram till siffran totalt 250 miljarder över tid.[281] Han grundar detta på Maria Leissners utredning om romer, där det anges att en person som aldrig bidrar till sin egen försörjning under sin livstid kostar samhället 14 miljoner kronor.[282]

Jan Tullberg är oroad över de höga kostnaderna för medborgare som försörjs av samhället och ytterst upprörd över att de inte offentliggörs. Han skriver en artikel som refuseras i en rad medier: Ekonomisk Debatt, Fokus, Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, Newsmill, Göteborgs-Posten och Magasinet Neo. Detta resulterar i att han den 27 december 2012 skriver ett öppet brev direkt till samtliga partiledare och redovisar sin uträkning rörande somalier:

Vad är då en realistisk ekonomisk förväntan av den extra somaliska invandringen? Av de nya somalierna som beräknas komma till Sverige efter det att kraven för anhöriginvandring sänkts förefaller det realistiskt att en tredjedel kommer att försörja sig genom eget arbete och att två tredjedelar försörjs av svenska skattebetalare. En sysselsättningsgrad på 33 procent kan ses som pessimistisk, men är högre än idag, och väsentligt högre än för romer. Bättre, men fortfarande låga, sysselsättningssiffror för somalier i Minnesota på 55-60 procent är inte relevanta för Sverige med mindre än att man tänker sig en radikal omläggning av den svenska välfärdsstaten. Detta skulle kunna ske genom att införa starkare försörjningskrav parat med en legal låglönemarknad, vilket kan absorbera den stora gruppen lågproduktiva som

---

laglonejobb_7888050.svd

[281]http://tidningenkulturen.se/artiklar/debatt-mainmenu-91/samhe-mainmenu-134/14821-vad-kommer-den-somaliska-extrainvandringen-att-kosta

[282] http://regeringen.se/sb/d/12448/a/150069 SOU 2010:55

inte efterfrågas vid höga lönenivåer. Rimligtvis kommer flera av dessa "svenskförsörjda" att ge vissa bidrag, men en del av de "självförsörjande" kommer inte att vara så fullt ut.

Räknat på 14 miljoner per person och 18.000 personer (2/3 av en prognostiserad extrainvandring av 27.000 individer från Somalia) blir kostnaden 250 miljarder, ungefär vad vi betalar för hela Sveriges sjukvård under ett år. Den kostnaden kommer att spridas på många år, men till bilden hör också att flera svenska regeringar tidigare har tagit ett flertal ogenomtänkta och kostsamma invandringsbeslut. Skattebetalarna står för dessa under många år efter beslutet.

Siffrorna är alarmerande men betänker man vilka bidragssummor som utbetalas blir siffran realistisk. Se nedanstående utdrag ur en artikel i Dalarnas tidning där den folkpartistiske riksdagsmannen Fredrik Malm vill sansa debatten efter att en insändare visat det betydande försörjningsstöd som utgår till en invandrad ensamstående mamma med tre barn:

I insändaren påstods det att en nyanländ arbetslös invandrande mamma med tre barn får totalt 21.810 kronor i månaden i bidrag. Skattefritt. Utöver detta påstås det tillkomma 259.200 kronor i retroaktiv föräldrapenning, samt 12.000 kronor i skattefri SFI-bonus.

Fredrik Malms genomgång på sin egen bloggsida har lett fram till en snarlik nivå, 21.541 kronor i månaden.[283]

Kommentatorsfältet till denna artikel fullkomligt exploderade och stängdes efter 491 införda kommentarer. Av dessa väljer vi först att återge signaturen "Mamma" och därefter signaturen "Städaren".

---

[283] Mats Laggar: Riksdagsman om bidragsdebatten. DT 19 oktober 2012.
http://www.dt.se/nyheter/dalarna/1.5208814-riksdagsman-om-bidragsdebatten

Att ni inte skäms, hur kan man sitta och räkna på vad människor som kommer från elände kostar i pengar, vart fan är vi på väg egentligen i vårt samhälle, är vi så iskalla människor i denna del av världen så att vi inte ens kan känna medmänsklighet längre för människor i nöd, jag skäms för att vara Svensk...

Undrar hur ni skulle känna om ni var tvungna att fly till ett annat land med era barn själva för att söka skydd, då skulle ni nog tycka att det var ganska iskallt att räkna pengar på vad ni själva skulle kosta.

Hur många svenskar har inte förfäder som emigrerat till Amerika förr i tiden, med då var det såklart självklart att Amerika skulle ta emot oss.

Fy f-n va lågt, man skäms....

Fan vad arg jag blir när jag åker hem från mitt jobb och ser en somalisk kvinna med en massa barn. Hon har mer än mig varje månad efter skatt. Jag går upp 04:00 måndag till fredag för att slita och dra in skatt till dem. Nu får det f—n vara nog.

En familj som invandrar till Sverige har rätt till skattepliktig retroaktiv föräldrapenning med 480 dagars föräldraledigt à 225 kronor per barn och dag. För tre barn i denna ålder innebär det ett ytterligare tillskott på 324.000 kronor brutto. Detta gäller under förutsättning att alla dagarna kan tas ut, men det är inte tillåtet att ta ut föräldrapenning för fler än ett barn i taget, vilket gör att inte särskilt många kommer att kunna kvittera ut denna summa. När det gäller 12.000 kronor i skattefri SFI-bonus så är det på liknande sätt. Vissa förutsättningar gör att långt ifrån alla är berättigade till den summan.

Hela 40 procent av de nyanlända kvinnorna tar ut föräldradagar under den första tiden i Sverige i så stor utsträckning att de inte kan delta i svenskundervisningen. Flera olika utredningar har kommit fram till att föräldraförsäkringen, såsom den är utformad, riskerar att bli vad de kallar för en ”kvinnofälla”.

Regeringen har därför bestämt att från 2014 ska 80 procent av föräldradagarna tas ut innan barnet fyllt fyra år. Beslutet har

mött hård kritik från dem som hävdar att särskilda regler för invandrade kvinnor innebär ett stort avsteg från principen om lika välfärd för alla.

För att återvända till de dåligt integrerade romerna så har de bara en sysselsättningsgrad på 20 procent, trots en lång tids integrationsansträngningar. Utredningen redovisar en totalkostnad på 560 miljarder kronor. Ändå är SCB:s definition av ”sysselsatt” mycket generös. Att vara sysselsatt innebär att ha arbetat minst en timme under den vecka då mätningen gjordes. Även oavlönat arbete för någon hushållsmedlem som har ett företag räknas som sysselsatt.

Somalier har totalt sett bara 25 procents sysselsättningsgrad i Sverige.[284] På grund av att deras sysselsättningsnivå, som enligt Svenskt Näringsliv/Saco lågt räknat ligger 20 procentenheter under genomsnittet för invandrare, kan vi rimligtvis även i framtiden förvänta oss sämre siffror än för andra utrikes födda, resonerar Tullberg.[285] Han prognostiserar därför en sysselsättningsgrad till en tredjedel, 33 procent, för de nyinvandrade somalierna. Även om detta kan tyckas pessimistiskt är siffran högre än idag och väsentligt högre än för romer. Tullberg kallar regeringens extra anslag på 850 miljoner, i samband med att anhöriginvandringen presenterades våren 2012, för en grindslant.

Sysselsättningsgap och utanförskap

När det gäller integrationen visar internationella jämförelser att Sverige tillhör de sämsta i klassen. Trots goda intentioner och omfattande offentliga insatser placerar sig Sverige i botten bland OECD-länderna när det gäller invandrare och arbetsmarknad. In-

[284] 11http://www.scb.se/Statistik/UF/UF0506/2012A01/UF0506_2012A01_SM_UF84SM1201.pdf

[285] http://www.saco.se/Global/Dokument/Trycksaker/Rapporter/2010_Arbetsmarknad_och_integration.pdf

för nyåret 2013 påminner chefredaktören för finanstidningen Dagens Industri, Tobias Vikström, i en ledare om det utsatta läget:

Sverige står inför akuta utmaningar med 54.000 asylsökande nästa år enligt Migrationsverkets prognos. OECD:s varningar nyligen om att den dåliga integrationen hotar den välfungerande svenska ekonomin får inte fäste i debatten.[286]

Den positiva formuleringen ”utmaning”, är en vanlig omskrivning i medierna i detta sammanhang. Det är en trevande eller rent av förnekande beskrivning av vad som väntar vid den kraftigt ökande asyl- och anhöriginvandringen. Sedan lång tid ligger utrikes föddas sysselsättningsgrad i Sverige klart under den övriga befolkningens. Det är detta ”sysselsättningsgap” som ligger till grund för vad man brukar kalla för utanförskapet.

Hur stort det är beror på hur man mäter. Medan inrikes födda är sysselsatta till 76,5 procent är motsvarande siffra för utrikes födda 61,8 procent. Här finns alltså ett sysselsättningsgap på runt 15 procent. I sin studie ”Bidrag, vägen till arbete?” har ekonomen Jenny von Bahr utgått från 16 – 64 år som arbetsför ålder.[287] Hennes egen bearbetning av SCB:s uppgifter ligger till grund för denna beräkning.

I sina årsrapporter anger SCB åldersspannet 15 till 74 år. Med detta längre intervall minskar skillnaderna i sysselsättning mellan utrikes och inrikes födda till 11 procent. Anledningen är att de yngsta och de äldsta inom fältet knappast är i arbetsför ålder utan i stort sett står utanför arbetsmarknaden, vilket jämnar ut skillnaderna. Denna mätmetod används i medierna som ett argument för att integrationen inte skulle vara så bristfällig som många påstår.

---

[286] Dagens Industri 2012-12-29

[287] http://www.timbro.se/innehall/?isbn=9175668192&flik=4

Jan Ekberg har i sin ESO-rapport däremot valt att använda åldersspannet 20 – 64 år. Då blir sysselsättningen endast 57 procent hos utrikes födda mot 80 procent för infödda, alltså ett glapp på hela 23 procent. ”För att nå ett nolläge där ingen omfördelning sker måste andelen förvärvsarbetande bland utrikes födda vara 72 procent enligt modellberäkningarna”, skriver Ekberg.

I ett statistiskt meddelande från 2012 har SCB krympt åldersspannet till 25 till 64 år. Då förstoras skillnaden i sysselsättningskvoten ytterligare, till 27 procent. Så här förklarar SCB problemet mer detaljerat:

Utrikes födda förvärvsarbetar i klart mindre utsträckning än svenskfödda. Totalt förvärvsarbetade 84 procent av de svenskfödda och 57 procent av de utrikes födda i åldern 25-64 år. Skillnaden kvarstår även om hänsyn tas till utbildningsnivån. Av de utrikes födda med lång eftergymnasial utbildning i åldern 25–64 år förvärvsarbetade 66 procent. Bland svenskfödda med motsvarande utbildningsnivå förvärvsarbetade 91 procent. De utrikes födda männen förvärvsarbetade i något större utsträckning än de utrikes födda kvinnorna, 59 respektive 55 procent. Särskilt stor är skillnaden mellan könen bland de utrikes födda med förgymnasial utbildning, där 51 procent av männen förvärvsarbetade men endast 38 procent av de utrikes födda kvinnorna.[288]

Prognosen för den s.k. andra generationens invandrare är osäker när det gäller självförsörjning. Jan Ekberg konstaterar:

Under det närmaste årtiondet kommer allt fler infödda med invandrarbakgrund nå arbetsför ålder. Många av dessa har föräldrar som invandrade från utomeuropeiska länder på 1980- och 1990-talet. Tidigare undersök-

[288] SCB Sveriges Officiella Statistik UFO506_2012A01_SM_UF84SM1201.pdf

ningar har visat att gruppen infödda med utomeuropeisk bakgrund har svårigheter på arbetsmarknaden.[289]

Över tid har det skett en dramatisk förändring av sysselsättning och arbetsinkomster för utrikes födda. Mycket beror på att tyngdpunkten har förskjutits från efterfrågad och behövd arbetskraftsinvandring till en tämligen okontrollerad asyl- och anhöriginvandring. Under 1950–1970-talen var situationen en helt annan.

Kombinationen av gynnsam ålderssammansättning och ett bra arbetsmarknadsläge var förklaringen till att invandrarna då bidrog, genom skatter och socialförsäkringsavgifter, mer till den offentliga sektorn än vad de tog i anspråk av offentliga utgifter. Mellanskillnaden blev en intäkt för de infödda.[290]

Jan Ekberg drar gränsen för invandringens positiva effekt till 1990-talets första hälft. Då drabbades Sverige som bekant av en allvarlig lågkonjunktur, där främst utomeuropeiska invandrare förlorade eller aldrig hittade ett arbete.

Exit Ekberg

Jan Ekbergs centrala budskap är att den misslyckade integrationspolitiken de senaste 20–25 åren är orsaken till de höga kostnaderna. Han menar att ekvationen vad det gäller invandringens kostnader skulle kunna gå plus max en procent av BNP per år, men detta ter sig som ett hypotetiskt resonemang. Då krävs nämligen att vi återfår den integration som vi hade på 60- och 70-talen. Om integrationen ökade med tio procent skulle de offentliga finanserna förbättras med 18–20 miljarder per år. Men en liknande utveckling är definitivt inte i sikte. Idag skjuter i stället utgifterna för asyl- och anhöriginvandringen i höjden.

---

[289] ESO-rapport 3. Invandringen och de offentliga finanserna 2009:3
[290] Se föregående not.

Sveriges regering anlitar inte längre Jan Ekberg som en expert till stöd för sina uttalanden, även om man också tidigare varit restriktiv. Det resonemang som förs fram på regeringens hemsida betonar i stället att Ekbergs räknesätt med transfereringar inom offentlig sektor är ofullständigt. Kanske var det så att hans siffror och slutsatser inte passade en regering som mer än någon tidigare öppnat gränserna för alla sorters invandring. Vår hypotes är att kostnaderna blivit så besvärande att regeringen avstår från att redovisa dem. I stället får vi en presentation som är allmänt och positivt hållen. Det finns ingen rapport, ingen expert eller någon statistik som underbygger resonemanget på regeringens hemsida:

Det är inte helt klart hur invandringen påverkar de offentliga finanserna. De beräkningar som finns visar på större kostnader än intäkter. Två viktiga saker som påverkar beräkningarna är hur gamla människor är när de kommer till Sverige och hur stor andel som arbetar. En förbättrad integration kan ge stora positiva effekter. Det bör också noteras att beräkningarna handlar om offentliga intäkter och utgifter på individnivå. De positiva effekterna som invandring har på samhällsekonomin som helhet genom ökad tillväxt, handel och företagande ingår inte. Sammantaget kan vi se att Sverige, i likhet med till exempel Kanada och Australien, har kunnat kombinera en förhållandevis hög invandring med en god ekonomisk utveckling. Vi står oss väl såväl när det gäller mått på ekonomisk produktion som bredare välfärdsmått.[291]

Från 60 till 250 miljarder per år

Jan Tullberg har i tidskriften Ekonomisk Debatt under rubriken ”Invandringen och den svenska ekonomin” gjort en analys grundad på Ekbergs utredning.[292] Där beräknar han kostnaderna till närmare tre procent av BNP, vilket är cirka 85 miljarder för år 2006.

[291]http://www.regeringen.se/sb/d /2279/a/181576
[292] Ekonomisk debatt 1/2011 http://www2.ne.su.se/ed/pdf/39-1-jt.pdf

Jan Tullberg menar att Ekbergs metod är för defensiv. Det finns fler ”invandringstunga” poster förutom hemspråksundervisning, svenska för invandrare och arbetsmarknadsstöd. Exempelvis är såväl skola som kriminalvård dyrare för invandrare än för infödda svenskar.

Gruppen med ”delat” föräldraskap består av 580.000 barn och vuxna. Dessa räknar Ekberg till ”ursprungsbefolkningen”. Tullberg däremot menar att det är orimligt att endast den svenske föräldern har ett ansvar att betala skatt för exempelvis barnens skola. Om man bryter ut hälften av barnen som har en invandrad förälder ur den svenska gruppen ökade det årskostnaden med tolv miljarder.

Hösten 2012, samtidigt som Sverige påbörjar mottagandet av en starkt ökat asyl- och anhöriginvandring, uppdaterar Tullberg utgifterna till 110 miljarder per år, vilket är nästan halva budgeten för Sveriges totala hälso- och sjukvård. Beräkningen grundar Tullberg på en uppräkning av inflationen och ökning av andelen invandrare till närmare 20 procent av befolkningen. Tullberg ser kalkylerna som lågt räknade, med hänsyn till att strukturen i Ekbergs analysmodell exkluderar de framtida pensionskostnaderna för invandrarna. I sin forskningsrapport från våren 2014 ”Låsningen – en analys av svensk invandringspolitik” (Stockholm: Lykeion) uppdaterar Tullberg kostnaderna för invandringen till 250 miljarder kronor per år, vilket är detsamma som sju procent av Sveriges BNP. Ökningen beror på att Tullberg nu inkluderat undanträngningseffekter, t.ex. de kostnader som uppstår för arbetslösa svenskar när jobben går till invandrare.

Från offentliga finanser till hela samhällsekonomin

Jan Tullberg kritiserar också Ekbergs modell för att den begränsar sina mätningar till skillnader i transfereringar inom den offentliga sektorn. Synsättet måste vidgas. Med en icke-sysselsatt population på över en halv miljon i arbetsför ålder faller de flesta kriterier för arbetskraftsinvandring.

> Vi har inte haft brist på arbetskraft utan invandrarna har beretts plats på arbetsmarknaden därför att svenskarna har börjar arbeta vid senare ålder och slutat tidigare /…/ Ser man ur hela ekonomins synvinkel blir invandringen väsentligt mer kostsam än om man begränsar effekterna till endast konsekvenser för den offentliga sektorn.[293]

Med ett demografiskt resonemang grundat på SCB:s prognos kommer Sverige att ha ett fertilitetstal som långsiktigt ligger på i snitt 1,85 barn per kvinna. Detta skulle innebära en folkminskning om invandringen vore noll. På kostnadssidan tillkommer en ökad försörjningsbörda på grund av antalet fördubblade pensionsår sedan ATP infördes 1960, plus ett allt senare inträde i arbetslivet för de unga. Med denna utgångspunkt menar Tullberg att samhället borde minska invandringen och satsa mer på att få de arbetslösa invånare som redan finns i landet i arbete. Han betonar att eftersom sysselsättningen inte har ökat så har invandrarna tillfört allt mindre. Ett stort antal svenskar har lämnat arbetsmarknaden och deras platser fylls av invandrare. Individuellt gör de en insats, men samhällsekonomiskt är det inget nödvändigt tillskott.

> Invandringen har bidragit till att förvärvsverksamheten minskat bland svenskar och vi avlägsnar oss allt mer ifrån den fulla sysselsättning som de flesta bekänner sig till som vision.[294]

Tullberg hänvisar till journalisten och författaren Christopher Caldwell, som anser att politikerna av oaktsamhet hamnade i en situation med massinvandring, för att sedan försvara den som om den vore en genomtänkt politik. Jan Tullberg slutar:

---

[293] http://www2.ne.su.se/ed/pdf/39-1-jt.pdf
[294] http://www2.ne.su.se/ed/pdf/39-1-jt.pdf

Ansvarslösa politiker tycks behandla invandringens kostnader som en ”springnota”, men någon måste betala, och det kan inte bli någon annan än skattebetalarna. Den notan blir dyr.[295]

Trefaldiga kostnader?

Den tredje mer omfattande beräkningen av invandringens kostnader som vi har kunnat finna är något äldre, från år 2002. Den är gjord av Lars Jansson, tidigare universitetslektor vid handelshögskolan i Göteborg. I sin bok ”Mångkultur eller välfärd?” gör han en genomgång beräknad på kostnader för 1999.[296]

Jansson räknar inte med invandrarnas bidrag genom inbetalda skatter som intäkter att tillföra på pluskontot. Han menar i stället att skatter ska finansiera den gemensamma välfärden och kan därför inte öronmärkas för en viss grupp. I sin debattartikel i Svenska Dagbladet ”Vad kostar invandringen?” sammanfattar han i stora drag sina beräkningar.[297] De skiljer sig väsentligt från Ekbergs och Tullbergs slutsatser och nära trefaldigar kostnaderna.

Invandringens kostnader uppgick enligt mina beräkningar 1999 till 267 miljarder kronor. Kostnaderna fördelas så här:
1. Centrala samhällsfunktioner, 32 mdr
2. Offentlig konsumtion, 123 mdr
3. Transfereringar, 84 mdr
4. Inkomstförluster, 28 mdr
Underlaget är i huvudsak boksluten från kommuner och staten. Centrala samhällsfunktioner omfattar kostnader för rikets centrala ledning och nettoräntan på statsskulden. Exempel på offentlig konsumtion är skola, sjukvård och rättsväsende. Transfereringar till hushåll är t ex a-kassa, sjukpenning och pensioner, men även vissa subventioner till statliga och privata organisationer. Inkomstförlusterna avser bortfall av inkomster i den offentliga sektorn

[295] "Vad kommer den somaliska specialinvandringen att kosta?", manuskript 2012, opublicerat
[296] Bokförlaget Vitsippan (2002)
[297] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/vad-kostar-invandringen_61728.svd

på grund av att många arbetsföra invandrare ej deltar i produktionen. Kostnaden för invandringen uppgår till ungefär en fjärdedel av vad hela den offentliga sektorn kostar. Den är försiktigt beräknad.

Lars Jansson driver tesen att det är i invandringspolitiken och inte i integrationspolitiken som de stora problemen finns. Den politiska lösningen på problemen är därför kraftigt minskad asyl- och arbetskraftsinvandring. En avgörande orsak till att Sverige i början av det nya årtusendet dalade till en 17:e plats i välfärdsligan beror på den omåttligt generösa invandringspolitiken, menar Jansson, som har dedicerat boken till ”allas våra barn och barnbarn”. I en intervju med nättidningen Blågula Frågor säger han:

Våra barn och barnbarn riskerar att få leva i ett land med dominerande inslag av våld och förtryck. Ett system där religion och politik vävs ihop med maktstruktur, som liksom i andra länder har lett till ännu mer våld och krig. Våra riksdagsledamöter sitter med armarna i kors och gör ingenting åt eländet.[298]

Clash

Liksom Jan Ekberg framhåller Lars Jansson att om sysselsättningsgraden kunde ökas skulle det betyda åtskilliga nya miljarder i statskassan. Han summerar:

I forskning och utbildning har gränsöverskridande utbyten varit en fördel för Sverige. Många invandrare har genom att starta egna företag bidragit till att öka sysselsättningen. Ändå är det något som fattas för att dynamiska effekter av invandringen ska få större betydelse. En indikation är att 74 procent av hela invandrarbefolkningen får sin service och utkomst genom skattefinansiering. Invandrarna betalade knappt 11 procent (117 mdr 1999) i skatter trots en befolkningsandel på drygt 20 procent. Det beror bland annat på att

---

[298] http://www.bgf.nu/nr/04/2/ljintervju.html

deras bidrag till BNP per invandrare inte utgör mer än 57 procent av genomsnittet för hela befolkningen. Sverige har brist på arbete och på grund av en för stor invandring överskott på arbetskraft.[299]

Därefter skär det sig ordentligt mellan Jan Ekberg och Lars Jansson. Den förre hade år 2002 beräknat invandringens kostnader till 30 miljarder per år medan den senare i stort sett hade tiofaldigat siffran. I en replik anklagade Ekberg Jansson för att ”dubbelräkna” det han kallar för ”inkomstförluster” och att inte ange tydliga hänvisningar för sina beräkningar inom den offentliga sektorn. Inte heller avgränsar han definitionen av begreppet invandrarbefolkning. Ekberg menade också att Jansson inte utgick ifrån nettobelastningen vad gäller hur den offentliga sektorn tas i anspråk av invandrare, eftersom han inte tar hänsyn till deras bidrag i form av skatter och socialförsäkringsavgifter.

Ska man sammanfatta de tre ekonomerna kan sägas att Ekberg och Tullberg, i motsats till Jansson, anser att invandrarnas bidrag till statskassan ska vara med i kalkylen. Jansson och Tullberg anser, i motsats till Ekberg, att det primära problemet är den omfattande invandringen, inte den bristande integrationen.

760 procent högre bidragsberoende

På Affes statistikblogg finns diagram som beskriver hur försörjningsstödet, det som tidigare kallades socialbidrag, har utvecklats för invandrare mellan 1998 och 2011. Sådana förmåner som bostadstillägg, barnbidrag och äldreförsörjningsstöd är inte medräknade.[300] Vi har kontrollerat i olika myndigheters statistikdatabaser att samtliga uppgifter stämmer.[301]

---

[299] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/vad-kostar-invandringen_61728.svd

[300] Socialstyrelsens statistikdatabas, Försäkringskassans etableringsersättning och SCB:s statistik över demografivariabler 1997-2011

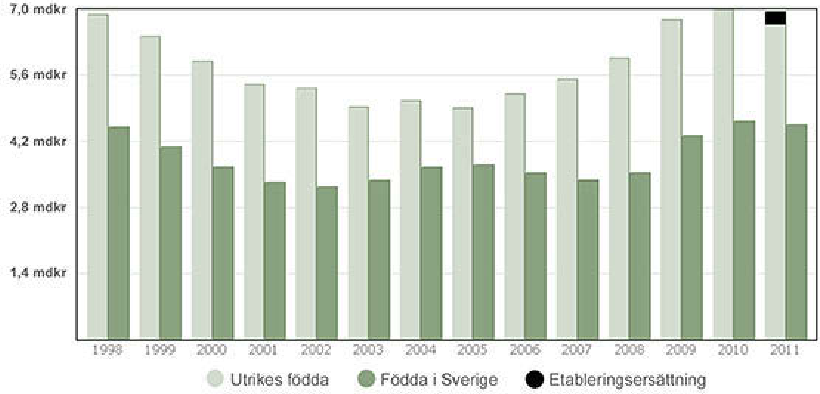
[301] http://affes.wordpress.com/2012/09/19/ekonomiskt-bistand-i-hela-sverige-1998-2011/

Sverige

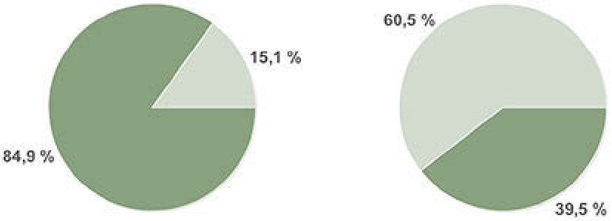
9 482 855 invånare (2011)

Ekonomiskt bistånd

Inklusive etableringsersättning*

Befolkning 2011 **Kostnad 2011**

Överrepresentation: 8,6

	Födda i Sverige	Utrikes födda	Överrepresentation
2011	4 533 059 000 kr	6 929 128 000 kr	6 122 895 000 kr
2010	4 615 610 000 kr	6 978 739 000 kr	6 183 317 000 kr
2009	4 311 970 000 kr	6 747 259 000 kr	6 027 759 000 kr
2008	3 530 913 000 kr	5 933 818 000 kr	5 368 544 000 kr
2007	3 368 587 000 kr	5 489 976 000 kr	4 968 740 000 kr
2006	3 525 757 000 kr	5 183 999 000 kr	4 661 815 000 kr
2005	3 689 361 000 kr	4 894 275 000 kr	4 372 037 000 kr
2004	3 643 163 000 kr	5 040 631 000 kr	4 534 406 000 kr
2003	3 364 391 000 kr	4 909 465 000 kr	4 450 684 000 kr
2002	3 226 103 000 kr	5 301 840 000 kr	4 870 230 000 kr
2001	3 322 341 000 kr	5 382 058 000 kr	4 950 341 000 kr
2000	3 649 702 000 kr	5 870 801 000 kr	5 405 845 000 kr
1999	4 066 767 000 kr	6 398 418 000 kr	5 890 644 000 kr
1998	4 488 337 000 kr	6 856 848 000 kr	6 307 770 000 kr
	53 336 061 000 kr	**81 917 255 000 kr**	**74 115 027 000 kr**

*Etableringsersättning: 3.8 procent av kostnaderna för utrikes födda 2011. (260 656 000 kr)

Av diagrammet ovan framgår att den utrikes födda befolkningen har 8,6 gånger, eller 760 procent, högre bidragsberoende per capita, jämfört med inrikes födda. Den del av befolkningen som var född utrikes utgjorde 2011 drygt 15 procent av totalbefolkningen, men uppbar 60 procent av försörjningsstödet samma år, dvs cirka 6.7 miljarder (6,9 miljarder inklusive etableringsersättning). Under hela periodens 14-åriga tidsspann utgick det cirka 82 miljarder till utrikes födda. Inom den inrikes födda befolkningen på nästan 85 procent var bidragstagandet under 2011 mindre än 40 procent av hela kakan, vilket det också var sett över tid. För samtliga år erhöll de infödda totalt 53 miljarder i försörjningsstöd.

Ett påpekande som vi vill göra i anslutning till denna beräkning är att Socialstyrelsen beräknar försörjningsstödets storlek på olika typer av hushåll medan SCB:s statistik är nedbruten till individnivå. Det finns således en risk att de svenskfödda som finns med i de utrikesfödda hushållen registreras som utrikes födda. Emellertid påverkas beräkningen endast marginellt av detta eftersom sammanboende par (med eller utan barn), i utrikes födda hushåll där en sökande/medsökande är inrikes född, under 2011 endast konsumerade 135 miljoner, eller knappt två procent, av de totalt nästan 7 miljarder kronor som gick till de utrikes födda hushållen.[302]

Kommunalpolitiker slår larm

På senare tid har ansvariga kommunpolitiker från mindre och medelstora kommuner reagerat när det gäller mottagande av asylsökande och anhöriga. Dels saknar de bostäder och andra lokaler, dels belastar invandrare redan en stor del av budgeten för försörjningsstödet. Om vi med samma källor bryter ned problematiken till kommunnivå kan vi i stora drag se hur det kan se ut i landet (inkl. etableringsersättning).[303]

---

[302] http://192.137.163.49/sdb/ekb/val.aspx

[303] http://affes.wordpress.com/2012/09/08/ekonomiskt-bistand-i-15-kommuner-1998-2011/

- I Nässjö konsumerar 11,5 procent utrikes födda 70 procent av dessa bidrag
- I Borlänge 13,3 procent – 6 5 procent
- I Katrineholm 14 procent – 67 procent
- I Falköping 9,6 procent – 67,2 procent
- I Flen15 procent – 65,2 procent
- I Trollhättan 17 procent – 72,7 procent
- I Karlskrona 10 procent – 57,9 procent
- I Eskilstuna 20,4 procent – 64,4 procent
- I Ludvika 11,4 procent – 62,4 procent
- I Linköping 13,9 procent – 71,6 procent
- I Lund 17,6 procent – 61,8 procent
- I Kalmar 10 procent – 65,9 procent
- I Malmö 30,5 procent – 76,3 procent

En klar försämring

Framtiden ser mörk ut för den nya generation som ska ut på arbetsmarknaden. Särskilt svår ser den ut att bli för elever som kommer från länder utanför den västliga sfären.

PISA är en internationell undersökning som görs vart tredje år. Den mäter läsförståelse och kunskaper i matematik och naturvetenskap hos 15-åringar. Den senaste offentliggjorda undersökningen när detta skrivs är PISA 2009. Där kom Sverige sammanlagt på plats 21 bland 34 OECD-länder, när det gällde den totala rankingen inom alla de mätbara tre kunskapsområdena. Finland, Sydkorea, Japan och Kanada ligger i topp i nämnd ordning, men i särklass bäst är ett land utanför OECD: Shanghai-Kina.[304] Vad gäller läsförståelse kom Sverige på plats 15, matematik plats 20 och naturvetenskap 23:e plats. Detta är en tydlig försämring jämfört med

[304] Ladda ned Skolverkets rapport ”Rustad att möta framtiden” (2010) Se s. 72-73 http://www.skolverket.se/om-skolverket/publicerat/visa-enskild-publikation?_xurl_=http%3A%2F%2Fwww5.skolverket.se%2Fwtpub%2Fws%2Fskolbok%2Fwpubext%2Ftrycksak%2FRecord%3Fk%3D2473

resultaten från 2006. Skolverkets sammanfattning i ett pressmeddelande:

Svenska 15-åringars läsförståelse och kunskaper i matematik har försämrats under 2000-talet. I naturvetenskap presterar svenska elever idag under det internationella genomsnittet. Den svenska skolan har också blivit mindre likvärdig och de elever som inte når upp till en grundläggande läsförståelse har blivit allt fler.

De svenska PISA-resultaten visade att 48 procent av första generationens invandrade elever och 30 procent av andra generationens dito, har en svag läsförståelse och inte tillräckliga kvalifikationer för att påbörja en ungdomsutbildning. För svenskar ”utan migrationsbakgrund” är motsvarande siffra 14 procent. Detta framgår av den danska publikationen PISA Etnisk 2009.[305] Svenska skolor rankas alltså lågt i internationella granskningar. Skillnaderna i läsprestationer mellan infödda elever respektive elever med utländsk bakgrund är enligt ovanstående studie totalt sett större i Sverige än genomsnittet i OECD.

I regeringens budgetproposition för 2013 visar statistiken tydligt att det är främst ickevästerländska elever som kommit till Sverige efter ordinarie ålder för skolstart som har utomordentligt svårt att hävda sig i skolan. Medan drygt 90 procent av de inrikes födda eleverna 2011 hade gymnasiebehörighet efter årskurs nio, var motsvarande siffra för dessa elever med ursprung utanför EU/Efta endast 44 procent. Resultatet är en klar försämring om man jämför med år 2000, då motsvarande siffra var 63.8 procent. Det avgörande för att kunna lyckas på den svenska arbetsmarknaden är att barnen kommer in i den svenska skolan redan från första klass. Då börjar de komma upp i samma nivåer som övriga elevgrupper. Dessvärre är det inte åt det hållet som utvecklingen går. Regering-

[305] http://www.kora.dk/udgivelser/udgivelse/i3670/PISA-Etnisk-2009

en konstaterar i stället att utrikes födda elever under 2000-talet anländer allt senare till Sverige. Därmed får de också en sämre ingång till både skola och arbetsliv. Även om flickor uppvisar generellt bättre resultat än pojkar, har gymnasiebehörigheten för de elever som kommit hit efter ordinarie skolålder från länder utanför EU/Efta sjunkit sedan millennieskiftet.[306]

– Genom att skylla arbetslöshet och sjunkande skolresultat på invandring, helt utan stöd i statistiken, så krattar man manegen för partier som vill sätta människa mot människa. Det är ansvarslöst, säger Miljöpartiets språkrör Gustav Fridolin till tidningen Dagens Nyheter inför årsskiftet 2013. [307]

Med referens till ovanstående statistik undrar vi vem det är som inte vill ta till sig fakta om hur verkligheten ser ut och därmed också uppträder ansvarslöst.

Förutom den mycket kritiska situationen när det gäller integrationen av ickevästerländska elever på arbetsmarknaden, kan vi konstatera att var tredje arbetslös som är registrerad på Arbetsförmedlingen är född utomlands och att andelen ökar dramatiskt. 40 procent av framtidens arbetskraft som kommer till Sverige från länder utanför Europa, har så låga meriter att man närmast kan jämställa dem med faktiska eller praktiska analfabeter, vad gäller dagligt liv i det svenska samhället. 25 procent saknar motsvarande grundskolekompetens, ytterligare 15 procent har högst grundskola, enligt siffror som Dagens Nyheter tagit fram i samarbete med Arbetsförmedlingen.[308]

---

[306] prop 2012 /13:1 Integration och jämställdhet, s. 17.
Pdf kan laddas ned via http://www.regeringen.se/sb/d/15677/a/199189 Välj utgiftsområde 13.

[307] http://www.dn.se/nyheter/politik/regeringen-krattar-manegen-for-sd

[308] http://www.dn.se/nyheter/sverige/utanforskapet-skulle-minska--sa-har-blev-det DN 2011-11-26

En avslutande kommentar

Detta kapitel inleddes med ett försök att beskriva den stora bilden av invandringens kostnader och slutar med att redovisa en bidragsutbetalning som bara är en bråkdel av den totala summan. Helhetsbilden av invandringens kostnader är abstrakt och teoretisk. Även om den bottnar i konkreta plus- och minusposter, finns ingen samstämmighet om vilka dessa poster ska vara och hur beräkningar ska göras. Det finns inte ens en konsensus om att en beräkning över huvud taget är önskvärd. De få ekonomer som har belyst problematiken med sina rapporter är i alla fall eniga om att det rör sig om ett minuskonto på åtskilliga miljarder kronor per år.

Den avslutande redovisningen vad gäller försörjningsstöd samt den lilla del som hittills består av statlig etableringsersättning är visserligen bara en mindre del av invandringens totala kostnad, men den är högst konkret och märkbar. Det beror på att allt flera kommuner, trots statliga tillskott, inte vet hur de ska klara av den kraftigt ökade asyl- och anhöriginvandringen när deras socialbudgetar redan är så hårt belastade av kostnader för utrikes födda. Även om etableringskostnaderna från staten i framtiden skulle avlasta kommunernas utbetalningar av försörjningsstöd minskar inte kostnaderna, eftersom allt ändå är skattepengar.

Miljöpartiets invandringspolitik

Gräddfil

I över 30 års tid har professor Kent Asp systematiskt studerat hur svensk politik behandlas i medierna. Vid JMG, Institutionen för kommunikation, media och journalistik vid Göteborgs universitet, där han är verksam, har sedan 1989 gjorts sex undersökningar av journalisters partisympatier. Det betyder att Kent Asp bland annat granskat samtliga valrörelser där Miljöpartiet varit med.

På nyhetsprogrammet Rapports hemsida finns en intervju där Kent Asp ger en närmare förklaring till de slutsatser han har dragit från sin undersökning om journalistkårens partisympatier:

Den slutsats jag drar efter alla dessa års studier är att Miljöpartiet får en mer gynnsam behandling än de andra partierna. Normalt sett är jag väldigt försiktig i sådana här sammanhang och jag skulle aldrig påstå något sådant om jag inte vore säker. [309]

Miljöpartiet befinner sig i en fredad zon när det gäller den politiska bevakningen. Det granskas inte lika tufft som andra partier utan har en gräddfil i medierna genom sin unikt starka ställning bland svenska journalister. Exempelvis anmälde tidigare folkpartisten Jan Sjunnesson SVT:s framställning av Sverigedemokraternas och Miljöpartiets budgetförslag till granskningsnämnden hösten 2012:

---

[309] http://www.svt.se/2.22620/1.2788661/miljopartiet_har_en_graddfil

I presentation den 27 sept 2012 av Rapport av budgetförslag från SD och MP märktes en väsentlig skillnad. SVT visade totalt 6 negativa inslag och kommentarer av SDs förslag och 0 av MPs.
I presentationen av SD från Rapport fanns totalt fyra negativa kommentarer:
En experts negativa kommentar (Jan Ekberg, vars ESO rapport 2009:3, sid. 9, skriver om en årlig kostnad på 1,5 – 2 5 av BNP för invandringen, dvs 50-70 miljarder vilket inte togs upp i Rapports programledare Pelle Edins referat).
En kritisk minister fick uttala sig (Erik Ullenhag)
En kritisk oppositionsledare (Jonas Sjöstedt)
Rapports Mats Knutsson var bara kritisk i sin presentation.
Till detta kommer två sk Kommentatorer /som fick/ uttrycka sin kritik (Per Einarsson och Filip Struwe), vilket finns på SVTPlay och sändes under dagen, men exakta tider framgår inte eftersom SVTs hemsida inte visar sändningar (sökning resultatlös).
Totalt sex kritiska kommentarer.
Vad gäller MPs förslag fanns ingen sådan kritik utan en neutral presentation framfördes, inga experter, ministrar eller andra partiledare än Åsa Romson själv fick kommentera
Detta är ett uppenbart åsidosättande av den opartiskhet som SVT ska stå för. Denna partiska framställning är nu anmäld till Radio och TVs Granskningsnämnd.[310]

Den som föreställer sig att den bristande kritiken kanske berodde på att Sverigedemokraternas budgetproposition var kontroversiell och därför hade ett högt nyhetsvärde medan Miljöpartiets var mer intetsägande, misstar sig. Miljöpartiet föreslog bland annat vård och skola för illegala invandrare. Partiet ville dessutom att allvarligt sjuka asylsökande skulle få stanna i Sverige. För att minska väntetiderna föreslog de en fjärde migrationsdomstol och de ville stärka det ekonomiska stödet till kommunerna så att dessa skulle

---

[310] http://sjunne.com/2012/09/28/svts-partiska-framstallning-av-sds-och-mps-budgetforslag-anmald/

klara av den ökade anhöriginvandring som blev resultatet av deras politik.

Inte heller väckte det någon särskild debatt när Maria Ferm ett par månader senare föreslog att så kallade miljöflyktingar skulle få flyktingstatus och ingå i FNs flyktingkonvention. Ett förverkligande skulle förmodligen innebära att ytterligare ett dråpslag riktades mot Sverige som välfärdssamhälle:

Miljöpartiet har en vision om en värld utan gränser, där alla har en möjlighet att flytta, men där ingen tvingas fly. En värld där människor kan bo och verka där de så önskar. /…/ Miljöpartiet vill att flyktingbegreppet moderniseras så att också klimatflyktingarna omfattas av flyktingbegreppet i FN:s flyktingkonvention. Vi vill även att EU tar fram en handlingsplan för klimatflyktingar. Med krafttag i klimatpolitiken kan vi minska klimatförändringarna. Men i den verklighet vi lever i idag måste också de människor som inte längre kan bo kvar där de en gång växt upp få stöd av oss i framförallt Europa och USA som deltagit i att skapa klimatförändringarna.[311]

För att återvända till Kent Asp, så konstaterar han att inte heller i samband med val utsätts Miljöpartiet för någon hård bevakning:

Överhuvudtaget får kritiken mot Miljöpartiet liten omfattning i valrörelser jämfört med andra partier. Det saknas en granskning av Miljöpartiets politik. Ur väljarnas synpunkt är det viktigt att partierna behandlas rättvist.[312]

---

[311] http://www.expressen.se/debatt/ge-klimatflyktingar-full-flyktingstatus/

[312] Enkätundersökningen Journalist 2011 genomfördes oktober 2011 - februari 2012 av JMG, Institutionen för kommunikation, medier och journalistik vid Göteborgs universitet. Den skickades till 2.500 slumpmässigt utvalda medlemmar i Journalistförbundet, som totalt har ca 17.300 medlemmar. Efter att 138 personer som inte längre var journalistiskt verksamma bortfallit, återstod 2.362 personer. Det kom svar från 1.414 personer, 59,9 procent. Av de 1.414 svarade 98 procent på frågan vilket parti de tycker bäst om.

Det största partiet

Hur pass stark ställning har då Miljöpartiet bland journalister? Går man till en undersökning som Kent Asp publicerade i år redovisas ett näst intill chockerande högt tal för Miljöpartiet:

> Det största partiet bland svenska journalister är Miljöpartiet. Hela 41 procent svarade att Miljöpartiet var det bästa partiet. Inte något parti har sedan undersökningarnas start 1989 kunnat uppvisa en så stor andel sympatisörer. Det är nästan tre gånger så stor andel som anser att socialdemokraterna eller moderaterna är bästa parti. Journalistkåren kan därför betraktas mer som grön än röd. [313]

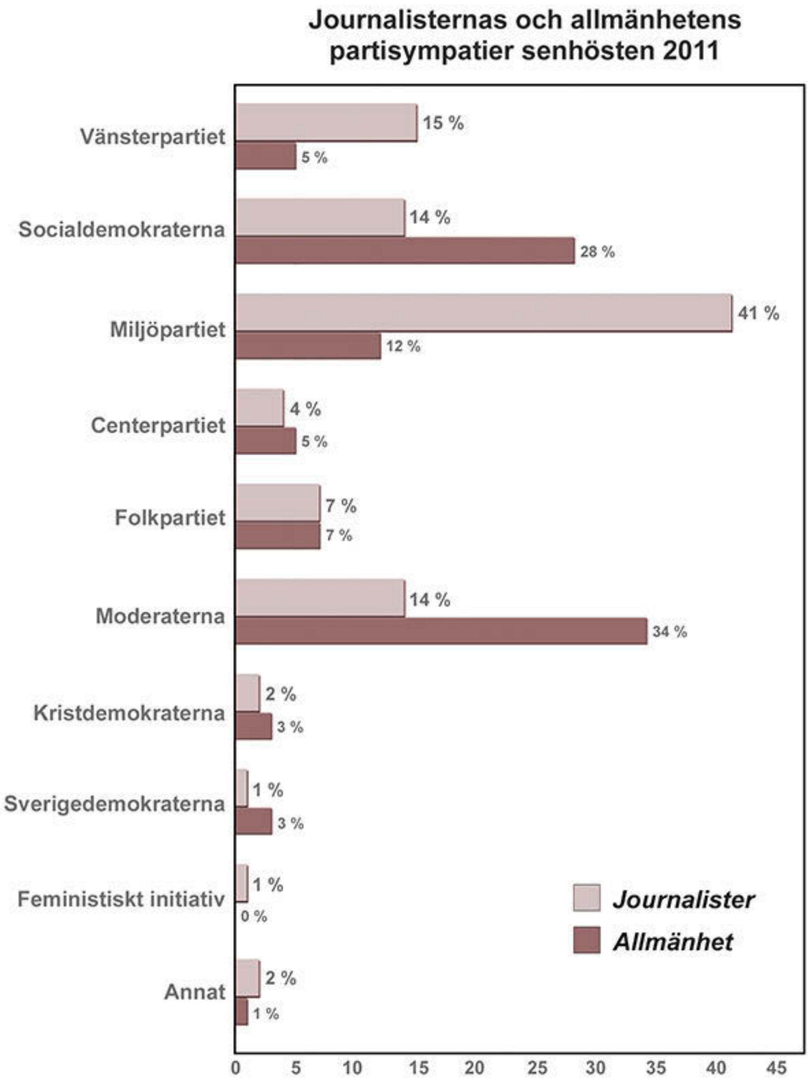
När det gäller Sverige Radio och Sveriges Television är siffran ännu högre, 52 procent av de SVT-anställda och 54 procent av de anställda journalisterna vid Sveriges Radio sympatiserar med Miljöpartiet. Urvalet i de senare fallen rör sig om drygt 200 personer. Vi tar det en gång till, eftersom detta är en sensationell siffra: Majoriteten av journalisterna på Sveriges Radio och Sveriges Television gillar Miljöpartiet bäst. De är också de journalister som ska värna public service-uppdraget, det vill säga rapportera allsidigt och objektivt så långt detta är möjligt. För dessa journalister, som har kravet på sig att vara opartiska, konstaterar Kent Asp att över 80 procent sympatiserar med de rödgröna partierna.

> Skillnaderna mellan journalister med olika bevakningsområden är begränsade. Miljöpartiet har en mycket stark ställning i samtliga grupper, med undantag för sportjournalister (men även bland sportjournalister är mp det största partiet). Stödet för vänsterpartiet, och för socialdemokraterna, är också likartat. Vänsterpartiet har dock särskilt starkt stöd hos kulturjourna-

---

[313] Kent Asp, red 2012: Svenska Journalister 1989-2011. Göteborg:JMK. http://www.jmg.gu.se/digitalAssets/1379/1379935_journalistboken.pdf

lister, medan socialdemokraterna har svagt stöd hos nöjesjournalister och starkt stöd hos sport- och kriminaljournalister.

Under förutsättning att journalisterna fortfarande har samma partisympatier har förändringarna blivit ännu större eftersom Sverigedemokraterna i januari 2013 hade ökat till tio procent av väljarkårens sympatier medan Miljöpartiet minskat till åtta procent.

Om Sverigedemokraterna av medierna anses stå längst ut till höger på skalan är Miljöpartiet det riksdagsparti som kan sägas befinna sig längst ute till vänster, med sitt krav på fri invandring. De kräver helt öppna gränser och tillgång till full samhällsservice med bostäder och ekonomi för alla som kommer hit. I kortversion lyder Miljöpartiets programförklaring så här:

Vi tror inte på konstlade gränser. Vi har en vision om fri in- och utvandring, där människor har rätt att bosätta sig och verka var helst de önskar. Vi accepterar inte att den rika världen sätter upp höga murar mot flyende. Vi vill att Sverige går före internationellt genom att lägga fram en plan för att införa fri invandring. Detta ska kompletteras med en generös flyktingmottagning. /…/ Sverige och övriga Europa behöver en mer human, solidarisk och rättssäker flyktingpolitik. Ingen människa är illegal.[314]

Mot detta kan nedanstående sarkastiska reflektion anföras:

Det är rasistiskt att säga att svenskarna har någon speciellt rätt till Sverige. Det är diskriminerande och delar mänskligheten i "Vi" och "Dom." Att ens kalla landet "Sverige" är rasistiskt eftersom det antyder att landet tillhör en grupp människor som heter "svenskar." Det är djupt kränkande och den rasistiska benämningen "Sverige" borde omedelbart ändras till någonting mer inklusivt. "Allemansland" skulle vara ett mycket bättre namn för ett inklusivt och tolerant land med öppna gränser där alla människor i världen är välkomna utan krav och fördomar. Vad det skulle vara mysigt och vackert.

[314] http://www.mp.se/templates/Mct_177.aspx?number=190188

Vi kunde alla sätta blommor i håret och sjunga "We Shall Overcome" och dansa tillsammans på gröna ängar.[315]

Världen är indelad i fattiga och rika länder och områden. Med öppna gränser skulle givetvis inte världen bli någon jämlik plats, men den globala segregationen skulle vara betydligt mindre. I detta sammanhang finns det, som vi förstår det, två förhållningssätt. Antingen ser man den globala segregationen som en rättvisefråga. Då bör gränserna vara så öppna som möjligt, eftersom fattigdom är en orättvisa och alla människor borde ges möjlighet att fly undan fattigdomen. Eller man kan se det som en samhällsfråga. Det är fungerande samhällen med utbildade, disciplinerade och lojala invånare som skapar välstånd. Det är dessa samhällssystem som måste skyddas genom en mer eller mindre begränsad invandring. Invandrare kan visserligen bygga upp ett land – världens starkaste nation, USA, är i sin nuvarande skepnad frukten av en gigantisk invandring. Men invandring kan också presentera sig som en kostnad och ett hot mot det existerande samhället. Den senare bilden dominerar för vår tids välutvecklade länder, också för USA. Det finns några få rika länder som åtminstone tidvis säger sig behöva fler invånare, Kanada och Australien exempelvis, men för det stora flertalet gäller att de i politikernas ögon har fler invånare än de behöver. Det finns i varje samhälle ett antal ”obehövda” och det är där som problemen tätnar: arbetslöshet, bidragsberoende, droger, kriminalitet, våld etc. Så gott som alla välfärdsstater är idag rädda för att via invandring rekrytera fler medlemmar till denna kostsamma och olyckliga befolkningskategori. Vi skulle önska att Miljöpartiet hade reflekterat över denna fråga, eftersom det propagerar för fri invandring. Ingenstans hittar vi emellertid ett sådant resonemang inom Miljöpartiet.

---

[315] http://avpixlat.info/2012/11/05/professor-vi-ar-alla-rasister/

Objektiv rapportering?

Med så starka sympatier för ett parti som driver en extrem syn på invandring är det kanske inte så konstigt att journalisternas rapportering närmast är att likna vid propaganda för öppna gränser och mångkultur. De kallar illegala migranter för ”papperslösa” och använder regelmässigt begreppet ”flykting” för att beskriva dem som söker asyl i Sverige. En korrekt benämning är i stället ”asylsökande” eftersom flyktingstatus endast beviljas dem som får asyl enligt FN:s Genèvekonvention. Bara en tiondel av alla asylsökande som har fått stanna sedan 1980 uppfyller kriterierna för begreppet flykting, som det definieras i svensk lag och internationella konventioner.

Att förenkla så mycket att det blir desinformativt är ett tecken antingen på okunskap eller på medveten manipulation. Oavsett vad som gäller för Miljöpartiet så förleds medborgarna att tro att alla de som kommer till Sverige för att söka asyl också är flyktingar. En journalist lämnade följande förklaring: ”Vi behöver inte rätta oss efter myndigheternas beskrivningar. Människor som har lämnat sitt land är på flykt och därför kallar jag dem också för flyktingar.”

I en ledare i Dagens Nyheter sammanfattar Hans Bergström den miljöpartistiskt anstuckna journalistkårens sätt att rapportera i den förmenta objektivitetens namn så här:

Vad som är den självskrivna, rätt oreflekterade, normaliteten i nyhetsspeglingen i ett land är svårt att iaktta inifrån. Tydligast ser man den de första dagarna efter att ha varit borta från Sverige en längre tid. Men då blir mönstret klart. I denna ”normala” nyhetsbeskrivning är nästan alla ”drabbade” eller ”kränkta” – något som indirekt också säger att de är ”svaga”. Bidrag för allt och alla är en ”rättighet” – nu senast att alla ska få statligt betalda glasögon – och den som tvekar är ”socialt orättfärdig”.

Myndigheter som använder sin makt mot företag och entreprenörer har alltid rätt; ingenstans är tron på statliga myndigheter så stark som i Sverige.

I normaltolkningen av verkligheten ingår vidare att världen är på väg att gå

under och att inget bensinpris kan vara för högt. Problemen med den omfattande flyktinginvandringen från ett land som Somalia, med närmast permanent arbetslöshet som följd, får inte diskuteras – annat än definierat som brister i ”integrationspolitiken” här hemma. Fördelning är allt, vad man behöver göra för tillväxt och entreprenörskap för framtiden ointressant. Sköterskeelever som begär mer betalt än de som har många år i yrket kämpar per definition den goda kampen. ”Kapitalism” är ont och vinst fult. Amerika är konstigt. [316]

I Sverige är det tvärtom

Den 6 oktober 2012 meddelade Dagens Nyheter att Miljöpartiet inledde en kampanj för en generös invandringspolitik. Bland annat skulle allvarligt sjuka och barn som rotat sig i Sverige få stanna. Inga kommuner ska kunna säga nej till att ta emot ensamkommande flyktingbarn. ”Detta är inte rimligt i ett medmänskligt Sverige” sa Åsa Romson. DN skrev:

MP:s politik innebär också att fler ska få rätt till familjeåterförening och att försörjningskravet för anhöriginvandring avskaffas. Partiet har inte räknat på hur många fler som skulle få stanna med den politiken.
– Nej, det går inte att säga i förväg hur många som kommer, säger Romson.
Hon tror inte att det går att dra någon ekonomisk gräns för hur många asyl- och anhöriginvandrare Sverige kan ta emot.
– Det är svårt att diskutera ekonomiska gränser. Om det till exempel sker en stor katastrof någonstans, vad är Sveriges del i detta? Det är väldigt svårt att beräkna, säger Romson.

För språkröret Romson förefaller det känslomässiga engagemanget vara så starkt att det fullständigt tar över de mer krassa beslut

[316] DN 2012 05 03 http://www.dn.se/ledare/kolumner/bolibompas-makt

som med nödvändighet tillhör realpolitiken. Så här säger hon enligt Expressen på samma presskonferens:

Jag tror det är svårt för de flesta här inne att föreställa oss känslan hos den förälder som under flykt till Sverige skiljts från sitt barn, och vars barn nu bor i ett annat land, en kontinent bort. Eller känslan hos ett barn som stoppas från att återförenas med sina föräldrar. Många familjer tvingas idag att leva på olika kontinenter bara för att deras familjeband inte räknas. Det drabbar nu de som inte kan visa på blodsband, familjer som tagit hand om barn till närstående och gifta utan barn (sic!). Dessa hinder måste rivas, därför kräver vi att alla familjer har rätt att återförenas.

Hon avslutar med att säga:

Ett resultat är tydligt när man jämför med andra länder där främlingsfientliga partier har kommit in i parlamenten. Se på Danmark, Finland, Holland, i stort sett över hela Europa har debatten drivits till att handla om hårdare tag mot invandrare. Men i Sverige är det tvärtom. Här diskuterar vi i stället att fler ska få stanna.

Den fråga som omedelbart infinner sig är givetvis: har Miljöpartiets politiker, i sällskap med många andra svenska politiker, förstått något som andra politiker runt om i Europa inte begripit? Eller är det möjligen tvärtom – har svenska politiker från alla partier utom Sverigedemokraterna förlorat sin verklighetsförankring i invandringsfrågor?

För att få svar på den frågan finns det skäl för att göra det som svenska journalister försummar, nämligen att kritiskt diskutera Miljöpartiets invandringspolitik. Vad vill det egentligen? Vilka sociala och – för att använda ett i dessa dagar populärt begrepp – strukturella konsekvenser skulle deras politik få, om den verkligen genomfördes? Och så den stora frågan: är Miljöpartiets invandringspolitik alls genomförbar i det svenska välfärdssamhället,

eller medför den ett haveri för den skattefinansierade välfärd som de flesta, såväl politiker som medborgare, ser som omistlig?

Somalisk återförening

I det senaste valet blev Miljöpartiet Sveriges tredje största parti. På grund av det jämna läget mellan Moderater och Socialdemokrater uppvaktas Miljöpartiet från båda håll och utgör på så sätt en stark maktfaktor i svensk politik. Det visar sig inte minst i den överenskommelse Miljöpartiet gjorde med regeringen våren 2012.

Denna utgår från ett beslut den 17 mars 2011, då Migrationsöverdomstolen avvisade ett överklagande från tre somaliska barn som ansökt om uppehållstillstånd. Den man som barnen uppgivit som sin far kunde inte visa upp några handlingar som bevisade att han verkligen hade rätt att föra barnens talan. Därför avslog domstolen hans begäran. Migrationsverket förklarade:

> Migrationsöverdomstolens dom och beslut har stor betydelse för somaliska medborgare. Eftersom Sverige inte godkänner några somaliska identitetshandlingar utfärdade efter 1991, blir det mycket svårt för en somalisk medborgare i utlandet att få uppehållstillstånd för att flytta till en familjemedlem i Sverige.[317]

Strömmen av i synnerhet somaliska invandrare till Sverige sinade. Emellertid, i januari 2012 kom en ny dom från migrationsöverdomstolen. Den gällde en irakisk familj och slog fast att DNA-test utgjorde ett fullgott alternativ till giltiga identitetshandlingar. Mikael Ribbenvik på Migrationsverket sa:

> Domen löser många av de problem som somaliska familjer har haft de senaste två åren. Nu kan vi, precis som före domarna 2009, bevilja väldigt många ansökningar från familjer med barn.[318]

---

[317] http://www.migrationsverket.se/info/4147.html
[318] http://www.migrationsverket.se/info/5266.html

Migrationsverket återkom därefter med följande prognos:

Migrationsverket uppskattar att sammanlagt 18.500 somalier kan söka uppehållstillstånd i Sverige som anhöriga under 2012 efter den praxisbildande domen. Möjligheten gäller enbart barnfamiljer där släktskapen kan fastställas med DNA.[319]

Dessa siffror har flera gånger skrivits upp och i augusti 2012 avsatte regeringen 1,3 miljarder kronor i extra pengar till kommuner med många somaliska flyktingar. En större del av dessa 1,3 miljarder kommer att delas ut under de första åren, 375 miljoner för år 2013 och 450 miljoner kronor för år 2014. Två citat som belyser konsekvensen av den uppgörelse som Miljöpartiet lyckades få igenom med regeringen:

Som en följd av detta och väntade lagändringar från regeringen räknar Migrationsverket med att antalet ansökningar från anhöriga sannolikt kommer att öka kraftigt. I prognosen utgår Migrationsverket från att det behövs beredskap för en ökning med 18 500 i år och 12.000 nästa år. Antalet förstagångsansökningar från anhöriga blir då totalt 59.500 i år och 53.000 nästa år. Migrationsverket betonar samtidigt att det är mycket osäkert i vilken omfattning och hur snabbt ökningen sker.[320]

Migrationsverkets prognos från februari 2012 visade att totalt 112.500 anhöriginvandrare kommer att välja Sverige före slutet av 2013. Och siffran kommer bara att öka. Observera att siffran gäller alla typer av anhöriga, alla kategorier, alltså inte bara flyktinganhöriga och anhöriga till somalier.

---

[319] http://www.dn.se/nyheter/sverige/mp-kraver-ny-lag-om-aterforening?rm=print

[320] http://www.migrationsverket.se/info/5406.html Det kan tilläggas att detta är anhöriga av alla kategorier och nationaliteter varför siffran inte bör ses som en direkt följd av uppgörelsen mellan miljöpartiet och regeringen.

Jonas Lindgren, verksamhetschef på Migrationsverket, säger att när han själv besökte den svenska ambassaden i Addis Abeba i Etiopien hösten 2012 såg han runt 450 människor dagligen köa för att få åka Sverige.[321]

Denna nya invandringsvåg bör ses mot bakgrunden att Sverige är det land i världen som redan tagit emot i särklass flest asylsökande somalier. Av de drygt 30.000 somalier som kom till Europa under 2010 och 2011, kom nästan en tredjedel hit, närmare 10.000. Av dessa fick cirka två tredjedelar permanent uppehållstillstånd. Därmed uppgick antalet somalier i landet till ungefär 40.000. Under 2012 beviljades ytterligare 7.516 somalier uppehållstillstånd, varav knappt 5.000 av anhörigskäl.

Låt oss ge oss lite djupare in i miljöpartiets tankevärld. Hur ser det tankegods ut, som ger den här typen av konsekvenser?

Motion 2012/13:A393

Efter valet 2010 gjorde Miljöpartiet en migrationspolitisk överenskommelse med regeringen. Den migrationspolitik partiet vill driva är dock avsevärt mer omfattande och presenteras i en motion från 2012 under namnet ”Den svenska drömmen”. Vad Miljöpartiet vill kan sammanfattas i ett antal punkter:

- Fler ska få stanna. Miljöpartiet har en vision om en värld utan gränser, där alla har möjlighet att flytta, men ingen tvingas fly.
- Det ska vara lätt att komma till Sverige. Fler lagliga vägar in i EU ska skapas för asylsökande.
- Anhöriginvandringen utökas.
- Försörjningskravet vid anhöriginvandring avskaffas.

---

[321] http://img36.imageshack.us/img36/3610/20120331110527.png

- Möjligheten att driva diskrimineringsmål i domstol utökas. En fond bör inrättas, ur vilken enskilda och föreningar kan söka medel för att driva diskrimineringsmål i domstol.
- Miljöpartiet vill ha en särskild satsning från statligt håll på att motverka diskriminering och stärka ställningen i samhället för nationella minoriteter, afrosvenskar och muslimer.
- Barns egna asylskäl ska prövas för sig och ingen kommun ska kunna vägra att ta emot ensamkommande flyktingbarn.
- Sverige ska sluta skicka tillbaka ensamkommande flyktingbarn till länder som Italien och Malta, där barnen riskerar att fara illa.
- Bestämmelserna om ”synnerligen ömmande omständigheter” ska användas mindre restriktivt, så att exempelvis allvarligt sjuka människor får stanna i Sverige.
- Vård skall ges till alla och på lika villkor (dvs också till illegala immigranter).
- De papperslösas (politiskt nyspråk för illegala immigranter) rättigheter skall stärkas, bland annat ska de ges vård utan restriktioner.
- Asylsökande ska kunna ansöka om arbetstillstånd utan att behöva lämna Sverige.
- Alla kommuner ska erbjuda ämnesundervisning på modersmål för nyanlända.
- Alla ska få läsa klart, även om uppehåll görs för föräldraledighet eller sjukdom.
- Alla som kommer nya till Sverige ska få en bra start baserad på individens olika behov och förutsättningar.
- Slopa de studieavgifter som regeringen har infört för internationella studenter.
- Skolans möjligheter att arbeta mot rasism och diskriminering skall stärkas.

- I grundskoleförordningen finns en begränsning som säger att elever har rätt till modersmålsundervisning i som mest sju år. Denna begränsning vill Miljöpartiet ta bort. Självklart ska elever som så önskar kunna fördjupa sina kunskaper i modersmålet även efter att ha studerat det i sju år.
- Immigranter ska i kontakten med myndigheter ha rätt att använda det språk de kan bäst.
- Miljöpartiet vill införa ett och samma trygghetssystem – arbetslivstrygghet – för den som är sjuk, arbetslös eller i behov av försörjningsstöd. Ersättningsnivån ska vara lika stor oavsett om man är sjuk eller arbetslös.
- Ökat ekonomiskt stöd till de kliniker runt om i landet som ger tortyrskadebehandling och hjälper krigsskadade.
- Dagsersättningen till asylsökande bör höjas.
- Flyktingar som lever gömda i Sverige skall ges en chans att stanna i Sverige och leva lagligt här. Den som inte gjort sig skyldig till grova brott och bott här en längre tid utan att staten utvisat eller avvisat personen, skall därför beviljas asyl.
- Särskilt stöd till invandrade som vill etablera företag i glesbygd.
- Särskilt stöd till invandrade som vill starta företag i icke-traditionella branscher, det vill säga utanför restaurang med mera.
- Det faktum att en familj har många barn eller endast har inkomst genom olika bidrag är inte skäl till krav på hyresgarantier eller borgensåtaganden.
- Den som kommer till Sverige utan att ha en bostad här, skall erbjudas sådan efter att uppehållstillstånd beviljats. Den som ordnar bostad själv skall inte tvingas bosätta sig på en annan ort för att politiker vill det.

- De som väljer eget boende ska få en hyresersättning som motsvarar kostnaden att bo på Migrationsverkets anläggningsboenden.
- Mikrokrediter för företag som startas av nyanlända svenskar (”nyanlända svenskar” är politiskt nyspråk för invandrare).

Det som Miljöpartiet förmodligen anser vara det tyngsta argumentet för ovanstående imponerande kravlista fångas i följande citat:

Länder som sluter sig mot omvärlden stagnerar i utveckling. Att stå upp för öppenhet är nödvändigt för att säkra en positiv utveckling för Sverige i framtiden. När människor migrerar sprids idéer och kontakter över gränser. FN:s Human Development Report 2009 konstaterar att migration lönar sig för alla. Migration är positivt för mottagarlandet, ursprungslandet och migranten själv.

Miljöpartiets budget, motion 2012/13:MP1001

På frågan om Miljöpartiets framtidsdröm alls är förenlig med ett välfärdssamhälle finns det bara ett svar och det är mycket kort och entydigt: nej! Fri invandring och skattefinansierad välfärd ryms inte i samma politiska system. Ett samhälle med fri invandring kan naturligtvis inte via skattefinansierade bidrag garantera alla som vill bo där ekonomisk grundtrygghet, dvs det som är välfärdssamhällets grundbult. För den som inte förstår detta, tänk er att en restaurang definierade fri mat som en mänsklig rättighet och därefter öppnade en gratis bespisning för alla som var hungriga och tog sig dit. Konkurrensen skulle bara vara en tidsfråga. Men låt oss gå vidare och se hur Miljöpartiet resonerar i sin skuggbudget.

Det första man kan konstatera är att här finns ingen koppling till de punkter som anges ovan och som alla handlar om invandringspolitiken och har som minsta gemensam nämnare att de måste finansieras. Det närmaste Miljöpartiet kommer denna fråga

är två sidor under rubriken ”Migration”. Här slår sig partiet för bröstet för sin överenskommelse med regeringen. Dessutom upprepas i stort sett vad vi tidigare vet om Miljöpartiets vision, men det står inte ett endaste ord om hur den ska finansieras. Varför denna framställning kallas för skuggbudget är obegripligt. Här finns till intet förpliktande skrivningar av följande typ:

Vi är det mest öppna partiet när det gäller migration och vill dels ha en mer human asylpolitik och underlätta för familjeåterförening samtidigt som vi ställer oss positiva till att människor migrerar för arbete och studier. Vi vill att Sverige och EU ska ha en välkomnande inställning till människor som vill komma hit. Alla migranter omfattas av de mänskliga rättigheterna. Ett lands asyl- och flyktingpolitik kan sägas vara ett slags värdemätare för dess inställning till försvaret av mänskliga rättigheter. För oss är det självklart att ställa migranters mänskliga fri- och rättigheter i första rummet.

Den sista meningen är särskilt intressant. Nu tror vi inte ens att ett så extremt parti som Miljöpartiet menar allvar med att det ska ställa migranternas fri- och rättigheter framför de svenska medborgarnas, men det är faktiskt vad som står där (”i första rummet”). Mera troligt är det som ordspråket säger ”det dunkelt sagda är det dunkelt tänkta”. Såvida det inte är en efterklang till samarbetet med socialdemokraterna. Så här sa Mona Sahlin när hon intervjuades av Göteborgs-Posten den 22 oktober år 2000:

… det ska räknas som ett plus att ha annan etnisk bakgrund än den svenska. Om två lika meriterade personer söker jobb på en arbetsplats med få invandrare ska den som heter Mohammed få jobbet…

Går vi vidare till Miljöpartiets text under rubriken ”De offentliga finanserna” kan man läsa att Miljöpartiet ”anser att ordning och reda i de offentliga finanserna är av mycket stor betydelse för svensk ekonomi.” Det påståendet är inget annat än en from förhoppning med tanke på den politik som Miljöpartiet driver. Fri in-

vandring, välfärd och ordning och reda i de offentliga finanserna är en fullständigt omöjlig kombination.

I Miljöpartiets dröm om det framtida Sverige finns det inga som helst anvisningar om hur detta goda samhälle ska uppnås. Eftersom politiker i allmänhet anser att det inte går att beskatta svenska folket mer än idag – en beskattning som ligger i den absoluta toppen bland världens bortåt 200 länder – så måste det handla om fördelningspolitik. Vilka myndigheter och helt eller delvis skattefinansierade aktiviteter måste läggas ner eller kraftigt dra åt svångremmen? Är det pensionärerna som har det för bra? Är det kanske kulturlivet som bör förlora sina subventioner? Handlar det om presstödet eller möjligen om riksdagsmännens löner och andra förmåner?

Hur mycket sedan svångremmen skall dras åt, det säger Miljöpartiet inte heller något om men att det handlar om ett krafttag som liknar det som behövdes för forna tiders korsetter, på det behöver vi inte tvivla.

Eftersom svenska journalister är förtjusta i Miljöpartiet finns det inte gott om kritiska kommentarer på nätet, men här är en från Skattebetalarnas förening:

Miljöpartiet vill inte oväntat höja skatterna på energi kraftigt, med drygt 13 miljarder kronor för 2012. Samtidigt ändras arbetsgivaravgifterna rejält. Nedsättningen för unga tas bort, vilket beräknas öka skatteintäkterna med 16 miljarder kronor. I stället sänks arbetsgivaravgiften med 10 procentenheter på en lönesumma per företag upp till maximalt 830.000 kronor. Förslaget minskar skatteintäkterna med drygt 12 miljarder kronor. Man vill även se en skattesänkning på pensionsinkomst. Miljöpartiet motsätter sig vidare sänkt restaurangmoms och avdragsrätt för gåvor till ideella organisationer. Partiet vill även se en viss utvidgning av ROT-avdraget. Man föreslår även en gradvis nedtrappning av jobbskatteavdraget för alla som tjänar mer

än 40.000 kronor i månaden. Sammantaget vill Miljöpartiet se drygt 23 miljarder kronor högre skatteintäkter än regeringen.[322]

Om Skattebetalarna i stället för att återge Miljöpartiets egna siffror, hade räknat på förslaget, hade de säkerligen kommit fram till helt andra och avsevärt högre siffror.

Vi avslutar granskningen av Miljöpartiets invandringspolitik med ett av deras egna mantran, där läsaren i synnerhet bör uppmärksamma den avslutande meningen, lika rätt ut i det blå som Miljöpartiets invandringspolitik i sin helhet.

Alla behövs för att uppnå det gröna samhället, då det är bygget av vår gemensamma framtid som förenar oss – snarare än etnicitet, födelseort eller religiös tillhörighet. Varje människa är välkommen utifrån hennes egna förutsättningar. Vi vill undanröja hinder för fler ska kunna vara med, uppmuntrar alla som deltar och värna rätten att vara lika stolt över alla identiteter och kulturer – men på olika sätt. Kulturer är precis som resten av samhället i ständig förändring. Det går inte att säga att människor från en viss kultur är på ett visst sätt.[323]

Centerpartiets nya program

I december 2012 meddelar medierna att centern håller på att skriva ett nytt partiprogram. En av punkterna är fri invandring. Vi ska inte inveckla oss i ytterligare argumentering mot fri invandring, främst kanske för att detta enbart är ett förslag och vi har svårt att tro att Centern gör sig till talesman för en politik som troligtvis ytterligare ökar risken för att de åker ur riksdagen. Nu är inte Per Ankersjö, Stockholms miljöborgarråd som leder arbetet med ett nytt partiprogram, ensam ute på sin vingliga cykelfärd. Centern har redan tidigare i sitt partiprogram att ”på lång sikt

[322] http://www.skattebetalarna.se/LinkClick.aspx?fileticket=nrd4Qso2eF0%3D&tabid=37
[323] A.a. Den svenska drömmen, punkt 10 Rätten att vara olika.

verka för fri invandring” och Centerledaren Annie Lööf har sagt att det är ok med en invandring av 30 miljoner människor till Sverige, samtidigt som hon 2012 i sitt tal i Almedalen sagt att den kostsamma invandringspolitiken inte ska ses ”som en belastning och kostnad i stället för en möjlighet och tillgång”. En kommentar från Flashback:

Alldeles oavsett om man tycker massinvandring är eftersträvansvärt eller inte, så borde varje politiker inse att grunden för politiken och demokratin är upprätthållande av staten. För att staten skall kunna upprätthållas över tid, så måste staten ha god kontroll över vilka personer som befinner sig inom landets gränser och på vilka grunder de gör detta. Slutsats ett, är alltså statens primat.

För att åstadkomma och upprätthålla en demokrati, krävs att befolkningen i ett land känner en hög grad av gemenskap. Detta åstadkoms enklast genom att befolkningen är någorlunda nationellt eller etniskt homogen. Slutsats två, är alltså att för demokratins överlevnad är en hög in- och/eller utvandring ogynnsam.

En utbyggd välfärdsstat kräver en hög grad av upplevd projektgemenskap där medborgarna anser att man har ett socialt och ekonomisk ansvar för varandra, ty annars saknas förutsättningarna för ett så högt skattetryck som välfärdssystemen kräver. Slutsats tre, är således att om befolkningen skall kunna upprätthålla en välfärdsstatslösning kan man inte acceptera en särskilt stor invandring över tid.

En sammanfattande slutsats är alltså att Centerpartiet aktivt vill nedriva välfärdsstaten, demokratin och på sikt grundvalen för den svenska statens överlevnad. Detta är ingen sidofråga i partiprogrammet utan helt central för hur C ser på framtiden. Att rösta på C är alltså att aktivt bidra till Sveriges undergång.[324]

---

[324] https://www.flashback.org/t2034312p2

Nu kan man inte rösta särskilt på ungdomspartier men det bör ändå nämnas att också liberala ungdomsförbundet har fri invandring på sin önskelista. Moderaterna uttrycker sig mer högtravande: ”Vi tror på en värld utan gränser och med fri rörlighet”.

Lena Andersson och fri invandring

Frågan om fri invandring har också tagits upp av en av Sveriges mest lästa krönikörer, Lena Andersson. I Dagens Nyheter skriver hon den 20 oktober 2012 under rubriken ”Den globala staden” så här:

> Men migration borde kunna bli en parlamentarisk ickefråga på samma sätt som det är en parlamentarisk ickefråga hur många barn varje kvinna har rätt föda i Sverige, vilket ju är en variant på invandring. Riksdagen lägger sig inte i migration från livmodern trots att barn kostar, särskilt när de just anlänt och innan de socialiserats, trots att vissa kommer att ha anpassningssvårigheter och den obevekliga normalfördelningskurvan berättar att en viss procentsats kommer att bli teoretiskt lågpresterande och inte klara arbetslivet i ett högteknologiskt samhälle. Detta vet vi. Ändå har vi inte demokratiskt beslutat om ”en generös gräns”. En vacker dag kan det bli samma självklarhet i våra medvetanden att inte rösta om hur många som flyttar till Sverige. Har människor klarat att ta bort mentala spärrar mot fri migration inom länder kan samma sak göras inom världen.[325]

För den som gillar att låta tanken röra sig på hög höjd, på betryggande avstånd från vardagens realiteter, kan tanken på fri invandring te sig attraktiv. Den har samma lockelse som ”det borde inte få finnas några orättvisor” eller kanske ”inga barn borde få vara fattiga”. Plockar man ner Lena Anderssons jämförelse med nyfödda på jorden, så upptäcker man att föräldrar som satsar alla sina resurser, inte minst de ekonomiska, för att ge sina barn bästa

---

[325] http://www.dn.se/ledare/kolumner/den-globala-staden

möjliga framtid, vanligen inte kan tänka sig att föra över dessa tillgångar till vem som helst. Eller lite enklare uttryckt: många människor söker sig till Sverige just för att det är en fungerande välfärdsstat. Ett antal av dem kommer för kortare eller längre tid att utgöra en kostnad, dvs ta de tillgångar i anspråk som Sveriges medborgare äger och fört över mellan generationerna. Men sådana frågor kanske inte får störa en fri tänkare?

Det finns också en annan infallsvinkel, som är mer ouppmärksammad och därför förtjänar att dras fram i ljuset. Många av de vuxna människor som söker sig till Sverige och får rätt att stanna kanske liknar de nyfödda genom att vara analfabeter, inte behärska språket etc. men det betyder ju inte att de på något sätt är oskrivna blad. Den bistra sanningen är att de tar med sig också sådana drag som de ogillar i det land de lämnat bakom sig. Varför skulle man exempelvis bli solidarisk med Sverige, svenskarna och den svenska staten när man aldrig var det mot staten i det land de lämnat? Varför ska man gilla att betala merparten av sina inkomster i skatt när man aldrig gjort det tidigare? Alla de ”dygder” som den svenska välfärdsstaten bygger på har medborgarna fostrats till under sin uppväxt. Som krönikören Stefan Torssell på den giftstämplade sajten Avpixlat konstaterar:

Varje människa som föds i Sverige har två personliga mentorer (föräldrarna) som har ett fullständigt ansvar för att den nyfödde blir en god samhällsmedborgare på alla sociala plan. Migranter över gränser bör därför om Lena Anderssons resonemang ska vara logiskt också tilldelas två mentorer som tar fullt personligt och ett oåterkalleligt ansvar för att de inflyttade blir fullgoda medborgare. I ansvaret ingår också ekonomiska åtaganden. Hos ingen av dem som förespråkar en fri invandring har jag upptäckt någon sådan vilja till ansvar. /…/ Lena Andersson har lärt mig en sak. Hon har gjort mig ännu mer övertygad om att svensk invandringspolitik är bisarr. Utan hennes jämförelse av migrationen via livmodern och migrationen över gränser hade jag inte förstått hur rigoröst vi kräver att svenska barn från födseln steg för steg ska införlivas och assimileras i ett gemensamt nätverk av samhällsnormer,

och att för andra gäller endast brottsbalkens straffsatser. Tack Lena att du hjälpte mig att förstå detta.[326]

Av de sammanlagt 238 kommentarer som Stefan Torsells kritik av Lena Anderssons idéer om fri invandring utlöste väljer vi att återge tre:

Vad jag hoppas på är att Torssells skarpa analyser en dag riktas även mot Miljöpartiet. Jag tror att han sitter på en hel del dynamit och det vore intressant att få veta hur partiet gick från människor som ville (kanske lite naivt) naturens väl till dagens massinvandringsfundamentalister.

Det stora problemet med förespråkarna för "Fri invandring" är att de inte tar ansvar för sin ståndpunkt. Har man sagt A får man också säga B. Det är ju helt självklart att har vi fri invandring så måste vi ta bort hela vårt sociala skyddsnät. Alla får betala sjukvård, arbetslöshetsförsäkringar, skola etc. själva och kan man inte det - tough luck! Säg detta och låt folk rösta om det sen.

Jag gillar också Lena Andersson. Hon kommer alltid med helt oväntade infallsvinklar på saker och ting. En som alltid tänker "utanför lådan" om man så vill. (lyssna gärna på när hon sommarpratar och totalsågar Jesus. Det finns i arkivet). Men! Här har hon nog ramlat lite väl långt utanför lådan. I stället för att jämföra livmödrar med nationsgränser, så borde hon jämfört gökungar och flugsnappare.

[326]http://avpixlat.info/2012/10/21/migration-over-en-landsgrans-contra-via-en-livmoder/#more-37281

Sharia och islamism

Fundamentalistisk hotbild?

Islam är en ökande vardagsrealitet i västvärlden. Uppskattningsvis utgörs cirka 70 procent av flyktingströmmen till vår världsdel av muslimer.[327] En stor del av asylimmigranterna och deras anhöriga tar med sig sin religion och sina sedvänjor till Europa. Idag kan man exempelvis leva arabiskt i flera av Europas segregerade för-orter, med parabol mot hemlandet och utan kunskaper i värdlandets modersmål.

På 14 år har den muslimska befolkningen ungefärligen fördubblats i Sverige och Danmark, men den exakta siffran är svår att fastställa då vi inte folkbokför personer efter religionstillhörighet. Den nystartade tidningen ”Dispatch International” försökte göra en bedömning i augusti 2012. Där utgick man från männens muslimska förnamn och antog att det skulle finnas lika många kvinnor. Med den metoden kom de fram till att det i Sverige finns närmare 600.000 muslimer och i Danmark runt 250.000. Oavsett vad man tycker om en sådan utveckling så är det dramatiska demografiska förändringar som sker. Detta diskuteras sedan länge i andra västländer, men inte i Sverige. Här härskar en tystnadens kultur, förseglad med islamofobstämpeln från det politiska och mediala etablissemanget.

---

[327] "Migrationsverket har använt denna siffra i sin information till nyanlända:
http://meritwager.wordpress.com/2012/08/02/ur-en-kommande-bok-av-en-flykting
Sverige folkbokför inte efter religion, men Migrationsverkets statistisk visar att en klar majoritet de beviljade uppehållstillstånden för asylsökande under 2011 och 2012 gällde muslimska länder.

2009 utgjorde den muslimska befolkningen inom EU någonstans mellan 15 och 23 miljoner, enligt en studie av US Air Force. US Migration Policy Institute beräknar att den år 2015 ytterligare har dubblat sin andel av EU-befolkningen. Vidare prognostiseras att antalet muslimer kommer att ha fyrfaldigats och utgöra 20 procent av EU:s totala population år 2050.[328] I Holland visar statistik från det nationella socialförsäkringsverket att Mohammed/Muhamed/Muhammad är det vanligaste namnet på nyfödda pojkar i Hollands största städer Amsterdam, Rotterdam, Haag och Utrecht. Tidigare regeringar har mörkat frågan genom att separera stavningen så att namnet statistikfördes på tre olika sätt. I januari 2013 meddelar Statistisk Sentralbyrå i Norge att Mohammed för tredje året i följd var det vanligaste pojknamnet på nyfödda i Oslo.

Demografiprofessorn David Coleman vid Oxforduniversitet, som också har varit den brittiska regeringens rådgivare, räknar i en studie med att ”vita britter” kommer att vara i minoritet i sitt eget land år 2066.[329] I svenska medier är det, när detta skrivs i februari 2013, fortfarande tyst.

I vilken utsträckning den unga svenska generationen med muslimsk bakgrund kommer att radikaliseras och gå mot militant islamism är en öppen fråga. Säpo beräknar att det finns en aktiv kärna på cirka 200 islamister som lever i en våldsbejakande miljö i Sverige. Denna våldsbejakelse går att knyta till några geografiska platser som till exempel Hjällbo i nordöstra Göteborg, Rinkeby väster om Stockholm och Brandbergen i Haninge kommun.

[328] The Daily Telegraph den 8 augusti 2009 http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/5994047/Muslim-Europe-the-demographic-time-bomb-transforming-our-continent.html

[329] The Daily Telegraph 18 november 2010 http://www.telegraph.co.uk/news/uknews/immigration/8142176/White-Britons-to-become-minority-by-2066.html

Så har Säpo genom åren exempelvis kunnat ringa in grupper i Sverige som har haft nära koppling till GIA, al-Qaida, Ansar al-Islam och al-Shabaab", skriver journalisten och författaren Magnus Sandelin i sin bok Jihad (Reporto 2012). Författaren ger en bild av svenskarna i de islamistiska terrornätverken och konstaterar att faran blivit alltmer svårfångad: "Hotbilden från den våldsbejakande islamistiska miljön har emellertid blivit mer komplicerad under senare år, i takt med att fler personer agerar på egen hand eller i små självständiga grupper. Även om säkerhetstjänsten försöker ha kontroll så är det en realitet att vissa individer lyckas hålla sig undan radarn."[330]

Sheikh Abdulkadir Mumin, enligt obekräftade uppgifter svensk medborgare, före detta göteborgare och religiös ledare från Hjällbo, befinner sig i skrivande stund sannolikt i hemlandet Somalia för att ingå i al-Qaidanätverkets topp. Magnus Sandelin har gjort efterforskningar efter publiceringen av sin bok och fått uppgifterna att Mumin blivit hög ledare för den terrorstämplade milisen al-Shabaab bekräftade. "Sheikh Abdulkadir Mumin (flera olika stavningar finns) hör nu till den lilla skara personer från Sverige som nått toppositioner inom al-Qaidanätverket", skriver Magnus Sandelin på sin hemsida i augusti 2012.

Den tidigare citerade afghanske regeringsmedarbetaren Zulmay Afzali har numera flyktingstatus i Sverige och engagerar sig emot den islamistiska fundamentalism som han ser växa sig stark på svensk mark. Han har skrivit flera debattartiklar i ämnet, bland annat i Göteborgs-Posten.[331] Afzali är djupt bekymrad över den svenska naiviteten och oförmågan att prata öppet om det reella hot som han anser att islamismen utgör i vårt land. I sin bok "En flykting korsar ditt spår" skriver han bland annat, i samband med att han får permanent uppehållstillstånd i Sverige:

---

[330] Säpos rapport: Våldsbejakande islamistisk extremism i Sverige, 2010

[331] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.978950-islamistisk-radikalism-en-klart-narvarande-fara

Jag mötte många människor på förläggningen och nästan alla hade berättat för mig om sina falska asylhistorier, sina förfalskade dokument, sina lögner. Det fick mig också att tänka på hur farlig situationen i Sverige egentligen är, när man inte vet något alls om de individer som tagit sig in i landet. Vi vet inget om vilka som har intentionen att skada samhället och människorna, vilka som är beredda och villiga att begå terrordåd i Sverige. Det som hände i Stockholm när en självmordsbombare ville ta många människor med sig i döden men tack och lov misslyckades, kan hända igen och kanske lyckas nästa gång. Risken för det blir större när myndigheterna tillåter ett inflöde av icke identifierade personer i landet. Att höra mig säga detta kommer förmodligen som en överraskning för många, men jag har upplevt att svenskarna själva inte så gärna talar om det här. Svenskarna vågar inte kritisera invandrare eller något som har med invandrare att göra, av rädsla för att stämplas som "rasister"! Jag är själv också beredd att få kritik för vad jag säger. Jag är muslim och jag anser att det är min plikt att stå upp mol felaktigt beteende och det är vad alltför många asylsökande ägnar sig åt. Det är populärt bland invandrare i Sverige att överutnyttja sociala system och ställa krav på samhället om än det ena, än det andra. Men trots att de är medvetna om det så talar svenskarna inte gärna om det, de är så oerhört rädda för att någon ska dra fram det nästan oundvikliga "rasist"-kortet om de säger något. De är också rädda för att få sin tillvaro helt förstörd för all tid framåt. Men jag, som muslim, har lovat mig själv att jag ska se det som min plikt att tala och berätta och det kommer jag att göra.[332]

Det har hittills inte gjorts någon samlad journalistisk genomlysning av hur den fundamentalistiska hotbilden ser ut i Sverige. Undantagen är, som ovan, Magnus Sandelin och Svenska Dagbladets ledarskribent Per Gudmundson, som på sin blogg ständigt visar på nya kopplingar mellan personer som fått stanna eller vistas i Sverige och deras relationer till islamistisk terrorism.[333] Det gör honom till en avvikare i den svenska journalistkår som på ren reflex

[332] Zulmay Afzali 2013: En flykting korsar ditt spår. Stockholm: Mummelförlaget, s. 138.
[333] http://gudmundson.blogspot.se/

kallar dem som varnar för svenskdesignad islamism för islamofober och alarmister. I december 2012 rapporterar han exempelvis att New York Times skrivit om tre svenskar, Ali Yasin Ahmed, 27, Mahdi Hashi, 23 och Mohamed Yusuf, 29, vilka står åtalade i Brooklyn för understödjande av terrororganisation. Senare kom åtalet att gälla bara de två äldsta av dem. Dessa svenskar anses under fyra år ha utbildats till självmordsbombare av den al-Qaidaanknutna somaliska grupperingen Al Shabaab. New York Times skriver att det behövdes svenska tolkar i domstolen.[334]

Sharia i Europa

Under vårvintern 2012 skrev vi en debattartikel i Göteborgs-Posten om hur domstolar baserade direkt på sharia breder ut sig i Europa.[335] Detta sker både inom och utanför den etablerade juridiska sfären. Vi berättade att det inom EU allt oftare talas om ”juridisk pluralism”. Det betyder att ett rättssystem där kvinnors vittnesmål bara är hälften så mycket värda som en mans, i ökad grad får legal status. Shariadomstolarna är på frammarsch i väst.

I Storbritannien finns sedan många år ett parallellt rättsystem med idag ett 90-tal shariadomstolar som tillåts att fatta beslut i familje- och affärsangelägenheter. Även om domarna formellt sett enbart är rådgivande, ges de legal status bland muslimer, såväl i väst som i det ursprungliga hemlandet. Imamerna får därmed ett mycket starkt inflytande. Familje- och vårdnadstvister avgörs regelmässigt till männens fördel och kvinnor i haltande äktenskap är inte tillåtna att inleda en ny sexuell relation. Bland annat rapporterar organisationen ”One Law for All” 2012 att det i England under bara ett år ingåtts fem äktenskap med flickor i åldern nio till elva år. De spårar också tydliga länkar till islamismen i Iran.

---

[334]http://www.nytimes.com/2012/12/22/nyregion/3-men-accused-of-training-with-al-shabab-appear-in-new-york-court.html?_r=3&

[335] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.876077-muslimska-domstolar -pa-frammarsch-i-vast?

Maryam Namize, ordförande i ”One Law for All”, besökte Stockholm i februari 2012. Gunnar Sandelin var enda närvarande svenska journalist. Hon angav sin egen politiska hemvist som långt till vänster, vilket är av betydelse att veta när hon berättade om muslimska områden i Storbritannien som styrs av imamer med stöd av den postmoderna vänstern.

Dessa vänsterföreträdare, som agerar efter devisen ”min fiendes fiende är min vän”, försvarar islamismen och lierar sig med den politiska eliten i Syrien och Iran i stället för att vara förankrad i arbetarklassen i hemländerna och i de muslimska staterna. Namize underströk att deras tal om islamofobi bereder väg för islamistiska krafter. I Storbritannien har denna oheliga allians resulterat i vad motståndarna till shariadomstolar kallar för ”sekulära fatwor” och ”tyst inkvisition” mot oliktänkande.

I Belgien finns sedan förra året en shariadomstol i Antwerpen, där den radikala muslimska gruppen ”Sharia4Belgium” vill skapa ett landsomfattande parallellt islamiskt rättsväsen. I Nederländerna gör ”Sharia4Holland” inte heller någon hemlighet av vad de vill. Deras ledare Abu Quasim, som har marockanskt ursprung men är uppvuxen i Nederländerna, förklarar för den ryska engelskspråkiga tevekanalen Russia Today att sharia är inkompatibelt med demokrati. ”Det är antingen eller.” [336] Abu Quasim har också hotat att ”så fort Nederländerna blir en islamisk stat” döda ledaren för frihetspartiet PPV, Geert Wilders.[337]

Claude Monique är expert på kontraterrorism och extremism samt chef för den oberoende och politiskt neutrala organisationen ”The European Strategic Intelligence and Security Center” (ESISC). Han berättar i en teveintervju för Russia Today att säkerhetstjänsten i Holland har gjort undersökningar som visar att 70 procent av de muslimska religiösa ledarna i landet inte kan tala eller förstå språket. Därför har de inte heller det nödvändiga red-

---

[336] http://www.youtube.com/watch?v=mfL8Y4NQ9Z8
[337] http://www.youtube.com/watch?v=z3wPpjTIfAc

skapet för att hjälpa muslimer att integreras i samhället, ens om de skulle vilja. Deras okunskap underlättar i stället att shariala-gar frodas inom slutna enklaver.[338]

I Tyskland har Jochen Hartloff, socialdemokratisk justitiemi-nister i förbundslandet Rheinland—Pfaltz sagt att han vill föra in en muslimsk rättsskipning i civilmål, en ståndpunkt som renderat honom skarp kritik från kvinnorättshåll.

I september 2011 föreslog Tor Langbach, chef vid Domstolsadmi-nistrationen i Norge, att muslimska konfliktråd skulle ges officiell status. Justitieminister Knut Storberget tillbakavisade förslaget med motiveringen att rättsväsendet bör vara religionsneutralt.

I Danmark finns det bostadsområden med ”shariapoliser” som knackar dörr för att se efter att Koranens påbud efterlevs, vilket har lett till att delar av den icke-muslimska befolkningen gett sig av. Enligt antiterror- och integrationsrådgivaren Mohammad Rafiq, född i Pakistan men uppvuxen i Danmark, är sharia redan en realitet i många stadsdelar i de största danska städerna. [339] Un-der rubriken ”Sharialoven hersker i Danmark” i tidningen Ekstra Bladet sa Rafiq i en intervju den 11 september 2011 att ”Danmark som vi känner det kan vara krossat inom 10-15 år”. [340]

Kraven på juridiskt självbestämmande för muslimer kommer från högsta ort. Muslimska Brödraskapets chefideolog Yusuf al-Qaradawi har sagt att alla muslimer bör eftersträva att bygga upp sina egna samhällen och vägra låta sig integreras. Annars kommer de att ”smälta som salt i vatten”. Ett sådant identitetsbevarande kräver att muslimer i väst ges möjlighet att inrätta offentliga in-stitutioner som drar en gräns mot omvärlden. Kravet på sharia-domstolar är således ett delprojekt i målsättningen att avskilja muslimer från ickemuslimer i en islamiskt organiserad offentlig-het. Medan ledare och intellektuella i väst siktar in sig på kommu-

---

[338] http://www.youtube.com/watch?v=79q18e62twA
[339] http://www.rafiq.dk/
[340] http://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/article1617864.ece

nikation mellan olika kulturer säger Al-Qaradawi rent ut att dialogen med eliten i väst går ut på att bereda mark för islam.

Den italienske forskaren Lorenzo Vidino beskriver i sin bok ”The New Muslim Brotherhood in the West” hur Muslimska Brödraskapet infiltrerar politiska system genom ett löst sammanhållet, men vitt förgrenat kontaktnät.[341] Via en lobby i Bryssel når detta nät västvärldens regeringar och myndigheter. Medan vissa bedömare ser detta förfarande som en modern version av den trojanska hästen, betonar Vidino att det samtidigt finns ett behov från motparten. Brödraskapets nätverk fyller ett tomrum när ledande politiker i väst söker en samtalspartner som kan representera den muslimska befolkningen.

Kravet på sharialagar är några av de oönskade konsekvenserna av en mångkulturell ideologi, som myndigheter verkar för också i Sverige. Vår regering konsulterar ofta Sveriges muslimska råd, där flera rådsmedlemmar tillhör eller sympatiserar med Muslimska Brödraskapet. I praktiken innebär det att staten erkänner en islamistiskt präglad organisation som företrädare för landets alla muslimer. Vi har frågat ledande jurister, men några uttalade ambitioner på att i Sverige upprätta godkända råd eller domstolar med sharia som bas säger de sig inte känna till. Det betyder inte att frågan för den skull kan avskrivas inför framtiden. Svenska tingsrätter har i flera fall avgjort tvister om storleken på *mahr*, så kallad muslimsk hemgift, inför giftermål.

Sharia i Sverige?

I den svenska riksdagen sitter den somaliske moderaten Abdirizak Waberi, som fått asyl i Sverige och som kallats ”en medeltidsprofet” av bland andra människorättsaktivisten, kvinnofridssamordnaren och debattören Bahareh Mohammadi Andersson. Hon är själv muslim, men kritiserar ”den svenska varianten av mångkul-

---

[341] Columbia University Free Press, 2010

tur som inkluderar precis vad som helst bara det kommer utifrån.” I augusti 2011 angrep hon på Newsmill Waberis uttalande att ”fyra fruar är bra för en man”. [342]

Waberi har i ett program i Sveriges Television bland annat sagt att han på sikt vill införa sharialagar här, men att det kommer att ta tid att få den saken utförd på demokratisk väg. Han har också framhållit att han respekterar Al-Qaradawi som ”en lärd och mycket mer kunnig person i islam är vad jag är”. Efter påtryckningar har Waberi tagit tillbaka några av sina uttalanden och därefter legat lågt i frågan om sharia, men moderaterna tiger. Bahareh Mohammadi Andersson konstaterar på sin Facebooksida i september 2012:

För nästan 16 månader sedan skrev jag en artikel om Abdirizak Waberi, riksdagsledamot och nymoderaternas utvalde till att sitta i försvarsutskottet i riksdagen. Jag protesterade, skrev till alla partierna samt ringde desperat till många personer i partiet för att få svar och det har jag fortfarande inte fått.

I februari 2013 har Bahareh Andersson ännu inte fått något svar.

Teveprogrammet Uppdrag Granskning visade våren 2012 att många moskéer i Sverige i princip fungerar som shariadomstolar vad gäller äktenskap och familjeangelägenheter, där imamer bland annat ger rådet till misshandlade kvinnor att inte polisanmäla sina män.

Professor Mehdi Mozaffari, som leder ”Center for Forskning i Islamisme og Radikaliseringsprocesser” vid Århus Universitet, bekräftar att sharialagarna breder ut sig i Danmark. Sharialagarna existerar i praktiken i större eller mindre omfattning i alla danska ghetton, konstaterar professorn. Vad är det som pekar på att utvecklingen i Sverige skulle gå åt ett annat håll?

[342]http://www.newsmill.se/artikel/2011/08/15/waberis-medeltida-sikter-accepteras-f-r-att-han-r-invandrare

Islamister i Hjällbo

Vårvintern 2012 blev vi kontaktade av Gun Holmertz, som leder den katolska hjälporganisationen Caritas sedan 18 år i Hjällbo. Holmertz är också nämndeman för vänsterpartiet i Förvaltnings- och Migrationsdomstolen i Göteborg. Hon hade läst vår debattartikel i Göteborgs-Posten och den fick henne att fundera på den skrämmande utveckling hon upplever bland somalierna i den invandrartäta förort där hon arbetar. I Hjällbo utgör muslimerna, som främst består av somalier, en majoritet. Där finns en stor del av de cirka 5.000 somalier som lever i Göteborgsområdet. Inför den kommande somaliska anhöriginvandringen, där 800 vuxna och 200 barn väntas komma till Göteborgsområdet, fruktar Holmertz att många av de nyanlända ska komma att hamna i fundamentalismens garn. Bakgrunden är en kombination av en tilltagande radikalisering som hon har upplevt på nära håll och kommunpolitikernas bristande planering för att integrera de nyanlända.

Holmertz bjöd ned oss till att under några dagar vara med i Caritas arbete, som omfattar studier för 200 nyanlända asylsökande eller personer som fått permanent uppehållstillstånd (PUT). Dessa har på grund av bristande språkkunskaper hamnat utanför SFI:s (Svenska för invandrares) språkprogram. Många har fortfarande efter tio till femton år i Sverige ett ytterst begränsat ordförråd. Oftast gäller det kvinnor, som efter sin ankomst fött många barn och som stannat hemma och inte skaffat sig språkets grundläggande verktyg för integration. De säger själva många gånger att det är enklare att leva på försörjningsstöd än att aktivt söka arbete, då de anser att skillnaden räknat i inkomst är försumbar. Cirka 90 procent av deltagarna är muslimer, men kommer från olika länder ”så vi vet att religionen kan utövas på olika sätt”, förklarar Gun Holmertz.

Caritas delar ett lokalutrymme med den somaliska barn- och kulturföreningen Afrikas Horn. Deras dagliga verksamhet har alltmer övergått till att bli ett forum för islamism, berättar Holmertz. I korridorerna sitter män vid utrullade bönemattor, arabisk

teve står på dygnet runt, det förekommer böneutrop. Lokalen frekventeras också av personer som blivit uteslutna för wahabism (saudiarabisk fundamentalistisk islam) ur den närliggande Bellevuemoskén. Vad som skulle vara en barn- och kulturförening har blivit en moské.

För Gun Holmertz är måttet rågat. Hon bestämmer sig för att skriva en debattartikel om saken. Den blir startskottet till en infekterad debatt som fortfarande pågick när detta skrevs i september 2012. I debatten kan tre komponenter urskiljas:

1. Hur muslimsk fundamentalism och dess yttringar ska tolkas och vem som har rätt att avgöra detta.
2. Göteborgs kommuns bristande förberedelser inför anhöriginvandringen.
3. Vänsterpartiets interna splittring i den fråga som Holmertz torgför.

Gun Holmertz debattartikel publiceras i GP i juni 2012 under rubriken ”Islamismen får allt större fäste i Hjällbo.” Eftersom hon är en person med ett omedelbart tilltal, går hon rakt på sak:

> För mig som har arbetat i den katolska hjälporganisationen Caritas i Hjällbo i 18 år med målet att hjälpa asylsökande, skyddsbehövande och flyktingar till ett värdigt liv i Sverige, är detta en skakande upplevelse, liksom för många av mina medarbetare. /…/ Aktiviteter där exempelvis bönemattor omedelbart skakas och tvättas om en av personalens hundar besökt lokalen, är djupt olustiga och vi förstår inte längre vad verksamheten hos Afrikas Horn har med barn och kultur att göra. På den frågan får vi inte heller något svar.
>
> Både ansvariga politiker i stadsdelsnämnd och kommun och de företag som ansvarar för lokalerna vägrar att ta i saken. Antagligen vill de inte ta risken att bli beskyllda för rasism. Detta är ett alltför typiskt exempel på det svenska majoritetssamhällets undfallenhet och oförmåga i denna och liknande situationer. Flatheten är ett mycket illavarslande tecken för hur de somaliska män och kvinnor som rör sig alltmer mot en religiös slutenhet, ska

kunna anpassa sig här. Det är också ytterst oroande för de somalier som nu i stor skala anländer till vårt land, eftersom detta blir ett alternativ till integration.[343]

Holmertz slutkläm är att somalier är vana vid en lojalitet mot en klan och inte mot ett samhälle och en stat. Svenska myndigheter måste sluta upp med att stoppa huvudet i sanden och inse att det är oacceptabelt att religiös extremism understöds med skattemedel.

Hjällbodebatten

Nu tar det fart i ”Hjällbodebatten” i medierna. Till att börja med publiceras inom några dagar tre inlägg i GP Debatt, som samtliga går till attack mot Holmertz. Först ut är Said Sheik, ordförande i Afrikas Horn och Amanj Aziz, som kallar sig ”muslimsk aktivist”. Deras replik går främst ut på att muslimerna i Hjällbo behöver en egen och större samlingslokal. De har trakasserats av Holmertz under många år, som genom Caritas lyder ”direkt under påven”. Med sin ”bristande människosyn” förmår inte Holmertz att begripa det hon ser när hon uttyder radikalisering och islamism i att allt fler kvinnor i området täcker sig och allt fler män odlar skägg.

”Att påstå att muslimer är islamister för att de praktiserar sin religion mer aktivt är som att påstå att kristna är alkoholister för att de dricker vin under nattvarden”, argumenterar debattörerna och frågar sig om vänsterpartiet vill ha en koppling till Anders Behring Breivik. Holmertz har nämligen i sitt inlägg citerat den somaliska kvinnorättsaktivisten och tidigare nederländske politikern Ayaan Hirsi Ali. Skribenterna menar att Hirsi Ali tog Breivik i försvar eftersom hon varnat för tystnaden och undfallenheten i väst mot religiös extremism i islams namn, och hänvisat till att Breivik förklarat att detta var en avgörande drivkraft för honom.[344]

---

[343] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.978928-islamismen-far-allt-storre-faste-i-hjallbo
[344] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.984368-hjallbos-problem-ar-inte-aktiva-muslimer

Därefter skriver några ledande vänsterpartister – Thaher Pelaseyed, ordförande i Göteborg, Yvonne Palm, vice ordförande i Angered och Christina Höj Larsen, riksdagsledamot och integrationspolitisk talesperson – att Gun Holmertz ”spär på redan existerande fördomar, vilka skuldbelägger somaliesvenskarna och skapar ytterligare segregation”. De understryker att Holmertz genom grova generaliseringar målar upp en hotbild av en radikalisering som inte stämmer. ”Det är inte ett tecken på wahabism hur eller när bönemattor rengörs från hundhår”, skriver debattörerna, De tycker att det är fel att skuldbelägga individer eftersom det är den strukturella diskrimineringen som är den största boven. Avslutningsvis förklarar vänsterpartisterna att det är deras parti som har den nödvändiga politiken – ”oavsett vem du är eller vad du kommer från” – mot segregerande högerpolitik.[345]

I en tredje GP-våg kommer religionsvetarna vid Göteborgs universitet Göran Larsson och Simon Sorgenfrei med ytterligare kritik. Samtidigt berömmer de Holmertz för att hon gör en ”korrekt lägesbeskrivning”. Det korrekta består enligt professor Larsson och hans doktorand i att Holmertz pekar på allvarliga problem i integrationsarbetet. Den största kritiken från dessa akademiker handlar om att Holmertz inte skulle ha någon kunskap om hur islamism yttrar sig:

> Holmertz menar att det inte går att prata om dessa frågor. Genom denna argumentation förenar hon sig med antimuslimska och invandringsfientliga röster. Att som Holmertz utgå från grumliga och generaliserande föreställningar bidrar inte till integrationen, utan är snarare en del av problemet.[346]

---

[345] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.983979-spar-pa-redan-existerande-fordomar
[346] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.984355-onyanserad-kritik-av-laget-i-hjallbo

Efter att ha blivit ansatt på detta sätt ställs Gun Holmertz inför ett reellt dödshot när en somalier utfärdar en fatwa både på svenska och arabiska inför både Gun Holmertz och ett vittne på hennes arbetsplats. ”Du har inte många dagar kvar att levande ta dig hem härifrån”, var budskapet. Därefter var det tyst om saken, trots att Holmertz i Sveriges Radios ”Studio Ett” berättade vad hon är utsatt för. På hennes farhågor om en islamisering av somalierna i Hjällbo undrade programledaren om Holmertz inte överdrivit något som i själva verket endast är ”ett arbetsmiljöproblem”. Holmertz försvarade sig i en replik i Göteborgs-Posten:

Kanske skulle professor Göran Larsson, som i sitt inlägg på GP Debatt den 24 juni skriver att mina åsikter är ”grumliga och generaliserande”, komma på ett studiebesök? Hur skulle han reagera om hans arbetsmiljö förvandlades på samma sätt som vår? Kan han, eller någon ansvarig, förklara varför man har rätt att år efter år omvandla en föreningslokal till en moské? Vi ser ju dagligen med egna ögon hur andra grupper än de som tidigare var här, tar över och präglar Afrikas Horns verksamhet.[347]

Före detta asylombudet Merit Wager är den första som rycker ut till Holmertz försvar. I en debattartikel frågar Wager var Holmertz partikamrater finns nu?[348] Först angriper de henne när hon berättar hur det ser ut i Caritas dagliga verklighet och sedan tiger de när hon hotas till livet. Wager har erfarenhet av hur människor med avvikande åsikter skräms till tystnad av den politiska korrekthetens krav på konsensus i Sverige, och hon avslutar:

Vi – alla! – måste aktivt och högljutt värna om den grundlagsstadgade rätten till åsikts-, yttrande- och tryckfrihet, om den ska gälla annat än på papper. Annars är den död. De som dödshotar eller avger andra hot mot dem som begagnar sig av sin lagliga rätt att tala fritt, ska straffas strängt. Att försöka

---

[347] http://www.gp.se/nyheter/debatt/1.987003-nast-intill-obefintlig-integration-av-somalier
[348] http://www.newsmill.se/artikel/2012/06/25/holmertz-hotas-och-tystas-efter-sin-artikel

kväva det fria ordet, att skrämma och hota till tystnad är allvarliga brott som svenska journalister ofta tar upp när det gäller svenska journalister ute i världen. Det finns anledning att göra det också här hemma, i det egna landet, att stå upp för Gun Holmertz och alla andras rätt att yttra sig fritt!

Den muslimske flyktingen och tidigare regeringstjänstemannen i Afghanistan, Zulmay Afzali, uttrycker också sin förfäran över dödshotet mot Holmertz. Afzali har inte kunnat hitta något i Holmertz artiklar som talar mot islam, och skriver på den nu nedlagda sajten Newsmill att i stället för att Holmertz stöds i sin oro, har hon hotats.

Genom att hota Gun Holmertz visar extremister upp sin våldsamma karaktär. Jag anser att vi inte ska ge något utrymme åt grupper av människor som tar till våld i den fria värld vi lever i, idag. Jag vill uppmana alla vanliga, utbildade och tänkande muslimer att stå upp och motarbeta de radikala och extrema grupper som påstår sig representera islam.[349]

Några sympatiyttringar från den svenska journalistkåren förekom inte, med undantag från Svenska Dagbladets ledarskribent Sanna Rayman, som tog Holmertz i försvar:

Holmertz har kölhalats av såväl partikamrater som andra debattörer, samt av grannarna på Afrikas Horn. Det har påståtts att hon inget vet om islam, trots att hon dagligen möter muslimer i sitt arbete, att hon sprider fördomar, generaliserar och är grumlig och onyanserad. Där hennes kritik och oro är specifik är hennes kritiker generella och svepande. Ingen stannar upp ens inför detta att en barn- och ungdomsverksamhet enligt uppgift inte längre tar emot kvinnor eller barn, men däremot wahabiter.

---

[349]http://www.newsmill.se/artikel/2012/06/28/islamister-som-hotar-olikt-nkande-ska-inte-reptresentera-mig

Holmertz har även fått motta mordhot. En man klev in i köket på Caritas och meddelade att han var jihadkrigare samt att han avsåg att döda henne. Fast det är nog ingen fara. Någon radikalisering i Hjällbo finns inte. [350]

I januari 2012 åtalades tre män för att ha planerat ett mord på konstnären Lars Vilks. Efter rättegången i Göteborgs tingsrätt släpptes de på fri fot efter att ha friats från mordplanerna. De dömdes enbart för brott mot knivlagen. Trots besvärande omständigheter var bevisen inte tillräckligt starka mot de åtalade.

Beväpnade med knivar hade trion gripits vid centralstationen i Göteborg, natten till den 11 september 2011. Polisen misstänkte att mordattentatet mot Lars Vilks planerats i minsta detalj och att planerna skulle sättas i verket under invigningen av konstbiennalen på Röda Sten. Tidigare hade Vilks skrivit på sin blogg att han skulle delta, men ändrat sig och i stället åkt till i Stockholm för att delta i SVT:s program om tioårsdagen av terrorattackerna mot USA. [351]

Gun Holmertz kände igen en av de åtalade männen, vilken hon tidigare sett besöka Afrikas Horns lokaler. Hon var säker på att det var samme man som hotade henne till livet. Den 18 juni 2012 gjorde hon en polisanmälan till polisen i Kortedala. Gun Holmertz frågar vad som i hennes fall ska hända med den frikände ”jihadkrigaren” som hotat henne till livet.[352]

Interna mejl från vänsterpartiet som vi har fått ta del av, visar på en splittring inom partiet i frågan hur Holmertz med sitt självständiga agerande ska hanteras. Även om hon i sina debattinlägg inte främst profilerat sig som partimedlem är vänsterpolitikerna oroliga över att hon med sin frispråkighet kan komma att stöta bort framtida muslimska väljare. Holmertz har en del konflikter bakom sig i sin politiska karriär och för att få stöd tar hon därför

---

[350] http://www.svd.se/opinion/ledarsidan/allt-ar-lugnt-i-hjallbo_7313929.svd
[351] http://www.expressen.se/nyheter/frias-for-mordplan-pa-lars-vilks/
[352] http://www.expressen.se/gt/hovratten-friar-tre-man-fran-mordplan-pa-vilks/

kontakt med Johan Lönnroth, som varit vice ordförande i partiet 1993–2003. Bakgrunden förklarar hon i ett mejl:

Då satt jag i Bohusläns landsting och inkallades och utsattes för en mängd "förhör" om mitt partiarbete, vilket ifrågasattes märkligt nog: att jag gjorde för mycket, ingen annan kamrat fick en chans att vara aktiv osv. Och att jag inte var en riktig kommunist. Det gick så långt att det blev ett extra årsmöte där på känt (s)-manér gamla och skröpliga medlemmar hämtades i bilar för att delta i en sluten omröstning om min uteslutning. Allt var klart att gå till omröstning då Johan begärde ordet och säger: "Vi kan ta över henne till distrikt Göteborg". Allt stod stilla i rummet och mötet förklarades färdigt. I onsdags efter samtalet med Thaher kom allt det gamla över mig och Johan var den enda/e i (v) som fanns att ringa till.

Samtalet från Holmertz till Lönnroth skedde efter att den 30-årige ordföranden i Göteborg Thaher Pelaseyed i ett tidigare telefonsamtal läxat upp den 74-åriga Holmertz. I ett mejl till Lönnroth skriver denne att han inte är imponerad av sin äldre kvinnliga partikamrat:

Holmertz' debattartikel i egenskap av bl.a. vänsterpartist är inte i linje med partiets politik. Den innehöll påståenden lösryckta ur sitt sammanhang och ett stort mått av misstänksamhet och skuldbeläggande riktat mot somalier som grupp. Det finns därför all anledning att agera. Förutom repliken i GP kommer jag och Yvonne att träffa somaliska föreningar i Göteborg för att prata om partiets politik och de problem som gruppen somalier upplever i staden. Det gäller nu att återupprätta det förtroende som gruppen somalier har för Vänsterpartiet, för vår asylpolitik och vår konsekventa antirasism.

Lönnroth svarar Pelaseyed och övriga partikamrater att Gun Holmertz räddat många asylsökande från utvisning, att han flera gånger varit heligt förbannad på henne, men kommit fram till att hon har det civilkurage som behövs ”i detta något centralistiska och stelbenta parti”. Han rekommenderar vidare kritikerna ett

besök hos Caritas i Hjällbo för att vidga sin kunskap. ”För det kan väl inte vara så att i rädslan för att vi ska få stämplar som islamofober eller rasister inte som uttalad vänsterpartist får kritisera företeelser bland muslimer?”.

Den interna turbulensen i fallet Holmertz fortsatte med att tio vänsterkvinnor kontaktade henne och framförde önskemål att få komma och besöka hennes arbetsplats för att visa sin solidaritet. Holmertz själv är lite undrande över vad det är för något slags stöd som de tror att hon behöver, men har accepterat besöket, som slutade med att två tämligen vilsna besökare anlände till Caritas i Hjällbo.

Inom vänsterpartiet fortsatte efterskalven. I en debattartikel i tidningen ETC. gick ordföranden i Göteborg Thaher Pelaseyed till angrepp mot GP för att ha ägnat sig åt ”medialt prickskytte” mot Afrikas Horn då tidningen släppte fram Holmertz debattartikel.[353] På ledarplats har GP dessutom framfört åsikten att muslimer i väst måste höja sina röster mot jihadistiska terrorattacker runt om i världen[354], vilket Pelaseyd menar är en oseriös koppling som i stället speglar ledarredaktionens snedvridna världsbild. ”Vilken skuld har GP:s ledarskribenter för den våg av misstänksamhet som nu riktas mot utlandsfödda i Sverige?”, frågar han sig. Än en gång rycker Johan Lönnroth ut till sin partikamrat Gun Holmertz försvar och anklagar i nätupplagan av tidningen ETC. i Göteborg Pelaseyed för att ”använda rasisternas och imperialisternas egna demagogiska knep” i sin argumentation.

Jag vill fråga Thaher: Tror Du inte på att det finns hedersvåld och andra former av förtryck som utövas av fundamentalistiska muslimer? Såg Du Uppdrag Gransknings reportage från muslimska skolor och föreningar och om ja, blev Du oroad av vad Du såg? Är det inte Ditt ansvar som ordförande i V Göteborg och ledande företrädare för ett feministiskt parti att inte bara be-

---

[353] http://goteborg.etc.se/debatt/nar-ska-gp-ta-sitt-ansvar
[354] http://www.gp.se/nyheter/ledare/1.1064418-muslimer-i-vast-maste-tala

kämpa rasism och imperialism utan också religiös fanatism och religionsbaserat kvinnoförtryck?[355]

I mitten av oktober 2012 beslöt slutligen polisen vid enheten Nordost i Göteborg att inleda en förundersökning mot den man som hotat Holmertz.[356] Vid nyårsskiftet 2013 har det ännu inte hänt någonting konkret. Trots ansträngda relationer fortsätter föreningen Afrikas Horn och frivilligorganisationen Caritas att dela lokaler.

---

[355] http://goteborg.etc.se/debatt/nar-ska-thaher-ta-sitt-ansvar-feminismen
[356] http://www.gp.se/nyheter/goteborg/1.1094780-polisen-utreder-hot-mot-holmertz

Vem trampar i klaveret?

Klappturken

På socialdemokraternas valvaka 2010 står dåvarande ordföranden i kvinnoförbundet Nalin Pekgul bredvid Mona Sahlin på scenen. Många klappar händerna åt partiets ledare, men ingen gör det så intensivt som hon. Det finns en både rolig och för Nalin Pekgul drabbande video utlagd på Youtube, döpt till ”Klappturken”.[357] Där kan man hitta flera videofilmer av liknande slag. Skogsturken har setts av närmare tre miljoner tittare. Där finns också fjällturken, fågelturken, gitarrturken och körkortsturken.[358]

Etniska och nationella referenser kan ha djupa historiska rötter. ”Hundturken” är ett begrepp som är känt sedan tidigt 1700-tal. Det antogs vara ett monster med människohuvud som åt människor. Under 1800-talet kom ordet att användas allmänt om turkar, som var illa omtyckta i Europa. Säkerligen visste alla att den här typen av begrepp var nedsättande, men det var inte liktydigt med att det var något fel på begreppet i sig. I Ålsten, en av Stockholms västra förorter, finns det exempelvis ett kvarter som döpts till Hundturken. Det är först efter andra världskriget som rasismen som ideologi började bekämpas på allvar. Sökandet med ljus och lykta efter misshagliga begrepp, i syfte att via en brännmärkning utrota dem, tillhör vår egen tid. ”Hundturken” är idag inte längre en särskilt begriplig benämning men det finns givetvis många andra. Vem känner sig kränkt av uttrycken franska vykort, dansk skalle, hawaii-hockey, finska pinnar, kinesisk tortyr, rysk roulett eller Hongkonginfluensan? Är det sårande för polacker att på svenska betyder begreppet polsk riksdag ett kaotiskt möte? Van-

---

[357] http://www.youtube.com/watch?v=XEDLqiA_5V0
[358] Körkortsturken lär vara en bosniskfödd värmlänning.

ligtvis inte, men som Fritiof Nilsson Piraten konstaterade: ”Skriver man om synålar är det alltid nån enögd jävel som känner sig träffad.”

”Neger” får man inte säga, det är sårande eftersom det uttrycker ett kolonialt och rasistiskt synsätt.[359] Antagligen är ”blåman” också sårande, i varje fall om man förklarar att det är samma sak som neger.[360] Hundturk får man säkert inte säga nu för tiden, om nu någon till äventyrs skulle vilja återuppliva detta begrepp. Och för att ta begrepp från vår egen tid och hemmaplan, får man säga ”svennehora”? Absolut inte! Får man säga ”svennebanan”? Mja, gränsfall. Det finns en raplåt med den titeln, skriven av helnykteristen, veganen och djurrättsaktivisten Promoe efter en semester i Thailand. Svennebanan syftar föraktfullt på en ”trashig” och typisk svensk livsstil. Sista rader lyder: ”Minnesluckor barn med syrran, vill alltid vara kvar i fyllan”.[361]

Därmed vill vi inte ha sagt att vad som helst är acceptabelt i den offentliga debatten. De som släpps fram ska givetvis välja sina ord med omsorg och inse att vissa begrepp bör undvikas, därför att de är sårande. I Sverige, liksom i de flesta länder, har det offentliga samtalet alltid varit styrt av olika konventioner. I radions barndom fick reportrarna varken tala dialekt eller svära. Däremot var det nog ingen som reagerade mot ordet ”neger”. Det betyder inte att det var högre i tak förr, utan bara att begreppet ännu inte var bärare av några problematiska uppfattningar.

Rimligen borde det vara så att ”förbjudna ord” handlar om fostran, i synnerhet självfostran. Vare sig det är svordomar, könsord eller rasistiska benämningar, så gäller det i första hand omsorgen om det egna språkbruket. Till det kan man lägga att föräldrar styr sina barn till en socialt accepterad vokabulär. Emellertid, när en moralisk elit via medierna ”förbjuder” medborgarna att använda

[359] Begrepp av det här slaget kompliceras gärna. En svart kan tilltala en svart ”broder” i USA med ”nigga’” och i rätt sammanhang uppfattas det positivt, som en markering av samhörighet.
[360] Postens gamla huvudkontor på Vasagatan i Stockholm ligger i kvarteret Blåmannen.
[361] Promoe heter egentligen Nils Mårten Sebastian Edh och är frontfigur i den svenska hiphopgruppen Looptroop Rockers.

vissa ord därför att de är skändande, då är det inte lika enkelt. När patricierna av plebejerna kräver att de ska tala vackert, så är det en form av övergrepp. ”Ni får inte tala som ni gör därför att det låter illa i våra öron.” Eller, om man släpper på klassperspektivet: Ska vi alla uttrycka oss som om vi aldrig har lämnat söndagsskolan?

Göteborg sägs vara en stad där den här typen av sarkastiska och träffsäkra benämningar florerar. Ska vi förbjuda Göteborgshumor? Ordet klappturk är visserligen inte uppfunnet i Göteborg men det tillhör en populärkulturell genre som ibland är rasistisk, ibland inte. Som väl är utlöser den vanligtvis inga mediedrev. Medierna brukar bara reagera när ett signalord som ”neger” kommer in i bilden. Alla minns vi väl diskussionerna kring ”negerbollar”, glassen ”Nogger” och kvarteret ”Negern” i Karlstad.[362]

På onsdagen fattade stadsbyggnadsnämnden i Karlstad beslut om att stryka namnet Negern på ett kvarter i staden. Ändringen görs efter omfattande påtryckningar från olika grupper. Redan 1985 var frågan uppe i kommunfullmäktige om att namnet skulle slopas - då avslogs motionen. Under den senaste tiden har kritiken vuxit mot namnet och på onsdagen beslutade stadsbyggnadsnämnden att ta bort namnet. Den ideella organisationen Centrum mot rasism har engagerat sig i frågan och överlämnade en protestlista till kommunen under onsdagsförmiddagen.[363]

Någon enstaka gång spiller språkupprensningen också över på annat, som till godiset ”Kinapuffar”, där den karikerade bilden av en kines på förpackningen blev föremål för ett kort men hett meningsutbyte. Journalisten Patrik Lundberg startade debatten i Helsingborgs Dagblad:

Att skämta om och skratta åt asiater tycks vara den enda rasism som kan gå obemärkt förbi. Det räcker att stretc.ha ögonen med fingrarna eller säga L i stället för R, så kiknar publiken av skratt. /…/ Se bara på Fazers Kina-godis,

---

[362] Kvartersnamnet ”Negern” tillkom efter stadsbranden 1865.

[363] DN 23 september 2009.

vars förpackning pryds av en knallgul asiat med rishatt och ögon sneda som en lördagsfylla. Inte ett dugg bättre än Nogger black, glassen som gav upphov till ramaskri och fick dras tillbaka.[364]

När en och annan tyckte detta var att gå för långt skrev Elin Grelsson i Aftonbladet:

Det är aldrig den som tillhör normen som kan definiera vad som upplevs som kränkande och obehagligt. En vit svensk har ingen rätt att förklara vad som är rasism och inte. En icke-asiat har inget företräde kring att berätta vad som är trams eller en behövlig förändring i en normaliserad vardagsrasism. Bilden på Kinapuffarna är en symbolfråga och utgör en signal om vad som tolereras och vad som kan uppfattas som kränkande. Det räcker faktiskt med att Patrik Lundberg uppfattat den som obehaglig för att det ska vara en god sak att ta bort bilden.[365]

De flesta av oss minns väl också diskussionen kring Tintin och rasism, som ledde till att seriealbumet Tintin i Kongo togs upp i en belgisk domstol (där den friades). En svensk bloggare skrev så här:

När jag hittade den här artikeln så var det ett total WTF ögonblick[366]. Någon håller alltså seriöst på och bråkar och stämmer folk för att en 80 år gammal barnbok har rasistiska inslag. Seriefiguren Tintin reser till Kongo, där invånarna framställs som "allmänt dumma och kolsvarta afrikaner". Det må så vara (jag kommer inte ihåg detaljerna i just den här Tintin-boken), men eländet väcker flera frågor. Först och främst, hur långt fram i tiden ska vi kulturskapare kunna hållas ansvariga för innehållet i det vi skapar? Tintin skrevs/ritades som sagt för 80 år sedan, när det rådde en annan attityd i samhället gentemot invånarna i Kongo. Enligt samma logik kan man hävda att ett antal böcker och andra konstverk från 1910-talet skulle vara kvinnoförnedrande, trots att de bara skrevs enligt den kvinnosyn som då rådde i samhället. Och i vilket ljus hamnar då historisk fiktion? Måste alla filmpro-

[364] http://hd.se/mer/2011/09/13/ni-sliter-sjalen-ur-mig/
[365] http://www.aftonbladet.se/debatt/kronikorer/elingrelsson/article13653463.ab
[366] WTF= What The Fuck

duktioner som behandlar en svunnen tidsålder knäppa publiken på näsan och förklara att "attityderna som visas i filmen var minsann fel!" eller kanske till och med vinkla filmen från ett nutida perspektiv? Hur ska man kunna skapa någonting om perspektivet ständigt måste uppdateras så att det följer rådande lagar?[367]

Återvänder vi till klappturken, så vaknade det mediala drevet när moderaten Thomas Böhlmark i ett inlägg på Twitter kallade sin politiska motståndare Nalin Pekgul för klappturk två år efter den ovan nämnda videon. Det var först då som det tog hus i helvete. Att Thomas Böhlmark pudlade så gott det gick och att hans inlägg raderades hjälpte föga. Moderaternas partisekreterare hälsade att Böhlmark ”ber om ursäkt och är väldigt ångerfull”. Han tillfogade att “partiet ser allvarligt på händelsen”.

Nu var det många frågor som måste debatteras. För det första, var det kränkande att kalla Nalin Pekgul för turk? Det var visserligen sakligt korrekt om man menar att det är ursprungslandet som gäller, men hon var ju sedan länge svensk medborgare. För det andra, även om hon är född i Turkiet ser hon sig själv i första hand som kurd och har engagerat sig för kurdernas rättigheter i Turkiet. Sara Westerberg, sublimt tondöv för det absurda, skrev på Newsmill:

Ordet får i sammanhanget en löjeväckande konnotation, vad man menar är gissningsvis att framställa Pekgul som en nickedocka som inte förstår bättre än att bara ihärdigt klappa åt allt hennes överordnade säger. Men varför ”turk”? Pekgul har alltid varit noga med att identifiera sig som kurd och inte turk, då hon tagit strid för kurders rättigheter och mot de brott mot mänskliga rättigheter som den turkiska staten begår mot kurder i hennes ursprungsland Turkiet. Det hade ju naturligtvis varit lika illa om Pekgul omnämnts som ”klappkurd”.[368]

---

[367] http://ravennasblogg.blogspot.se/2010/11/tintin-ar-rasist.html
[368] http://www.newsmill.se/artikel/2012/08/26/d-rf-r-r-uttrycket-klappturk-problematiskt

Sara Westerberg är kritisk mot Sverigedemokraternas Linus Bylund som på Twitter kallar det för en låtsasnyhet. Hon skriver: ”Om Bylund genom detta vill vädja till sunt förnuft är han fel ute.”

För att få veta om klappturk var ett rasistiskt uttryck tillfrågades Expos Daniel Poohl som konstaterade att klappturk var ett begrepp som fanns på nätet men han kände inte igen det från ”främlingsfientliga kretsar”. Författaren Marcus Priftis, som skrivit en bok om vardagsrasism, var av en annan åsikt.[369] I en artikel i Svenska Dagbladet den 2 september 2012 skrev han följande:

/…/ tog det inte lång tid innan det dök upp ett hånande Youtubeklipp, där Pekgul döptes till ”klappturken”. Sedan dess har det varit ett etablerat öknamn på Pekgul på de platser på internet där högerextremister frodas, såsom forumet Flashback och den nazistiska webbportalen nordisk.nu. Till dess att Böhlmark plockade upp det har det i princip enbart använts av just högerextremister.[370]

Tveklöst ger den här typen av felsteg möjlighet för politiker att klämma till sina motståndare. Håkan Juholt skrev på Facebook:

Jag har väntat hela dagen på att moderatledaren ska be Nalin Pekgul om ursäkt för att moderaternas twitteransvarige Thomas Böhlmark kallat henne för "Klappturk". Det är ett så förfärligt nedsättande och kränkande uttryck att hela moderata samlingspartiet borde skämmas. Men Fredrik verkar ta sig rätten att flyta över också detta. Min uppmaning till m-ledaren är: Gör nu det enda rätta och be om ursäkt på ditt partis vägnar. Ta ansvar. Visa ledarskap. Hyfsa debatten.

---

[369] Främling, vad döljer du för mig? Leopard förlag 2012.

[370] Vi har googlat begreppet, dock utan att hitta några belägg för att ”klappturk” är ett invektiv som florerat bland högerextremister. Den kontrollen brydde sig uppenbarligen inte Lisa Bjurwald om att göra när hon i nyhetsmagasinet Fokus skrev ”I samma sekund som Thomas Böhlmark kallade Nalin Pekgul för ’klappturk’ avslöjade han sina digitala vanor”. Detta citerades gillande av DN den 4 september 2012. De brydde sig uppenbarligen inte heller om att kontrollera. Kanske de borde tagga upp sin nätkompetens?

Vad tyckte då Nalin Pekgul själv? Kände hon sig kränkt? Detta vet vi inte. Kanske hon tänkte att om man står i rampljuset och klappar händer som en duracellkanin, så får man tåla att det uppmärksammas. Hur som helst har hon oss veterligt inte yttrat sig i frågan. Det har emellertid hennes bror, den lättkränkte Kurdo Baksi gjort. Till Aftonbladet säger han:

Att folk kallar min syster för klappturk känns väldigt svårt och jobbigt. Det handlar om ett rasistiskt påhopp. Jag trodde aldrig att vi skulle ha en ledande moderat som 2012 uttrycker sig på det här sättet. Frågan är vad som är skillnad på honom och en sverigedemokrat.

På Twitter skriver han också "Nalin klappar alltid händerna högt för att reta upp talibaner som inte tycker att kvinnor ska höras. SD har samma kvinnosyn som talibaner." Efter att ännu en gång ha sett filmklippet känns inte den förklaringen helt pricksäker. Varför dra in talibaner och sverigedemokrater? Associationerna går mera till den typ av devota hyllningar som vi känner från Nordkorea och som nog, oavsett vad man tycker om Nalin Pekgul som politiker, vore bra att slippa ifrån i svensk politik. Följande kommentar från Christer Eriksson på Newsmill träffar därför betydligt bättre än Kurdo Baksis kommentar:

Ett debattklimat som utgår ifrån att de mest lättkränkta har tolkningsföreträde kommer förr eller senare att utmynna i att det offentliga samtalet utarmas och försvinner. Och med den försvinner också den demokratiska debattformen som medel för att lösa olika samhällsproblem /.../.

Politiskt nyspråk

Som en konsekvens av att det i Sverige har blivit riskabelt att uttrycka sig rakt och enkelt i offentliga sammanhang har många politiker utvecklat en stor skicklighet i att med många ord säga så lite som möjligt. De har lärt sig läxan: varför ta onödiga risker genom att säga något ”på riktigt”? I synnerhet gäller det att hålla tungan rätt när det gäller invandrarfrågor. Se till exempel hur in-

tegrationsminister Erik Ullenhag säger att fler invandrare måste lära sig svenska och jobba i stället för att leva på bidrag:

Sverige är ett invandringsland. Invandringen gör vårt land rikare och mer spännande. Det faktum att den svenska befolkningen sammantaget talar i princip alla världens språk är en konkurrensfördel i en globaliserad värld. Fler än 600.000 utrikes födda går till jobbet varje dag och fler än var fjärde läkare eller tandläkare är utrikes födda. Många som invandrat hit har lyckats. Men många har fastnat i utanförskap. Vi har integrationsutmaningar och vi behöver göra mer för att fler individer ska komma i jobb och lära sig svenska.

Innan Erik Ullenhag kan säga det han vill säga måste han tala om att invandringen gör vårt land rikare och mer spännande. Hur detta går samman med det problematiska utanförskap som han lyfter fram några rader senare, säger han inte. Han förklarar inte på vilket sätt all världens språk ger konkurrensfördelar. Det är något som ”låter positivt”. Eftersom Ullenhag för fram ett språkkrav hade det kanske varit mer logiskt att tala om en problematisk språkförbistring.

Det är heller inte självklart att det är något i sig positivt med att var fjärde läkare eller tandläkare är utrikes född. Det kan ju lika gärna betyda att vi inte klarar att utbilda läkare själva. Varför ska vi dränera andra länder på deras läkare och tandläkare? Vidare, i dessa yrken är det viktigare än i de flesta andra att man talar en god och begriplig svenska. Många svenskar, i synnerhet äldre, har svårt att kommunicera med i svenska språket snabbutbildade läkare och tandläkare.

När minister Ullenhag ska säga att många av dem som kommer idag är analfabeter eller så lågutbildade att det blir ytterst svårt för dem att få jobb i Sverige, formulerar han sig så här: ”Arbetsförmedlingens statistik visar att över 60 procent av de nyanlända flyktingarna och deras anhöriga högst har förgymnasial utbildning.” Och när ett antal kommunalpolitiker en vecka tidigare, också i en artikel på DN Debatt, slog larm och konstaterade att de hade svårt att klara den ökade invandringen av i synnerhet soma-

lier – kostnaderna för socialhjälpen rusade i höjden, för att bara nämna ett problem – så svarar han dem på följande sätt:

Ska vi lyckas måste vi ha inställningen att de som kommer till Sverige vill och kan arbeta. Därför är jag bekymrad över den debatt som förs när det gäller den somaliska gruppen. Kommunföreträdare runt om i landet håller på att falla in i en attityd som handlar om att se dem som kommer som svaga individer. Debatten präglas av att det förutsätts att somalierna inte kan komma i jobb. Det är en farlig utveckling. Historien visar att om vi möter nyanlända med omhändertagandementalitet så är risken för bidragsberoende större.[371]

Vi rekommenderar alla de språkpoliser som jagar rasistiska formuleringar att särskilt tugga på meningen: ”Kommunföreträdare runt om i landet håller på att falla in i en attityd som handlar om att se dem som kommer som svaga individer.” Denna vår tids politiska nyspråk växer fram som ett resultat av er insats. För politiker är klartext inte längre möjlig i invandrarfrågor. Bortsett från SD-politiker vill ingen riksdagspolitiker ta risken att benämnas rasist.

Skäms på dig svensk!

Sport är ett av de få områden där nationalismen släpps fram utan att beskyllningar om rasism nödvändigtvis kommer som brev på posten. Det är exempelvis (ganska) OK att bevista ett stort idrottsevenemang med en svensk flagga målad över ansiktet. Vinnare bland idrottarna, också de svenska, gör sina ärevarv insvepta i den egna nationens flagga. Som om det inte var nog spelas nationalsånger.

Det konstiga är att nationalismen inom idrotten har hängt kvar, då den utraderats från så många andra områden. Varför just idrotten? Svaret kan vara att sportnationalism betecknas som oskyldig. Men det är inte sant. Den avspeglar nationella känslor som kan vara otäcka. Dessutom är sport konserva-

[371] http://www.dn.se/debatt/flyktingar-ska-tvingas-flytta-till-erbjudet-arbete?r...

tiv och bakåtsträvande. Samhället i övrigt ligger oftast före idrotten, som enbart motvilligt låter sig släpas efter i utvecklingen.[372]

Otäcka, konservativ, bakåtsträvande? Bestämt är det inte en kulturjournalist som skrivit detta? Jodå, citatet är visserligen från idrottsforskaren John Hellström men han har hämtat det ur en artikel på DN Kultur, skriven av Henrik Arnstad. I en annan DN-artikel, av Anders Bolling, kan man läsa följande efter Sveriges handbollsframgångar i OS i London 2012:

”Vi har snyggare drottning, högre berg och kan åka skidor”, sade kommentatorn när Sverige slagit Danmark i handbollens kvartsfinal. Det skulle kanske föreställa roligt, men det kändes inte helt bekvämt. Det påminde en del om Bjørge Lilleliens klassiska toknationalistiska utbrott när Norge slagit England i en VM-kvalmatch i fotboll 1981. ”Vi er best i verden! Vi er best i verden!”, skrek han hest. ”Sir Winston Churchill, Sir Anthony Eden, Clement Attlee, Henry Cooper, Lady Diana, vi har slått dem allesammen!” Han fortsatte i samma stil ett bra tag. Mest komik, förstås, men med en rejäl dos norsk djuppatriotism i botten. Jag satt ju själv och tjoade förra onsdagen när de blågula unga nordeuropeiska männen satte 24-22 mot de rödvita unga nordeuropeiska männen. Men jag är osäker på riktigt varför.[373]

Mats Dagerlind, en av nätets beskare skribenter gör följande kommentar:

När Sverige slog Danmark i kvartsfinalen i handboll och kommentatorer och svenskar ute i stugorna jublade över detta kände sig Bolling – som han formulerar det – “inte helt bekväm” med detta. Han hade under matchen kommit på sig själv med att “tjoa” när de blågula gjorde mål men kunde inte förstå varför. Nu måste han inför DN:s läsare terapeuta sin känsla av skam och skuld över denna nationalistiska synd och få absolution för att han på detta sätt lät en liten patriotisk djävul sticka upp hornen ur sitt som han trodde mångkulturellt renläriga huvud. För säkerhets skull låter han också

[372] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/sporten-skapar-var-tids-hjaltar
[373] http://www.dn.se/blogg/framstegsbloggen/2012/08/15/granslos-guldgladje/

krönikan prydas av en kolsvart maratonsegrare från Uganda. Botgöring på hög nivå inför öppen ridå således.[374]

Här passar också en annan kommentar in, om värdet av att vara osvensk. Det är Herman Lindqvist som skriver i en krönika:

I Sverige frodas en unik svensk variant av nationalism – den omvända nationalismen. De som hyllar denna linje kan kallas svenskförnekarna. De finns huvudsakligen på vänsterkanten och bland socialliberaler. Eftersom personer med den inställningen styr de största svenska opinionsorganen är det deras åsikt som för tillfället är den politiskt mest korrekta. De tar avstånd från det som kan kallas svenskt. De kan kokettera med sin ickesvenskhet genom att säga att de aldrig hejar på det svenska landslaget i fotboll därför att laget spelar sådan tråkfotboll. Denna form av nationalism, det totala avståndstagandet, är så typisk för Sverige att den kan kallas ett nationaldrag, unikt för Sverige. Det är också bara i Sverige man kan höra det för svenskar ytterst positivt laddade uttrycket att någon är ”så härligt osvensk”.[375]

En trippelpudel

Sportjournalisten Janne Gunnarsson vid Radio Kronoberg i Växjö lånas sedan många år regelbundet ut till SVT, för att kommentera större tennisturneringar. Så skedde också vid OS i London.

Med vardagsspråk kan Gunnarsson betecknas som tennistokig och han har själv tidigare spelat tennis på elitnivå. För honom, liksom många andra, är det en sorg att Sverige, en tidigare världsnation i tennis, numera är jämförelsevis på dekis. Det finns inte längre fixstjärnor som Björn Borg, Stefan Edberg eller Mats Wilander. Svenska tennisspelare vinner inte Grand Slam-turneringar, för att på så sätt dra med sig yngre förmågor till stordåd i Davis Cup. Robin Söderling, den senaste stjärnan, är dessutom borta på obestämd tid. En körtelfeber har gjort att han avstod från alla framträdanden under OS-sommaren 2012. Således finns det inte något svenskt medaljhopp i sikte i det som ibland kallas för

[374] http://avpixlat.info/2012/08/16/skams-pa-dig-svensk-som-gladdes-at-att-sverige-tog-os-medaljer/

[375] http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/hermanlindqvist/article12115848.ab

”den vita sporten”.

På hemmaplan lunkar tennislivet vidare i sin andrarangstillvaro. Sommarturneringen i Båstad och ATP-turneringen Stockholm Open, arrangerad av bland andra Svenska Tennisförbundet, utgör inte några större dragplåster för världseliten, utan befolkas av skiktet därunder. Mot den bakgrunden är det frustrerande för Gunnarsson att idrottsministern Lena Adelsohn Liljeroth sagt att det inte finns pengar till att i framtiden anordna stora mästerskap i landet, något som kanske skulle kunna placera Sverige på tennisens världskarta igen.

Detta är bakgrunden till att Janne Gunnarsson på sin privata Facebooksida skrev: ”Pengarna räcker inte när vi ska ge 27.000 nyinflyttade somalier socialbidrag !!! Puh."

Gunnarssons siffra ”27.000 somalier” är inte felaktig. Det är också korrekt att så gott som alla nyanlända somalier kommer att inleda sina svenska liv med socialbidrag och även om en liten minoritet hittar vanliga jobb ganska snabbt, så kommer en överväldigande majoritet att leva på socialbidrag under många år, kanske för resten av sina liv.

Sverige är det land i Europa som tar emot i särklass flest somaliska asylsökanden. Av de 30.000 somalier som sökte asyl eller skydd under 2010 och 2011 sökte sig cirka 10.000 till Sverige, varav två tredjedelar fick permanent uppehållstillstånd. Det är dubbelt så många som för tvåan Holland. Nästan alla andra länder i västvärlden tog endast emot några hundra somalier under samma period. Sätter man mottagandet i relation till landets folkmängd sticker Sveriges extrema öppenhet ut ännu mer.[376] Få av de minst 40.000 somalier som redan finns i Sverige innan den senaste anhöriginvandringen påbörjats, klarar sig utan att bli bidragsförsörjda.

Det stora misstag Gunnarsson gör är egentligen inte att han pekar ut tennisens behov av ekonomisk förstärkning. Inte heller är det särskilt fel av honom att konstatera att väldigt många somalier

[376] Källa: UNHCR ”Asylum Levels and Trends in Industrial Countries 2011”.

söker sig till Sverige. Han är inte ensam om att tycka att denna invandring är svår att acceptera. Vad som däremot, som det ska visa sig, är djupt problematiskt är att han ställer dessa utgiftsposter mot varandra. Den typen av sammanställningar är inte tillåtna i svensk debatt.

I det mediedrev som följer är SVT:s sportchef Per Yng först ut. Han understryker att en medarbetare inte i något forum och inte under några omständigheter har rätt göra en sådan reflektion som Gunnarsson gjort. Yng fastslår att Gunnarssons uttalande strider mot SVT:s värdegrund och demokratiprincipen om allas lika värde. Till tidningen Sportbladet säger han:

> Det är helt oacceptabelt att uttrycka sig på det viset. Just att ställa en av de svagaste grupperna vi har i det här samhället mot stora idrottsevenemang, det är en jämförelse som inte låter sig göras över huvudtaget. /…/ Jag ser allvarligt på det här måste jag säga. Men vad det kommer att betyda kan jag inte säga i nuläget.[377]

Janne Gunnarsson svarar på kritiken med att omedelbart ta bort kommentaren från Facebook och göra en total pudel. Han säger sig ha full förståelse för sina överordnades reaktioner och framställer sig själv som en sportälskande nörd som varken hade rasistiska avsikter eller är främlingsfientlig. Han säger sig aldrig ha haft problem med invandrare.

Något brast ändå uppenbarligen inom Gunnarsson när han gjorde sin jämförelse och nu hotas han helt plötsligt av en personlig tragedi där karriären kan ta slut och rasiststämpeln för evigt etsas in i hans panna. Gunnarsson riskerar bli persona non grata i sport- och medievärlden. I det läget vet Gunnarsson inte nog hur mycket han förbehållslöst vill be sina uppdragsgivare och hela världen om ursäkt.

Traditionella medier är inte sena med att kalla Gunnarssons uttalande för rasistiskt, något som vi ska återkomma till. Också i

---

[377] http://www.aftonbladet.se/sportbladet/sportitv/article15070360.ab

”bloggosfären” följs affären noga men där möts Gunnarsson av stor sympati. I en majoritet av inläggen konstateras att han bara sagt som det är. Däremot stör hans i mångas ögon alltför villiga ursäktande, som bland annat betecknas som en ”trippelpudel”. Bloggaren Tommy Hansson skriver så här:

Janne Gunnarsson var naturligtvis helt i sin fulla rätt att uttrycka sin mening och även att “ställa mot varandra” kostnaden för socialbidrag till somaliska immigranter – en av de minst produktiva invandrargrupperna i Sverige – och kostnaderna för stora idrottsevenemang. Det är inte det minsta rasistiskt att göra så – tvärtom tyder det på ett välutvecklat sinne för svenska samhällsrealiteter.

Per Yngs snyftande är bara beklämmande. Somalier, liksom alla andra som uppehåller sig i landet illegalt – så kallade papperslösa – åtnjuter idag samma och i många fall bättre förmåner än exempelvis svenskfödda pensionärer, vilka under hela sitt liv arbetat och betalat skatt för att bygga upp vårt samhälle. Talet om “svaghet” respektive “utsatthet” är därför våldsamt överdrivet.

Till Janne Gunnarsson vill jag slutligen säga: tack för ditt tänkvärda debattinlägg. Det var i högsta grad relevant. Beklagar att du var tvungen att krypa till korset. Jag har samtidigt förståelse för att du mot bakgrund av det rådande debattklimatet ansåg det nödvändigt att göra så.[378]

Nästa intressegruppering att ställa Gunnarsson mot väggen är Somaliska Riksförbundet som kräver en officiell ursäkt från tenniskommentatorn. ”Det Somaliska Riksförbundet i Sverige rasar mot uttalandet”, konstaterar Aftonbladets idrottsbilaga Sportbladet och citerar dess vice ordförande Asha Ismail: ”Vi fördömer hans rasistiska uttalande. Det är hemskt att han kan peka ut människor som han inte vet något om.” ”Det är väldigt olyckligt”, fortsätter Asha Ismail och betonar med emfas: ”Det är inte bara somalier som får socialbidrag i Sverige, det är andra i det här landet som får det också. Vi jobbar och är medborgare som alla andra.”

---

[378] http://tommyhansson.wordpress.com/2012/07/14/gunnarsson-trippelpudeln-och-somalierna/

Gunnarsson svarar genom att omedelbart be ”alla somalier och alla andra” om ursäkt för sitt ”verkligt omdömeslösa inlägg”. Därefter låter Per Yng sin nåd skina över Gunnarsson och kallar hans ursäkter för en ”förmildrande omständighet”, vilka gör att Gunnarsson tills vidare får behålla sina uppdrag hos SVT. Emellertid är tennisexpertens Canossavandring för den skull inte över, då flera motståndare väntar på sin tur.

Näste man är Kitimbwa Sabuni, talesman för Afrosvenskarnas riksförbund. I en debattartikel i Aftonbladet kräver han att SVT tar sitt ansvar för sina medarbetares ”rasism” och omedelbart sparkar Janne Gunnarsson för hans ”spektakulärt rasistiska utfall”. Sabuni skriver:

> Sverige har en egen historia av transatlantisk slavhandel som man väljer att officiellt inte låtsas om. SVT:s hantering av Gunnarsson som inte straffades utan belönades med ett OS-jobb är en fortsättning på den kulturen av förnekelse och förringande av rasismen mot svarta. Slutsatsen kan bara vara att Eva Hamilton (SVT:s VD) misslyckats med att använda den bärande samhällsinstitutionen SVT för att upprätthålla en så grundläggande demokratisk värdering som antirasism.[379]

Efter dessa anklagelser om att Gunnarsson med sitt uttalande skulle fullfölja en gammal svensk slavhandelstradition startar programledaren och krönikören i Aftonbladet Alex Schulman tillsammans med sin bror Calle en kampanj och en hemsida med syfte att samla röster för att ge Gunnarsson sparken. ”Sparka fanskapet!” är brödernas uppmaning och förutom att kallas för ”rasist” benämns Gunnarsson ”främlingsfientlig idiot” och “en i raden av trångsynta pappskallar”. Det är kanske inte att förvånas över att Alex Schulman, som har kallats ”Kung av elak” för sitt sätt att skriva förolämpande även om kolleger, bryter en lans för öppenhet, tolerans och allas lika värde genom att mobba någon som redan är medialt villebråd. Om Janne Gunnarssons uttalande på Facebook,

[379] http://www.aftonbladet.se/debatt/article15160938.ab

säger Alex Schulman att ”det är de snabba sociala medierna som avslöjar vilken person som Gunnarsson är” och han skriver i sin krönika i Aftonbladet:

Hur man än vrider och vänder på denna mening så kan man inte komma ifrån att den är djupt främlingsfientlig. Det är precis den typen av yttranden, den typen av sladdriga, ofärdiga, korkade, inkonsekventa fördomsfulla, okunniga funderingar som gör att rasism och främlingsfientlighet frodas i det här landet.

När jag läste Gunnarssons text var jag omedelbart övertygad om att han satt sin sista potatis på SVT. Det kan ju omöjligt vara acceptabelt att en man som offentligt uttrycker sig så kan få vara kvar på public service. SVT hade ”krismöte” och Janne Gunnarsson bad tusen gånger om ursäkt – vilket ju betyder rätt lite, han kan be om ursäkt tusen gånger till – han TYCKER ju uppenbarligen de här sakerna.[380]

Efter detta utfall blev Alex Schulman snabbt som ögat inbjuden till P1:s flaggskepp ”Studio Ett” för att delta i en debatt med Per Yng om Gunnarssons vidare öden. Här höjer Alex Schulman ribban till att det inte skulle hjälpa om Gunnarsson så bad om ursäkt tio tusen gånger. I studion sitter alltså två gäster som är rörande överens om att det Gunnarsson har gjort är helt oacceptabelt och att det praktiska problem som ska lösas bara handlar om vilken påföljd som ska drabba honom. För att frågan skulle belysas mer allsidigt hade det behövts någon part i studion som tog tennisexperten i försvar med hänvisning till att yttrandefriheten är ovillkorlig och att Gunnarsson inte alls uttryckte sig rasistiskt när han talade om att den kommande somaliska anhöriginvandringen kommer att bli ett utomordentlig kostsamt åtagande för skattebetalarna i Sverige. Sedan kan man tycka vad man vill om hans jämförelse.

Låt oss gå tillbaka till ett annat ”Studio Ett” sommaren 2012. Då debatterade kommunstyrelsens ordförande i Katrineholms Göran Dahlström (s) med integrationsminister Erik Ullenhag. Dahlström konstaterade att kommunen inte hade resurser att ta emot de 400

380 http://bloggar.aftonbladet.se/schulman/2012/07/janne-gunnarsson-och-svt-s-idioti/

anhöriga somalier som väntade och att invånarna med utländsk bakgrund, trots att de utgjorde 15 procent av befolkningen, tog mer än hälften av kommunens försörjningsstöd i anspråk. 2011 var siffran 67 procent. Han sa också att somalierna är den mest svårintegrerbara grupp som någonsin kommit till Sverige.

Det fanns alltså kunskap på redaktionen om att Gunnarssons uttalande hade förankring i verkligheten och att det fanns andra sätt att tolka det på än som ett rasistiskt uttalande avsett att kränka en utpekad folkgrupp. Ändå presenterade Studio Ett inslaget med Schulman och Yng under rubriken ”Kritik mot kommentatorns rasistuttalande”.

Yng förstod Schulmans ilska över att Gunnarsson fått behålla sitt arbete och underströk att han varit lika upprörd själv. Yng ansåg att frågan definitivt inte är avgjord eftersom Gunnarssons kontrakt ska förnyas varje år.

Den ene av författarna till denna bok, Gunnar Sandelin, kände sig oroad över att åsikts- och yttrandefrihet tydligen inte längre gäller fullt ut i Sverige. Han mejlade till SVT:s sportchef Per Yng för att få svar på några frågor:

Bäste Per Yng;
Jag läste med stor förvåning att du tagit Janne Gunnarsson i örat och fått honom att göra avbön och ta bort sitt inlägg på Facebook.

Jag skulle som medborgare, tidigare reporter på SVT och numera debattör i frågor som rör asyl och migration gärna vilja veta hur du motiverar Gunnarssons uttalande om att “pengarna inte räcker när vi ska ge 27.000 nyinflyttade somalier socialbidrag” som “helt oacceptabelt”?

På vilket sätt kan det vara “helt oacceptabelt” att uttrycka sin åsikt i denna fråga för en SVT-medarbetare?

Att vi kan förvänta oss att den kommande somaliska invandringen under lång tid kommer att bli finansierad med försörjningsstöd från samhället är inte någon överdrift. Varför tillåts inte Gunnarsson att uttrycka detta utan att få en reprimand från dig? Har Gunnarsson inte rätt att göra de jämförelser han vill utan att rådfråga dig först?

Är det inte förnedrande att en medarbetare offentligt måste gå ut och vara “djupt ångerfull” för att han inte delar din syn på saken?

Vem är du sedan att bedöma att detta skulle anses som “en förmildrande omständighet”?

Gäller inte den grundlagsstadgade yttrandefriheten för SVT-medarbetare? Tacksam för ett svar från dig på dessa frågor.

Något svar kom aldrig. Hur det slutligen går med Janne Gunnarssons framtida uppdrag för SVT vet vi inte när detta skrivs. Janne Gunnarsson känner sig emellertid lugnad och i Expressen säger han att han är lättad över att ha fått behålla sitt jobb och försäkrar att han aldrig kommer att säga något liknande i framtiden:

- Det har varit omöjligt att sova på nätterna. Det har varit mycket ångest, rastlöshet i kroppen och jag har mått väldigt dåligt.
- Vad betyder det att du får fortsätta?
- Det betyder jättemycket för mig. Jag har två anställningar, en på Sveriges Radio Kronoberg och en på SVT. Det var skönt, samtidigt som jag är djupt ångerfull. Det kommer inte att hända igen.[381]

Ett förödande klavertramp

Sämre gick det för Mats Strandberg som någon månad senare i Sveriges Radios webbsändning kommenterade en fotbollsmatch mellan AIK och Gefle. Han släppte in den 79-årige förre sportkommentatorn och AIK-supportern Bosse Hansson i kommentatorshytten och dennes röst hördes i bakgrunden. Flera gånger nämnde han AIK-spelare som ”svartingar”. Mats Strandberg satt med lurar på sig. I en paus fick han veta det av redaktionen och gick då i direktsändning och bad om ursäkt men det hjälpte inte. Bo Hansson kunde inte få sparken, han var ju pensionerad sedan länge, men Mats Strandberg fick sparken direkt. Expressen skrev:

Radiosporten väljer att inte förlänga kontraktet med den legendariske SR-reportern.

---

[381] http://www.expressen.se/sport/os-2012/gunnarsson-har-varit-omojligt-att-sova/

– Vi har haft möten hela dagen och sett över hela situationen med rutiner och alla bitar som har med saken att göra. I utvärderingen har vi kommit så långt att vi vet vilka rutiner som inte har följts. Det mest påverkande är att vi inte skulle ha haft en utomstående i vår hytt, men det fanns även andra delar i sändningen där man inte hade kvalitetssäkrat, säger Radiosportens chef Jakob Sillén till SportExpressen.se.
Vad är det för delar?
– Från sekund ett som man är ute i sändning så är man ute i sändning. Vid något tillfälle blev det tyst och man hörde då en annan röst i sändningen. /…/ Vi är överens med Mats om att inte lägga några fler uppdrag på honom. Vi har gjort en samlad bedömning av just den här situationen och av helhetsbedömningen, säger Jakob Sillén.
Vad säger Mats Strandberg själv?
– Vi är överens om det här. Han inser att det blev väldigt fel och att situationen skulle ha undvikits om vi hade följt rutinerna.
Hur känns det att göra sig av med Strandberg som har varit med så länge?
– Mats gick i pension i fjol och då tackade vi av honom efter fantastiska år och han har varit en jättetillgång för oss. Nu har han jobbat vidare som frilansreporter så det här är ingen jätteåtgärd. Det är en naturlig följd. Man behöver trappa ner någon gång och allt har ett slut. I just det här fallet har Mats inte haft något ont uppsåt, han är väldigt olycklig över att det hände.
Den största anledningen till att kontraktet inte förlängs är att han släppte in Hansson i hytten?
– Det är nummer ett, men med vanliga rutiner hade han uppmärksammat att det som den andra personen säger går ut i sändning.
Ni förlänger inte kontraktet, men har han kvar några uppdrag sedan tidigare?
– Det ligger inga fler uppdrag på honom.
Så vi har hört det sista av Mats Strandberg i Radiosporten?
– Så kanske det är. Det han har gjort de senaste åren har varit på webben. När det gäller referaten i radion så har han inte hörts för den stora publiken sedan han gick i pension i fjol, säger Jakob Sillén.[382]

[382] http://www.expressen.se/sport/fotboll/allsvenskan/strandberg-sparkas-av-sveriges-radio/

Någon större uppmärksamhet blev det inte i medierna efter avskedandet. Ingen som sa att det väl inte var så farligt, ingen som sa något om yttrandefrihet. Det brukar annars journalister gilla. Yttrandefriheten är väl först och främst ett privilegium för de som skriver och redigerar de stora nyhetsmedierna. De är de enda som har rätten att servera den bild av verkligheten som makten har kommit överens om.

Inte heller var det någon som sa att det var visserligen ett misstag, men förlåtligt. Några kolleger till Mats Strandberg tyckte det var trist och försäkrade att varken han eller Bosse Hansson var rasist. De fick naturligtvis på nöten:

Dessutom, vilket gör situationen ännu mer problematisk, är hur en stor grupp rutinerade sportjournalister skyddar Bo Hansson. Arne Hegerfors säger i en intervju i Aftonbladet

– Alla blir hysteriskt politiskt korrekta, i stället för att sätta sig in i Bosses situation.

Göran Zachrisson, en annan känd sportkommentator säger:

– Jag är så otroligt trött på den här spattigheten som uppstår kring något som uppenbart inte är det minsta rasistiskt.

Så här låter det. Det skulle vara lätt att förklara bort det som en generationsfråga. Eller som en kollegial skyddsmekanism. Och visst kan det ligga något i det. Även om flera sportjournalister tydligt markerat att Hanssons agerande inte är okej. Men det är inga ursäkter. Den enda möjliga ursäkten är just en ursäkt. Förmågan att inse att ord som ”svartingar” drabbar andra.

Så kan det vara med rasismen och dess konsekvenser. Bo Hansson avslöjades inte när han kommenterade. Han avslöjades när han trodde att andra inte skulle höra. Med största sannolikhet formades inte hans syn på svarta spelare där och då. Det är snarare en idé han burit med sig länge, ett sätt att förstå det spel han älskar, ett sätt att förklara sitt favoritlags förluster och vinster. Så är det med intoleransens tankefigurer. De kan bli en bärande del i ens sätt att förstå världen. Det betyder inte att Bo Hansson är en hatare.

Men hans sätt att prata om människor gör ont för de som drabbas av hans ignorans.[383]

Tänk tanken att Bosse Hansson hade sagt att AIK-spelarna var ”jävla fittor” i stället? Hade det varit problematiskt? Ja, kanske lite, men när det gäller svordomar, könsord och sex i radio och teve är vi tillvanda.

”När mätte du din snopp senast?” och ”Rakar du pungen?” är frågor som politiker i regel inte får, eller kanske helt enkelt undviker att svara på. Men inte Folkpartiets Lars Leijonborg. I ett inslag i TV3:s program Silikon år 2000 sitter den dåvarande partiledaren inklämd mellan programledarna Gry Forsell och Ulrika Eriksson och pratar sex och samlevnad.[384]

Det vulgära språket forsar ur högtalarna. Det fungerar, bara ingen säger svarting eller kanske negerboll. Då blir det svarta (sic!) rubriker på kvällstidningarnas löp.

Hastiga misstag?

För medierna spelar det stor roll vem som råkar säga något förbjudet. En av de inkvisitoriska debatterna under hösten 2012 kom att gälla Stina Wirséns barnfilmsfigur Lilla Hjärtat. Hon är ritad som en svart flicka med yviga hårflätor och finns inte bara i filmen utan också i sex pekböcker. Där har hon sällskap av Lilla Skär som är skär, Rutan som är rutig och Bosse som är vit med blå prickar Eftersom Stina Wirsén är en (berättigat) högt hållen illustratör har en närmast bipolär situation uppstått. Ingen i den svenska kultureliten har velat kritisera henne men däremot har hennes utan ont uppsåt tecknade figur angripits hårt. Som ett resultat kommer Stina Wirsén inte att teckna Lilla Hjärtat mer och förlaget har stoppat bokutgivningen. Barnboksförfattaren Ulf Stark skrev i DN:

[383] http://expoIdag.blogspot.se/2012/10/inga-ursakter-for-bo-hanssons-rasism.html
[384] http://www.dn.se/livsstil/trend/00-talets-varsta-politikergrodor

Att försiktigtvis mildra sådant som kan associeras med något anstötligt. Att rensa i rabatten. Att göra det svarta lite lagom kanelbrunt. Att göra fylliga läppar smala. Och sätta en keps på krulligt hår. Att helt enkelt smyg-skandinavisera dem med annat ursprung och hudfärg. En form av rasism det med – om än med lovvärda multikulturella ambitioner.[385]

Den 27 november har DN en blänkare med nedanstående text. Den här gången pumpas inget mediedrev igång. Unga framgångsrika barn till invandrare, levande exempel på en lyckad mångkulturalism, kan uppenbarligen räkna med en avsevärt större medial tolerans än gamla svenska idrottskommentatorer.

En barbröstad Danny Saucedo tränar på en strand. När han misslyckas med att svinga sig mellan två metallstavar på ett träningsredskap utbrister han "det är bara svartingar som klarar det". Sångaren har fått jobbet att leda Melodifestivalen 2013 och händelsen finns att se i ett filmklipp på Youtube. Dannys uttalande kommer mindre än en vecka efter det att hans programledarkollega Gina Dirawi fått stark kritik efter att ha publicerat en bild på en antisemitisk bok på sin blogg.
– Det blir inte bra att bunta ihop det. Gina gjorde ett hastigt misstag. Hon tipsar inte om boken som vissa har sagt utan visar en bild på en bok som hon har tänkt läsa, säger Thomas Hall, projektledare för Melodifestivalen.[386]

Det är inte så att vi tycker att också Danny Saucedo och Gina Dirawi borde hudflängas. Tvärtom är det bra att det finns en medial tolerans och högt i tak. Vi önskar bara att denna takhöjd kunde gälla för alla.

Ett bra klavertramp?

Den 25 september 2012 toppade Dagens Nyheter sin nyhetsrapportering med följande sensationella händelse:

---

[385] http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/med-lilla-hjartat-pa-ratta-stallet
[386] http://www.dn.se/kultur-noje/musik/danny-i-hetluften-efter-uttalande-om-svartingar

Tintin kastas ut från Kulturhuset i Stockholm. DN kan berätta att den älskade seriefiguren har rensats ut från bibliotekets hyllor. Nu har personalen fått i uppdrag att leta efter fler böcker med rasistiska eller homofobiska värderingar. Kulturhusets bibliotek Tiotretton har tagit bort Tintinalbumen från hyllorna. I samråd med sin personal har den konstnärliga ledningen med ansvar för barn- och ungdomsverksamheten tagit beslutet.[387]

Mediestrategen Brit Stakston skrev på SVT:s hemsida att det handlade om en välregisserad DN-kupp för att trigga en debatt:

Interna stridigheter på Kulturhuset förtjänar inte det gigantiska medieutrymme de fått. Vi talar om framsidan på en av Sveriges största dagstidningar. Med den fetaste rubriken och största bilden, fullständigt dominerande. Enligt DN var det här alltså det viktigaste som hände i Sverige i tisdags. Tintin som diskuterats många gånger tidigare.[388]

Det blev inte bättre av att det inte var mycket som stämde i DN-artikeln. För det första har debatten om Tintin och rasism aldrig gällt samtliga Tintinalbum utan ett enda, nämligen ”Tintin i Kongo”. För det andra var det en övernitisk och samtidigt dåligt orienterad mellanchef som tog beslutet att rensa ut Tintin. Argumenteringen kom direkt från nattmössan:

Den bild Tintinböckerna ger av exempelvis afrikaner är afrofobisk. Afrikaner är lite dumma medan araber sitter på flygande mattor och turkar röker vattenpipor. Bilden av ”skogsturken” finns kvar, det handlar om exotisering och orientalism, säger Behrang Miri, som leder arbetet med att utveckla Kulturhusets barn- och ungkulturverksamhet i Rum för barn, Tiotretton och Lava.[389]

---

[387] http://www.dn.se/kultur-noje/kulturhusets-nya-chef-kastar-ut-tintin
[388] http://debatt.svt.se/2012/09/28/tintin-gate-var-en-valregisserad-dn-kupp/
[389] http://www.dn.se/kultur-noje/kulturhusets-nya-chef-kastar-ut-tintin

Eftersom Behrang Miri tillhör den vänsterelit som styr svensk kulturdebatt får hans fadäs inga konsekvenser för hans egen del, detta trots att han faktiskt sa att utrensningen inte bara skulle gälla Tintin utan också annan rasistisk och homofob litteratur. Så

här markerade kulturskribenten Per Wirtén sin lojalitet i Expressen knappt fjorton dagar senare, dvs när han hunnit tänka efter:

När Behrang Miri rensade ut Tintin och avslöjade en biblioteksfilosofi lika fyrkantig som när konservativa kristna gömmer "omoraliska" böcker trampade han i klaveret. Men han gjorde det bra. Plötsligt ställdes den där svåra frågan på sin spets: Hur ska man egentligen förhålla sig till sitt rasistiska och människoföraktande kulturarv? Man kan "göra upp" på olika vis. Försöket att giftstämpla Tintin är ett exempel på protestvågen.[390]

Kulturhusets chef tyckte ungefär samma sak. Han påpekade visserligen att Behrang Miri inte hade befogenhet att fatta ett sådant beslut och att det var fel, men han framhöll också att avsikten var god och han hade inte en tanke på att ge Behrang Miri sparken.

En annan typ av solidaritetsyttringar kom från debattörer med invandrarbakgrund, som inte alls verkar intresserade av att bekämpa uppdelningen av Sverige i ett ”vi och dom”. Så här skrev Damon Rasti på SVT hemsida:

När drevet går är det inte lätt att vara stark. Fråga bara stackars Behrang Miri. Tänk er att jag gick fram till en våldtagen tjej och frågade vad hon hade på sig vid våldtäkten och om hon verkligen inte ville? Eller att jag sa till en homosexuell person som blivit misshandlad på grund av sin läggning att denne hittade på, eftersom jag aldrig själv sett homosexuella personer bli misshandlade? Det skulle vara befängt och djupt osympatiskt. Men medan det aldrig skulle falla mig in att tala om för en kvinna, en homosexuell eller någon annan ”grupp” där jag inte har egna erfarenheter och upplevelser, hur de ska känna och bete sig, är det väldigt vanligt att etniska svenskar talar

---

390 http://www.expressen.se/kultur/bjorntjanster-1/

om för mig och andra med invandrarbakgrund hur saker och ting ligger till för oss. Vi får höra att vi är gnälliga, att vi överdriver och att vi borde slappna av. Jag är personligen rätt trött på att slappna av. Jag vill sparka igång en nyanserad diskussion. Där rätt personer får komma till tals.[391]

Nyanserad diskussion? För oss verkar det som om Damon Rasti säger: ”Hör ni etniska svenskar, tala inte om för oss hur vi med invandrarbakgrund ska tycka och känna. Det är det bara vi som begriper!” ”Rätt personer”? Det låter misstänkt totalitärt. Är det nyanserat att välja bort dem man inte anser ha rätt åsikter. Vad blir det då för ett meningsutbyte?

Frågan är hur man skiljer på ett dåligt och ett bra klavertramp? Janne Gunnarsson gjorde alldeles uppenbart ett dåligt klavertramp när han på sin egen Facebooksida klagade över att pengarna inte räckte till för svensk tennis eftersom det blev för dyrt med alla somalier som skulle beviljas asyl i Sverige. Då fanns det ingen kulturperson som tyckte att han tagit upp en viktig fråga och klappade honom på axeln. Hans kommentar tillhörde de förbjudna, sådana frågor som kunde leda till en farlig debatt. Drevet gick mot Janne Gunnarsson, men det blev naturligtvis ingen debatt.

Behrang Miri däremot, hans vilja att starta en omfattande utrensning ledde till en kulturdebatt av närmast klassiskt slag, som i sig speglar ett inte helt oproblematiskt arbetssätt hos dagens journalister. Medan Tintin, som ju faktiskt är en journalist han också, reser världen runt och försöker ställa saker och ting till rätta, men så gott som aldrig skriver någonting, så stannar häcklarna av Tintin kvar på sina häckar. De reser ingenstans, de anser sig inte ens behöva läsa Tintin för att döma ut honom, men de skriver kopiöst mycket – om Tintin eller vad som helst där de på ett enkelt sätt kan hämta hem underlaget via sin dator.

[391] http://debatt.svt.se/2012/09/26/tintin-gate-visar-att-sverige-behover-ett-blatteforbund/

Ordningen återställd?

Man kan med fog misstänka att Behrang Miri aldrig läst Tintin. Oss veterligt finns där varken skogsturkar eller araber på flygande mattor. Kanske tänkte han i stället på privatdetektiven Ture Sventon (som tillhör en förbisedd minoritet som inte kan säga ”s”) och hans vän herr Omar? Och om där finns turkar som röker vattenpipa, vari ligger det rasistiska? Det blev fel hela vägen (javisst ja, ”bra” fel!). Kulturhusets chef ingrep snabbt, liksom Stockholms kulturborgarråd Madeleine Sjöstedt och långt före lunchdags samma dag som DN-artikeln publicerades var ordningen återställd, det vill säga Tintin tillbaka i biblioteket. Så här förklarade sig kulturborgarrådet senare, i en debatt med DNs Malin Ullgren, som naturligtvis ställde sig på Behrang Miris sida:

På en del håll har det rests frågetecken kring att indignationen över Behrang Miris agerande och uttalanden blev så kraftfulla. Ingen borde väl bli särskilt upprörd över att några enstaka böcker flyttats några meter från ett bibliotek in till ett annat? Låt mig därför påminna om att Miri i intervjun i Dagens Nyheter ansåg att ”all barnbokslitteratur borde ses över, även vuxenlitteratur”, och att det i samma intervju framkom att han bett personalen ”undersöka om det finns flera böcker i hyllorna som, enligt honom, inte borde stå där”. Det handlade alltså inte om några enstaka verk utan om att en konstnärlig ledare på landets största kulturhus vill se en översyn av all litteratur oavsett målgrupp. Hur trångt det politiska nålsögat skulle vara framgår av att alla Tintinalbum, även de antifascistiska, rensades ut. [392]

Nu hade förstås Tintin aldrig försvunnit, i synnerhet inte ”Tintin i Kongo”. Personalen rapporterade på sin blogg, efter att medie- och twitterstormen dragit igång:

Vi i personalen på TioTretton har inte stått bakom beslutet att ta bort Tintin från vårt barnbibliotek. Däremot står vi bakom intentionen att bemöta och

[392]http://www.dn.se/kultur-noje/debatt-essa/madeleine-sjostedt-biblioteken-ska-inte-vara-ett-politiskt-instrument

motarbeta all form av diskriminering. Tintin i Kongo har till exempel aldrig funnits på TioTretton och kommer heller inte att köpas in.

Till detta lågvattenmärke i DNs nyhetsrapportering kan man också lägga att det inte finns någon päläst falang som hävdar att alla Tintinalbum bör förbjudas. Giftstämpeln har enbart handlat om ”Tintin i Kongo”. Och inte heller där står det någon strid. Alla är överens om att detta albums framställning av svarta afrikaner är rasistisk.[393]

”Tintin i Kongo” har blivit en symbol för frågan om vad som är lämplig respektive olämplig litteratur för barn. Det är en fråga som mycket länge varit på agendan, inte bara för litteratur utan också i synnerhet för film. Vad bör vara barnförbjudet? I en äldre tid var det sex och våld som stod överst på agendan. Dessa teman finns fortfarande kvar som kontroversiella även om det tänjts rätt rejält på gränserna sedan vi var barn. Att de idag fått sällskap av rasism och homofobi är väl i sig inte särskilt uppseendeväckande. Vi vill ju inte att våra barn ska växa upp till rasister och inte heller till att de ska störa sig på homosexuella.

Vad handlar då debatten om? Som vi förstår det handlar den överhuvudtaget inte om barn utan hur vi mer generellt bör förhålla oss till litteratur från en gången tid, med ”olämpliga värderingar”. Barnen kommer in som ett slags tillhygge i den större debatten. Det blir extra tillspetsat om barn, lättpåverkade som de är och med ett öppet sinnelag, tar till sig värderingar som alla i stort sett är överens om är olämpliga.

Om de nu på lite sikt gör det förstås. Som en twittrare i kommentatorsfältet till artikeln i fotnoten lite sarkastiskt kommenterade och blev retweetad över 500 gånger: ”Jag växte upp med Tintin. Blev inte rasist. Läste Emil. Slår inte barn. Läste Kalle Anka. Går inte utan byxor.”[394]

---

[393] En domstol i Bryssel bestämde i december 2012 att Tintin i Kongo inte var rasistisk. Motiveringen var att de som läser serieboken förstår att karaktärerna i boken är historiska stereotyper. De klarar att placera verket i sitt historiska sammanhang.

[394] http://debatt.svt.se/2012/09/26/tintin-gate-visar-att-sverige-behover-ett-blatteforbund/

Per Wirtén är inte av samma åsikt, Han säger det inte i klartext men det är ändå tydligt att det för honom att det finns ett direkt samband mellan det man läser och de värderingar man skaffar sig i livet. Så här skrev han i Expressen:

Under de senaste veckornas gräl märkte jag hur gamla förträngda minnen plötsligt gjorde sig påminda: Hur jag fnittrade till förintelsevitsar och neger-skämt på skolgården. Det var 1970-tal. Jag läste Tintin. Sverige var världens mest jämlika land. Men jag både berättade och skrattade. Alla andra gjorde ju det. Säg inte att det var oskyldigt.[395]

Tja, man berättade och skrattade väl framför allt därför att man tyckte det var roligt, inte för att skämten var rasistiska. Det var skrattet och emellanåt också det förbjudna och skamlösa som lock-ade. Vi är ganska övertygade om att den farliga rasismen trivs bättre tillsammans med gravallvaret, inte med skämtandet. Man behöver bara glänta lite på dörren till muslimers rasistiska attack-er på judar. Det skulle vara intressant att läsa svenska vänster-skribenters kommentarer till det faktum att ”Mein Kampf” upp-skattas av välutbildade och läsande muslimer:

There is little surprise in the news that a book by Adolf Hitler is a bestseller in Bangladesh, or any other Muslim country for that matter. Hitler is widely revered by Islamists for what he did to the Jewish people. Arabic and other editions of the book continue to be published and sell well across the Mus-lim world. It can be found even in Arab districts here in London, if one looks hard enough and in the right places.[396]

Ingen censur!

Den snabba seger som ”anticensurlägret” vann efter DN:s rappor-tering var förkrossande. Till och med vänsterpress ställde, åt-

[395] http://www.expressen.se/kultur/bjorntjanster-1/
[396] http://undhimmi.com/2009/11/29/mein-kampf-best-seller-on-the-streets-of-bangladesh/

minstone i första vändan, upp på att det var fel att censurera. I Aftonbladet kunde man den 27 september 2012 läsa en sarkastisk text av Peter Kadhammar:

Senaste beviset för vår godhet är Kulturhusets i Stockholm beslut att rensa ut Tintin. Böckerna om Tintin är nämligen fördomsfulla mot afrikaner, turkar och araber (de sitter inte alls på flygande mattor). Den konstnärlige ledaren på Kulturhuset, Behrang Miri, har ”fått starka reaktioner på Tintin bland sina somaliska och eritreanska vänner”. Då var saken klar. Ingen ska känna sig kränkt i Sverige. Miri sa åt personalen att leta efter fler böcker att kasta. Homofobiska! Kvinnofientliga! Utlänningsfientliga! Antidemokratiska! ”All barnbokslitteratur bör ses över. Även vuxenlitteratur”, sa Miri i tisdagens DN. Bibliotekarierna hade ett styvt jobb framför sig, men det hindrade inte Behrang Miri som är en ambitiös karl. Att Strindberg ska bort torde ha varit självklart. Viktor Rydberg? Det räcker med att nämna fördomsfullheten mot romer i ”Singoalla”. Och alla vet att Astrid Lindgren använde ordet neger. Ut med dem! /…/ I Sverige är den kränkte kung och den välmenande idioten hans rådgivare.[397]

[397] http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/peterkadhammar/article15504012.ab

Kort om Sjöbo, ännu kortare om Vellinge och långt om Forserum

Sjöbo

Skånska Sjöbo blev rikskänt år 1988 när 67 procent av invånarna i en lokal folkomröstning sa nej till flyktingmottagning. Den som anförde motståndet var centerpartisten och svinbonden Sven-Olle Olsson. Hans parti trefaldigade sitt mandat samtidigt som centern gick back på riksplanet.

För Sven-Olle handlade frågan om ja eller nej till flyktingar om lokal demokrati. Det var folkviljan i Sjöbo som skulle bestämma, inte den politiska eliten i Stockholm. Sjöboandan blev ett begrepp som för kritikerna stod för rasism och osolidarisk högerpopulism. För anhängarna var det ett uppror mot den överhet som man ansåg inte talade klarspråk om invandringen. Till partistämman i Borås motionerade Sjöbocentern om ett restriktivare flyktingmottagande också på riksplanet. Där blev det emellertid stopp. Sven-Olle och två andra personer ur den lokala ledningen uteslöts ur Centerpartiet.

Dåvarande partiledaren Olof Johanssons kommentar till uteslutningen handlade om finansmannen Carl Lundström, som kunde kopplas till extremhögern. Lundström hade skrivit den valbroschyr som delades ut i Sjöbo. Repliken ansågs emellertid också gälla för Sven-Olle och hans anhängare: ”Vi vill inte ha några bruna löss i vår gröna fana.”

Sven-Olle var övertygad om att hans åsikter stöddes av en majoritet av landets centerpartister. I en intervju några år senare med den invandringskritiska tidskriften ”Blågula Frågor” kommenterade han uteslutningen: ”Hade centern följt mina åsikter då skulle partiet idag vara det största borgerliga partiet, kanske även det största totalt sett.”

När centern uteslöt Sven-Olle grundade han Sjöbopartiet, som i valet 1994 blev kommunens största med 31,8 procent av rösterna. Tillsammans med moderaterna fortsatte Sjöbopartiet på den inslagna linjen. Stödet från väljarna avtog efter hand, men det berodde förmodligen inte i första hand på flyktingmotståndet utan på att partiet misslyckades med andra viktiga frågor, bland annat ett skolbygge och en ringled för lokalbussar.

Någon månad före valet 1998 engagerade sig Sven-Olle mot att en husvärd hyrde ut en lägenhet till en familj som ursprungligen kom från Kosovo och var svenska medborgare sedan sex år tillbaka.

Möjligen blev detta för svårsmält för invånarna i Sjöbo. Vi vet inte, men partiets väljarunderstöd halverades och Sven-Olle drog sig tillbaka. Det nya moderata kommunalrådet Stefan Lundgren fortsatte Sven-Olles politik. Han svängde emellertid och 2001 bestämdes det att Sjöbo skulle ta emot 25 flyktingar per år. Skälet var att Sjöbo kommit att stå som en stark symbol för främlingsfientlighet, vilket blev ett hinder i kommunens marknadsföring och skrämde bort företag.

Sven-Olle fortsatte att vara emot att Sjöbo skulle ta emot flyktingar. Han återvände därför till politiken och ställde i riksdagsvalet 2002 upp som kandidat för Sverigedemokraterna. Partiet fick inte tillräckligt med röster för att komma in i riksdagen och Sven-Olle försvann ännu en gång från politiken. Tre år senare avled han men Sjöbopartiet lever vidare, dock utan större inflytande på den lokala arenan.

Vad är ett samhälle?

Varför inleder vi en text om Forserum med en summering av det som hände i det herostratiskt ryktbara Sjöbo? Svaret är *lokal demokrati*. För invånarna i Sjöbo var det oacceptabelt att rikspolitiker långt borta i Stockholm skulle bestämma vilka som skulle bo i deras samhälle, att det till Sjöbo skulle komma folk som varken valt själva att bo där, eller som var valda av dem som redan bodde i Sjöbo. Detta perspektiv kom emellertid inte särskilt bra fram i medierna. Journalister och opinionsbildare, nästan alltid urbana

personer med vänstersympatier, kunde enbart tolka motståndet som bristande solidaritet och rasism. De förstod inte vad ett samhälle i ordets egentliga mening är. I den mån de alls hade reflekterat över begreppet var för dem ett samhälle troligtvis detsamma som det stadslandskap som framför allt kännetecknas av att det inte finns någon samhörighet mellan invånarna. Inte heller förstod de vad demokrati är. Vi misstänker att demokrati för dem inte handlade om vad vanligt folk ville – det var i deras språk populism – utan om att ha rätt värderingar och åsikter. Upplysta, demokratiskt sinnade människor är absolut inte främlingsfientliga.

Vellinge

Sjöbo är det enda exemplet i modern tid på ett lokalt folkligt motstånd mot invandring i Sverige. Visst, en del kommuner styrs av politiker som är skickliga i att begränsa invandringen men hur pass förankrade deras beslut är i folkviljan vet vi inte, även om man kan ana att de inte precis har gått emot majoritetens önskemål. Det främsta exemplet är skånska Vellinge, där det moderata kommunalrådet Lars-Ingvar Ljungman 2009 försökte stoppa ett tillfälligt boende för unga asylsökande (s.k. ensamkommande flyktingbarn). Aftonbladet skrev:

Ett drygt 100-tal ortsbor samlades i går kväll för att få information om att Malmö kommun och vårdföretaget Attendo ska placera ett 30-tal ensamkommande flyktingbarn på vandrarhemmet Bruksgården i Vellinge kommun. Stämningen blev hätsk och ilskan stor när Attendos regionchef Eva Dall försökte förklara hur och varför barnen skulle placeras där.
– Vi vill inte ha hit dem!, var den vanligaste synpunkten.
När Eva Dall sa att det är viktigt att ge barnen en trygg miljö blev svaret:
– Våra egna barn då? Hur blir det nu med deras trygghet?
Rolf Andersson menade att ägaren som hyr ut vandrarhemmet spelar rysk roulette.
– Tänk om någon eldar på anläggningen!
Eva Dall fick ta emot många glåpord och rasistiska inlägg förekom.
– Snart får vi betala skola för de här ungarna också. Det kommer på skattsedeln, sa någon.

Vellinges kommunalråd Lars-Ingvar Ljungman (M) var inte själv med på mötet. Men han har framfört sin synpunkt på kommunens hemsida. Där skriver han att det inte kan vara ett kommunalt problem ”att ta emot denna strida ström av tonårspojkar från oroshärdar i Asien och Afrika”. Han anser att det är oacceptabelt.

”Vi kommer därför att undersöka vilka möjligheter vi har för att stoppa denna cirkus.”[398]

För detta riktades hård kritik mot kommunen, som vek ner sig och ordnade plats för 30 ungdomar från Afghanistan och Somalia.

Denna text ska inte hänga kvar vid Vellinge, som på den tid det begav sig i medierna blev hudflängt på både längden och tvären. Den vilja till lokal demokrati som händelserna i Sjöbo och Vellinge var uttryck för är idag mer frånvarande i Sverige än i jämförbara länder. Den är så frånvarande att den knappt är begriplig.

Resten av detta kapitel handlar om en annan hårt kritiserad ort, det småländska Forserum med bortåt tvåtusen invånare.

Forserum finns första gången omnämnt på 1300-talet och är ett samhälle i ordets egentliga mening, dvs en ”grupp av individer som lever förenade av ett nätverk av sociala relationer, och som är mer eller mindre avskilt från andra samhällen”.[399]

Till Forserum har under senare år sökt sig ungefär 160 somalier, efter att ha misslyckats med att hitta bostäder i Jönköping och Nässjö. Av dem hade enligt pressen ett hundratal flyttat men enligt kommentarer på nätet rör det sig om betydligt färre.[400] Om hur deras boende och hur majoriteten bland dem kommer att belasta den kommunala ekonomin när den statliga tvåårsfinansieringen upphör, finns säkert en hel del åsikter bland forserumsborna, åsikter som i första hand uttrycks via valsedeln – ungefär 13 procent av dem som bor i Forserum röstade i det senaste valet på Sverigedemokraterna.

---

[398] http://mobil.aftonbladet.se/nyheter/article12106669.ab?partner=www

[399] Wikipedias sociologiska definition.

[400] http://www.aftonbladet.se/nyheter/article15296149.ab

Journalisternas skruvade rapportering

Den 21 augusti 2012 gav teves nyhetsprogram Rapport ett ovanligt tydligt exempel på hur journalister i stället för att ge saklig och informativ rapportering föredrar att servera sina egna värderingar. I inslaget intervjuades två somalier, båda män. Eftersom de varken behärskade svenska eller engelska berättade de på somaliska om hur de utsattes för trakasserier av ett ungdomsgäng. Många hade redan flyttat och det hundratal som fanns kvar övervägde också att flytta därifrån. Trakasserierna gjorde att de inte gärna rörde sig ensamma i samhället och de höll sina barn inomhus.

När denna del av tevejournalisternas rapportering var avklarad intervjuades en präst på orten. Han beklagade det som hände och tyckte att det var synd att somalierna tänkte flytta. End of story, i varje fall på reportaget. Vi som såg på teve hade alltså fått veta att det i Forserum fanns rasistiska och främlingsfientliga ungdomar som trakasserade dessa somalier. För säkerhets skull talade också en präst om för oss att detta var fel.

Det fanns emellertid också en del andra frågor som det hade varit intressant att få svar på. Den första är naturligtvis varför journalisten inte prövade att få tag på någon av dessa ungdomar, för att höra deras syn på det hela. Det hade inte på något sätt varit svårt. Säkert visste så gott som alla Forserumsbor vilka det handlade om. Var det ett kriminellt gäng som var en plåga också för andra på bygden eller var det välintegrerade ungdomar som hade gehör för sin fientlighet hos forserumsborna? En ledande kommunal politiker sa att det inte handlade om rasism utan om ett ungdomsgäng som inte bara trakasserade somalier. Han försvann snabbt ut ur rutan. Vad han ville ha sagt blev aldrig utrett. Inte heller gick reportern in på att detta är ett landsbygdssamhälle där alla känner alla. Hur gick det till när dessa somalier hamnade där? Var det ett politiskt beslut över invånarnas (och för den delen också somaliernas) huvuden? Hade Forserumsborna alls någon talan?

Plötsligt (om det nu var plötsligt vet vi inte men mycket talar för det) består bortåt tio procent av invånarna i Forserum av starkt avvikande människor som varken talar svenska eller arbetar där utan är bidragsförsörjda (om det nu är så, vi får inte veta det heller). De bor centralt i samhället, vilket gör att de kommer att prägla gatubilden. Den fråga som naturligtvis så gott som alla Forserumsbor rimligen ställer sig är: hur belastas den kommunala ekonomin av dessa somalier?

Som det står i en kommentar på nätet: "Det måste ju få en enorm inverkan på resurserna för skola, vård och omsorg. Trippelt upp genom kostnaden för att hysa somalierna, minskade skatteintäkter, och även för att de i sig kräver mångdubbelt större insatser per person än övriga befolkningen." I en annan kommentar kan man läsa: "Jag bor ett fåtal mil ifrån Forserum och jag kan säga dig att det är ett jävla problem med dessa somalier. Sen de kom dit har cykelstölder och vandalism ökat markant och de hus de bor i förfaller totalt. De flesta bor mitt i centrum, jämte Konsum mot ett torg i ett av de få hyreshus som finns där. Så att ungdomarna i Forserum har fått nog är ganska självklart."

Man ska inte ta dessa kommentarer för självklart sanna, men oavsett hur det ligger till med sanningshalten går det inte att komma ifrån att det finns mycket som kan sägas och utredas. Det förefaller emellertid inte journalisterna ha haft något intresse av. De har inte sett det som sin uppgift att objektivt och informativt rapportera om det som händer i Forserum utan de vill tala om att här har vi ännu ett rasistiskt agerande gentemot flyktingar. Budskapet går inte att missta sig på: djävla svenskar, djävla ungdomar! Skäms! Påföljande tre kvällar fortsätter SVT med larmreportage efter larmreportage om rasismens utbredning i Forserum, trots att de egentligen inte hade något nytt i sak att rapportera. Varför kan man undra. Nedan ett svar som ges i bloggosfären:

Avsikten är att skam- och skuldbelägga och därmed tysta ett legitimt och växande missnöje bland såväl kommuninvånare som lokalpolitiker med den

förda migrationspolitiken genom att etablera en bild av kritiken som uttryck för rasism.[401]

Ännu ett mediedrev

Denna teves rapportering om somalierna i Forserum blev upptakten till ännu ett av alla dessa mediedrev. Vi har tagit del av ett stort antal artiklar i press och radio samt flera uppföljningsreportage i Rapport, Aktuellt och TV4s nyheter. Samtliga journalister och debattörer rapporterade utifrån sina värderingar. Alla medier var överens om att det räckte med att slå fast att detta var rasism. Så här skrev till exempel Aftonbladet:

När somalierna trippar hemåt i färgglada slöjor efter kvällsbönen, grundar ungdomsgängen redan inför helgfyllan vid Jack Vegas-maskinerna. Forserum påminner om en scen ur en småländsk lokalrevy. Men den idylliska byn har blivit rikskänd för trakasserier mot somalierna.[402]

För att fortsätta med Aftonbladets rapportering så skrev kolumnisten Peter Kadhammar så här, i en jämförelse mellan Forserum 2012 och Mississippi 1960:

Om en svart man år 1960 gick till sheriffen i en håla i Mississippi och anmälde att vita ungdomar kastat sten genom hans ruta skulle vi inte bli förvånade om sheriffen sa:
– Ungdomar är ungdomar. Vi får titta på det så småningom.
Vi skulle heller inte bli förvånade om sheriffen sa:
– All skadegörelse är lika allvarlig, om det så gäller Joe Smiths stängsel eller negerns fönster.
Vi skulle veta att det var sheriffens sätt att bagatellisera trakasserierna av svarta genom en formell opartiskhet som i själva verket var den grövsta orättvisa.
I småländska Forserum berättar somaliska familjer om trakasserier, miss-

---

[401] Mats Dagerlind i Avpixlat. http://avpixlat.info/2012/08/28/yttrandefriheten-krankningsindustrin-och-mediers-expolatering-av-forserum/
[402] http://mobil.aftonbladet.se/nyheter/article15310197.ab

handel och krossade rutor. Kommissarie Christer Edlund, områdeschef i Höglandet, ombeds i Aktuellt att kommentera förföljelsen. Han säger:
– Oavsett vilken lokal det gäller tycker jag lika illa om all typ av skadegörelse. Om det är stenkastning mot glasrutor, som nu, eller någon annan typ så är det inte acceptabelt, vare sig det gäller somaliska föreningen eller någon annan fastighetsägare eller boende.
Så talar mannen som har ansvaret för invånarnas säkerhet i Forserum.
Att den svenska polisen befinner sig i kris vet alla. Debatten brukar handla om usel organisation, fusk med statistik och liknande. Här har vi ett högt polisbefäl som inte kan skilja på viktigt och oviktigt, en karl i uniform som är utrustad med en fin sil för att fånga mygg medan han sväljer kameler.
Skulle en vandaliserad busskur gå att jämföra med förföljelse av svarta invandrare?
Det krävs ett minimum av inlevelseförmåga för att förstå den känsla av fredlöshet som somalierna i Forserum måste känna. Om polisen jämställer rasistisk förföljelse med busstreck, vart ska somalierna då vända sig för att få hjälp?
Det krävs ett minimum av fantasi för att inse att med en sådan inställning från polisen så fortsätter den allvarliga brottsligheten och riskerar att eskalera. Vad kommer härnäst? En brandbomb? Misshandel med bollträn?
Mycket riktigt uppmanar somaliska föreningen sina medlemmar att flytta, det vill säga fly.
Det är bedrövligt, det är skamligt. Ett gäng ligister förvandlar en ort i Småland till vilda västern. Och sheriffen tittar åt ett annat håll.[403]

Expressen tog faktiskt kontakt med en 17-åring som föreföll tillhöra det ungdomsgäng som i övrigt så sorgfälligt förblev anonyma och demoniserat i medierna. Varför fick han komma till tals? Kanske därför att han stämde med deras förutfattade mening:

- Ja. Jag tycker somalierna är äckliga. De luktar illa och beter sig konstigt. Det känns som om de försöker ta över här.

---

[403] http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/peterkadhammar/article15323588.ab

Han är sjutton år och förbannad. Sitter med sammanbitna käkar vid fontänen på torget.
Han pekas ut som en av de unga killar som trakasserat svensksomalier i Forserum. Nu är han arg på politikerna, på medierna, på pastorerna i kyrkan som han tycker "skyddar somalierna" och "lägger all skuld på oss svenskar".
- Visst, jag har hört att någon slog till en somalier. Ett tag pekades jag ut. Polisen förhörde mig. Men det var inte jag. Nog har jag gjort dumheter i mina dagar. Men inte det.
Somalierna är de verkliga bovarna i Forserum, menar 17-åringen. Ofta knuffar de honom på gatan, säger han. En gång blev han hotad med kniv. Och när somalier bott i en lägenhet "luktar det apa" efteråt.
- Jag gillar dem inte. Måste de bo sex stycken i en enrumslägenhet? Det är ju äckligt. Han hyllar Facebookgruppen "Nej till somalier i Forserum" och säger att han gärna vill ha sitt namn och sitt ansikte i tidningen.
Du är bara sjutton, svarar jag, du säger saker som upprör många, det känns inte rätt. Jag ber att få prata med hans mamma eller pappa.
Efter ett tag ringer pappan upp. Christer heter han. Född och uppvuxen i Forserum. Christer säger:
- Innan somalierna kom hit var det lugnt i Forserum. De borde vara färre. Max trettio.[404]

Medan 17-åringen framstår som en rasistisk idiot, ett barn som ingenting förstått, så förstår man att krönikören Niklas Orrenius själv är ett under av upplyst klokhet. Han är den svenska antirasismens nye Golden Boy. Det han emellertid står helt främmande inför är samhällsperspektivet. För ett urval av Forserumsborna är rasism visserligen formen för avståndstagandet men egentligen handlar det om en revirstrid. Den bärande kommentaren hos 17-åringen är ”Det känns som om de försöker ta över här”.

Att det finns visst fog för den uppfattningen visas också i ett brev som en ”forserumsmamma” skrev till Sverigedemokraterna i Nässjö. Där kan man bland annat läsa:

[404] http://www.expressen.se/nyheter/forserum-kampar-mot-hatet-i-samhallet/

När somalierna kom till Forserum och de somaliska barnen började på Rosenholms skola skulle våra barn visa extra hänsyn till dessa barn, hette det. Personal på skolan menade att ”de har ju haft det sååå svårt”. Att våra barn blev spottade på, sparkade på, mobbade, hotade, kränkta o hånade var det ingen som brydde sej om (”vi måste ha tålamod, och vi måste visa hänsyn, de har ju haft det såååå svårt, sades det). Våra flickor har blivit kallade ”hora” och blivit dragna i håret, våra barn har blivit förföljda, våra barn har också varit rädda för att gå till skolan. Brydde sej någon om det? Mötte personal (och rektor) upp och följde våra barn till skolan?

Det skrivs om somalierna i Forserum eftersom det är ”synd om dom”, men det skrivs inget när det är åt andra hållet.
Var stod det att läsa om pojken som fick ett struptag av en somalisk pojke?
Var står det om pojken som närapå fick en brödkniv i axeln av en 12 årig somalisk flicka?
Var står det om killen som blev skallad av en somalier?
Var står det om tjejerna som blev förföljda?
Var står det om flickan som inte vågade vara i lekparken för de somaliska barnen var elaka och körde hem henne?[405]

För Forserumsborna är Forserum deras samhälle och det är inte somalierna i allmänhet utan somalierna i Forserum som är konfliktens kärna. Forserum tillhör inte somalierna, men det tillhör inte heller den politiska elit som tagit emot somalierna (om än inte i sina egna revir). Inte heller tillhör Forserum journalisterna från teve, radio och tidningar. Vi kommer med andra ord tillbaka till den fråga som inte finns på mediernas dagordning: lokal demokrati.

Låt oss ge ännu ett exempel. Under rubriken ”Feg politisk ledning tonar ner rasismen i Forserum” skriver miljöpartisten Etelka Huber på Newsmill den 25 augusti 2012.[406] Hon passar på att med rasismen som slägga angripa sina politiska motståndare. Trots att hon kallar somalierna för ”de somaliska vännerna” misstänker vi

---

[405]https://nassjo.sverigedemokraterna.se/2012/08/29/fler-synpunkter-fran-en-boende-i-forserum-inkommit-till-sd-i-nassjo/
[406]http://www.newsmill.se/artikel/2012/08/25/feg-politisk-ledning-tonar-ner-rasismen-i-forserum

starkt att hon inte upprättat några förbindelser med dem. Själv är hon bosatt i Bodafors, där det inte förefaller att bo några somalier. Nedan två saxade smakprov ur hennes kria:

Hittills har rasisterna vunnit i sin framfart. De har lyckats skrämma iväg flertalet. Frågan är hur Nässjö Kommuns ledning väljer att agera framöver. Bo Zander (S) och hans vänner i majoriteten (V), (C), (FP) behöver göra stora insatser i förebyggande syfte för att inte liknade situation ska uppstå i framtiden. Dessutom måste integrationsfrågan högt upp på den politiska dagordningen. /…/
Kommunalrådet Anders Karlsson (C), borde kalla den aktivitet som dessa ungdomsgäng sysslat med för sitt rätta namn - nämligen rasism. Att använda omskrivningar och försöka dämpa situationen ordmässigt är fegt. Möjligtvis vill inte kommunalrådet Karlsson och hans vänner i ledningen att Nässjö kommun utmålas som ett rasistnäste. Men om de drabbade upplever situationen som främlingsfientlig, så är den det. Att försöka bortförklara är som att skicka ytterligare en spottloska i ansiktet på de somaliska vännerna. Denna gång av en kavajklädd finkammad centerpartistisk kommunhöjdare.

Man kan naturligtvis undra vilken frisyr och klädsel som är lämplig för en ”somalietillvänd” kommunalkamrer än Anders Karlsson. Etelka Huber skriver föraktfullt om honom som finkammad och kavajklädd. Skulle hon på samma sätt dömt ut somaliernas frisyrer och klädsel, hade hon satt sin sista politiska potatis.

Den 28 augusti rapporterade SVT på sin hemsida från ett möte mellan flera muslimska riksorganisationer, polisen, skolan och Nässjö kommun:

- De jag talat med berättar att vid ett tillfälle tvingades en somalisk kvinna att hälla mjölk över sig, för att symbolisera att hon borde bli vit, berättade Rashid Musa, från Muslimska mänskliga rättighetskommittén, för SVT.
SVT: Har de fått en kvinna att göra det?
- Ja enligt de uppgifter familjerna berättar har det hänt, säger Rashid Musa.

Det lokala nyhetsbladet ställde sig dock kritiskt till den här uppgiften och bestämde sig för att ta reda på om den var sann.

Den enda mjölkincident som skett ska enligt samhällsföreningens uppgifter vara ett skämt från en pojke i en skolmatsal till en flicka av somalisk etnicitet som drack mjölk. ”Ett utslag av dåligt skämtlynne”, säger Bo Jansson till Höglandsnytt och berättar att när uppgifterna om mjölkattacken kom fram försökte samhällsföreningen ta reda på hur det egentligen låg till. ”Det var så mycket ryktesspridning åt bägge hållen. Det är viktigt att sanningen kommer fram”, säger Bo Jansson. Mjölkattacken fick stor spridning i medierna men redan från första början väcktes misstankar om att den inte var helt sann dock på helt andra grunder än vad som nu framkommit.[407]

Den förklaring som Bo Jansson trodde mera på var att berättelsen om mjölkattacken inspirerades av den amerikanska filmen ”American History X”, som visades i teve veckan innan. Där finns en scen med nazister som vandaliserar en livsmedelsaffär och häller mjölk över kassörskan för att göra henne vit.

Kanske borde SVT ha ägnat sig åt lite källkritik. Rashid Musa har ingen hemhörighet i Forserum utan representerar den kontroversiella organisationen ”Muslimska mänskliga rättighetskommittén” som i sin tur har band till Afrosvenskarnas riksförbund. De har för vana att anklaga svenskar för rasism och blev för ett par år sedan omskrivna därför att de bjudit in den dömde terroristen Munir Awad till ett seminarium.

Inte i någon tidning, radio- eller tevekanal förklarades det hur det gick till när somalierna hamnade i Forserum. Ingen rapporterade någonting om hur somalierna försörjde sig. Med andra ord, journalisterna var helt ense i att det inte var deras jobb att vare sig förklara eller kritiskt granska den förföljelse som somalierna sade sig vara utsatta för. Säkerligen fanns den frågan inte ens med som en möjlighet på deras agenda. De ansåg det vara fullt tillräckligt att slå larm, för att på så sätt sätta stopp för förföljelserna.

[407] http://www.hoglandsnytt.se/nyheter/mjolkattacken-i-forserum-var-logn/

Fackeltåg mot rasism

Som ett resultat av mediernas intensiva rapportering arrangerade Forserums ”samhällsförening” ett fackeltåg. Vad denna samhällsförening är för något, om den exempelvis är knuten till något politiskt parti, hur stor den är etc. får man inget veta.[408] DN skrev:

> Augustikvällen tändes upp av värmande facklor när runt 300 personer samlades på Rosenholmsskolans skolgård för att gemensamt tåga ned mot centrum. Kommunalrådet Anders Karlsson (C) gick med i fackeltåget.
> – Totalt oacceptabelt. Vi tolererar varken misshandel eller skadegörelse, säger han om det som hänt i Forserum.
> Läraren Lisa Ejermo går också med i tåget.
> – Vi vill att de ska vara kvar här, de berikar samhället, säger hon om de somaliska familjerna.[409]

Radions rapportering följer samma dramaturgi. En Forserumsbo som är upprörd över förföljelserna av somalier får komma till tals. Hon vill genom att delta i fackeltåget uttrycka sin avsky för denna rasism. DN passar på att knyta ihop säcken genom att ge en snyting till SD under rubriken ”SD-politiker: Fler borde trakassera somalier.” Det visar sig att denne SD-politiker inte precis är någon stjärna. Han är suppleant i SDs lokala styrelse i Högsby och har tidigare föreslagit att Breivik borde ges asyl i Sverige.

Man får heller inte veta om några av de trehundra som deltog i fackeltåget var aktivister som rest dit från annat håll. DN vill få det att framstå som om detta var en protest som startades och drevs av Forserumsborna själva. Det kanske var så men eftersom dramaturgin var så tydligt synlig, väckte det misstänksamhet. För

---

[408] Föreningen har en hemsida där man presenterar sig som ett slags lokal gemensamhetsförening för Forserumsbor. Medlemsavgifterna på femtio kronor går till nationaldagsfesten och luciafesten. De tio styrelsemedlemmarna har alla svenska namn. I två tidigare protokoll avhandlas inga frågor som rör vare sig somalier eller integration. Av de 24 ”samhällsfrågor” som redovisas på hemsidan rör ingen vare sig integration eller somalier. De lyser helt med sin frånvaro. Om det överhuvudtaget finns någon somalier med i denna förening framgår inte men vi misstänker starkt att så inte är fallet.

[409] http://www.dn.se/nyheter/sverige/hundratals-i-fackeltag-for-somalier?rm=print

att många av dem som deltog i fackeltåget inte var bosatta i Forserum utan ditresta, talar ett brev till Sverigedemokraterna från en Forserumsbo som skriver att många av dem som samlades på torget i protest mot fackeltåget var just Forserumsbor.

Hur många?

Expo var liksom många andra medier på plats och rapporterade lite annorlunda än Dagens Nyheter:

> Expo idag var i Forserum för att rapportera om demonstrationen och kan bekräfta att det fanns personer vid torget som motsatte sig fackeltåget och samlingen för mångfald. En av dessa for förbi i en bil och ropade "Åk hem! Vi vill inte ha er här". En annan knuffade en somalier som var på väg till torget i bröstet och en liten grupp krävde att somalierna skulle lämna Forserum.[410]

Att känslor och ställningstaganden är blandade framgår också av ett protokollsutdrag från Samhällsföreningen efter fackeltåget. De vill framför allt bli av med rasiststämpeln:

> Mediadrevet har fortsatt hela veckan helt utan proportioner. Media har tydligt visat att de inte har för avsikt att skildra vad som faktiskt händer eller bidra till konstruktiva insatser. Media har konsekvent skapat sin egen story, främst med hjälp av intressegrupper utanför Forserum. I bästa fall väcker det en nödvändig debatt i de delar av landet som inte startat samtalet, men det hjälper inte oss lokalt att lösa problemen.[411]

Pissrännan

Naturligtvis blir det en efterbörd på nätet. Många av kommentarerna är sådana som Expressens och Dagens Nyheters förre kulturchef Maria Schottenius kallat för en ”pissränna”. Några bidrag uppfiskade ur pissrännan:

---

[410] http://expo.se/2012/sd-i-forserum-kritiserar-fackeltag-mot-rasism_5265.html

[411] http://www.forserum.eu/index.php?option=com_content&view=article&id=194:protokoll-2012-08-30&catid=24:styrelseprotokoll&Itemid=51

Om vi skulle tänka oss att 160 svenskar skulle flytta en liten by i Afrika. Försörjas av afrikaner. Men fortsätta leva som i Sverige, svensk mat, svenska kläder. Förbjuda våra barn att leka med afrikanska barn. Förbjuda våra barn att gifta sig med afrikanska barn (om dom inte konverterar till kristendomen). Och aldrig visa tacksamhet över vad Afrika gjort för dem, utan bara ställa nya krav. Etc. etc. Nej, jag är inte det minsta förvånad över det som händer. Det är bara en reaktion över en okontrollerad invandring som det svenska folket aldrig fått rösta om i offentliga val.[412]

Det är så extremt vinklat att man får ha spypåse i närheten. Varför blir det inga fackeltåg när svenskar utsätts för liknande påhopp, något som är mycket vanligare än dessa i Forserum. Varför inte ett fackeltåg arrangerat av regeringen till stöd för judarna i Malmö t.ex. Eller varför inte ett tåg för yttrandefrihet av "vanliga svenssons" Nej, då är vi tysta och gör inte att smack. Fackeltåget skall ha lockat ca 300 personer, snacka om att göra en höna av en fjäder. Är det någon här som bor i närheten av Forserum och som kan bekräfta eller dementera medias uppgifter. Det känns som om de överdriver oerhört, men jag kan ha fel. Det är hur som helst helt sjukt att folk vänder sig och sitt eget folk ryggen på det sätt som många etniska svenskar gör idag.[413]

Som en konsekvens av mediekritiken begärde och fick somalierna i Forserum en mobil polisstation, bemannad med tolk. Där skulle de kunna anmäla alla rasistbrott som de utsattes för. Men när den mobila polisstationen väl var på plats visade sig intresset "svalt", som medierna beskrev det. Intresset var dock mindre än svalt, det var i det närmaste obefintligt. Det kom in tre anmälningar, varav två från etniska svenskar. Endast en anmälan kom från en somalier.

Somalierna har också sagt till medierna att de vid upprepade tillfällen ringt till polisen och anmält brott. Men polisen har ingen kännedom om att några sådana samtal verkligen ägt rum. Under hela året har polisen endast fått in tre anmälningar som berör so-

---

412 http://www.newsmill.se/user/anderserlandsson
413 http://avpixlat.info/2012/08/22/somalierna-i-forserum-en-overdriven-harva/

malier. Polisen har även gått igenom händelserapporter som skrivits i samband med samtal till Länskommunikationscentralen för att se om det inkommit samtal till polisen där det inte upprättats någon anmälan. Så har inte heller varit fallet.

Också vi är övertygade om att en seriös undersökning skulle ha visat att det finns fler förklaringar än rasism till att många somalier i Forserum söker sig till andra orter. Utöver att det fanns lediga bostäder i Forserum har ju somalierna ingen koppling alls till Forserum, en plats där det är svårt inte bara för somalier att hitta ett jobb.

Muslimer kräver en kriskommission

I Expressen kunde man den 29 augusti läsa en TT-notis om att muslimska riksorganisationer kräver att justitieminister Beatrice Ask (M) tillsätter en kriskommission för att undersöka hur svensk-somaliernas mänskliga rättigheter i Forserum ska garanteras och vad det är som har gått fel och skapat den rådande situationen. Skrivelsen i sin helhet:

Bästa Beatrice Ask

Vi utgår från att Du likt oss har kunnat följa berättelserna i media om svenskar som inte längre vågar skicka sina barn till skolan i den småländska staden Forserum. Med anledningen av dessa händelser blev våra organisationer – Afrosvenskarnas riksförbund, Muslimska Mänskliga Rättighetskommittén, Ibn Rushd studieförbund och Sveriges Unga Muslimer – inbjudna av den Somaliska föreningen i Forserum till ett möte där även representanter för kommunledningen, skolan och polisen deltog. På mötet fick vi höra om en vardag för många invånare som består av rasistiskt och antimuslimskt våld, hot, trakasserier och skadegörelse som kulminerade i att de höll sina barn hemma från skolan av rädsla för vad de skulle kunna råka ut för på vägen. Rädslan har också lett till att flera familjer lämnat Forserum.

Vittnesmålen om misshandel och trakasserier såsom att flickor tvingats hälla mjölk över sig själva för att bli vita var givetvis upprörande, men lika oroande var beskrivningen av hur detta pågått i flera år och att de lokala myndigheterna varit oförmögna att stoppa det. De drabbade utrycker en

stor besvikelse över vad de upplever är en bristande vilja att ta itu med de ständiga övergrepp som drabbat dem.

Efter att även ha hört från kommunledningen, skolans och polisens representant är vår samlade uppfattning att Nässjö som kommun är oförmöget att på egen hand ta itu med problemen och garantera befolkningen med somaliskt ursprung deras mänskliga rättigheter såsom rätten till personlig säkerhet, rätten att inte utsättas för rasdiskriminering, rätten att utöva sin religion, rätten till effektiva rättsmedel och rätten att gå i skolan. Som Du alldeles säkert vet är mänskliga rättigheter något som staten ska garantera individen och det faller därför ytterst på regeringen att se till att Sverige uppfyller sina skyldigheter till medborgarna i det avseendet och därmed uppfyller förpliktelser enligt internationella konventioner som Sverige ratificerat.

Vårt krav är att regeringen tillsätter en kriskommission med uppgift att utreda om de lokala myndigheterna levt upp till sina skyldigheter mot de drabbade och hur de mänskliga rättigheterna ska kunna garanteras för svensksomalierna i Forserum fortsättningsvis. Eftersom det handlar om frågor som personlig säkerhet och effektiva rättsmedel anser vi det lämpligt att Du som justitieminister tillsätter kommissionen i samråd med representanter för den drabbade gruppen.

Vi har förvånats över Din tystnad i frågan om Forserum hittills men vi ser med tillförsikt fram emot att Du får det här brevet och tar till Dig av det vi begär. Med din aktiva medverkan är vi helt säkra på att situationen går att förbättra så att Forserum i fortsättningen kan bli en stad där alla svenskar kan bo oavsett etnicitet och religion.[414]

Organisationerna skriver också till FN:s specielle rapportör om rasism och till FN:s arbetsgrupp för människor med afrikanskt ursprung. De vill att de båda FN-organisationerna besöker Sverige och undersöker situationen. Muslimska Mänskliga Rättighetskommittén följer upp med att ordna en demonstration i Stockholm:

---

[414]http://www.afrosvenskarna.se/index.php?option=com_content&view=article&id=191:justitieminister-beatrice-ask-regeringskansliet-103-33-stockholm&catid=44:senaste-nytt&Itemid=88

Som ni nu känner till har afrosvenskar i den småländska staden Forserum systematiskt drabbats av rasistiskt våld, hot, förföljelser och skadegörelse i flera år. Alla, män, kvinnor och till och med barn har varit utsatta och förra veckan vågade familjerna inte längre skicka sina barn till skolan. De lokala myndigheterna har varit helt inkapabla att skydda dem.

Sveriges justitieminister Beatrice Ask har avböjt att engagera sig i frågan om hur dessa afrosvenskars mänskliga rättigheter ska skyddas så att de ska kunna gå i skolan, känna personlig trygghet, inte diskrimineras och ha tillgång till effektiva rättsmedel. Hon har kallat dessa systematiska övergrepp för ”enskilda fall ”. Därför kallar Afrosvenskarnas riksförbund, Muslimska mänskliga rättighetskommittén, Ibn Rushd studieförbund och Sveriges unga muslimer till den demonstration utanför regeringen där vi står upp för de utsatta familjerna och kräver att justitieministern tar sitt ansvar i den här frågan.[415]

Demonstrationen ägde rum den 31 augusti 2012 på Mynttorget i Gamla stan men gensvaret blev inte vad afrosvenskarna hoppades på. Bara en handfull personer dök upp.

Det är svårt att tro att Beatrice Ask tillsätter en kriskommission. Inte heller är det särskilt troligt att FN reagerar. För vad är det egentligen som hänt, som inte händer på ett oändligt antal andra platser runt om i världen, där grupper hamnar i konflikt med varandra?

De flesta Forserumsbor jag talar med säger samma sak. Det är en liten klick stökiga ungdomar som ligger bakom trakasserierna. Många vill inte se det som utryck för rasism, utan menar att gänget bråkar med allt och alla. Andra säger att somalierna minsann bråkar lika mycket.[416]

---

[415]http://www.afrosvenskarna.se/index.php?option=com_content&view=article&id=192:ny-tid-och-plats-foer-demonstration-foer-forserums-afrosvenskar-ny-tid-fredag-31-augusti-kl-1530-1700-plats-mynttorget-vid-riksdagen-daer-gamla-stan-boerjar&catid=44:senaste-nytt&Itemid=88
[416] Tobias Brandel: Forserum trött på alla politikerbesök. SvD söndagen den 2:a september 2012.

Forserum drabbades inte av ett rasistiskt upplopp utan först och främst av en medial attack. Som en somalisk ung kvinna säger:

Jag gillar det här området, det är lugnt och människorna är jättesnälla. Det är bara en liten grupp som förstör. Det här är min stad, jag är jätteledsen över att det står dåliga saker i tidningarna om Forserum …[417]

På de lokala Sverigedemokraternas hemsida skriver Gunnar Gadderyd:

Jämför man med vad som händer varje vecka i våra största städer; tiotals våldtäkter, ett antal rån, skottlossningar, knivskärningar, människor som blir avrättade, verkar händelserna i Forserum vara en storm i ett vattenglas! Detta borde vara mer angeläget för Sveriges journalister att sätta tänderna i dessa händelser, än vad som hänt i lilla Forserum!

Politikerna

Låt oss fortsätta med politikernas reaktion. Vänsterpartiets flyktingpolitiska talesman Christina Höj Larsen var snabbt på plats och kunde därför delta i fackeltåget. Det gällde också för den socialdemokratiska riksdagsmannen Carina Hägg. Miljöpartiets Gustav Fridolin var lite långsammare och kom först två dagar senare, på söndagen. På måndagen var det dags för barn- och äldreministern Maria Larsson att infinna sig. Därefter får vi göra ett hopp till onsdagen, då vänsterpartiets Jonas Sjöstedt dök upp.

Jag var ändå i närheten och ville bilda mig en egen uppfattning bortom tidningsrubrikerna. Det är också ett sätt att ta ställning mot rasism, säger Jonas Sjöstedt innan han efter en timme kör iväg med sitt entourage.[418]

Samma dag anländer ett gäng på åtta ungdomscoacher från Hasselarörelsen. De har åkt i tre timmar i en röd minibuss från Malmö

---

[417] Tobias Brandel a.a.
[418] http://www.svd.se/nyheter/inrikes/forserum-trott-pa-alla-politikerbesok_7466490.svd

för att som en solidarisk gest överlämna 1.156 namnunderskrifter mot rasism.[419]

Somaliska föreningen började få svårt att hitta medlemmar som hade tid att ta emot alla tillresta politiker som ville träffa dem. Det gällde också andra Forserumsbor. Till en SvD-journalist sa en representant för samhällsföreningen som anordnat fackeltåget: ”Vi tycker gräsligt illa om att partier på riksnivå behöver den här bilden av Forserum som ett Sjöbo 2 för att bedriva sin grej, vi vill inte ha socialministrar och andra här, det hjälper oss inte alls.”

Andra dignitärer som besökte Forserum var riksdagsledamoten Emma Carlsson Löfdahl (FP), landshövding Minoo Akhtarzand, riksdagsledamoten Mehmet Kaplan (MP), Afrosvenskarnas riksförbund, Sveriges unga muslimer och Ibn Rushd studieförbund.

Jimmie Åkesson blev sist i raden. Trots att hans väljarstöd ligger på 13 procent protesterade det centerpartistiska kommunalrådet Anders Carlsson mot det planerade besöket: ”Med den profil Sverigedemokraterna har i integrationsfrågor skulle ett besök nu bara förvärra situationen.” Det hindrade inte Jimmie Åkesson från att åka. På SvD:s Brännpunkt skrev han den 4 september bland annat:

> I fallet Forserum har debatten gått fullständigt över styr. På debattsidor har man kunnat läsa om att Forserum är ett ”rasistiskt samhälle” och att Forserum kan liknas vid 50-talets amerikanska söder. När somaliernas situation i Forserum jämförs med de svarta som levde under apartheidliknande förhållanden i Amerika och riskerade att bli lynchade om de vistades i fel kvarter då har debatten för länge sedan havererat. Vi ska komma ihåg att somalierna i Forserum faktiskt fått hjälp med försörjning, husrum, utbildning och till och med fått möjligheten att ha en egen samlingslokal. Därmed inte sagt att somalierna inte möter svårigheter i Sverige. Tvärtom så innebär en misslyckad integrationspolitik tillsammans med fortsatt massinvandring att möjligheterna för nya invandrare att komma in i samhället fortsätter att minska.[420]

---

[419] Se not 25.
[420] http://www.svd.se/opinion/brannpunkt/darfor-besoker-jag-forserum-Idag_7471496.svd

Integrationsminister Erik Ullenhag åkte visserligen aldrig till Forserum men gav sig ändå in i debatten och hävdade att det spelade ingen roll om det var Forserumsborna i allmänhet eller ett ungdomsgäng som bar sig illa åt mot somalierna. Om somalierna uppfattade handlingarna som rasistiska så var de också det. Den positioneringen utlöste en hel del kommentarer. Så här väl formulerade sig Mats Dagerlind i ”pissrännan”:

Ullenhag har en gedigen juristutbildning och hans utsaga kan därför inte, hur stollig den än förefaller, avfärdas som okunnigt svammel. Faktum är att omvänd bevisbörda är den idag förhärskande principen i vårt lands juridiska instanser i tvister som berör diskriminering, kränkningar, hets mot folkgrupp osv. Om anmälaren påstår att han eller hon upplever sig som drabbad och den anklagade inte kan bevisa sin oskuld och därutöver också visa att man gjort allt som står i ens makt för att förebygga en sådan upplevelse, då är grundregeln att myndigheten eller domstolen ska besluta/döma till den klagandes fördel. I fallet Forserum innebär det bland annat att det inte bara ankommer på kommunen att se till att den somaliska gruppen inte de facto utsätts för rasism. Ansvaret utsträcker sig även till att visa att ungdomarnas motiv inte var rasistiskt och garantera att somalierna inte subjektivt upplever sig utsatta för rasism.[421]

Slutknorr

En man i Forserum polisanmäler nu den samlade mediekåren för förtal. Enligt Forserumsbon har journalisterna felaktigt utpekat honom själv och alla Forserumsbor som rasister i samband med bevakningen av de påstådda förföljelserna mot de etniska somalierna i Forserum.

Enligt preliminära uppgifter från polisen till Höglandsnytt kan det dock bli svårt att gå vidare med förtalsanmälan eftersom anmälan är allmänt hållen. Ingen kanal eller tidning pekas ut med namn. Brotten ska enligt Forserumsbon ha begåtts mellan den 10e och 31a augusti. Förutom media har Forse-

[421]http://avpixlat.info/2012/08/28/yttrandefriheten-krankningsindustrin-och-medias-expolatering-av-forserum/

rum blivit föremål för ett stort antal besök och uttalanden av politiker från mer eller mindre alla partier. Dessa ombeds nu sluta upp med att besöka Forserum och använda orten som slagträ i debatten.[422]

Anledningen till att somalierna alls sökte sig till Forserum var som sagt boendet. Anledningen till att ett antal flyttar därifrån verkar vara densamma, att de hittar mer attraktiva bostäder i större orter som Jönköping och Nässjö. Några flyttar troligtvis vidare till Eskilstuna och Södertälje där det finns avsevärt större somaliska grupper.

Så här skrev en Expressenjournalist mitt i mediedrevet utan att riktigt inse att han därmed också sa att rasistperspektivet inte riktigt höll som förklaring:

Det vore fel att säga att enbart trakasserier drivit somalierna från Forserum. Många somalier är noga med att berätta om den värme och vänlighet de möter från majoriteten av Forserumsborna. De flesta som flyttat har gjort det av andra skäl. Men det vore också fel att säga att trakasserierna och rasismen inte spelar någon roll.[423]

Jaha, de flesta har flyttat av andra skäl?! Det är klart att det inträffat kollisioner mellan somalier och gamla Forserumsbor. En del av dem är mindre smickrande för Forserumsborna, en del för somalierna. Men att ge en sådan bild av livet i Forserumintresserade aldrig medierna. Det var ju ingen story!

---

[422]http://www.hoglandsnytt.se/nyheter/rforserumsbo-polisanmaler-journalister-de-har-fortalat-oss/

[423] http://www.expressen.se/nyheter/forserum-kampar-mot-hatet-i-samhallet/

Ett rasistiskt Danmark?

Lyckliga danskar och tysta svenskar

Sverige och Danmark är två länder vars medier i beskrivningen av invandringen och dess konsekvenser fundamentalt skiljer sig åt. I detta avslutande kapitel gör vi en jämförelse med avseende på invandringspolitik och hur medierna behandlar ämnet. Vidare diskuterar vi den kritik som journalister och författare i respektive länder riktar mot varandra. Syftet är givetvis att genom jämförelsen fördjupa analysen av det svenska förhållningssättet.

Ofta framställer danska medier svenskarna som politiskt korrekt ängsliga och den svenska debatten om asylmottagande och integration som frånvarande, tafflig och mörkläggande. En inte ovanlig utgångspunkt i dansk medier är att det är den fejkade toleransen och den idealiserade självbilden av den egna godheten som står i centrum för både svenska politikers och svenska journalisters agenda. Svenska medier bedömer i sin tur mestadels tonen i vissa danska medier, som öppet främlingsfientlig.

Journalisten Lena Sundström har med sin bok ”Världens lyckligaste folk” gett den etablerade svenska bilden av Danmark.[424] Frånsett några avvikande och starkt kritiska röster har hennes rapportering fått mycket beröm i svenska medier och bland annat renderat henne en Augustprisnominering och en skräddarsydd tjänst som utrikespolitisk kommentator i TV4, Sveriges största reklamfinansierade tevekanal, som dessutom är public service. Sundströms tes är att ”Danmark blev landet som försökte lufta bort främlingsfientligheten genom att lyfta på locket, men som i

[424] Lena Sundström 2009: Världens lyckligaste folk: en bok om Danmark. Stockholm: Leopard förlag.

stället syresatte den.”

Vi har också läst in oss på två välkända danska opinionsbildare som sticker ut vad gäller synen på utvecklingen i Sverige. De är historiker, författare och skribenter, båda verksamma vid Jyllands-Posten: Mikael Jalving och Morten Uhrskov Jensen. Båda är starkt kritiska till den bild som Sveriges politiker och medieelit målar upp av invandringen till Sverige.

Mikael Jalving har skrivit ”Absolut Sverige”, en motbok till Lena Sundströms beskrivning av Danmark. Den fick genomgående mycket beska recensioner i svensk press, i den mån den alls diskuterades.[425] Hade Lena Sundström ”lättandet på locket” som huvudtes så var Jalvings tes den motsatta: den svenska tystnaden. I december 2012 kom den i svensk översättning, men här har boken fått distributionsproblem, trots att undertiteln tonats ned från ”En rejse i tavshedens (tystnadens) rike” till det mer neutrala ”Ett land i förändring”.

I Danmark finns ett åsiktsspektrum mellan de olika medierna, från det tämligen ”politiskt korrekta” Danmarks Radio och Politiken till den mer otyglade och samtidigt konservativa Jyllands-Posten, tidningen som blev känd över hela världen då den i slutet av år 2005 publicerade de tolv Muhammedteckningarna. Jyllands-Postens provokativa utforskande av yttrandefrihetens gränser drog in Danmark i en politisk storkonflikt, som också spillde över på Sverige. I flera muslimska länder hölls antidanska demonstrationer. Danska byggnader stacks i brand och danska varor bojkottades. Ett antal människor fick sätta livet till.

Dansk trovärdighet

I Danmark utgör det som benämns ”utlänningar” en mycket stor del av både pressens och etermediernas nyhetsbevakning. Danska medier har dramatiskt ökat bevakningen av detta område, från en

---

[425] Mikael Jalving 2011: Absolut Sverige. En rejse i tavshedens rige. Köpenhamn: Jyllands-Posten.

undanskymd plats 1990 till att det har kommit att dominera rapporteringen. Vid 2001 års valkampanj berörde hälften av tidningarnas utbud och 61 procent av tevenyheternas innehåll frågor om utlänningar.[426]

Berlingske Tidendes chefredaktör Lisbeth Knudsen menar att det danska klimatet hade varit mindre polariserat om det på ett tidigare stadium hade förts öppnare diskussioner i medierna. Knudsen anser därför att utvecklingen i Sverige är farlig:

> Jag har ju märkt att det finns en stark uppfattning på SVT och i svenska medier vad man kan diskutera för frågor. Och det tror jag är farligt. Vi lade locket på för länge. Och den politiska korrektheten på Danmarks radio där jag har jobbat tidigare gjorde att de här frågorna aldrig kom upptill ytan. Jag tror att problemen ska fram i ljuset, även när det handlar om invandrarkriminalitet och invandrarghetto, det tror jag ger de bästa lösningarna.[427]

I anslutning till Lisbeth Knudsens resonemang undrar Lena Sundström hur det då kan komma sig att det bara går framåt för Dansk Folkeparti, eftersom ”Danmark faktiskt luftat rätt friskt länge nu”?

När hon ställde frågan var Pia Kjaersgaard fortfarande ordförande och partiet hade mellan 13 och 15 procents stöd från den så kallade valmanskåren. Sedan dess har partiet fått en ny ledare, Kristian Thulesen. Detta har inte medfört någon tillbakagång. I en opinionsmätning (Greens Analyseinstitut) den 30 januari 2013 fick Dansk Folkeparti den högsta skattningen sedan år 2000 med 16,9 procent av rösterna jämfört med 12.3 procent i valet 2011.

Lisbeth Knudsen svarade Lena Sundström att för väljarna har Dansk Folkeparti skapat sig en trovärdighet på det här området. Sundström kliar sig i huvudet och ”hänger inte riktigt med”. På sätt och vis kan det vara förståeligt eftersom hon är en journalist

[426] Sundström a.a. s. 273.
[427] Sundström a.a. s 278.

som just kulturkrockat. Skulle en svensk chefredaktör för en av våra största tidningar i en intervju säga samma sak om det mediala klimatet här hemma och därefter utnämna Sverigedemokraterna som trovärdiga eftersom de andra partierna under för lång tid tabubelagt invandrarfrågan, skulle beskyllningarna för rasism hagla.

Nazihuliganer?

Som Aftonbladet visar i en ledare den 14 november är den svenska synen på Sverigedemokraterna en helt annan än den danska på Danskt Folkeparti. Det går bland annat att spåra i partiernas olika bakgrund. Aftonbladet anser inte att Sverigedemokraterna ens förtjänar benämningen ”invandringskritiskt parti”, utan anser att de rätt och slätt är rasister:

I går påbörjade Aftonbladet en granskning av Sverigedemokraterna. Sedan de blev invalda i riksdagen 19 september 2010 har de lagt 723 motioner. Även om de på ytan berör olika områden handlar en tredjedel i själva verket om invandring. Sverigedemokraterna har första halvan av mandatperioden försökt bredda partiet och prata om frågor som kriminalpolitik och äldres villkor. Utan större framgång. Det grundläggande problemet för SD är att de bara har en fråga. De ogillar människor från andra länder. Läser man deras motioner är den rasistiska grundsynen genomgående. Oavsett politisk fråga är lösningen färre invandrare och hårdare tag mot de som är födda utomlands eller har föräldrar födda utomlands. [428]

Samma dag som Aftonbladet skriver detta briserar en politisk bomb. Det visar sig att det finns en drygt två år gammal film där Sverigedemokraternas ekonomiske talesman Erik Almqvist hamnar i bråk med några personer på Kungsgatan i Stockholm och att han där använder grova könsord och rasistiska tillmälen. Expres-

---

[428] http://www.aftonbladet.se/ledare/article15771832.ab

sen har kommit över filmen och lägger ut den. Som ett resultat tvingas Almqvist att lämna samtliga sina politiska uppdrag och senare även sin plats i riksdagen. Den förklaring han själv lägger ut på Facebook lyder som följer:

Expressen hävdar nu att man har videoklipp som styrker påståendena från tjafset på Kungsgatan för några år sedan. Det förvånar mig för jag minns inget av de orden som påstås och det gör mig såklart rejält ångerfull. Det man bör förstå i sammanhanget är att detta hände för 2,5 år sedan, en tidig morgon efter krogen när vi har ett flertal personer på oss som hetsar och kallar oss rasister och ger sig på oss fysiskt. En av dem hade som bekant också kallat oss för "rasister", "riksmongon" mm i veckorna innan på youtube.

Detta under en tid då jag flera gånger blev attackerad på stan, fick mitt hem sönderslaget, hade blivit sparkad från jobbet pga partibok mm. Jag har, i samråd med partiet, jobbat med den bittra och hämndlystna sidan av mig själv länge nu och helt ändrat levnadsmönster för att aldrig hamna i dylika situationer. Jag är hemskt ledsen för att ett par av mina allra värsta och sämsta ögonblick i livet har kommit fram nu några år senare.

Känns surt när det gamla kommer efter, för det kändes som att jag hade börjat komma långt ifrån den tiden då man upplevde våld och hot dagligen för att nu kunna börja leva ett mer "normalt" liv med mer positiv och konstruktiv energi.

Att Erik Almqvist är ångerfull, att det handlar om en händelse för mer än två år sedan, att han mister sin lägenhet i Stockholms innerstad och sitt livvaktsskydd som han har fått på grund av hot samt att han skiljs från alla sina politiska uppdrag och sin plats i riksdagen och att partiledaren Jimmie Åkesson förklarar att detta är en av de absolut hårdaste smällarna mot partiet och dessutom en av de största prövningar han personligen utsatts för, hindrar inte Expressens Ann-Charlotte Marteus från att slå till med full kraft. På Expressens ledarsida på nätet skriver hon, och här kan man verkligen säga att det är en kraftfull varning riktad till dem

som känner sig lockade att gå med i eller rösta på Sverigedemokraterna:

Filmen med Erik Almqvist och hans kumpaner. Christian Westling och Kent Ekeroth, får mig att tänka på tyskt 30-tal. Ja jag vet att det är en drastisk liknelse. Men det påminner om hur ett visst, stort parti hade huliganer som spred våld på stan, medan de slipsprydda gick den parlamentariska vägen till makten.

Erik Almqvist har ena foten i parlamentet, den andra i en stålskodd känga. Se hur vant han sparkar. Se så vant han sätter upp armarna i attackposition. Det känns som om han drömmer om den framtid då han kan hota och slå ner icke-blonda svenskar på gatan utan att det är något problem. Det känns som om han väntar på den framtiden. Som om han tror att den kommer, dagen då han kan ha kängor på båda fötterna. Han hotar Soran Ismail med att denna gyllene gryning nalkas.

Erik Almqvist ljög för Expressens David Baas om vad som hände den där natten 2010. Det är inte chockerande. Det krävs inga större psykologiska insikter för att se att Sverigedemokrater är lögnare. Jimmie Åkesson ljuger varenda gång han sätter på sig sin statsmannamässiga min och säger något lågmält. Inte alltid med ord, men hans uppsyn ljuger alltid. Jimmie Åkesson är sina huliganers högste härförare. Glöm inte det.

Det är inte heller chockerande att det trängs ord som blatte, babbe, hora och fitta i en Sverigedemokrats mun. Det är dock lite chockerande att Kent Ekeroth filmar detta och behåller filmen.

Men om man tänker efter är det inte så chockerande, heller. Det här är ju en underhållningsfilm för SD-huliganerna. En pärla. En klassiker. Sånt måste bevaras.

En sak är dock verkligt chockerande: sverigedemokraternas skratt när de går därifrån. De var inte ens arga. De var upprymda. De hade haft det dödskul. ”Alla blev rädda för oss!”

Det var kul att skrämmas, kul att hota, kul att bråka med den fantastiske Soran Ismail och den fantastiska Anna Östrand.

Ingen anständig människa kan rösta på SD. Så är det bara. Att ge sitt stöd

åt SD är att ge huliganer med psykopatiska gapskratt i fickan, en del av makten över landet. Det är oursäktligt.

Kan Erik Almqvist och Kent Ekeroth sitta kvar i riksdagen efter detta. Om Sverigedemokraterna får bestämma: JAMENVISST![429]

Den fråga som gjort att Sverigedemokraterna vuxit till tredje största parti i opinionsmätningarna – invandringspolitiken – tas inte upp i något av alla de medier som denna dag i mitten av november 2012 gjorde det mer än två år gamla bråket till huvudnyhet. För att bara nämna ett exempel, i Dagens Nyheter ägnades ledaren, DN Debatt och fyra helsidor av nyhetsrapporteringen åt denna händelse. Andra medier följde samma mönster.

Det finns naturligtvis inga ursäkter för huliganism och rasistiskt våld men man kan undra hur mediernas reaktion ska tolkas med avseende på huvudfrågan: stödjer de verkligen den massinvandring som de övriga riksdagspartierna bäddat för?

”Et svensk tabu”

En måttstock på den tillåtna respektive förbjudna offentliga diskussionen, inte bara i Sverige och Danmark utan i alla de nordiska länderna, är temat demografisk förändring. I Sverige har befolkningen med utländsk bakgrund ökat nästan tjugo gånger i förhållande till den med svensk bakgrund (se kapitlet om invandringsstatistik). Trots att siffran är betydligt lägre i Danmark, kan ändå danska journalister öppet skriva om sina farhågor. Exempelvis skriver Morten Uhrskov Jensen att sedan den nuvarande danska utlänningslagen kom till 1983 så har minst 385.000 ickevästerländska invandrare kommit till Danmark. Han anser att det bör räcka med det om det skattefinansierade välfärdssamhället ska bestå ekonomiskt intakt, med en framtida västlig livsstil och levnadsstandard. Liknande åsikter framför Uhrskov Jensen och

[429] http://bloggar.expressen.se/opinionsbloggen/2012/11/alla-blev-radda-for-oss/

andra kolleger på bloggar och i krönikor i Jyllands-Posten.[430]

När en av författarna till den här boken, Gunnar Sandelin, i en debattartikel presenterade fakta om den demografiska förändring av Sverige som medierna förtigit, nekades den publicering av debattredaktörerna vid våra sex största morgon- och dagstidningar. Dagens Nyheter, Svenska Dagbladet, Göteborgs-Posten, Sydsvenska Dagbladet, Aftonbladet och Expressen tackade samtliga nej utan att motivera sina svar. Det gjorde också några större landsortstidningar. Nyhetssajten Newsmill avböjde artikeln som den var "i nuvarande form". Däremot publicerades den i Jyllands-Posten under rubriken "Et svensk tabu".[431] Den bemöttes med bland annat följande tänkvärda rader i ett kommentatorsfält av signaturen Marit:

Etniske svensker, de som er igjen av dem, er rammet av en kollektiv psykose. Denne sykdommen er vanskelig å helbrede, da total virkelighetsfornektelse er det fremste symptomet. Dette fører til innbitte vrangforestillinger om hvordan verden ser ut. Pasientene tror de har fått en gudegitt oppgave: Å redde all verdens mennesker fra seg selv. Like innbitte er svenskene på at Sverige er det landet i verden hvor alle og enhver, fra alle kanter av kloden, har rett til å bosette seg. Og at ursvenskene må gi fra seg det de har av verdi til «nybyggarna». Det er stor enighet blant de psykotiske svenskene om dette. Desverre er sykdommen uhelbredelig, og ingen forskere har hittil funnet det interessant å undersøke hvorfor akkurat svenskene er angrepet. De overlater dette til eventuelle senere generasjoner.[432]

Vi förstår inte varför man måste gå till ett grannland för att diskutera en dramatisk befolkningsförändring som just nu pågår här hemma. Fakta i artikeln visar att den utlandsfödda befolkningen

---

[430] http://jyllands-posten.dk/blogs/

[431] Artikeln publicerades i Jyllands Postens papperstidning 30 oktober 2012, men inte online. Därav denna länk: http://snaphanen.dk/2012/11/01/gunnar-sandelin-et-svensk-tabu/

[432] http://www.rights.no/2012/10/en-svensk-journalist-vager/

(utrikes födda eller inrikes födda med två utrikesfödda föräldrar) ökat med 569.000 personer mellan 2000 och 2011 medan befolkningen med svensk bakgrund endast ökat med 30.000 personer. I artikeln nämns att detta är en ickefråga för det politiska etablissemanget och för medierna i Sverige.

Att så är fallet visar nedanstående ledarstick skrivet i Dagens Nyheter den 20 november 2012 under rubriken ”Järnrören krossade nybygget”. Där kan man bland annat läsa:

> Finns det verkligen behov av ett civiliserat invandringskritiskt parti? Förmodligen inte, eftersom de flesta civiliserade väljare som är skeptiska mot den svenska integrationspolitiken inte tycker att den är en särskilt viktig fråga i jämförelse med till exempel arbetslöshet, omsorg och skola.[433]

Erik Helmerson är vanligtvis en klok kommentator till nyhetsflödet men här exemplifierar han tydligt hur svårt journalister har att avläsa strömningar i samhället. Frågan om det verkligen finns behov av ett invandringskritiskt parti – vare sig det är civiliserat eller inte – är redan besvarad genom Sverigedemokraternas framgångar. Att därefter säga att detta inte är en särskilt viktig fråga gör att man undrar från vilken planet han kikar på Sverige. Massinvandringen påverkar självklart arbetsmarknaden, äldrevården, sjukvården och skolan, andra viktiga välfärdskvaliteter onämnda. Varför informerar inte journalisterna om en pågående historisk befolkningsförändring och dess konsekvenser? Anses det rasistiskt eller främlingsfientligt? I så fall varför? Och varför skulle det vara otillåtet att diskutera vad invandringen betyder för framtiden i det land där vi lever?

I stället för information får vi moralkakor och skrivbordsfabricerade instruktioner. Så här heter det t.ex. i ett av alla dessa dokument som sprids i skolor och andra institutioner runt om i landet:

---

433 http://www.dn.se/ledare/signerat/jarnroren-krossade-nybygget

Vid spridning av rasistiskt, främlingsfientligt eller annat diskriminerande material såsom t.ex. flygblad eller affischer har all personal på enheten ansvar att genast stoppa denna spridning. Ledningen skall därefter snarast informeras om materialet och om vem som spridit detta.
Om någon på enheten bär rasistiska, främlingsfientliga eller andra diskriminerande symboler eller spelar musik med samma budskap är det personalens skyldighet att säga till personen att detta inte är tillåtet samt rapportera till ledningen som beslutar om eventuella fortsatta åtgärder som till exempel polisanmälan.
Personalen på enheten skall ingripa om någon använder skällsord med rasistiska, främlingsfientliga eller diskriminerande innebörd. Om detta ändå inte upphör rapporteras detta till ledning.
Ledning tar beslut om åtgärder såsom kontakt med likabehandlingsteamet, information till berörd personal, insatser från elevvården, polisanmälan, och avstängning eller förvisning från skolan enligt de statliga styrdokumenten.
Den person som utsatts för rasism, främlingsfientlighet eller diskriminering erbjuds stödjande samtal hos kurator.
I det fall personal på skolan ger uttryck för främlingsfientlighet, rasism eller diskriminering skall detta direkt anmälas till skolledning som ansvarar vidare för ärendet.[434]

Det låter bra eller hur? Vad som saknas är kunskaper om var denna typ av välordnade instruktioner landar. När frågor om skolornas problem, befolkningsförändringar, asylbedrägerier och invandringens kostnader inte behandlas i offentligheten ljus växer sig i stället frustrationen allt starkare. Ibland övergår den till vanmakt och även rent hat, vilket har manifesterat sig i vissa fält på nätet. Ska vi i framtiden slippa att krafter långt till höger om Sverigedemokraterna kapar denna explosiva fråga och därmed också drar till sig skaror som känner sig förda bakom ljuset, är det

[434]http://www.skara.se/download/18.4287ba5a1369924633d13eb4/Kvalificerad+Automationstekniker++Plan+mot+diskriminering+och+kr%C3%A4nkande+behandling.pdf

hög tid att politiker och medier slutar upp med att vilseleda medborgarna genom att utelämna relevanta fakta.

Denna diskussion kan alltså inte föras på hemmaplan. Det ser den politiskt korrekta censuren till. Så är det inte i Danmark.

Hyllningskören

Låt oss återvända till Lena Sundströms bok, som är ett slags hatkärleksförklaring till Danmark. Under det danska gemytet anser hon att det finns en brutal inställning till människor som kommer utifrån, materialiserat i Danskt Folkepartis framgångar. Titeln ”Värdens lyckligaste folk” med sitt vykortsliknande omslag med författarinnan med ett litet lamm i famnen i ett böljande danskt landskap med rödvita flaggor, är en ironi, men det underliggande budskapet går det inte att missa: må det inte gå lika galet med Sverige som med broderlandet i söder!

Sundström, som bosatt sig under tre månader i Köpenhamns invandrartäta Nörrebro, betraktades vid hemkomsten av sina anhängare som en upptäcktsresande. Hon hade begett sig till en okänd kontinent, och kommit hem med Danmarks själ i cykelkorgen. Flera recensenter såg boken som ett ypperligt exempel på undersökande journalistik. En vanlig åsikt i medierna var att Lena Sundström lyfte fram en sann bild av ett öppet folk som blivit öppet främlingsfientligt.

Sverige intresserar sig inte särskilt mycket för Danmark, men det borde vi av ren självbevarelsedrift göra, ansåg Svenska Dagbladets kulturskribent Håkan Arvidsson, som själv arbetat 35 år i Danmark. Under rubriken ”Allt om Danmark du inte fick veta på Tivoli” utbrister han ”Äntligen!” när han får tillgång till Sundströms rapport från andra sidan sundet. Därefter konstaterar han att han har läst ett nära nog fulländat reportage. Budskapet är att Sundström är en upplyst whistleblower som vill varna oss alla:

I Sverige har vi i och för sig haft tendenser i samma riktning men de har hittills kvävts i sin linda och inte nått det inflytande som dessa hållningar har i

Danmark. I Sverige tycks man heller inte intressera sig nämnvärt för vad som händer i det södra grannlandet vilket jag finner märkligast av allt. Vi är ju inte immuna mot sådana attityder som breder ut sig i Danmark och vi borde av ren självbevarelsedrift intressera oss för utvecklingen där. Sanningen är nämligen den att Danmark inte längre är ett angenämt land att vistas i för utlänningar och det gäller även svenskar. [435]

Sydsvenskans recensent Amanda Svensson är inne på samma linje. Efter att ha konstaterat att ”Danmark inte längre är samma mysiga Legoland som det var för tio år sedan”, fortsätter hon:

I Sverige förfasar vi oss. Men likheterna mellan Sverige och Danmark är obehagligt många. Även om Lena Sundström inte ger den svenska debatten lika mycket utrymme som jag hade förväntat mig, är det ganska lätt att se att svensk invandringspolitik rullar fram i danska hjulspår. Språktest? Försvårad anhöriginvandring? Förslag i Sverige, realiteter i vårt grannland.[436]

Stefan Jonsson, professor i etnicitet vid Linköpings universitet och en av Dagens Nyheters kulturskribenter, recenserade Lena Sundström i Aftonbladet (det anses nödvändigt med en utanför tidningen stående journalist eftersom Sundström själv är krönikör i Aftonbladet) med följande rader:

Danskarna är sjukligt besatta av ”muhammedanerne” och ”de fremmede”. Sundström har genomfört idén som andra journalister bara pratat om: bosatt sig i landet för att söka en förklaring. Hennes reportage infriar förväntningarna. Vad som i förstone liknar en snabbresa över Sundet djupnar till en lika underhållande som nyansrik rundmålning av dansk nutid. Världens lyckligaste folk förenar krönikörens rappa tillslag med antropologens fundersamhet. Lägg därtill Sundströms journalistiska fotarbete – platsbesök på

---

435 http://www.svd.se/kultur/litteratur/allt-om-danmark-du-inte-fick-veta-pa-tivoli_3512073.svd
436 http://www.sydsvenskan.se/kultur--nojen/pa-vakt-i-legoland/

språkkurser och flyktingförläggningar, intervjuer med vanligt folk och ledare över hela den politiska skalan – och man har en vidunderlig kombination.[437]

Sågningarna

En som avstår från att delta i hyllningskören över den Sundströmska världsbilden är tidskriften Axess dåvarande chefredaktör Johan Lundberg. Hans recension är ett enda långt avståndstagande. Lundberg inleder med följande rader:

Det finns ingen anledning att hymla om det: Lena Sundströms bok Världens lyckligaste folk är en av de mer obehagliga böcker jag har läst.[438]

Medan Stefan Jonsson uttrycker sin oreserverade beundran, menar Johan Lundberg att Lena Sundström inte ens har gjort sig mödan att fördjupa sig i de problem som hon vill beskriva. Bland annat lyser hela hennes okunnighet igenom vad gäller islam i alla dess varianter. Lundberg tycker att Sundström genom sin självtillräcklighet och brist på ödmjukhet, i kombination med ett djupare ointresse för sakfrågornas komplexitet, egentligen bara uttrycker sina egna förutfattade meningar och sitt förakt för alla dem som inte råkar tycka som hon. Han skriver:

Nutida svenska värderingar, huvudsakligen framförda av människor som bor i Stockholm och arbetar inom media, framställs i boken genomgående som ett slags obestridliga sanningar, som man aldrig behöver argumentera nämnvärt för. Det obehagliga med boken har inte minst att göra med just denna attityd, vilken noga besett uppvisar en påtaglig likhet med inställningen hos de danska rasister som Sundström säger sig vända sig emot /…./[439]

---

[437] http://www.aftonbladet.se/kultur/article11990226.ab
[438] http://www.axess.se/magasin/default.aspx?article=524
[439] Axess a.a.

Johan Lundberg menar att denna Lena Sundströms inskränkthet gör det omöjligt att läsa hennes bok med behållning. Att det på något sätt är befogat att känna skepsis och oro inför tendenser inom nutida islam förnekas lika envetet som tjurigt. Hon ignorerar terrorattackerna i Londons tunnelbana 2005 (med ett femtiotal dödsoffer), Rushdieaffären (med ett fyrtiotal döda) och 11 september-attentaten och jämför hotet från islamismen med larm om bakterier i köttfärs och lösgodis.

En annan upprörd kritiker är kulturskribenten Tomas Polvall som i Norrköpings Tidningar betecknar Lena Sundströms bok som en vrångbild: sällsynt innehållslös och okunnig. Samtidigt gav Polvall sin egen motbild av Danmark:

Om Sundström tagit paus från sina fördomar och lämnat lägenheten på Nørrebro och begivit sig ut i Danmark hade hon mött andra uppfattningar om vad danskarna tycker om sitt land. Kanske hade hon lärt sig något om hur världens lyckligaste folk har det. I Jylland kunde hon besökt arbetsplatser där invandrare blivit integrerade på samma goda sätt som i Gnosjö. På danska sjukhus kunde hon talat med någon av de tusentals läkare och sjuksköterskor från Sverige och andra länder som tjänar så mycket att svenska löner framstår som fickpengar.[440]

En dansk motbok

Som svar på Lena Sundströms bok görs en motresa Malmö-Kiruna tur och retur av historikern och krönikören vid Jyllands-Posten, Mikael Jalving.[441] Ett år tidigare hade Mikael Jalving skrivit en debattartikel i Expressen. Den fungerade som ett slags avstamp inför den kommande boken och där kan man bland annat läsa:

När svenskar vill slå sig för bröstet i politiska eller sociala frågor hackar de på Danmark. Danmark är en ideologisk markör, en rituell antites till svenskt

---

[440] http://www.nt.se/kultur/default.aspx?articleid=5486305
[441] Jalving a.a.

konsensus. Men den allmänna svenska uppfattningen av Danmark säger minst lika mycket om svenskarna som om danskarna.[442]

Jalving inleder med att beskriva Sverige som ytterligheternas land. Det är aldrig de sansade utan de extrema som har makten. I hans ögon är Sverige ett socialt experiment som förändrats så snabbt att associationerna går till den katolska kyrkan. I biktstolen sitter de ängsliga avfällingarna, vars åsikter demoniserats av en förnekelse- och utfrysningskultur styrd av politiker, mainstreammedier och akademiker. Nu söker dissidenterna blidka den politiskt korrekta makten genom att be om syndernas förlåtelse så att de, om än lite malträterade, kan få återvända till den konsensustrygga fårskocken. Väl där odlar svensken sin självuppfattning, grandios i förhållande till verkligheten. ”En gång var vi en stormakt” – han citerar författaren och debattören Susanna Popova som säger att ”det gav oss storhetsvansinne”. Den katastrofala diskrepansen mellan bilden av Sverige som den bästa av världar och verkligheten med massiv invandring, problematisk mångkultur och islams påverkan märks särskilt hos myndigheter och medier, hävdar Jalving. Han uppehåller sig särskilt vid svenska myndigheters förmåga att mörka etnicitet när det gäller kriminalitet, sjukskrivningar, bidragsberoende och andra ”tärande” poster i samhället.

I boken intervjuas forskaren Janus Brandin vid Köpenhamns Universitet. Han har kommit fram till att sjukskrivningsfrekvensen hos ickevästerländska invandrare på den svenska arbetsmarknaden är fyra gånger så hög som för arbetsstyrkan med svensk bakgrund. Dock upplever Brandin det som problematiskt att samla in sådant datamaterial.

---

[442] http://www.expressen.se/debatt/kritik-mot-danmark-hyckleri-pa-hog-niva/

När jag skrev rapporten och samlade in materialet mötte jag ett relativt stort motstånd från både den etablerade forskningen, men det var särskilt de etablerade offentliga institutionerna som valde att motarbeta, skicka mig runt och helst inte svara. Forskare från flera universitet ville över huvudtaget inte tala med mig.

I en debattartikel på nyhetssajten Newsmill sammanfattade Janus Brandin sina erfarenheter:

För det första är det tabu i Sverige att offentligt koppla ihop samhällsproblem med etnicitet. Det råder en svensk offentlig konsensus hos politiker, myndigheter, medier och forskare som gör att integrationsdebatten kvävs. Det uppfattas också som diskriminerande och främlingsfientligt att framställa invandrare som en orsak till den misslyckade integrationen.[443]

Vad tror svensken på? Vilka värderingar har hon/han? undrar Jalving och frågar sig vad vi har att erbjuda invandrare/asylsökande som skulle vara så åtråvärt i vår livsstil? När en skola brinner varje dag i invandrartäta områden, borde svenskarna i stället se de enorma problem som omger dem. Eller är det som författaren och journalisten Lars Åberg i september 2010 skrev på DN Debatt, att välvilliga svenskar ser på invandrare som husdjur?[444] ”Som man nu i andra och tredje generation ska ge en skål mat om dagen så att de inte svinar ned eller förstör soffan?”, tillägger Jalving.

Jalvings bild av Sverige är ett land som när det gäller invandringsfrågor krackelerat av likriktning och anpassning och försetts med en tom men politiskt korrekt fasad. Underrubriken ”En resa i tystnadens rike” sammanfattar författarens intryck. Sverige är landet där ”det er bedst at holde kaeft.”

---

[443]http://www.newsmill.se/artikel/2011/01/24/danmark-r-b-ttre-p-att-integrera-invandrare-p-arbetsmarknaden

[444] http://www.dn.se/debatt/godhjartade-svenskar-ser-pa-invandrare-som-husdjur

Eftersom Jalving skrivit en motbok till Lena Sundströms bok om Danmark kommenterar han givetvis också hennes påståenden. Hon attackeras för att vara den svenska elitens budbärare av det Utopia den vill skapa: utan fördomar, utan kött och blod och mänsklig energi, ett reservat som är dömt att misslyckas. Och överallt möter Mikael Jalving tystnaden i denna ”Prozac Nation”.

En dansk skalle

Hur mottogs Mikael Jalvings bok i de svenska och danska finrummen? Nedan följer några exempel. Som man kunde misstänka gjorde hans iakttagelser inte någon omedelbar succé hos svenska opinionsbildare. Jalving kritiserades för att ha förutfattade meningar och genomgående avfärdades boken som en av Jyllands-Posten orkestrerad hämndaktion mot Lena Sundströms alster om dansk främlingsfientlighet. ”Detta är reportagejournalistik som revanschmetod”, skriver Svenska Dagbladet och ger sågningen rubriken ”En huvudlös dansk skalle”.

Jalving gav sitt reportage undertiteln ”En resa genom tystnadens rike”. Men enligt svenska kritiker motbevisas detta påstående av att han aldrig behövt anstränga sig för att hitta de alternativa röster han letar efter (en Johan Lundberg, en Thomas Nydahl, en Camilla Lindberg). Det finska Hufvudstadsbladets kulturchef Philip Teir menar i Svenska Dagbladet att boken snarare är ett utmärkt bevis för att den svenska debatten är synnerligen livskraftig.[445]

Dagens Nyheter berömmer Jalving för hans flinka och spirituella penna, men tycker att han är förlorad i ett redan uttänkt koncept. “Allt vad han vill höra är en riktigt hätsk debatt om invandring och muslimer”, skriver DN:s Lars Linder och drar sin slutsats:

---

[445] http://www.svd.se/kultur/litteratur/huvudlos-dansk-skalle_6043503.svd

Efterhand förstår man också att Jalving inte alls är så nyfiken som han låtsas. Han hade alla svaren redan innan han korsade Sundet och väljer sanningsvittnen därefter. /…/[446]

Nog för att Sverige tål att synas i sömmarna, men Lars Linder menar att den spegel Jalving håller upp bara syftar till att väcka obehag. En pamflett, mest för hemmabruk, som en gång för alla ska avskräcka danskarna från allt som luktar svensk invandringspolitik.

Sydsvenskan går i samma tonart: Jalvings resa är ”en roadmovie i återvändsgränd” och det är en främlingsfientlig sådan. Lars Trier Mogensen, politisk redaktör på Politiken har kallats in för att hålla i pennan och han avfärdar tämligen lättsinnigt bokens innehåll och gör i stället ett utfall mot dess ideologiska kompass. Det märks att Politiken och Jyllands-Posten är två motpoler i danska medier.

Sverigedemokraternas kraftfullaste förespråkare finns i Danmark, närmare bestämt bland Mikael Jalving och hans neosnapphanar. De hänger sig åt en revolutionsromantik, som sträcker sig ända tillbaka till gerillakrigen mot den svenska ockupationsmakten i Skåneland, och betraktar idag Sverigedemokraterna som en undertryckt frihetsrörelse.[447]

Även om man inte kan tala om någon unison hyllningskör i grannlandets press, så har de danska tidningarna lättare att ta till sig Jalvings bild av Sverige som tystnadens rike. Uppdragsgivaren Jyllands-Postens recensent är givetvis inte negativ i sin helhetsbedömning, och ger fyra av sex möjliga poäng med motiveringen: ”Rodet (rörig) i begyndelsen, siden mere afklaret og gennemtænkt.

[446] http://www.dn.se/dnbok/bokrecensioner/mikael-jalving-absolut-sverige-en-rejse-i-tavshedens-rige
[447] http://www.sydsvenskan.se/kultur--nojen/roadmovie-i-atervandsgrand/

Hold fast i bogen ”Absolut Sverige”, fordi det lønner sig.”[448]

Mer uppskattning får Mikael Jalving i Kristeligt Dagblad som under rubriken ”Något är ruttet i Sverige” finner att boken på ett underhållande sätt undersöker ”de tysta, otillgängliga och gåtfulla svenskarnas slappa och multikulturalistiska integrationspolitik”:

Ifølge Jalving er den svenske måde præget af fortrængning og låg på i den offentlige debat, og det kan man kun give ham ret i. Stilen i bogen er en smule "new journalism", som vil have en tendens til at appellere stærkere til dem, der på forhånd er enige med forfatteren, hvorimod modstandere bliver hægtet af. På Politiken hader de allerede bogen som pesten…[449]

Mycket riktigt sänker Politiken betyget till två av sex möjliga poäng, bland annat med invändningen att Jalvings turer runt påståendet att Sverige håller på att avskaffa sig självt som nation i längden blir tråkig läsning. Tidningen menar att Jalving försöker sig på en ”gonzojournalistisk twist” från sitt rum på Hilton Hotel, men misslyckas i en sådan journalistisk strävan.[450]

Måske er problemet ikke, at Sverige er ’tavshedens rige’. Måske er problemet, at forfatteren aldrig rigtig opsøger samtalen eller forsøger at forstå svenskerne og deres udlændingedebat på deres egne præmisser?[451]

Emellertid, det går inte att förneka att Mikael Jalving från sin utgångspunkt dammsuger landet Sverige på ett många gånger träffsäkert, tänkvärt och roligt sätt. Ett exempel som sticker ut är när han möter en tvärarg politiker och samhällsdebattör i socialdemo-

---

[448] http://www.jyllands-posten.dk/abonnement/anmeldelser/litteratur/article2349666.ece
[449] http://www.kristeligt-dagblad.dk/artikel/410514:Kultur--Noget-er-raaddent-i-Sverige
[450] Gonzojournalistik är en supersubjektiv form av reportageskrivande i förhållande till objektet, som från början tillskrevs den amerikanske författaren Hunter S. Thompson (1937-2005).
[451]http://politiken.dk/kultur/boger/ECE1210826/debatbog-om-sverige-drager-konklusioner-i-kikset-gonzostil/

kraten Nalin Pekgul, vilken höjer rösten mot intervjuaren, som inte kunnat låta bli att dra på de danska smilbanden när hon kallar Muhammed för en ”stor feminist”. Nalin Pekgul tilltalar Jalving ”min fine vän” och slår näven i bordet så att kaffekopparna hoppar inne på socialdemokraternas huvudkansli i Stockholm. Därefter fastslår hon att om islams grundare vore i livet idag skulle han minsann också ha varit en ”socialdemokratisk reformist”.

Nästan ett år senare skriver Nalin Pekgul på debattsajten Newsmill att hon i mötet med Jalving ville bidra med att sprida en nyanserad bild av muslimer i den danska debatten, men i stället blev hon intervjuad av en riktig islamofob. Pekgul kommer aldrig att läsa Jalvings bok och säger sig vara glad över att hon inte kom till Danmark utan att hennes föräldrar i stället valde Sverige som asylland.

Jag har varit i offentligheten i tjugo år och har intervjuats av hundratals journalister, men jag har aldrig mått så illa som under intervjun med den danske journalisten Mikael Jalving. Det är tom bättre att tala med Jimmie Åkesson.[452]

Dissidenter och utanförskap

I ett kapitel om ”Dissidenternas Sverige” vänder Jalving på den islamofobiska steken och undrar om det inte tvärtom är så att den stora invandringen av muslimer till Sverige och islams påverkan på det svenska samhället har medfört att det är svenskarna som har förfrämligats. Han intervjuar författaren, tidigare journalisten och bloggaren Thomas Nydahl som säger att föräldragenerationens erfarenheter inte längre är relevanta. Eftersom denna generations intellektuella har ett djupt rotat tabu mot att öppet kritisera någonting som har med invandring att göra, klarar de

[452]http://www.newsmill.se/artikel/2011/04/04/islamofobin-har-f-rgiftat-hela-det-danska-samh-llet

inte att kritiskt reflektera över vad islam innebär för Sverige. Nydahl talar om att försöka vara ”hemma i hemlösheten”, en klassisk överlevnadsstrategi för en dissident.[453]

Samtidens svenska intellektuella är så gott som alltid på “de godas” sida och säger i princip aldrig ett kritiskt ord om hur öppna gränser påverkar dem som levt länge här. Då samhället på mycket kort historisk tid i grunden har blivit radikalt annorlunda, har också de mentala livsbetingelserna förändrats, dvs hur vi upplever, bedömer verkligheten. Thomas Nydahl, som själv är fosterfar till en idag vuxen chilensk flicka, känner sig som en främmande fågel i sitt eget land, och Jalving suger på den svenska konstruk-tionen ”utanförskap”. Begreppet tycks honom näst intill exotiskt, och han försäkrar sina danska läsare: ”Utanförskap hedder det. Udenforskab.” Hur man ska kunna ta sig ut ur ett utanförskap, frågar Jalving. Det är ett begrepp som marginaliserar och gör människor till offer.

Jalving drar slutsatsen att det finns ett krav på att alla svenskar enas under en kollektiv narcissistisk självbild, vilken i grunden avslöjar våra imperialistiska ambitioner. Under 1600-talets stormaktstid satte svenskarna den politiska dagordningen i Europa. Idag delar man ut nobelpris och är världssamvete. ”En gång i tiden var svenskarna krigare och stolta över det. Idag är de domare och lika stolta över det.”

Den liljevita eliten

I danska medier kan en bild av Sverige förmedlas, som aldrig skulle kunna publiceras på vår sida av sundet: bilden av ett land som håller på att gå under på grund av en okontrollerad asyl- och anhöriginvandring från den ickevästerländska kulturkretsen. Mest förfärad över utvecklingen i Sverige är man, inte oväntat, på Jyllands-Posten.

---

[453] http://nydahlsoccident.blogspot.se/

Liksom Mikael Jalving skriver Morten Uhrskov Jensen krönikor och bloggar för denna tidning. Uhrskov Jensen är historiker och redaktör för den nationalkonservativa tidsskriften Nomos och bland annat författare till boken ”Invandringens pris” (2012). Han beskriver ett Danmark som blir fattigare av ickevästerländsk invandring, men där berörs också Sverige och andra länder. Författaren har i sina krönikor och bloggar uttalat att det står mycket värre till med Sverige, som redan har passerat ”the point of no return”. I framför allt Jyllands-Posten och Weekendavisen finns en bild av Sverige som vi inte får läsa om på hemmaplan: en blivande fattigkyrkogård, där bara dödsmässan återstår. Troligen har Morten Uhrskov Jensen formulerat denna undergångsbild tydligast:

Den svenske politiske elite styrter i disse år landet ned i et økonomisk, socialt, kulturelt og religiøst kaos. Den enorme indvandring vil forvandle Sverige til en fattiggård med fuldstændig uberegnelige konsekvenser til følge. De ikke-vestlige i Sverige klarer sig så skræmmende ringe, at det ikke kan være anderledes. Hvad der derefter vil ske, er ærlig talt ikke rart at tænke på.[454]

Det Sverige och Danmark emellertid har gemensamt är samma ”liljevita” politiska elit. Aldrig att de skulle bosätta sig i de områden där de människor bor, som de har bjudit in i landet. Dagens Nyheter publicerade i augusti 2012 en undersökning av var Stockholms politiker bor någonstans. Det var tydligt att de skydde invandrartäta låginkomstområden. Exempelvis bodde inte ett enda borgarråd utanför innerstaden. I bloggosfären levererades bland annat följande kommentar:

S-ordförande Göran Persson var på sin tid på valturné ute i miljonprogramsgettona och fick frågan om han skulle kunna bo där själv, något som han inför rullande kamera inte hade några problem att ljuga om. Visst

[454] http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2012/09/09/lidt-tal-fra-sverige/

kunde han tänka sig det sa Persson, för här fanns ju så många fina människor. Lite senare när Persson behövde en lägenhet i Stockholm som komplement till sin herrgård ringde han förstås Wallenstam och fick ett hyreskontrakt på en fin innerstadsadress.[455]

I en intervju får socialdemokraternas ledare Stefan Löfven frågan om han skulle kunna tänka sig att bo i Tensta. Han svarade ”Ja, jag har inte något principiellt emot att bo där. Absolut inte.” Det hade kostat honom väljare att säga att där vill han absolut inte bo. Däremot kostar det honom inte ett skvatt att säga att han inte har något principiellt emot att bo där. Vi misstänker starkt att chanserna för att det socialdemokratiska arbetarpartiets ledare skulle bosätta sig i Tensta är ungefär lika stora som att han bosätter sig på månen. I samma intervju säger Löfven också:

- Det som behövs är bättre utbildningsinsatser för att göra människor mer klädda för dagens och morgondagens jobb. Ett av problemen i Stockholm är också att vi har en ganska stor segregation. I en global ekonomi, när vi har en sådan i rikedom i människor från alla möjliga världsdelar – att vi inte tar tillvara på människor. Det är en stor brist.
Varför görs inte det idag?
- Jag har funderat väldigt mycket på det, när jag genom åren åkt taxi här och träffat så många ingenjörer, läkare, vet inte vad, som sitter och kör taxi. Vi gör uppenbarligen någonting som inte är tillräckligt bra. Jag har inte den exakta lösningen, men det finns en diskriminering i vårt samhälle – vi måste erkänna det. Det behöver inte vara att folk tänker "Vi ska inte anställa invandrare". Jag vill betona att det inte är någon medveten diskriminering eller rasism men om vi har så många invandrare som inte kommer ut på arbetsmarknaden så finns det ett systemfel. För många har jättebra utbildning och kommer hit färdigutbildade.[456]

---

[455] http://avpixlat.info/2012/08/29/stockholms-politiker-bor-invandrarfritt/

[456] http://www.dn.se/sthlm/s-satter-ned-foten-om-forbifarten

Systemfelet är just att politiker tror som Stefan Löfven. I verkligheten är det inte något samhälleligt problem med ingenjörer och läkare som kör taxi. De jobbar och försörjer sig själva. Någon gång när de kom till Sverige gjorde de valet att det översteg deras förmåga alternativt att det kostade dem för mycket att komplettera sina kunskaper på ett sådant sätt att de blev attraktiva på arbetsmarknaden.

Stefan Löfven har samma kvalitet på sin argumentering och sina kunskaper om invandrare som andra makthavare. Dessa taxichaufförer dyker ganska ofta upp i den politiska retoriken.

Löfven säger inte det man kan kräva av en ansvarsfull partiledare, alldeles oavsett vilket parti han eller hon leder, nämligen att i en tid med stor och växande arbetslöshet är det ett systemfel att importera lågutbildade och analfabeter till ett högteknologiskt land som Sverige. Han tycks se tillgången på arbetstillfällen som mer eller mindre konstanta och som om det bara vore en fördelningsfråga vem som ska få jobben. Han tar inte upp att för många industrijobb krävs det idag högskoleutbildning och/eller omfattande specialkunskaper, vilket betyder att de som beviljas asyl går direkt in i bidragsförsörjning. En sådan reflektion kan inte Löfven göra därför att han har inte satt sig in i frågan. Vi misstänker starkt att han heller inte kommer att göra det. Och om han ändå förvånar oss genom att säga att den nuvarande invandringspolitiken är ett systemfel, i synnerhet om han gör det offentligt, så kan han säga adjö till sin politiska karriär.

Uhrskov Jensens hållning är att vi styrs av hycklande dubbelmoralister som låter underklassen betala priset för denna förmenta godhet. Dessa välutbildade eliter, som finns i hela västvärlden, har sedan länge fjärmat sig från folket och konsekvenserna av den ickevästerländska invandringen. Ju högre utbildning de har desto större blir glappet och desto mer liberal hållning har ”de lil-

---

jevita” i fråga om det som i Danmark kallas för ”utlänningspolitiken”. Att eliten förskansar sig i privilegierade bostadsområden så långt bort från det mångkulturella ghettot de kan komma, visar också att de inte heller i framtiden kommer att förstå sig på problemen.

Detta hyckleri blir ”avgrundsdjupt” när de ska välja skola för elitens egna barn. Då väljer det danska ledarskiktet små privatskolor med välutvecklad pedagogik. I Danmark finns dock en mer öppen diskussion i medier om sådant, medan det i Sverige är tyst när det gäller hur våra egna politiska företrädare undviker att leva som de lär. Uhrskov Jensen visar att statistiken från Danmark och USA bekräftar att eliterna har en cynisk hållning. I samma stund som bara några få barn från främmande kulturer kommer in i de statliga skolornas klassrum, placerar ofta de högutbildade sin egen avkomma någon annanstans. På så sätt reproduceras gällande maktstruktur till nästa generation.

Eliternas strategier för att kunna stanna vid makten är inte något nytt under solen. Tidigare makthavare har aldrig gjort någon större hemlighet av sådant. Vad som sticker i ögonen idag är hyckleriet: diskrepansen mellan ord och handling. Moral och konsekvens får stryka på foten, i jämförelsen mellan det samhälle som toppskiktet verkar för och säger sig värna om, och hur de själva och deras närmaste lever. De skyddar sig från konsekvenserna av det samhälle som de själva skapar.

Svenska journalister sämst

I sin bok och på sin blogg för Jyllands-Posten skriver Uhrskov Jensen bland annat krönikor om den åsiktscensur han plågas av när han är i Sverige, företrädesvis Skåne (ett landskap som han för övrigt tycker att svenskarna kunde lämna tillbaka till Danmark). Han nedslås över den låga standard – ”sämst i Europa” – som svenska dags- och morgontidningar erbjuder. Värst av alla är Aftonbladet (tätt följt av Expressen). Medan Uhrskov Jensen ser ett land som eroderas av en massinvandring och befolkningsföränd-

ring som saknar motstycke i det samtida Europa, får han sig, i de tidningar som han får tag på, bara ointressanta artiklar till livs. Dessa berör helt andra saker än landets allvarliga läge – alltifrån matrecept till kändisreportage och harmlösa insändare, eller elitens version av invandring och mångkultur, som alltid är densamma.

I alla andra länder i västvärlden finns det tidningar som också har plats för det politiskt inkorrekta perspektivet, Uhrskov Jensen nämner The Telegraph och Daily Mail i Storbritannien som exempel. Så inte i Sverige, där pressen är förfallen och ”enkelriktad” med avseende på allt som rör invandring. Sverige befinner sig i en helt egen kategori när det gäller att i grunden inte yttra sig negativt om den ickevästerländska massinvandringen.

Uhrskov Jensen ser i svenskt samhällsliv något som måste tolkas som en fläkt av Nordkorea: aldrig att en svensk politiker – förutom någon från Sverigedemokraterna – på allvar och i grunden skulle säga ett negativt ord om invandringspolitiken. På sin höjd kan det diskuteras om ännu större invandring, exempelvis ökad arbetskraftsinvandring, skulle göra svenskarna ännu mer lyckliga.

Morten Uhrskov Jensen ger inte mycket för sina svenska kollegers yrkesheder. Svenska journalister är statsavlönade propagandamakare som aldrig i livet skulle ge ett signalement på en misstänkt gärningsman, fastslår han. I Aftonbladet har det blivit en ”favoritsport” att lägga skulden på svenskarna för allt som går fel i landet. Varje vecka finner han groteska exempel på den saken. Ett exempel är när Aftonbladet skriver att även om Peter Mangs, seriemördaren från Malmö, skulle ha en psykisk sjukdom så valde han att skjuta invandrare, ett handlingssätt som speglar ett ”främlingsfientligt samhälle”. Uhrskov Jensen undrar hur i hela världen man kan kalla ett samhälle för ”främlingsfientligt” som har tagit emot en halv miljon invandrare mellan 2004 och 2011?[457]

[457] Närmare 700.000 uppehållstillstånd utdelades under denna tid, vår anmärkning.

Han är i sin danska själ glad över att hemlandets medier ”inte sjunkit så djupt” som svensk press har gjort. Med sin ensidiga och tendentiösa verklighetsbeskrivning, ligger svensk journalistik så långt ifrån en demokratisk och pluralistisk hållning man kan komma:

Sverige anno 2012 er på et afgørende punkt ikke for et demokratisk land at regne. I et demokrati er det en ubrydelig betingelse, at alle rimelige meninger får lov at komme til orde. Sverige er i gang med en befolkningsforandring helt uden sidestykke, selv i en nutidig vestlig sammenhæng, USA dog undtaget.
At man på Aftonbladet ikke lægger spalteplads til andre meninger end ovenstående, er et demokratisk sygdomstegn af første rang, emnets betydningsfulde karakter taget i betragtning.
Man savner næsten ord, når man skal beskrive forholdene hinsidan. Må nogen dog hjælpe de arme svenskere.[458]

Gud bevare Sverige

Morten Uhrskov Jensen är också förfärad efter ha sett den svenska partiledardebatten hösten 2012. Inte någon som leder de etablerade politiska partierna tar den allvarliga statistiken om den massiva invandringen och dess konsekvenser på allvar. Samtliga partiledare försöker lansera sig själva som ”medmänskliga” och sätta stämpeln ”omänsklig” i pannan på hotet mot konsensus: Sverigedemokraternas partiordförande. Uhrskov Jensen kallar det som sker i Sverige för ”ohyggligt”:

Da Jimmie Åkesson påpegede de galoperende sociale udgifter, fik det statsminister Fredrik Reinfeldt til at sige, at “Jag är öppen med att det är ett stort problem, men i längden så säkrar det våra välfärdsambitioner.” Prøv lige at genlæse, hvilke kvalifikationer de indstrømmende flygtninge har så mange

[458] http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2012/08/02/sveriges-skamplet-aftonbladet/

af – analfabetisme – og tyg så på Fredrik Reinfeldts morsomhed (skämt), eller hvad vi nu skal kalde den. Folkhemmets grav er allerede gravet. Vi mangler blot dødsmessen.[459]

Morten Uhrskov Jensen avslutar en av sina krönikor med något som liknar en bön för Sverige:

Sverige er i sandhed et land med en elite så ekstrem, så dens lige aldrig er set før. Ikke på den måde (det sättet) i hvert fald. Svenskerne får lov at betale for deres egen kolonisering. En kolonisering, der samtidig vil forvandle Sverige til en fattiggård, fordi de tilvandrede i gennemsnit kan så lidt, så det ikke kan være anderledes. Selv den svenske elite vil på et tidspunkt være nødt til at stramme politikken, men det vil ske på et tidspunkt, hvor det er for sent. Det er det nemlig allerede.

Gud bevare Sverige, havde jeg nær sagt. Det er bare slet, slet ikke nok. Det er dybt forstemmende at se et broderfolk gå ad - pardon my french - helvede til.[460]

Om svenska medier skulle ta upp Morten Uhrskov Jensens kritik av Sverige skulle den förmodligen avfärdas som högerextrem, främlingsfientlig/rasistisk och alarmistisk. Vår uppfattning är emellertid att denna sorts kritik är värd att ta på allvar. I vårt land har politiker och medier under decennier diskuterat den misslyckade integrationen, men man går nästan aldrig till botten med problemet: det faktum att Sverige har västvärldens mest tillåtande och kravlösa asylpolitik.

---

[459] Se föregående not
[460] http://blogs.jp.dk/setfrahoejre/2012/10/08/kun-ganske-kort-tid-endnu-i-sverige/

Slutsiffror

Eftersom denna bok innehåller mycket fakta i form av siffror, ställde vi som avslutning samman de viktigaste och landade i ett fyrtiotal punkter. Efter att ha sållat bort ett par blev 39 kvar. Sammantagna redovisar de en närmast gastkramande mörk bild. När samma fakta beskrivs i löpande text sätts de in i ett sammanhang och får därmed sin förklaring.

Det finns säkert läsare som undrar varför vi inte har lyft fram allt det positiva som invandringen fört med sig – hur vårt land långt upp i Norden tillförts impulser utifrån, vad gäller kläder, musik, litteratur, dans, mat etc. och på så sätt inte bara gjort vår tillvaro roligare utan också vidgat vår syn på oss själva och världen.

Ja, varför gjorde vi inte det? Svaret är att temat för denna bok är just Mörkläggningen. Vi skriver om allt det problematiska i samband med olika former av invandring, sådant som våra politiker, beslutsfattare och medier i mycket liten utsträckning lyfter fram och problematiserar, alternativt inte alls vill tala om offentligt. Vi har aldrig avsett att ge en allsidig bild av hur invandringen förändrat Sverige. Vi presenterar en motbild och varje punkt som följer nedan är en tegelsten i den mur som vi kallar Mörkläggningen.

1. 1970 var endast 6,7 procent av Sveriges befolkning födda i ett annat land och bestod huvudsakligen av finska och sydeuropeiska arbetskraftsinvandrare. Idag är runt 20 procent av befolkningen utrikes födda eller inrikes födda med två utrikes födda föräldrar.

2. Mellan 1980 och 2013 har Sverige totalt sett beviljat mellan 1.7 och 1.8 miljoner uppehållstillstånd. Av dessa har 1.1 miljoner beviljats under 2000-talet. Över 400.000 gäller asylsökande som har fått stanna. Av dessa är 10 procent flyktingar enligt såväl vår utlänningslag som FN:s konvention. Därtill kommer 25 procent så kallade skyddsbehövande, vilka inte klassas som flyktingar. Resten har fått stanna av andra orsaker. Medierna använder felaktigt ”flyktingar” som ett täckande begrepp för i princip alla som söker asyl. Konsekvensen av denna ”generösa flyktingpolitik” är bland annat att asylrätten urholkats för de verkligt behövande.
3. Under senare år har mindre än en per tio asylsökande visat upp något giltigt pass. Det är en stor förändring sedan början av 2000-talet, då en majoritet hade ordning på sina papper. Migrationsverkets beslutsfattare tvingas därmed att göra sannolikhetsbedömningar om vilken identitet den asylsökande personen kan tänkas ha. Det går inte att säkert veta vilka asylsökande som talar sanning och vilka som ljuger sig in i landet. Detta medför inte bara att rätten till asyl och skydd missbrukas, utan risken ökar för att terrorister och andra kriminella personer bereds en fristad här.
4. 1.1 miljoner uppehållstillstånd och uppehållsrätter har beviljats från millennieskiftet till och med år 2013. De flesta av dessa övergår efter en tid i medborgarskap med allt vad det innebär av rättigheter, men också skyldigheter gentemot det nya hemlandet. Aldrig tidigare har så många kommit under så kort tid.
5. Den största enskilda gruppen som fått stanna i Sverige mellan 1980 och 2013 är 715.000 anhöriga. Under senare år har anhöriginvandringen totalt varit cirka tre gånger så stor som asylinvandringen och en majoritet av de utomeuropeiska invandrarna har kommit till Sverige som an-

höriga. Enligt migrationsminister Tobias Billström klarar mindre än en procent, av de anhöriga till de asylsökande som fått stanna, att försörja sig själva. 2013 förändrades proportionerna genom att asylinvandringen ökade dramatiskt till 26.000 (plus 2.200 kvotflyktingar). Största orsaken var asylinvandringen från Syrien.

6. Cirka 70 procent av anhöriginvandringen har under de senaste tre åren bestått av nyetablerade relationer. Det handlar mest om att en partner som tas hit från det forna hemlandet. En tredjedel av dessa mottagande hushåll är helt beroende av försörjningsstöd. I Sverige ställs inga krav på att anknytningspersonerna ska kunna försörja anhöriginvandrarna.
7. 2012 blev ett nytt rekordår för invandring till Sverige med 111.000 uppehållstillstånd av olika slag. Det är den högsta årssiffran hittills och motsvarar en ökning med 19 procent jämfört med 2011.
8. Mot slutet av 2012 ökade flödet av asylsökande till cirka 5.000 personer per månad. Den största andelen asylsökande under året kom från Syrien (18 procent) följt av Somalia (13 procent) och Afghanistan (11 procent). Under 2012 beviljades 88 procent av alla syriska ansökningar. Sammantaget stod asylsökande från de tre ovan nämnda länderna för över hälften av alla som beviljades asyl i Sverige under 2012.
9. När FN-organet UNHCR listar världens främsta mottagare av flyktingar hamnar Sverige i topp när man räknar per capita. Bara USA, Tyskland och Frankrike tar konsekvent över tid emot fler asylsökande i reella tal än Sverige.
10. Ser man till befolkningsmängd finns det inget annat västland som kan mäta sig med Sverige. Vi tar emot 60 procent av alla asylsökande i Norden och Baltikum. Under 2012 tog vi emot 14 gånger fler asylansökningar än Finland, sju gånger fler än Danmark och fem gånger mer än Norge. I

reella tal ser detta mottagande i Norden 2012 ut så här: Sverige 43.887, Norge 9.785, Danmark 6.141 och Finland 3.129.

11. Mellan 2000 och 2011 ökade antalet personer med utländsk bakgrund i Sverige med 569.000. Under samma period var ökningen 30.000 för dem med svensk bakgrund.
12. I Hjällbo utgör muslimerna, som främst består av somalier, en majoritet. Där finns en stor del av de cirka 5.000 somalier som lever i Göteborgsområdet. Den under 2013 kommande somaliska anhöriginvandringen till Göteborgsområdet beräknas till 800 vuxna och 200 barn.
13. Säpo beräknar att det i Sverige finns en aktiv kärna på cirka 200 islamister som lever i en våldsbejakande miljö.
14. Sverige är det land i världen som tar emot överlägset flest asylsökande somalier. Antalet somalier i landet är närmare 50.000. Av de drygt 30.000 somalier som kom till Europa under 2010 och 2011, sökte sig cirka 10.000 till Sverige. Av dessa fick cirka 6.500 permanent uppehållstillstånd. Eftersom det för familjer i framtiden blir lättare att få hit anhöriga kan detta medföra att somaliernas asylinvandring till Sverige ökar än mer. Sverige är ensamt om denna öppenhet inför somalisk invandring. I omvärlden är trenden den motsatta, att strama åt asyl- och medföljande anhöriginvandring.
15. 2011 kom 2.657 unga asylsökande (”ensamkommande flyktingbarn”) till Sverige, varav 82 procent beviljades permanent uppehållstillstånd. Under 2012 kom 3.600. Under perioden januari till oktober 2013 ansökte 3.111 unga asylsökande om asyl i Sverige. Av de hittills avgjorda ärendena 2013 har två tredjedelar (66 procent) fått bifall på sina ansökningar. Inget annat land är i närheten av dessa siffror. Storbritannien, det näst största mottagarlandet i Europa tog emot 1.277 unga asylsökande 2011. Afghanistan förblev det i särklass största ursprungslandet, följt av Somalia. Ett

stort antal kom från länder som inte tidigare varit framträdande, däribland Algeriet, Marocko, Uganda och Syrien.

16. I Danmark genomfördes år 2009 120 åldersundersökningar av ”ensamkommande barn” där 73 procent av de undersökta bedömdes vara 18 år eller äldre. Av de 83 åldersundersökningar som genomfördes på asylsökande i Finland 2010 bedömdes 50 vara över 18 år. År 2010 genomgick 600 personer åldersundersökning i Norge. 289 av dessa personer, eller 48 procent, bedömdes då vara 18 år eller äldre. I Sverige genomförs inga test.
17. Sverige tog emot uppemot hälften av alla irakier som flydde till EU under Irakkrigets blodigaste år och nu är vi det största mottagarlandet i hela unionen av syriska flyktingar.
18. Av de 60.000 beviljade arbetstillstånd för personer som kommit från utanför EU/Efta mellan 2009 och 2012 avser endast cirka en fjärdedel personer som har en teoretisk specialkunskap inom sitt yrkesområde. 43 procent omfattar arbetstagare som helt saknar utbildning. På exempelvis ryska sajter erbjuds ett permanent uppehållstillstånd i Sverige för 30.000 kronor.
19. I Sverige är bara två och en halv procent av den totala arbetsmarknaden tillgänglig för lågkvalificerad arbetskraft, jämfört med 17 procent i genomsnitt för EU-länderna. Industrijobben i Sverige är näst intill utdöende och har halverats till cirka 600.000 jämfört med 1965, en minskning som fortsätter.
20. Utrikes födda förvärvsarbetar i mindre utsträckning än svenskfödda. Under 2012 förvärvsarbetade 84 procent av de svenskfödda och 57 procent av de utrikes födda i åldrarna 25-64 år. Skillnaden kvarstår även om hänsyn tas till utbildningsnivån. Av de utrikes födda med lång eftergymnasial utbildning i åldern 25 – 64 år förvärvsarbetade

66 procent. Bland svenskfödda med motsvarande utbildningsnivå förvärvsarbetade 91 procent.

21. Politiker och medier talar om att vi har ett ”sysselsättningsgap” på 11 procent mellan utrikes och inrikes födda. Då räknar man med det osannolika åldersspannet 15-74 år. Inte heller säger man att det räcker med endast en timmes arbete (till och med oavlönat) under en vecka för att klassas som sysselsatt. Skulle man mäta sysselsättningen mellan 25 och 64 år, vilket är ett rimligare åldersspann, blir skillnaden enligt SCB hela 27 procent.
22. När regeringens utredare Jan Ekberg gjorde sina senaste beräkningar av invandringens kostnader (grundade på 2006 års BNP) hamnade han på mellan 43 och 58 miljarder per år. Andra ekonomers beräkningar har resulterat i tresiffriga årliga miljardbelopp. Jan Tullberg (2014) hamnade på 250 miljarder per år.
23. En nyanländ arbetslös invandrande mamma med tre barn får totalt 21.541 kronor i månaden i bidrag. 12.000 kronor i skattefri SFI-bonus tillkommer, under vissa förutsättningar. En familj som invandrar till Sverige med barn under åtta år har dessutom rätt till retroaktiv föräldrapenning med 480 dagars föräldraledigt à 225 kronor per barn och dag. För tre barn i denna ålder innebär det 324.000 kronor, som är skattepliktiga. Detta gäller under förutsättning att alla dagarna kan tas ut. Det är inte tillåtet att ta ut föräldrapenning för mer än ett barn i taget.
24. Hela 40 procent av de nyanlända kvinnorna tar ut föräldradagar under den första tiden i Sverige i så stor utsträckning att de inte kan delta i svenskundervisningen.
25. En person som aldrig bidrar till sin egen försörjning under sin livstid kostar samhället 14 miljoner kronor. Räknat på 18.000 personer (2/3 av en prognostiserad extrainvandring av 27.000 individer från Somalia) blir kostnaden 250 miljarder, ungefär vad vi betalar för hela Sveriges sjukvård

under ett år. Den kostnaden kommer visserligen att spridas på många år, men till bilden hör också att flera svenska regeringar tidigare har tagit ett flertal ogenomtänkta och kostsamma invandringsbeslut. Skattebetalarna står för dessa under många år efter beslutet.

26. Den utrikes födda befolkningen har 8,06 gånger, eller 760 procent, högre bidragsberoende per capita, jämfört med inrikes födda. Den del av befolkningen som var född utrikes utgjorde 2011 drygt 15 procent av totalbefolkningen, men uppbar 60 procent av försörjningsstödet samma år, dvs cirka 6,7 miljarder (6,9 miljarder inklusive etableringsersättning). Under hela periodens 14-åriga tidsspann utgick det cirka 82 miljarder till utrikes födda. Inom den inrikes födda befolkningen på nästan 85 procent var bidragstagandet under 2011 mindre än 40 procent av hela kakan.

27. Arbetsförmedlingens statistik hösten 2012 visar att över 60 procent av de nyanlända flyktingarna och deras anhöriga högst har förgymnasial utbildning. I det dagliga svenska samhällslivet innebär det till stor del att de är faktiska eller praktiska analfabeter. Exempelvis utgör analfabeterna hälften av de asylsökande som under senare år har tagits emot av Borlänge kommun. Kan många av de personer som söker asyl/skydd och får stanna i Sverige inte läsa och skriva blir en följdfråga hur många av deras anhöriga som kommer hit som har dessa färdigheter och vad det i sin tur medför för samhällsekonomin.

28. Sveriges kommuner och landsting, SKL, räknar med att minst 70 procent av dagens flyktingar förblir arbetslösa efter två år och måste försörjas med socialbidrag.

29. Socialstyrelsen bedömde i en rapport från 2010 att antalet illegala invandrare (”papperslösa flyktingar”) kan ligga mellan 10.000 och 50.000, varav 2.000 till 3.000 är barn. Den siffran är några år senare sannolikt överskriden med

tanke på den klart ökade strömmen av asylsökande som kommit till Sverige, där också en klar majoritet fått avslag.

30. Ett ”utanförskapsområde” kännetecknas bland annat av att cirka hälften av alla i arbetsför ålder som bor där saknar sysselsättning. 1990 fanns det tre ”utanförskapsområden” i Sverige. 2006 visade en mätning, som Folkpartiet och SCB gjorde och gav namnet ”Utanförskapets karta”, att Sverige hade 156 utanförskapsområden. Sedan dess har inte något politiskt parti eller någon journalist tagit initiativ till en uppdatering.
31. Sju upplopp och 30 fall av stenkastning mot polis och utryckningsfordon anmäldes 2012 på Järvafältet norr om Stockholm.
32. 2012 fastnade enligt Migrationsverket 6.000 personer med beviljade uppehållstillstånd på asylförläggningar. För år 2012 beräknas 9.000 ha fastnat och för 2013 anger Migrationsverket siffran 16.000.
33. Den senaste större undersökningen från Brottsförebyggande rådet där etnicitet detaljredovisades är från 1996. Den bygger på data från perioden 1985–1989. Det brott där invandrare är mest överrepresenterade är våldtäkt. Nio invandrare av 10.000 registreras för våldtäkt, jämfört med två svenskar av 10.000. Överrepresentationen är därmed fyra och en halv gång. För samtliga anmälda brott är invandrare dubbelt överrepresenterade. För våldtäkt under perioden 1985–1989 är överrepresentationen störst för medborgare från Algeriet, Libyen, Marocko och Tunisien, följt av Italien och Irak. De som registrerats för minst andel brott var personer från asiatiska länder som Korea, Japan, Kina och Vietnam. Nyligen gjorda undersökningar i Norge bekräftar i stort detta mönster, men i dagens läge är också gärningsmän från Somalia och Iran högt representerade.

34. Malmö är en av Sveriges mest brottsdrabbade kommuner. Det anmäldes över 59.000 brott i Malmö kommun år 2006. Det utfördes 21.382 brott per hundratusen invånare år 2009 vilket gjorde Malmö till den näst mest brottsdrabbade kommunen räknat i anmälda brott per invånare efter Stockholm.

35. Antalet anlagda bilbränder i Sverige under 2011 var 1.247, vilket kan jämföras med 1998 då antalet var 380 (Obs! I en brand kan många bilar övertändas.) Av landets större kommuner och med hänsyn taget till antal invånare var Botkyrka kommun utanför Stockholm 2011 hårdast drabbad, följd av Malmö och Göteborg. I absoluta tal räknat anlades flest bilbränder i Stockholms kommun, 217 stycken under 2011. Under 2012 förefaller bilbränderna snarare ha ökat än minskat.

36. Sveriges 21 länsstyrelser uppskattade år 2004 att ungefär 1.500 flickor utsatts för hot och hedersrelaterat våld. Rikskriminalens expert på hedersmord och hedersrelaterat våld, Kickis Åhré Älgamo, ansåg att den tiofaldiga siffran var mer trovärdig.

37. I regeringens budgetproposition för 2013 visar statistiken tydligt att det är främst ickevästerländska elever som kommit till Sverige efter ordinarie ålder före skolstart som har utomordentligt svårt att hävda sig i skolan. Medan drygt 90 procent av de inrikes födda eleverna 2011 hade gymnasiebehörighet efter årskurs nio, var motsvarande siffra för dessa elever med ursprung utanför EU/Efta endast 44 procent. 48 procent av första generationens dito har en svag läsförståelse mot 14 procent för svenskar ”utan migrationsbakgrund”.

38. I en mätning SOM-institutet gjorde sommaren 2012 instämde 64 procent av svenska folket i påståendet ”Svenska medier berättar inte sanningen om samhällsproblem förknippade med invandring”.

Läsetips

Afzali, Zulmay: 2013. En flykting korsar ditt spår. Stockholm: Mummelförlaget

Aly Götz 2008: Unser Kampf: 1968 – ein irritierter Blick zurück. Frankfurt am Main: Fischer

Anderson, Benedict 1983: Imagined Communities. London & New York: Verso

Anfindsen, Ole Jörgen 2010: Selvmordsparadigmet – Hvordan politisk korrekthet ödelegger samfunnet. Oslo: Koloritt

Arnstberg, Karl-Olov 1997: Svenskar och zigenare. Stockholm: Carlssons

s.f. 2007: Svenska Tabun. Stockholm: Carlssons

s.f. 2008: Sverige och Invandringen. Lund: Studentlitteratur

Barry, Brian 2001: Culture & Equality: An Egalitarian Critique of Multiculturalism. Cambridge, Mass.: Harvard Univ. Press

Barth Fredrik red. 1969: Ethnic groups and boundaries. The social organization of culture difference. Bergen/Oslo: Universitetsforlaget

Bawer, Bruce 2006: While Europe Slept – How radical Islam is destroying the West from within. New York: Broadway Books

Bauhn, Per & Demirbag-Sten, Dilsa 2010: Till frihetens försvar; en kritik av den normativa multikulturalismen. Stockholm: Norstedt
Björkman, Ingrid, Elfversson, Jan, Friedman, Jonathan & Wedin, Åke 2005: Exit Folkhemssverige – En samhällsmodells sönderfall. Torsby: Cruz del Sur
(Finns på nätet: http://exitsverige.blogspot.se/)

Brinkemo, Per 2004: Dumpad – den sanna historien om Ahmed Hassan Ali. Stockholm: Tiden

Bruckner, Pascal 1986: The Tears of the White Man – Compassion as contempt. New York: Free Press

s.f. 2006: The Tyranny of Guilt – An essay on Western masochism Princeton, N.Y.: Princeton University Press

Caldwell, Christopher 2009: Reflections on the Revolution in Europe – Immigration, Islam and the West. London: Allen Lane

Carlbom, Aje 2003: The Imagined versus the Real Other - Multiculturalism and the Representation of Muslims in Sweden. Lund: Dept. of Sociology, Univ.

Cohen, Stephen F. 2011: The Victims Return – Survivors of the Gulag after Stalin. London: I.B. Tauris

Dalrymple, Theodore 2005: Our Culture, What´s Left of It – The Mandarins and the masses. Chicago: Ivan R. Dee

s.f 2010: The New Vichy Syndrome – Why European Intellectuals Surrender to Barbarism: Encounter Books, USA

Efron, Vera 2005: En otacksam flyktings bekännelser. Stockholm: Bokförlaget Efron & Dotter AB

Engellau Patrik., Fahimi Bijan & Gür Thomas 2000: Sveriges två gränser. Stockholm: Medborgarnas offentliga utredningar

Hirsi Ali, Ayaan 2007: Infidel. New York: Free Press

Jusdanis. Gregory 2001, The necessary nation. Princeton and Oxford: Princeton University Press

Julia Caesar (pseudonym) 2010: Världsmästarna: när Sverige blev mångkulturellt. Books on Demand.

Järvenpää, John 2006: Politisk korrekthet: likriktning, åsiktsförtryck och dikotomisering. Göteborg: Reson produktion

Landin, Per 2009: Dietrich Eckarts Onda Öga – Essäer. Stockholm: Atlantis

Lewis, Bernard 2002: What Went Wrong? Western impact and Middle Eastern response. New York : Oxford University Press

Linton, Magnus, 2012: De Hatade – Om radikalhögerns måltavlor. Stockholm: Atlas

Malik, Kenan 2009: Från Fatwa till Jihad – Så förändrade Rushdieaffären vår verklighet. Stockholm: Voltaire Publishing

Nydahl, Thomas: 2012. Black Country. Förlag: Vaka över ensamheten.

Olsson, Erik, red. 1999: Etnicitetens gränser och mångfald. Stockholm: Carlssons

Sacks, Jonathan 2007: The Home We Build Together – Recreating society. London: Continuum

Poole, Ross 1999: Nation and identity. London and New York: Routledge

Sarrazin, Thilo 2010: Deutschland Shafft Sich Ab – wie wir unser land auf Spiel setzen. München: Deutsche Verlags Anstalt

Smith, Anthony D 1986: The Ethnic Origins of Nations. Oxford: Blackwells

Sultan, Wafa 2009: A god who hates: the courageous woman who inflamed the Muslim world speaks out against the evils of Islam. New York: St Martin's Press

Läsare kommenterar

Mycket intressant läsning! Hoppas att boken får många läsare. Jag skall i varje fall göra vad jag kan för att, i min bekantskapskrets, sprida info om boken. Tyvärr blir det väl som vanligt, dvs att de som bäst behöver läsa denna typ av bok, är inte intresserade.

TACK, TACK och åter TACK! För denna fantastiska läsning av Er bok Invandring och mörkläggning. Jag har läst den i ett sträck sedan igår morse, kunde inte sluta, när jag börjat. Vilket arbete och vilken enorm tid ni måste ha lagt ned på all efter forskning och för att skaffa fram informationen om varierande händelser etc.

Jag har försökt leta recensioner men har tyvärr inte hittat ngn. Hoppas verkligen att någon tidning, någon TV kanal tar upp detta och vågar diskutera vidare med utgångspunkt från Er information.

Din och Sandelins bok Invandring och mörkläggning är ett utmärkt exempel på en faktabaserad rapport. Ni har föredömligt undvikit att förfalla till tyckande (annat än illa om vad gäller tendentiösa journalisters och proffstyckares alster, analyser och forskning) och det är uppfriskande men dessvärre ack så ovanligt bland samhällsdebattörer, förmenta forskare och utredare.

Bra och viktig bok, läste den på två dagar. Nu går böckerna runt i släkten. Budskapet ska spridas. Det är bråttom!

Har redan köpt ett ex av din bok men beställer härmed ytterligare 2 ex – betalning skedd. Dessa ex ska (av mig) sändas till chefredaktören respektive ledarskribenten i Västmanlands Läns Tidning

– som folkupplysning. Min förhoppning är att boken ska recenseras – chansen därtill torde ligga runt 1%. Visserligen föreligger då risken att tillfället tas i akt för att beskriva vilka svin du och Sandelin är. Men jag förlitar mig på den gamla sanningen att droppen urholkar stenen.

Jag började sätta mig in i invandringsfrågan i höstas, efter att ha fått nog av antydningar hit och dit utan hårda siffror eller annat konkret som stöd för olika resonemang. Oavsett om det gällde positiva eller negativa argument beträffande invandringen. Att medier mörkade och att vi hade anti-demokrater i riksdagen kände jag redan på mig, inte minst efter att SD valdes in i riksdagen och reaktionerna som följde, men det som chockat mig är hur likgiltiga våra politiker tycks vara inför att jämna välfärdssamhället med marken. På enad front, från miljöpartiet till moderaterna. Hur oansvarigt man öppnar gränserna och välfärden för människor vars identitet inte går att fastställa. Det är ett svek mot Sverige, landet och medborgarna, på alla plan. Från ekonomi, demografi och kultur till nationell säkerhet. Att termen landsförräderi används är inte utan orsak eller grund.

Vill härmed tacka för dina många utmärkta artiklar och för er bok, jag hoppas att kunskapen sprids utanför den redan övertygade sfären, även om det hoppet känns fåfängt med tanke på medieklimatet och med vilken religiös övertygelse man sjunger mångkulturens lov i medier och inom politiken. Högre och högre ljuder kören ju mer fasaden krackelerar. Om det inte vore så djupt tragiskt och mina barns framtid som stod på spel så vore det rent komiskt.

Det förefaller som om att de flesta av våra politiker har tappat sin ideologiska kompass, inte baserar sina beslut på väl etablerad kunskap, lever i någon slags drömvärld där det mesta kan ändras genom social ingenjörskonst och där planeringshorisonten är maximalt fyra år för att kunna bli omvald. Vidare råder det inom de flesta äldre partier en form av åsiktsdiktatur om vilken Ann-Marie

Pålsson har skrivit. Denna knapptryckarmentalitet har en del att göra med hur det svenska valsystemet fungerar.

Massmedierna har hittills haft en enorm påverkan vad gäller åsiktslikriktning, fördöljande eller undanhållande av fakta och genom presentation av rena lögner. Tack vare internet och alla bloggare som lägger ned mycket tid på att försöka ge en annan bild av verkligheten, håller denna åsiktstyranni och förljugenhet på att försvagas och det är av den anledningen som framför allt vänsterjournalister nu skriker i högan sky. Tyvärr är det alltför få svenskar som hittills har hittat till dessa bloggar och har vaknat upp från sitt ständiga jagande efter nöjen och njutningar och tittande på helt värdelösa program i den åsiktslikriktade och folkuppfostrande SVT (Stasi Vänster Televisionen).

Den politiska klockan är fem i tolv eller kanske rentav fem över tolv och landet är på väg i en brant utförsbacke. Det mesta som har med människors välbefinnande och det sociala skyddsnätet eroderar nu i en allt snabbare takt. Rättstaten håller på att förfalla och försvaret är ett dyrt skämt. Jag oroar mig inte så mycket för min egen framtid men för det elände som mina barn och framför allt barnbarnen kommer att utsättas för på grund av en fullständigt ansvarslös politik. Den medvetna sekulariseringen av samhället där de kristna värderingar, på vilket västvärldens demokratier bygger, kastas på historiens sophög.

Jeg er så glad for denne boken! Nå kan dere i Sverige vise oss i Norge hvor galt det kan gå! Dere gjør en stor jobb for oss alle her i Skandinavia. Takk for at dere har jobbet så hardt med dette!

Jag har precis läst igenom denna bok. Visst är det obehagligt att få alla obehagliga sammanställt i en bok som man förut inhämtat från spridda källor på nätet. Boken visar med kraft hur illa det är ställt i Sverige och hur bedrägligt våra makthavare och journalister har agerat och agerar. Boken borde delas ut till alla svenska hushåll i Sverige. Jag är säker på att det skulle bli revolution om

dessa fakta blev allmän kunskap i landet. Finns det inga penningstarka personer som kunde bekosta en allmän utgivning och distribution av denna bok till hushållen?